C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Nová složka (2)\Robert_Ludlum-Hádův_faktor.pdb

PDB Name: Robert_Ludlum-Hádův_faktor
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 16.8.1973
Modification Date: 16.8.1973
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Hádův faktor

Robert Ludlum

Prolog

19.14, pátek 10. října
Boston, stát Massachusetts

Mario Dublin klopýtal rušnou ulicí v centru města, v roztřesené ruce křečovitě svíral papírový dolar. S cílevědomostí člověka, jenž přesně ví, kam jde, si zpustlý bezdomovec vrávoravě razil cestu kupředu a volnou rukou se přitom plácal do hlavy. Vpotácel se do levné lékárny, která měla oba výklady polepené cedulemi s nabídkami různých slev. Roztřeseně posunul bankovku po pultu k prodavači. "Advil. Aspirin mi nedělá dobře na žaludek. Potřebuju advil."
Při pohledu na neoholeného muže v rozedraných zbytcích vojenské uniformy prodavač opovržlivě zkřivil ústa. Ale co naplat, obchod je obchod. Otočil se, sáhl do police s analgetiky a vytáhl tu nejmenší krabičku advilu. "Na tohle budete potřebovat o tři dolary víc."
Dublin hodil na pult svou jedinou bankovku a natáhl se po krabičce.
Prodavač ucukl. "Slyšel jsi, kamaráde. Ještě tři doláče. Na sekyru nedáváme."
"Mám jen dolar... a ta hlava se mi snad rozskočí." Dublin se s ohromující rychlostí natáhl přes pult a chňapl po malé krabičce.
Prodavač se mu ji snažil vytrhnout, Dublin však nepustil. Zápasili nad nádobou s čokoládovými tyčinkami, až shodili na podlahu vystavené vitamíny.
"Nech ho, Eddie!" vykřikl lékárník zezadu. Sáhl po telefonu. "Ať si to vezme!"
Lékárník začal vytáčet číslo a prodavač zloděje pustil.
Dublin horečně roztrhl zalepenou papírovou krabičku, chvíli neohrabaně zápolil s uzávěrem a nakonec si vysypal tablety do dlaně. Několik jich přitom spadlo na zem. Vhodil si prášky do úst, a jak se snažil spolknout všechny najednou, zakuckal se. Pak se svezl na podlahu zesláblý bolestí. Přitiskl si dlaně ke spánkům a začal štkát.
Za okamžik zastavilo před obchodem policejní auto. Lékárník mávl na policisty, aby šli dovnitř. Ukázal na Maria Dublina, zkrouceného na zemi, a vykřikl: "Odvedte si toho smradlavýho tuláka! Podívejte, co mi tady provedl. Zažaluju ho za loupežné přepadení!"
Policisté vytáhli obušky. Všimli si menších škod a rozsypaných tablet, ale také ucítili alkohol.
Mladší z nich postavil Dublina na nohy. "Fajn, Mario, trochu se projedeme."
Druhý strážník uchopil Dublina pod paží a společně ho odvedli ke služebnímu vozu. Opilec nekladl odpor. Druhý policista pak otevřel dveře a jeho mladší kolega stlačil Dublinovi hlavu dolů, aby ho dostal dovnitř.
Dublin zavřeštěl, vzepjal se a uhnul před rukou, jež mu sáhla na bolavou hlavu.
"Chyť ho, Manny!" zaječel mladší policajt. Manny se snažil Dublina pevně sevřít, ale opilec se mu vysmekl. Mladší ze strážníků ho chytil, starší vytrhl obušek a srazil Dublina k zemi. Dublin vykřikl, ztratil rovnováhu a svezl se na chodník.
Oba policisté zesinali a vyděšeně se na sebe podívali. Manny zaprotestoval: "Tak moc jsem ho přece nepraštil."
Mladší se sehnul, aby pomohl Dublinovi vstát. "Ježíšikriste, vždyť on úplně hoří!"
"Nalož ho do auta!"
Zvedli těžce oddychujícího Dublina ze země a složili ho na zadní sedadlo. Manny se řítil policejním autem s ječící sirénou nočními ulicemi, jak nejrychleji mohl. Jakmile za skřípění brzd zastavil u lékařské pohotovosti, rozrazil nemocniční dveře a volal o pomoc.
Druhý strážník rychle oběhl auto a chtěl otevřít dveře u Dublina.
Když přiběhli lékaři a sestry s pojízdným lehátkem, mladší policista stál jako opařený a zíral do zadní části vozu. Mario Dublin zde ležel v bezvědomí v kaluži krve, jež stékala ze sedadla na podlahu.
Doktor se prudce nadechl. Pak se posadil do auta, nahmatal tep a poslechl si hrudník. Nakonec vystoupil a zavrtěl hlavou.

"Je mrtvý."
"To není možný!" vyjekl starší policajt. "Vždyť jsme se toho parchanta skoro ani nedotkli! Tohle nám nikdo nepřišije."

Jelikož v případu figurovala policie, už čtyři hodiny poté byl v márnici v suterénu nemocnice připraven patolog k pitvě zesnulého bezdomovce Maria Dublina.
Dvoukřídlé dveře do sálu se náhle rozletěly. "Walťře! Neote-vírej ho!"
Doktor Walter Pecjic vzhlédl. "Co se děje, Andy?"
"Možná nic," řekl nervózně doktor Andrew Wilks, "ale z té spousty krve v policejním autě na mě jde hrůza. Syndrom akutní dechové tísně by neměl vyvolat krvácení z úst. Podobné krvácení jsem viděl jen u hemoragické horečky, kterou jsem kdysi pomáhal léčit u mírových sborů v Africe. Tenhle chlápek u sebe měl průkazku amerického válečného invalidy. Třeba sloužil v Somálsku, nebo někde jinde v Africe."
Doktor Pecjic zíral na mrtvolu muže, kterou se právě chystal otevřít. Poté vrátil skalpel na tác. "Asi bychom měli zavolat ředitele."
"A taky Infekční choroby," řekl doktor Wilks.
Doktor Pecjic přikývl. V očích měl opravdový strach.

19.55
Atlanta, stát Georgia

Publikum rodičů a přátel, namačkaných v posluchárně střední školy, se ztišilo. Na jasně osvětleném pódiu stála krásná dívenka před kulisami, jež měly znázorňovat restauraci z Autobusové zastávky od Williama Ingea. Pohybovala se nemotorně a její řeč, jindy uvolněná a přirozená, zněla škrobeně.
Statné ženě mateřského vzhledu v první řadě to však nevadilo. Měla na sobě stříbřité šaty, jaké nosívají matky nevěst na svatbu, a na nich slavnostní kytičku růží. Nadšeně sledovala dívku, a když vystoupení za zdvořilého aplausu skončilo, sálem se rozléhal její potlesk.
Při závěrečné oponě vyskočila a tleskala. Pak prošla kolem jeviště, zamířila ke dveřím na scénu a vyčkala, až se z nich po dvojicích a trojicích začali trousit účinkující za svými rodiči a kamarády. Bylo to závěrečné vystoupení školních ochotníků. Studenti zářili radostí a těšili se na herecký večírek, který se vždycky protáhl dlouho do noci.
"Škoda, že tě dneska večer nemohl vidět tatínek, Billie Jo," řekla pyšná matka, když kráska střední školy nastoupila do vozu.
"Taky mě to mrzí, mami. Chtěla bych jet domů."
"Domů?" Mateřsky vyhlížející žena upadla do rozpaků.
"Potřebuju se jen na chvíli natáhnout. Pak se převlíknu na večírek. Ano?"
"Vůbec se mi nelíbíš." Matka si ji chvíli prohlížela, pak nastartovala auto a vmísila se do provozu. Billie Jo posmrkávala a kašlala už víc než týden, vystoupení si však nechtěla nechat ujít.
"Je to jen nachlazení, mami," odsekla dívka podrážděně.
Když dojeli k domu, už si mnula oči a sténala. Na tvářích jí vyrazily dvě rudé horečnaté skvrny. Vyděšená matka chvatně odemkla vstupní dveře, vběhla dovnitř a zavolala 911. Policisté jí řekli, aby nechala dívku v autě a zajistila jí teplo a klid. Pohotovost přijela za tři minuty.
Sanitka se s kvílící sirénou řítila ulicemi Atlanty. Děvče naříkalo, svíjelo se na lehátku a nemohlo popadnout dech. Matka otírala dceři rozpálenou tvář a po tvářích jí stékaly slzy zoufalství.
Zdravotní sestra na pohotovosti v nemocnici vzala matku za ruku.
"Uděláme všechno, co je v našich silách, paní Pickettová. Určitě se jí brzy uleví."
O dvě hodiny později se začala z úst Billie Jo Pickettové řinout krev. Brzy nato dívka zemřela.

17.12
Fort Irwin, Barstow, Kalifornie

Vyprahlé pláně Kalifornie byly začátkem října stejně nejisté a proměnlivé jako rozkazy, jež dává nový podporučík své první četě.
Toho dne bylo krásné slunečné počasí, a když Phyllis Andersenová začala vařit večeři v kuchyni svého hezkého jednopatrového domu v nejlepší obytné části státního výcvikového střediska, měla optimistickou náladu. Venku bylo horko a její manžel Keith právě podřimoval. Už dva týdny bojoval s těžkým nachlazením a ona doufala, že mu sluníčko a teplo pomohou k vyléčení.
V dlouhých odpoledních stínech za okny kuchyně neúnavně pracovaly zavlažovače trávníku. Na záhonech kvetly podzimní květiny, jakoby navzdory nevlídné pustině s trnitými šedozelenými jukami a kaktusy, jež vyrůstaly mezi černými skalisky bezově zbarvené pouště.
Když Phyllis vkládala makarony do mikrovlnné trouby, spokojeně si pobrukovala. Zaslechla kroky svého manžela, jenž právě scházel po schodech. Majora dnes čekala noční služba. Hřmotný dusot však připomínal spíš rozjíveného Keithe juniora. Nejspíš už se nemůže dočkat filmu, na který chtěla vzít obě děti, až bude jejich otec v práci. Byl přece pátek večer.
"Jay-Jayi, nech toho!" křikla.

Keith junior to však nebyl. Do rozpálené kuchyně se vpotácel její manžel, částečně oblečený v maskovací uniformě. Byl celý zpocený a rukama si tiskl hlavu, jako by se ji snažil udržet pohromadě,
"...nemocnice... pomoc...," vypravil ze sebe.
Před jejíma vyděšenýma očima se major zhroutil na kuchyňskou podlahu. Hrudník se mu nadouval, jak lapal po dechu.
Šokovaná Phyllis chvíli bezmocně zírala, ale pak začala jednat rychle a cílevědomě jako správná žena vojáka. Vyběhla ven, bez zaklepání rozrazila boční dveře sousedního domu a vtrhla do kuchyně.
Kapitán Paul Novak a jeho žena Judy na ni pohlédli s ústy otevřenými překvapením.
"Phyllis?" Novak vstal. "Co se stalo, Phyllis?"
Majorova žena nemámila čas zbytečnými řečmi. "Paule, potřebuju tě. Judy, pojď dohlídnout na děti. Honem!"
Otočila se na podpatku a rozběhla se. Kapitán Novak a jeho žena vyrazili hned za ní. Voják povolaný do boje se časem naučí, že se nemá na nic ptát. V kuchyni u Andersenových Novakovi okamžitě odhadli situaci.
"Devět set jedenáct?" Judy Novaková se natáhla po telefonu.
"Na to není čas!" křikl Novak.
"Naše auto!" vyjekla Phyllis.
Judy Novaková vyběhla po schodech do patra, kde se obě děti ve svých pokojích připravovaly se na večerní výlet do města. Phyllis Andersenová a Novak zvedli sípajícího majora. Z nosu mu crčela krev. Byl napůl v bezvědomí a bezmocně sténal. Spěšně ho odnesli přes trávník k zaparkovanému autu.
Novak usedl za volant a Phyllis nastoupila dozadu vedle svého muže. Potlačila vzlykání, položila si majorovu hlavu na rameno a pevně ho k sobě přitiskla. Zoufale k ní vzhlédl a snažil se popadnout dech. Novak uháněl základnou a troubil klaksonem. Lidé i auta se před nimi rozestupovali jako pěchota před projíždějícími tanky. Když však dorazili k Weedově vojenské nemocnici, major Keith Anderson už byl v bezvědomí.
Za tři hodiny zemřel.
V případě náhlé nevysvětlené smrti ve státě Kalifornie nařizuje zákon pitvu. Vzhledem k neobvyklým okolnostem smrti byl major spěšně přepraven do márnice. Když ovšem vojenský patolog otevřel hrudní dutinu, vytryskly z ní proudy krve a postříkaly ho.
Patolog zbělel jak křída. Vyskočil, strhl gumové rukavice a vyběhl z pitevny do své kanceláře.
Popadl sluchátko. "Spojte mě s Pentagonem a s Institutem infekčních chorob. Hned! Je to naléhavé!"

ČÁST PRVNÍ

1

14.55, neděle 12. října
Londýn, Anglie

Na londýnskou čtvrť Knightsbridge se snášel chladný říjnový déšť. V místě, kde se Brompton Road sbíhá se Sloan Street, uhýbal nepřetržitý proud troubících aut, taxíků a červených dvoupatrových autobusů na jih a dál pomalu plynul směrem k náměstí Sloan Square a čtvrti Chelsea. Zácpu nijak nezmírňoval ani déšť, ani skutečnost, že kanceláře firem i státní úřady byly o víkendu zavřené. Světová ekonomika vzkvétala, obchody byly plné zboží a noví labouristé nikoho neohrožovali. Turisté přijížděli do Londýna v každém ročním období a toho nedělního odpoledne se doprava plazila hlemýždím tempem.
Podplukovník americké armády MUDr. Jonathan ("Jon") Smith netrpělivě vyskočil z pomalého starožitného autobusu číslo 19 dvě ulice před svým cílem. Déšť konečné ustával. Na mokrém chodníku udělal několik rychlých kroků vedle autobusu, pak spěchal dál a nechal autobus za sebou.
Smith byl vysoký pohledný muž sportovní postavy a bylo mu něco přes čtyřicet. Měl tmavé vlasy sčesané dozadu a tvář s výrazně vysedlými lícními kostmi. Jeho tmavomodré oči automaticky zkoumaly vozidla i chodce. Jak si tak kráčel ve svém tvídovém saku, bavlněných kalhotách a nepromokavém kabátu, nebylo na něm nic zvláštního. Ženy se za ním přesto otáčely. Občas si toho všiml a pousmál se, ale pokračoval v chůzi.
Mrholení za sebou nechal na Wilbraham Place a vstoupil do vestibulu viktoriánského hotelu Wilbraham, kde se ubytovával vždycky, když ho Institut vyslal na nějakou lékařskou konferenci do Londýna. Cestou do svého pokoje v prvním patře bral schody po dvou. Uvnitř začal prohledávat kufry a hledat zprávy z terénu o případech vysokých horeček mezi americkými vojáky sloužícími v Manile. Slíbil, že je ukáže doktorovi Čandrovi Uttamovi z oddělení virových nemocí Světové zdravotnické organizace.
Dotyčné zprávy nakonec našel pod hromadou špinavého prádla naházenou ve větším z kufrů. Vzdychl a usmál se pod vousy. Nikdy se docela nezbavil nepořádnosti, na kterou si zvykl během let v terénu, kdy žil ve stanu a plně se soustřeďoval na řešení té či oné krize.
Když seběhl po schodech a chtěl se vrátit na epidemiologickou konferenci Světové zdravotnické organizace, recepční

na něj zavolal: "Pane podplukovníku, máte tady dopis. Je na něm napsáno ‚Naléhavé'."
"Dopis?" Kdo by mu sem psal? Podíval se na hodinky, které mu kromě času připomněly, co je vlastně za den. "V neděli?"
"Byl doručen osobně."
Ve Smithovi hrklo. Vzal si obálku a roztrhl ji. Uvnitř byl jediný list bílého papíru, bez hlavičky či zpáteční adresy.

Smithíku,
sejdeme se v parku Rock Creek na tábořišti u Pierceova mlýna v pondělí o půlnoci. Je to naléhavé. Nikomu nic neříkej.
B

Smithovi se stáhlo hrdlo. Smithíku mu říkal jediný člověk na světě - Bill Griffin. Na Billa narazil ve třetí třídě Hooverovy základní školy v Council Bluffs ve státě Iowa a od té doby byli nerozluční kamarádi. Chodili spolu na střední školu, na Iowskou univerzitu a nakonec spolu studovali postgraduál na Kalifornské univerzitě. Jejich cesty se rozešly teprve v okamžiku, kdy Smith dostudoval medicínu a Bill psychologii. Oba se dali k armádě, čímž si splnili své chlapecké sny. Bill nastoupil k vojenské rozvědce. Neviděli se bratru deset let, ale ať je při plnění úkolů dělila jakákoli vzdálenost, pořád o sobě věděli.
Zamračený Smith stál nehybně v nablýskané hale a zíral na tajemná slova.
"Stalo se něco, pane?" otázal se recepční zdvořile.
Smith se rozhlédl. "Nic. Vůbec nic. Jestli chci stihnout další seminář, měl bych si asi pospíšit."
Zastrčil dopis do kapsy pláště a vykročil vstříc mokrému odpoledni. Jak se Bill dozvěděl, že je v Londýně? A zrovna v tomhle zapadlém hotelu? A proč to tajnůstkaření a oslovení důvěrným jménem z dětství?
Žádná adresa ani telefonní číslo.
Totožnost odesilatele prozrazovala jen iniciála.
A proč zrovna o půlnoci?
Smith se s oblibou prohlašoval za úplně obyčejného člověka, věděl však, že to má k pravdě daleko. Svědčila o tom jeho kariéra. Působil jako vojenský lékař v polních nemocnicích známých pod označením MASH a nyní se věnoval výzkumu. Krátký čas také pracoval pro vojenskou rozvědku. A konečně měl zkušenost armádního velitele. Vnitřní neklid mu byl bytostně vlastní, tak vlastní, že si jej ani neuvědomoval.
V posledním roce však našel štěstí, a tím i směr a soustředěnost, která mu vždycky chyběla. Jednak zjistil, že práce v Institutu je úžasná a vzrušující, a navíc se jako zapřísáhlý starý mládenec zamiloval. Opravdu zamiloval. Už ne jako za školních let, kdy jeho životem procházely celé zástupy dívek. Sophie Russellová pro něj znamenala všechno - kolegyni, přítelkyni i blonďatou milenku.
Stávalo se, že zvedl oči od svého elektronového mikroskopu a tiše si ji prohlížel. Nešlo mu na rozum, kde se v té křehké krásce bere tolik inteligence a ocelové vůle. Jen na ni pomyslel a okamžitě se mu zastesklo. Podle plánu měl odletět z Heathrow zítra ráno. Tak by měl dost času zajet domů do Marylandu, stihl by snídani se Sophií a pak by spolu odjeli do laboratoře.
Jenže přišel ten znepokojivý vzkaz od Billa Griffina.
Ve Smithově nitru se rozezněly varovné zvony. Zároveň to však byla příležitost. Trpce se pousmál. Jeho neklid se zřejmě znovu přihlásil o slovo.
Mávl na taxi a začal plánovat.
Vymění si letenky na úterý ráno a v pondělí o půlnoci se sejde s Billem. Na to, aby se rozhodl jinak, toho s Billem prožil příliš. Do práce tak půjde až v úterý, tedy o den později. Což rozpálí šéfa Institutu generála Kielburgra doběla. Způsoby, které si Smith přinesl z terénu, lezly generálovi pěkně na nervy. Mírně řečeno.
To bude v pohodě, řekl si Smith. Chce to jen nějakou dobrou výmluvu.
Včera časně zrána telefonoval Sophii, jen aby slyšel její hlas. Uprostřed rozhovoru však jejich telefonát musel náhle skončit. Dostala příkaz, že má jít okamžitě do laboratoře a určit jakýsi virus z Kalifornie. Sophie dokázala klidně pracovat šestnáct i čtyřiadvacet hodin bez přestávky. Dneska bude možná v laboratoři tak dlouho, že by stejně zítra ráno nevstala na společnou snídani, jak si plánoval. Smith zklamaně vzdychl. Mělo to jedinou výhodu. Sophie má tolik práce, že si o něj aspoň nebude dělat starosti.
Co kdyby jí nechal na jejich domácím záznamníku vzkaz, že se o den opozdí a že se nemusí bát? Mohla by to říct generálu Kielburgrovi. Nebo taky ne.
Právě tehdy se rozhodl. Neodletí z Londýna zítra ráno, ale až v noci. Je to rozdíl jen pár hodin, ale pro něj budou k nezaplacení. Šéfem týmu britské Mikrobiologické výzkumné organizace, pracující na vakcíně proti všem hantavirům, byl Tom Sheringham. Smith se rozhodl, že večer zajde na Tomovu přednášku a pak ho přesvědčí, aby s ním zašel na pozdní večeři a pár drinků. Vymámí z něj všechny podstatné interní podrobnosti, které Tom nechtěl probírat veřejně, a také pozvánku do Porton Downu na zítřejší večer, než mu poletí noční spoj.
Smith přikývl a téměř se pousmál. Pak přeskočil kaluž a otevřel zadní dveře typického londýnského taxíku, jenž zastavil na ulici. Sdělil šoférovi adresu místa, kde probíhala konference Světové zdravotnické organizace.
Když však usedl, smích ho přešel. Vytáhl dopis od Billa Griffina a znovu si jej pročítal. Doufal, že najde nějaký záchytný bod, který předtím přehlédl. Nejdůležitější informace se obvykle skrývají mezi řádky. Rýha mezi jeho obočím se prohloubila. Promítal si uplynulé roky a uvažoval, co mohlo Billa vést k tomu, aby ho takto znenadání kontaktoval. Kdyby potřeboval odbornou radu či pomoc od Institutu, postupoval by oficiální cestou. Bill pracoval jako zvláštní agent FBI a byl na to také patřičně hrdý. Jako každý jiný agent by si vyžádal Smithovy služby od ředitele Institutu. Na druhou stranu, pokud by šlo o čistě soukromou záležitost, obešlo by se to bez tajnůstkaření. Bill by nechal v hotelu

vzkaz se svým telefonním číslem, aby mu Smith mohl zavolat zpátky.
Ve studeném taxíku Smith pokrčil rameny. Byl celý nesvůj. Ta schůzka neměla být jen neoficiální, ale přímo tajná. Přísně tajná. Což znamenalo, že Bill jedná za zády FBI. Za zády Institutu. Za zády všech státních orgánů... To vše zřejmě v naději, že jej také zatáhne do čehosi tajného.

2

9.57, neděle 12. října
Fort Detrick, Maryland

Fort Detrick leží ve Fredericku, městečku uprostřed zvlněné krajiny plné zeleně. Sídlí zde Lékařský institut armády USA pro výzkum infekčních chorob, známý pod zkratkou USAMRIID nebo jednoduše jako Institut. V šedesátých letech se stal terčem bouřlivých protestů, tehdy zde ovšem ještě sídlila nechvalně známá státní továrna na vývoj a testování chemických a biologických zbraní. Když prezident Nixon v roce 1969 nařídil ukončení těchto programů, Institut zmizel z centra pozornosti a stal se střediskem vědy a léčby.
A pak přišel rok 1989. V karanténní nemocnici primátů v Restonu ve státě Virginie umíraly opice, jež pravděpodobně byly infikované vysoce nakažlivým virem Ebola. Na místo byli rychle povoláni lékaři a veterináři z Institutu, a to vojenští i civilní. Měli za úkol dostat pod kontrolu hrozivou situaci, která hrozila přerůst v tragickou lidskou epidemii. Podařilo se jim však ještě víc. Prokázali totiž, že virus Reston se o genetický milimetr liší od smrtelně nebezpečných kmenů Ebola Zair a Ebola Súdán. Nejdůležitější bylo, že virus je neškodný pro lidi. Tento úžasný objev katapultoval vědce z Institutu do novinových titulků po celé zemi. Fort Detrick se náhle znovu dostal do povědomí lidí, ale tentokrát jako špičkové vojenské zdravotnické zařízení.
Sophie Russellová přemítala ve své kanceláři v Institutu o nároku vědců na slávu a doufala, ji něco napadne. Zároveň netrpělivě čekala, až si bude moci telefonicky promluvit s člověkem, jenž by jí mohl odpovědět na několik otázek ohledně krize, která hrozila přerůst v závažnou epidemii. Aspoň se toho bála.
Sophie měla doktorát v oboru buněčné a molekulární biologie. Byla hlavním ozubeným kolečkem v celosvětovém soukolí, jež uvedla do pohybu smrt majora Keithe Andersena. V Institutu pracovala čtyři roky a stejně jako vědci v roce 1989 řešila akutní případ, v němž hrál hlavní roli neznámý virus. Ona sama i její kolegové se už v minulosti ocitli v daleko prekérnějších situacích: tento virus však byl pro lidi smrtelně nebezpečný. Zatím si vybral tři oběti - jednoho majora armády a dva civilisty. Všichni zemřeli náhle v rozmezí několika málo hodin, zřejmě na syndrom akutní dechové tísně.
Doba úmrtí ani samotný syndrom však pozornost Institutu nevzbudily. Každoročně na něj umírají miliony lidí na celé planetě. Nikoli však mladí lidé. A ne zdraví lidé. Smrti vždy předcházejí dýchací obtíže či jiné průvodní jevy, a nikoli strašlivá bolest hlavy a hrudník plný krve.
Nyní v jediný den zemřeli tři lidé s naprosto stejnými příznaky. Každý v jiné části země - major v Kalifornii, dívka v Georgii a bezdomovec v Massachusetts.
Ředitel Institutu brigádní generál Calvin Kielburger se zdráhal vyhlásit celosvětovou pohotovost jen na základě tří případů zaznamenaných teprve včera. Nerad čeřil vodu a nechtěl vypadat jako slaboch, který hned zpanikaří. Především se však nechtěl dělit o zásluhy s dalšími laboratořemi stupně čtyři, zvlášť ne s největším rivalem Institutu, jímž byla Střediska pro výzkum a prevenci chorob v Atlantě.
Napětí v Institutu však bylo čím dál hmatatelnější a Sophie se jako vedoucí vědeckého týmu v práci nezastavila. První vzorky krve obdržela v sobotu přesně ve tři hodiny ráno a okamžitě s nimi zamířila na testy do laboratoře. V malé šatně si svlékla šaty, hodinky a prsten, který jí věnoval Jon Smith, když mu kývla na sňatek. Na chvíli se zastavila, usmála se na prstýnek a pomyslela na Jona. Jeho hezká tvář se jí vryla do paměti - vysedlými lícními kostmi skoro připomínal amerického indiána, odlišovaly ho však výrazně tmavé modré oči. Ty oči ji přitahovaly od začátku a občas si představovala, jaké by to bylo, kdyby se v jejich hloubce ztratila. Milovala jeho vláčné pohyby, jimiž připomínal šelmu z džungle, která jen náhodou zdomácněla mezi lidmi. Milovala milování s ním - prudké a ohnivé. Nejvíc ze všeho milovala jeho samotného. Beznadějně a vášnivě.
Musela přerušit telefonický rozhovor s Jonem a běžet sem.
"Miláčku, už musím jít. Na druhém telefonu mám laboratoř. Máme tady mimořádný případ."
"Tak pozdě? Nemohlo by to počkat do rána? Potřebuju tě odpočatou."
Zachichotala se. "To tys mi zavolal. Než zazvonil telefon, tak jsem odpočívala, přesněji řečeno spala."
"Věděl jsem, že bys se mnou chtěla mluvit. Nemůžeš mi totiž odolat."
Zasmála se. "To je fakt. Chci s tebou mluvit ve dne v noci. Co jsi v Londýně, pořád mi chybíš. Jsem ráda, žes mě probudil, jinak bych ti to nemohla říct."
Teď se zase zasmál on. "Já tě taky miluju, lásko."
V převlékárně Institutu si povzdychla. Zavřela oči. Pak zaplašila myšlenky na Jona. Měla plno práce. Mimořádný případ.
Rychle se oblékla do sterilního zeleného chirurgického úboru. Bosá s námahou otevřela dveře do oblasti biologického zabezpečení stupně dvě. Nebylo to snadné, protože přitom musela překonat podtlak, jenž zadržoval nebezpečné látky uvnitř stupňů dvě, tři a čtyři. Když nakonec pronikla dovnitř, proklusala kolem sprchového kouta do koupelny, kde se ukládaly čisté bílé ponožky.
Když si je navlékla, pospíchala do prostoru stupně tři. Natáhla si latexové chirurgické rukavice a pak si je páskou

přilepila k rukávům, aby vytvořila neprodyšné utěsnění. Stejný postup opakovala s ponožkami i nohavicemi svého úboru. Když tak učinila, navlékla na sebe světlemodrý plastikový biologický skafandr, v němž to slabě zapáchalo jako uvnitř kbelíku z umělé hmoty. Důkladně zkontrolovala, zda v něm nejsou žádné dírky. Nasadila si na hlavu pružnou helmu, zatáhla plastikový zip, jenž zajišťoval těsnost spojení mezi skafandrem a helmou, a nakonec vytáhla ze zdi žlutou hadici se vzduchem.
Zasunula hadici do obleku. Do obřího skafandru začal s tichým syčením proudit vzduch. Po chvíli hadici vytáhla a dveřmi z nerezové oceli postoupila do vzduchového uzávěru stupně čtyři, lemovaného tryskami s vodou a chemikáliemi, jež sloužily k odmořování.
Nakonec otevřela dveře do čtvrtého stupně. Ocitla se v červené zóně.
Teď už nesměla nic uspěchat. Při každém dalším kroku sledem ochranných vrstev musela dávat větší a větší pozor. Její jedinou zbraní byly účelné pohyby. Jen takové totiž mohly vynahradit ztracenou rychlost. Žluté holínky si proto nenavlékla chvatně, ale namísto toho zkušeně ohnula jednu nohu, vytočila ji do patřičného úhlu a natáhla si botu. Stejně postupovala i s druhou nohou.
Poté se chodbami ze škvárových tvárnic co nejrychleji odkolébala do své laboratoře. Tam si navlékla třetí latexové rukavice, pečlivě vyjmula vzorky krve a tkáně z mrazicího boxu a pustila se do izolování viru.
V průběhu dalších šestadvaceti hodin úplně zapomněla jíst a spát. Žila v laboratoři a studovala virus pod elektronovým mikroskopem. Se svým týmem překvapivě vyloučila Ebolu, Marburg i ostatní filoviry. Zkoumaný virus měl tvar ochlupeného míčku, stejně jako většina virů. Vzhledem k tomu, že příčinou úmrtí byla dechová tíseň, napadlo ji, že jde o hantavirus podobný tomu, jenž zabil mladé atlety v rezervaci Navajo v roce 1993. Institut měl s hantaviry velké zkušenosti. Karl Johnson, jedna z legend ústavu, byl objevitelem prvního hantaviru, izolovaného a určeného v sedmdesátých letech.
U vědomí toho všeho provedla immunoblotting a vyzkoušela neznámý patogen na zmražené bance krevních vzorků předchozích obětí různých hantavirů z celého světa. Na žádný z nich však nereagoval. Byla zmatená. Provedla tedy polymerázovou řetězovou reakci, aby získala z viru kousek sekvence DNA. Nepřipomínala jí žádný známý hantavirus, ale pro budoucí využití přesto sestavila předběžnou restrikční mapu. Právě v té chvíli si nejvíc přála, aby Jon byl s ní, a ne na konferenci Světové zdravotnické organizace v dalekém Londýně.
Ovládl ji pocit marnosti, protože stále neměla definitivní odpověď. Přesto se však přinutila opustit laboratoř. Kolegy z týmu už poslala spát a nyní sama absolvovala výstupní proceduru - svlékla skafandr, odmořila se a znovu si oblékla civilní šaty.
Byla k sobě přísná, a tak si řekla, že čtyři hodiny spánku postačí. Pak spěchala do své kanceláře, aby si prostudovala poznámky z testů. Když se probudili ostatní členové týmu, poslala je zpátky do laboratoří.
Bolela ji hlava a měla sucho v krku. Vytáhla z ledničky v kanceláři láhev vody a vrátila se ke stolu. Na zdi visely tři zarámované fotografie. Napila se, mírně se předklonila a zamyšleně si je prohlížela. Přitáhly ji jako můru, jež zatoužila po konejšivém světle. Na jedné z nich byli s Jonem v plavkách vloni v létě na Barbadosu. Svou zatím jedinou dovolenou si pěkně užili. Na druhé fotce byl Jon v uniformě v den, kdy ho povýšili na podplukovníka. Z posledního snímku shlížel mladší kapitán s neposlušnými černými vlasy, špinavou tváří a pronikavýma modrýma očima, jenž stál v zaprášené uniformě před stanem páté polní nemocnice kdesi v irácké poušti.
Chyběl jí, potřebovala ho vedle sebe v laboratoři. Natáhla se po telefonu a chtěla mu zavolat do Londýna, vtom se však zarazila. Do Londýna ho poslal generál. Generál vyžadoval všechno striktně podle předpisů. Každý úkol se musel splnit. Ani o den později, ani o den dříve. Jon měl dorazit za několik hodin. Uvědomila si, že je teď stejně nejspíš ve vzduchu. Jenže až přiletí, nebude na něj doma čekat. Potlačila nával zklamání.
Svůj život zasvětila vědě, a přesto se jí poštěstilo i v soukromí. Nikdy nečekala, že se vdá. Zamilovat se? Snad. Ale vdát se? To ne. Jen málo mužů stojí o ženu posedlou prací. Jon však pro ni měl pochopení. Připadalo mu úžasné, že se podívala na nějakou buňku a pak to spolu mohli probírat do barvitých podrobností. Jeho nekonečná zvídavost jí vlévala síly do žil. Byli jako dvě děti, které si spolu rády hrají. Hodili se k sobě nejen profesně, ale i povahově. Oba se snadno nadchli, měli pro sebe pochopení, milovali život i jeden druhého.
Takové štěstí nikdy dřív nepoznala a dík za to patřil Jonovi. Netrpělivě zavrtěla hlavou, otočila se k počítači a ponořila se do laboratorních poznámek. Chtěla zjistit, zda něco nepřehlédla. Nenašla však nic podstatného.
Jak ale přicházelo více údajů o sekvenci DNA a ona je v duchu porovnávala se všemi doposud známými klinickými daty o viru, měla z toho jakýsi zvláštní pocit.
Ten virus už někde viděla - nebo nějaký neuvěřitelně podobný. Usilovně pátrala v paměti a probírala se vzpomínkami. Na nic však nepřišla. Nakonec si pročetla jednu ze zpráv členů svého týmu, podle níž by nový virus mohl mít vztah k Machupo, jedné z prvních známých hemoragických horeček, objevené opět díky Karlu Johnsonovi.
Afrika jí nic neříkala, ale Bolívie...?
Peru!
Exkurze během studia antropologie a...
Victor Tremont.
Ano, tak se jmenoval. Biolog, který přijel do Peru sbírat rostliny a hlínu pro potenciální léky pro... jakou společnost? Byla to jedna farmaceutická firma... Léčiva Blanchard!
Znovu se otočila k počítači, rychle spustila internet a hledala jméno Blanchard. Našla ho téměř okamžitě - v Long Lake ve státě New York. A Victor Tremont byl nyní prezidentem a generálním ředitelem firmy. Sáhla po telefonu a vytočila příslušné číslo.
Byla sice neděle ráno, ale obří společnosti někdy berou telefony celý víkend kvůli důležitým hovorům. Blanchard byl ten případ. Neozval se záznamník, ale živý člověk, a když Sophie požádala o Victora Tremonta, čísi hlas jí odpověděl,

aby počkala. Bubnovala prsty na desce stolu a snažila se ovládnout netrpělivost spojenou s obavami.
Na druhém konci linky se ozvala série cvaknutí a pomlk, až se nakonec ozval jiný lidský hlas. Byl lhostejný a bezbarvý: "Mohu se zeptat, jak se jmenujete a co chcete doktoru Tremontovi?"
"Sophie Russellová. Řekněte mu, že mi jde o exkurzi do Peru, kde jsme se poznali."
"Počkejte, prosím." Opět nastalo ticho. Pak se ozvalo: "Pan Tremont si vás hned vezme."
"Paní... Russellová?" Zřejmě si ověřoval její jméno, které dostal napsané na papírku. "Co pro vás můžu udělat?" Jeho hlas byl hluboký a příjemný, avšak také panovačný. Patřil muži, jenž byl zvyklý rozhodovat.
Nesměle řekla: "Abych byla přesná, já jsem teď doktorka Russellová. Pamatujete si moje jméno, pane Tremonte?"
"Kdybych řekl, že ano, tak bych lhal. Ale zmínila jste se o Peru a na Peru si vzpomínám. Před dvanácti nebo třinácti lety, je to tak?" Dal tím najevo, proč s ní vůbec mluví, ale nijak jí nepomohl. Co kdyby hledala zaměstnání, nebo kdyby to byla nějaká bouda?
"Třináct a já si vás pamatuju dobře." Snažila se mluvit nenuceně. "Jde mi o dobu na řece Caraibo. Byla jsem tam na exkurzi se skupinkou studentů antropologie ze Syracuse a vy jste tam sbíral materiál pro léčiva. Volám vám, protože se chci zeptat na virus, který jste našel u těch zapadlých domorodců. Ostatní jim říkali Lidé s opičí krví."
Ve své velké rohové kanceláři na druhé konci linky pocítil Victor Tremont záchvěv strachu. Velice rychle jej však zaplašil. Otočil se v křesle za stolem a podíval se na jezero, které se v ranním světle třpytilo jako rtuť. Na jeho vzdálenější straně se táhl hustý borový les, jenž stoupal až k vysokým horám v dáli.
Tremonta rozladilo, že jej překvapila s takovou velice nebezpečnou vzpomínkou, a nepřestával se otáčet v křesle. Pokračoval však přátelským tónem: "Už si vzpomínám. Vy jste ta horlivá mladá blondýnka, co ji tak okouzlila věda. Tehdy jsem byl zvědavý, jestli z vás bude antropoložka. Dopadlo to tak?"
"Ne, nakonec jsem si udělala doktorát z buněčné a molekulární biologie. Proto taky potřebuji vaši pomoc. Pracuji ve vojenském výzkumném středisku infekčních chorob ve Fort Detricku. Narazili jsme na virus, který se hodně podobá tomu peruánskému. Je to neznámý typ, který způsobuje bolesti hlavy, horečku a akutní dechovou tíseň. Zabíjí jinak zdravé lidi během několika hodin a způsobuje obrovské krvácení z plic. Říká vám to něco, pane doktore Tremonte?"
"Říkejte mi Victore. A vy se myslím jmenujete Susan... Sally... nebo tak nějak, že?"
"Sophie."
"No ovšem. Sophie Russellová z Fort Detricku," řekl, jako by si to zapisoval. "Jsem rád, že jste zůstala věrná vědě. Někdy si říkám, že jsem měl radši zůstat v laboratoři a nelézt do hlavní kanceláře. Ale pozdě bycha honit." Zasmál se.
"Vzpomínáte si na ten virus?" zeptala se.
"Ne, to bych lhal. Brzy po návratu z Peru jsem se začal zabývat prodejem a řízením, a možná právě proto mi to vypadlo z paměti. Jak říkám, už je to dávno. Ale podle mých znalostí z molekulární biologie mi váš scénář nepřipadá moc pravděpodobný. Určitě se vám v hlavě pomíchalo víc virů, o kterých jsme tenkrát při tom výjezdu zaslechli. Pokud si vzpomínám, nebylo jich zrovna málo."
Nervózně si přitlačila sluchátko k uchu. "Ne, jsem si jistá, že z práce s Lidmi s opičí krví vzešel jeden jediný. Tenkrát jsem tomu nevěnovala moc velkou pozornost. Ale to jsem taky nečekala, že skončím u biologie a ještě ke všemu u buněčné a molekulární. Ten virus byl ale zvlášní, a to mi utkvělo v paměti."
",Lidé s opičí krví´? To je pěkná divočina. Kmen s podobně nápadným jménem bych si určitě pamatoval."
Její hlas zněl čím dál naléhavěji. "Doktore Tremonte, prosím vás, poslouchejte mě. Je to strašně důležité. Životně. Právě jsme se dozvěděli o třech případech viru, který mi připomíná ten z Peru. Ti domorodci znali léčbu, která měla skoro osmdesátiprocentní úspěšnost. Pili krev nějaké opice. Vzpomínám si, že právě to vás tehdy udivilo."
"To by mě udivilo i teď," přitakal Tremont. Přesnost jejích vzpomínek byla znepokojivá. "Primitivní indiáni s lékem na smrtelný virus? Tak o tom já nic nevím," zalhal klidně. "Podle vašeho popisu bych si to určitě musel pamatovat. Co na to vaši kolegové? Někteří z nich určitě taky pracovali v Peru."
Vzdychla. "Chtěla jsem to nejdřív konzultovat s vámi. Máme tady dost falešných poplachů a i pro mě je Peru hluboká minulost. Ale když si nevzpomínáte..." Selhal jí hlas. Cítila strašné zklamání. "Nějaký virus tam určitě byl. Asi zavolám do Peru. Musí tam mít nějaký záznam o netradiční léčbě mezi indiány."
Victor Tremont lehce zvýšil hlas. "Možná to nebude nutné. Tehdy jsem si vedl cestovní deník. Poznámky o rostlinách a možných léčivech. Třeba jsem si zapsal taky něco o tom vašem viru."
Sophie na návrh skočila. "Byla bych vám vděčná, kdybyste se na to podíval. Hned teď."
"Jste moc hrrr." Tremont se upřímně zasmál. Dostal ji. "Mám ty sešity někde doma. Asi v podkroví, ale možná taky ve sklepě. Ozvu se vám zítra."
"Jsem vaším dlužníkem, Victore. Možná vám to svět zaplatí. Udělejte to zítra hned jako první věc. Moc vás prosím. Nemáte ponětí, jak by to mohlo být důležité." Dala mu své telefonní číslo.
"Myslím, že to vím," ujistil ji Tremont. "Nejpozději zítra ráno."
Zavěsil, znovu se otočil v křesle a zíral na stále jasnější jezero a vysoké hory. Zdálo se mu, že se náhle rýsují nějak blíž a vypadají zlověstně. Vstal a přešel k oknu. Byl vysoký, štíhlý a měl výraznou tvář, s níž si příroda v průběhu času celkem laskavě pohrála. Z mladíka s příliš velkým nosem, odstálýma ušima a pohublým obličejem vyrostl pohledný muž. Teď po padesátce se jeho rysy trochu zaoblily. Měl aristokratický výraz a hladkou pleť. Jeho nos měl dokonalou velikost - byl rovný, silný a přesně se hodil k tváři, kterou Tremont připomínal Angličana. Také díky opálené pleti a hustým stříbřitým vlasům budil pozornost, kamkoli vkročil. Dobře však věděl, že lidi ve skutečnosti nepřitahuje jeho důstojnost a krása, ale sebejistota. Vyzařovala z něj síla a pro méně sebevědomé lidi tím byl zajímavý.
Navzdory tomu, co řekl Sophii Russellové, Victora Tremonta ani nenapadlo jet domů na svou odlehlou usedlost. Místo toho se nepřítomně zahleděl na hory a snažil se ze sebe setřást napětí. Byl rozladěný... a měl zlost.
Sophie Russellová. Můj ty bože, Sophie Russellová!

Kdo by si to jen pomyslel? Nejdřív ji podle jména ani nepoznal. Vlastně si nepamatoval jméno žádného z členů té bezvýznamné studentské skupinky. A pochyboval, že by si někdo z nich pamatoval jeho. Ale Russellová nezapomněla. Co to musí mít za mozek, když v něm utkví taková maličkost? Zřejmě přikládá důležitost každé sebemenší drobnosti. Otráveně zavrtěl hlavou. Ve skutečnosti pro něj neznamenala problém. Jen obtížný hmyz. Přesto se o ni musel postarat. Odemkl tajnou zásuvku vyřezávaného pracovního stolu, vytáhl z ní mobilní telefon a navolil číslo.
"Prosím?" ozval se nezúčastněný hlas se slabým přízvukem.
"Potřebuju s vámi mluvit," rozkázal Victor Tremont. "U mě v kanceláři. Za deset minut." Ukončil hovor, vrátil mobil do zásuvky a zvedl sluchátko svého kancelářského telefonu. "Muriel? Spojte mě s generálem Casparem z Washingtonu."

3

9.14, pondělí 13. října
Fort Detrick, Maryland

Když toho pondělního rána dorazili zaměstnanci do Institutu, celou budovou se rychle rozšířila zvěst o marné víkendové snaze o identifikaci jakéhosi nového smrtelného viru a o nalezení účinného prostředku proti němu. Tisk se o tom zatím ještě nedozvěděl a z kanceláře ředitele přišel příkaz přísného informačního embarga. Nikdo nesměl mluvit s novináři a do podrobností zoufalé výzkumné činnosti byli zasvěceni pouze pracovníci laboratoří.
Běžná práce se však nesměla zastavit. Dál bylo potřeba vyplňovat formuláře, provádět údržbu zařízení či zvedat telefony. Specialista stupně čtyři Hideo Takeda seděl ve své kóji v kanceláři hlavní seržantky a probíral se poštou. Otevřel oficiálně vyhlížející obálku ozdobenou emblémem amerického ministerstva obrany.
Když si dopis několikrát přečetl, naklonil se nad přepážku, která jej dělila od kóje jeho kolegyně Sandry Quinnové, specialistky pátého stupně. Vzrušeným šeptem se jí svěřil: "To je moje přeložení do Okinawy."
"Děláš si legraci?"
"Už jsme to skoro vzdali." Usmál se. Na Okinawě totiž sloužila jeho dívka Miko.
"Měl bys to hned říct šéfové," varovala jej Sandra. "Znamená to naučit nového člověka jednat s těma potrhlýma profesorama, co tady máme. Bude pěkně naštvaná. Kvůli tomu novému případu neví, kam dřív skočit."
"Ať se jde vycpat," zaklel specialista Takeda vesele.
"To by se vám tak líbilo." Hlavní seržantka Helen Daughertyová stála ve dveřích své kanceláře. "Ráčil byste se sem obtěžovat, pane Takedo?" zeptala se s přehnanou zdvořilostí. "Nebo vám mám dát nejdřív přes držku?"
Impozantní blondýna vysoká dobrých sto osmdesát centimetrů a s rameny, jež neladily s jejími obdivuhodnými křivkami, shlížela na mnohem menšího Takedu a usmívala se jako piraňa. Úředník vyletěl z kóje s vyděšeným výrazem, jenž vůbec nebyl předstíraný. U Daughertyové si člověk nikdy nemohl být jistý, co má za lubem. Ostatně jako u každého dobrého hlavního seržanta.
"Zavřete dveře, Takedo. A posaďte se."
Specialista ji poslechl.
Daughertyová jej probodla pohledem. "Jak dlouho víte o možnosti svého přeložení, Hideo?"
"Přišlo to dneska ráno jako blesk z čistého nebe. Zrovna jsem ten dopis otevřel."
"Jak je to dlouho, co jsme si vás vyžádali... Necelé dva roky?"
"Nejmíň rok a půl. Hned jak jsem se vrátil z dovolené. Podívejte, seržantko, jestli mě tady ještě chvíli potřebujete, tak..."
Daughertyová zavrtěla hlavou. "Zdá se, že to nepůjde, i kdybych chtěla." Zabodla prst do papíru, jenž ležel na stole před ní. "Tenhle e-mail jsem dostala z ministerstva obrany zřejmě ve stejnou chvíli, kdy jste otevíral svůj dopis. Zdá se, že vaše náhrada už je na cestě. Je to žena a přichází k nám ze samotného velení rozvědky v Kosovu. Musela sedět v letadle dřív, než se ten dopis vůbec dostal do kanceláře." Daughertyová se zatvářila zamyšleně.
"Chcete říct, že tady bude už dneska?"
Daughertyová se podívala na hodiny na svém stole. "Za pár hodin, abych byla úplně přesná."
"Páni, to je teda rychlost."
"Ano," přitakala Daughertyová, "to tedy je. Dokonce vám zrušili cestovní příkazy. Máte den na to, abyste vyklidil svůj stůl a byt. Zítra ráno budete sedět v letadle."
"Jenom den?"
"Měl byste se do toho pustit. A hodně štěstí, Hideo. Pracovalo se mi s vámi dobře. Napíšu vám dobrý posudek."
"Ano, pane, teda seržantko. A díky."
Pořád trochu šokovaný Takeda nechal hlavní seržantku Daughertyovou přemítat nad papírem. Nervózně převalovala tužku mezi dlaněmi a nepřítomně civěla před sebe, zatímco on nadšeně vyklízel svůj stůl. Zdusil v sobě vítězný pokřik. Měl už plné zuby života daleko od Miko a hlavně života v papiňáku zvaném Institut. Zažil tady už hezkou řádku mimořádných událostí, ale ta poslední všechny pořádně vylekala. Ba přímo vyděsila. Byl rád, že může vypadnout.

O tři hodiny později stála v téže kanceláři specialistka čtvrtého stupně Adele Schweiková v pozoru před hlavní seržantkou Daughertyovou. Byla to malá brunetka s téměř černými vlasy, upjatým držením těla a ostražitýma šedýma očima. Měla na sobě dokonalou uniformu se dvěma řadami medailových stužek, jež dokládaly službu v řadě zemí a v mnoha akcích. Nechyběla jí dokonce ani stuha z Bosny.
"Pohov, specialistko."
Schweiková si dala pohov. "Děkuji, hlavní seržantko."

Daughertyová si pročítala doklady o jejím přeložení a hovořila, aniž by k ní vzhlédla. "Trochu narychlo, že?"
"Před pár měsíci jsem zažádala o přeložení někam poblíž Washingtonu. Z osobních důvodů. Můj nadřízený plukovník mi řekl, že v Detricku se náhle uvolnilo místo, tak jsem toho využila."
Daughertyová se na ni podívala. "Máte až příliš vysokou kvalifikaci, ne? Tohle je zapadákov. Štáb není početný, moc toho nedělá a nikdy nevyjíždí do zahraničí."
"Já jen vím, že je to Detrick. Nevím, čím se zabývá vaše jednotka."
"Vážně?" Daughertyová zvedla své světlé obočí. Ve Schweikové cítila cosi příliš chladného a vyrovnaného. "No, my jsme Institut: Lékařský institut armády USA pro výzkum infekčních chorob. Vědecký výzkum. Všichni naši důstojníci jsou lékaři, veterináři, nebo laboranti. Dokonce tady máme i civily. Žádné zbraně, žádný výcvik, žádná sláva."
Schweiková se usmála. "To zní mírumilovně, hlavní seržantko. Vítaná změna po Kosovu. Mimochodem jsem slyšela, že Institut je vysoce rizikové pracoviště, kde se pracuje se smrtelnými chorobami? To může být zajímavé."
Hlavní seržantka zvedla hlavu. "To ano, ale jen pro doktory. Pro nás jsou to jen předpisy a kancelářská práce. Staráme se o to, aby tady všechno fungovalo. O víkendu jsme tady měli jeden mimořádný případ. Na nic se neptejte. Nic nám do toho není. A jestli vás osloví nějaký novinář, odkažte ho na tiskové oddělení. Je to rozkaz. Fajn, támhle je vaše kóje, vedle Quinnové. Seznamte se. Až se tady rozkoukáte, Quinnová vám vysvětlí co a jak."
Schweiková se postavila do pozoru. "Děkuji, hlavní seržantko."
Daughertyová si opět pohrávala s tužkou a hleděla na dveře, jež se právě zaklaply za novou kolegyní. Pak vzdychla. Nemluvila tak docela pravdu. Přestože se jelo podle předpisů, byly chvíle jako právě tahle, kdy se armáda náhle chovala zcela nelogicky. Pokrčila rameny. No co, zažila už divnější věci než náhlé přemístění dvou vojáků, které oběma káplo do noty. Zazvonila na Quinnovou, požádala o šálek kávy a zaplašila myšlenky na nejnovější krizi v laboratoři i na podivný přesun personálu. Měla dost vlastní práce.

V 17.32 hlavní seržantka Daughertyová zamkla dveře své kóje a chystala se opustit prázdnou kancelář. Kancelář však prázdná nebyla.
Novicka Schweiková řekla: "Ráda bych tady zůstala a naučila se co nejvíc, jestli vám to nevadí, hlavní seržantko."
"Fajn. Řeknu to ochrance. Máte klíč od kanceláře? Dobře. Až skončíte, tak zamkněte. Nebudete sama. Ten nový virus přivádí doktory k šílenství. Čekám, že tady někdo z nich zůstane přes noc. Jestli to tak bude pokračovat, začnou být všichni protivní. Záhady, které zabíjejí lidi, přímo nesnášejí."
"To jsem slyšela." Malá brunetka přikývla a usmála se. "A pak že tady ve Fort Detricku není žádné vzrůšo."
Daughertyová se zasmála. "Omlouvám se za mylnou informaci," prohodila a odešla.
Specialistka Schweiková seděla ještě další půlhodinu za stolem ve ztichlé kanceláři a dělala si poznámky, dokud si nebyla jistá, že ji hlavní seržantka ani ochranka nepřijdou zkontrolovat. Pak otevřela aktovku, kterou si přinesla během první přestávky na svačinu. Když dnes ráno přiletěla na vojenskou základnu v Andrews, taška na ni čekala v přiděleném autě.
Vytáhla z aktovky schéma zapojení telefonů v budově Institutu. Hlavní ústředna se nacházela v suterénu a obsahovala spojení se všemi vnitřními linkami i soukromými čísly mimo budovu. Prohlížela si nákres dost dlouho, aby si zapamatovala její umístění. Pak vrátila schéma do tašky, zavřela ji a vyšla s ní na chodbu.
Nasadila si masku nevinné zvědavosti a ostražitě se rozhlédla.
Strážný před hlavním vchodem si četl. Schweiková se přes něj potřebovala dostat. Nadechla se, aby uklidnila nervy, a tiše proklouzla zadní částí chodby ke vchodu do suterénu.
Čekala. Strážník se nepohnul a nevydal žádný zvuk. Budova byla všeobecně pokládána za špičkově zabezpečenou, opatření se však nezaměřovala ani tak na možnost vniknutí cizích osob, jako spíš na ochranu veřejnosti před smrtelně nebezpečnými jedy, viry, bakteriemi a dalším vědeckým materiálem, který se v Institutu studoval. Strážný měl sice dobrý výcvik, chyběla mu však obezřetnost hlídače laboratoře, kde vznikají supertajné válečné zbraně.
Ulevilo se jí, že zůstal zabraný do své knihy. Zkusila tedy otevřít masivní železné dveře. Byly zamčené. Vytáhla z aktovky svazek klíčů. Třetím z nich si odemkla a vstoupila do suterénu. Neslyšnými kroky sestupovala po schodech, jež se točily mezi obřími přístroji, které ohřívaly a chladily budovu, dodávaly sterilní vzduch a podtlak do laboratoří, ovládaly výkonný odsávací systém, dodávaly vodu a chemické roztoky do chemických sprch a zajišťovaly všechny další potřeby lékařského komplexu.
Když našla hlavní ústřednu, byla už celá zpocená. Položila aktovku na podlahu a vytáhla z ní menší skříňku s nářadím, dráty, barevně označenými spojkami, měřáky, spínači, zařízením na odposlech a miniaturními diktafony.
Byl večer a v suterénu panovalo ticho, rušené pouze občasným cvaknutím, zabubláním či zašuměním v trubkách a šachtách. Přesto napínala uši, aby se ujistila, že vzduch je čistý. Z nervozity jí naskočila husí kůže. Opatrně si prohlížela šedivé zdi, teprve pak otevřela hlavní ústřednu a začala se probírat změtí spojů.

O dvě hodiny později byla zase zpátky v kanceláři. Zkontrolovala telefon, připojila k němu miniaturní sluchátka s mikrofonem, otočila spínač na ovládací skříňce ukryté v zásuvce stolu a poslouchala. "...Jo, bohužel tady ztvrdnu ještě nejmíň dvě hodiny. Promiň, lásko, ale nedá se nic dělat. Tenhle virus je prevít. Pracujou na něm všichni. Dobře, zkusím to stihnout dřív, než děti půjdou do postele."
Měla radost, že její zařízení na odposlech a přesměrování hovorů funguje. Zaklapla vypínač a vytočila linku mimo budovu. Ozval se mužský hlas, jenž ji oslovil předchozí noci a předal jí instrukce.
"Prosím?"
Podala hlášení: "Instalace dokončena. Všechny telefony jsou napojené na diktafon a na svém zařízení mám linku, která mě upozorní na veškeré kanceláře, o které máte zájem. Připoj mě na odposlech."

"Vás nikdo neviděl? Nemá nikdo podezření?"
Byla pyšná na svůj cit pro lidské hlasy a navíc znala všechny hlavní světové jazyky i řadu menších. Tento hlas patřil nejspíš vzdělanému člověku s dobrou angličtinou, nikoli však úplně dokonalou. Neušel jí nesprávný slovosled a naprosto minimální přízvuk Blízkého východu. Ani Izrael, Írán, ani Turecko. Snad Sýrie nebo Libanon, ale spíš Jordánsko či Irák.
Zapamatovala si tu informaci pro pozdější potřebu.
"Samozřejmě, že ne," řekla.
"To je dobře. Pozorně sledujte všechno, co se šustne kolem toho neznámého viru, na kterém pracují. Monitorujte všechny příchozí i odchozí hovory v kancelářích doktorky Russellové, podplukovníka Smithe a generála Kielburgra."
Tato práce nesměla trvat příliš dlouho, jinak by byla příliš riskantní. Tělo skutečné specialistky stupně čtyři Adele Shweikové se nejspíš nikdy nenajde. Schweiková neměla žádné příbuzné, o nichž by se vědělo, a mimo armádu měla jen pár přátel. Právě proto ji také vybrali.
Schweiková však cítila, že hlavní seržantka Daughertyová má jisté podezření a její příjezd ji poněkud znepokojil. Příliš podrobné zkoumání by ji mohlo odhalit.
"Jak dlouho tady zůstanu?"
"Dokud vás budeme potřebovat. Nedělejte nic, čím byste na sebe upozornila."
Ve sluchátku se ozval oznamovací tón. Zavěsila, naklonila se nad stůl a dál se seznamovala s běžnou praxí a požadavky kanceláře hlavní seržantky. Také poslouchala příchozí i odchozí telefonáty a sledovala světlo na aparátu na stole, jež jí mělo upozornit na hovory z laboratoře doktorky Russellové. Na chvíli zauvažovala, co je na té ženské tak důležitého. Pak tu myšlenku zapudila. Vědět příliš mnoho je nebezpečné.

4

Půlnoc
Washington, D.C.

Nádherný washingtonský park Rock Creek je klínem divočiny vsazeným přímo do srdce města. Od řeky Potomac poblíž Kennedyho centra se táhne v úzkém pásu na sever, kde se rozšiřuje do rozlehlé zalesněné plochy v severozápadní části města. Je to přírodní lesopark se spoustou stezek pro turisty, cyklisty i koně, množstvím tábořišť a pamětihodností. Jedním z takových významných míst je i Pierceův mlýn, jenž stojí na rohu Tilden Street a Beach Drive. Je to starý obilný mlýn pocházející ještě z dob před občanskou válkou, kdy zdejší potok lemovala řada podobných mlýnů. Nyní slouží jako muzeum v péči Správy národního parku. Jeho silueta se té noci rýsovala v měsíčním světle jako strašidelný pozůstatek dávno zašlých časů.
Bill Griffin čekal v hustém mlází ve stínu ztepilých stromů severozápadně od mlýna. Na krátkém vodítku držel velice ostražitého dobrmana. Přestože byla noc chladná, Griffin se potil. Zkoumavě si prohlížel mlýn a okolní tábořiště. Štíhlý pes zavětřil a našpicoval uši ke zdroji svého neklidu.
Z pravé strany, tedy ze směru od mlýna, se někdo blížil. Pes zachytil slabé šelestění spadaného listí pod nohama vetřelce dlouho předtím, než je zaslechl Griffin. Jakmile však Griffin kroky uslyšel, pustil zvíře. Pes zůstal poslušně sedět. Každičký sval jeho těla se chvěl nedočkavostí.
Griffin dal tiché znamení rukou.
Dobrman vyrazil do noci jako černý fantom a velkým kruhem obíhal tábořiště. Mezi zlověstnými stíny stromů ho takřka nebylo vidět.
Griffin zoufale zatoužil po cigaretě. Všechny nervy měl napjaté k prasknutí. V mlází za ním šustilo cosi malého a divokého. Kdesi v parku zahoukala sova. Nepřipouštěl si ani zvuky, ani svou nervozitu. Jako dokonalý profesionál měl špičkový výcvik, a tak dál držel hlídku, bdělý a nehybný. Dýchal jen slabě, aby na svou přítomnost neupozornil obláčky bílé páry v chladném nočním vzduchu. Přestože držel nervy na uzdě, měl vztek a také strach.
Griffin se nepohnul ani poté, kdy se v jeho zorném úhlu konečně objevil podplukovník Smith, jenž kráčel po mýtině ve stříbřitě modrém světle měsíce. Na vzdálenější straně tábořiště zalehl dobrman k zemi. Nebylo ho vidět, Griffin však věděl, že tam je.
Jon Smith na pěšině zaváhal. Ochraptěle zašeptal: "Bille?"
Griffin se ve stínu stromů soustředil na zvuky noci. Poslouchal zvuky nedaleké dálnice a ruch města za ní. Neslyšel však nic neobvyklého. V té části rozlehlé rezervace nikdo jiný nebyl. Čekal, zda mu pes nenaznačí něco jiného, ten však znovu začal obíhat dokola. Očividně mu také nebylo nic podezřelého.
Griffin vzdychl. Vykročil na okraj tábořiště, kde se měsíční svit střetával se stíny. Jeho hlas byl hluboký a naléhavý.
"Smithíku. Tady."
Jon Smith se otočil. Byl silně nervózní. Viděl jen nejasný obrys, jenž se mihotal ve světle měsíce. Vykročil k němu. Měl pocit, že je nechráněný a zranitelný, i když nevěděl, čeho se má vlastně bát.
"Bille?" zavrčel. "Jsi to ty?"
"To si piš," řekl Griffin, jako by se nechumelilo, a vrátil se hluboko mezi stíny.
Smith zamířil za ním. Snažil se přivyknout tmě, a tak divoce mrkal. Nakonec spatřil svého starého přítele, jak se na něj usmívá. Bill Griffin měl tentýž kulatý obličej a tytéž nevýrazné rysy, které si Smith pamatoval z minulosti. Připadalo mu však, že shodil pár kilo. Tváře měl splasklejší a jeho ramena vypadala širší než obvykle, protože měl štíhlejší trup i pas. Jeho hnědé vlasy byly delší, splihlé a nečesané. Griffin byl o pět centimetrů menší než Smith, jenž měřil metr osmdesát,

svou urostlou postavou však budil respekt.
Smith však také dobře věděl, že Bill Griffin umí vypadat úplně obyčejně. Jako by se právě vrátil z továrny, kde celý den montoval součástky počítačů, nebo jako by šel do místní kavárny, v níž pracoval jako šéf kuchyně. Právě jeho obličej a postava mu zajistily dobré postavení v armádní rozvědce i v FBI, protože pod všedním zevnějškem skrýval vysokou inteligenci a železnou vůli.
Smithovi jeho starý přítel vždycky připadal tak trochu jako chameleón. Dnes v noci však nikoli. Dnes před sebou viděl hvězdu iowského fotbalového týmu a člověka s pevnými názory. Čestného, slušného a odvážného. Opravdového Billa Griffina.
Griffin mu podal ruku. "Nazdar, Smithíku. Jsem rád, že tě po takové době zase vidím. Taky už bylo na čase. Kdy jsme se viděli naposled? V hotelu Drake v Des Moines?"
"Přesně tak. Pamatuju se na tu pivnici i na pivo Potosi." Jon Smith se však při té příjemné vzpomínce neusmál. Potřásl Griffinovi rukou. "Jako místo pro schůzku je to tady pěkně z ruky. Do čeho ses namočil? Máš problémy?"
"Dalo by se to tak říct." Griffin přikývl, jeho hlas měl však stále lehký tón. "Ale to teď neřeš. Tak jak se pořád máš, Smithíku?"
"Dobře," vyštěkl Smith netrpělivě. "Neodváděj řeč. Jak jsi věděl, že jsem v Londýně?" Pak se usmál pod vousy. "Zapomeň na to. Hloupá otázka, co? Ty víš přece všechno. Takže, co..."
"Prý se ženíš. Takže si tě nakonec přece jen nějaká ochočila? Usadíš se na předměstí, budeš vychovávat děcka a sekat trávník?"
"Ani omylem." Smith se zazubil. "Sophie se sama nedá ochočit. Taky bojuje proti virům."
"Jo. To zní celkem logicky. Mohlo by vám to klapat." Griffin přikývl a odvrátil zrak. Jeho oči byly neklidné a nervózní jako dobrman, kterého teď nebylo vidět. Ve vzduchu viselo podivné ticho. Ticho před bouří.
"Mimochodem, jak jsou vaši lidé daleko s tím virem?"
"S jakým virem? Máme jich v Detricku v prádle celou hromadu."
Bill Griffin stále pohledem pročesával části parku osvětlené měsícem i jeho stinná místa. Připomínal střelce v tanku, jenž hledá svůj cíl. Pod oblečením z něj lil pot, on si toho však nevšímal.
"Ten, který jste dostali za úkol v sobotu ráno."
Smith byl zmatený. "Od minulého úterka jsem byl v Londýně. To přece musíš vědět." Pak nahlas zaklel. "Sakra! To musela být ta ‚mimořádná událost', kvůli které Sophii odvolali, když jsme spolu mluvili. Musím se vrátit..." Zmlkl a zamračil se. "Jak víš, že Detrick má nějaký nový virus? Tak o tohle tady jde? Myslíš, že mi o něm všechno řekli, když jsem byl pryč, a teď ze mě chceš tahat rozumy?"
Griffinova tvář nic neprozrazovala. Stále zkoumavě zíral do tmy. "Uklidni se, Jone."
"Tak já se mám uklidnit?" Smith byl nedůvěřivý. "FBI má zrovna o tenhle virus takový zájem, že tě poslali na výzvědy? To je pěkná pitomost. Váš ředitel přece může zavolat mému řediteli. Tak se to aspoň dělá."
Griffin nakonec pohlédl na Smithe. "Já už pro FBI nepracuju."
"Ty už...?"
Smith na něj nevěřícně zíral, z jeho očí však nic nevyčetl. Náhle byly úplně prázdné, stejně jako zbytek jeho beztak nevýrazné tváře. Starý dobrý Bill Griffin zmizel a Smith náhle ucítil bodnutí v žaludku. Pak se však rozčílil. Vojenská zkušenost i praxe lovce virů mu jasně napovídaly, že tu něco nehraje. "Co je na tom novém viru tak zvláštního? A proč chceš informace? Pro nějakej hnusnej bulvární plátek?"
"Já nepracuju pro žádné noviny ani časopisy."
"Tak pro nějaký výbor kongresu? Jasně, co může být pro takový výbor lepšího, když chce ořezat výdaje na vědu, než si najít bývalého člena FBI!" Smith se zhluboka nadechl. Člověka, kterého kdysi považoval za svého nejlepšího přítele, vůbec nepoznával. Billa Griffina cosi změnilo, ale nic nenasvědčovalo tomu, že by mu chtěl prozradit, co to bylo. Zdálo se, že chce využít jejich kamarádství pro svůj vlastní prospěch. Smith zavrtěl hlavou. "Ne, Bille, neříkej mi, pro koho pracuješ. Je to fuk. Jestli chceš vědět něco o virech, jdi přes armádní kanály. A už mi nevolej. Leda jako můj kamarád a nic víc."
Znechuceně vykročil pryč.
"Smithíku, počkej. Musíme si promluvit."
"Trhni si nohou, Bille." Jon Smith pokračoval směrem k místu osvícenému měsícem.
Griffin tiše hvízdl.
Před Jona Smithe náhle skočil velký dobrman. Zavrčel a otočil se k němu. Smith zkoprněl. Pes se přikrčil k zemi, zvedl čenich a dlouze zavrčel. Jeho ostré bílé zuby se zaleskly slinami. Byly tak špičaté, že by jedním stisknutím prokously člověku hrdlo.
Smithovi se rozbušilo srdce. Zkopměle civěl na psa.
"Promiň." Griffinův hlas za ním zněl téměř smutně. "Ale ptal ses, jestli mám nějaké problémy. Jo, mám - ale ne sám se sebou."
Pes nepřestával varovně vrčet. Smith zůstal nehybný, až na obličej. Pohrdlivě se ušklíbl. "Chceš říct, že v průšvihu jsem ve skutečnosti já? No to se podívejme."
"Jo." Griffin přikývl. "Přesně to chci říct, Smithíku. Proto jsem se s tebou chtěl sejít. Ale víc ti říct nemůžu. Hrozí ti nebezpečí. Opravdové nebezpečí. Musíš rychle vypadnout z města. Nevracej se do laboratoře. Sedni do letadla a..."
"Co to plácáš? Moc dobře víš, že to nikdy neudělám. Mám utéct od své práce? Sakra, Bille, tobě snad přeskočilo!"
Griffin nedbal jeho námitek. "Poslouchej, co ti povídám! Zavolej do Detricku. Řekni generálovi, že potřebuješ dovolenou. Dlouhou dovolenou. V zahraničí. Udělej to hned a odjeď co nejdál odsud. Už dneska v noci!"
"To je málo. Pověz mi, co je na tom viru tak zvláštního. Co mi hrozí za nebezpečí? Jestli chceš, abych něco udělal, tak

musím vědět proč."
"Proboha!" zvolal Griffin, jenž už ztratil nervy. "Snažím se ti pomoct. Vypadni. Rychle! Sophii vem s sebou."
Ještě než domluvil, vrčící dobrman náhle zvedl přední tlapy z pěšiny, trhl sebou o devadesát stupňů na jih a znovu došlápl na zem. Zabodával pohled do vzdálenější strany parku.
Griffin tiše řekl: "Máme společnost, kamaráde?" Pokynul rukou a pes odběhl do lesa. Griffin se otočil ke Smithovi a vyštěkl: "Vypadni odsud, Jone! Okamžitě!" Neuvěřitelnou rychlostí vyrazil za dobrmanem. Vypadal přitom jako zavalitý stín.
Muž se psem zmizeli mezi hustými stromy v potemnělém parku.
Smith zůstal na chvíli stát jako zařezaný. Bojí se Bill o něj, nebo o sebe? Nebo snad o oba? Zdálo se, že jeho starý přítel musel hodně riskovat, aby ho varoval a požádal ho o to, co by ani jednomu z nich kdysi nepřišlo na mysl - aby opustil svoji práci a prchl před zodpovědností.
Jestli Bill zašel tak daleko, musel narazit na nějakou velice pevnou zeď.
Do čeho se to sakra Bill Griffin zapletl?
Smith ucítil mrazení v zádech a tepání ve spáncích. Bill měl pravdu. Hrozí mu nebezpečí, aspoň v tomhle temném parku. Náhle se mu vybavily staré návyky. Jako by si znovu oblékl kabát, který dlouho nenosil. Smith zbystřil a zkušeným okem si zkoumavě prohlížel stromy a mýtiny.
Rozběhl se po okraji temného lesa a jeho mozek přitom pracoval na plné obrátky. Původně měl za to, že jej Bill vypátral prostřednictvím kanálů FBI, Bill však už u FBI nepracoval.
O tom, že Smith bydlí v hotelu Wilbraham, věděla jen jeho snoubenka, šéf a také úředník, jenž mu ve Fort Detricku vyřizoval cestovní náležitosti. Ani jeden z nich by v žádném případě neprozradil místo jeho pobytu cizímu člověku, ať by působil sebevíc přesvědčivě.
Když Bill tvrdí, že už není ve službách státu, jak se mu tedy podařilo zjistit jeho londýnskou adresu?

Ve stínu starého mlýna poblíž vchodu do parku Rock Creek z Tildenovy ulice se skrývala černá limuzína se zhasnutými světly. Vzadu seděl Nadal al-Hassan, vysoký muž se snědou tváří, úzkou a ostrou jako sekyra. Poslouchal hlášení svého podřízeného Steve Madduxe, jenž se nakláněl do okénka.
Bylo vidět, že Maddux před chvílí běžel. Měl totiž rudý a zpocený obličej. "Jestli je Bill Griffin v tom parku, pane al-Hassane, tak musí být duch. Viděl jsem jen toho zatraceného vojenskýho doktora na procházce." Hltavě polykal vzduch a snažil se popadnout dech.
Na propadlé tváři muže v luxusním voze se rýsovaly hluboké dolíky. Naznačovaly, že patří mezi vzácné případy lidí, kteří přežili kdysi smrtelné neštovice. Al-Hassanovy černé oči byly přivřené, chladné a bez výrazu. "Už jsem ti říkal, Madduxi, že se v mojí přítomnosti nebudeš rouhat."
"No jo, pardon. Ježíšmar..."
Ruka vysokého muže se náhle vymrštila jeho kobra a dlouhými prsty sevřela Madduxovo hrdlo.
Maddux zbledl strachy, spolkl kletbu a místo ní vydal přiškrcený zvuk. Nevyřčené slabiky však zůstaly viset v zlověstném tichu a temnu. Ruka na jeho krku nakonec trochu povolila. Madduxovi stékal pot z čela.
Oči v autě vypadaly jako lesklá zrcadla, za něž není vidět. "To chceš umřít tak brzo?" zeptal se podezřele klidným hlasem.
"No tak," zachroptěl vyděšený muž, "jste přece muslim. Proč vám vadí..."
"Všichni proroci jsou svatí. Abrahám, Mojžíš i Ježíš. Všichni!"
"No dobře, dobře! Ježíš..." Maddux se zachvěl. Ruka ho stiskla opět stáhla kolem krku. "Jak mám tohle vědět?"
Prsty ho ještě chvíli svíraly, pak jej vysoký muž pustil a stáhl ruku. "Možná máš pravdu. Asi toho chci od hloupých Američanů příliš. Ale ty už to teď víš a budeš si to pamatovat." Nebyla to otázka.
"Jistě, jistě, pane al-Hassane. Dobře," zasípal Maddux.
Muž s ostře řezanou tváří si zkoumavě prohlížel Madduxe chladnýma očima, jež připomínaly zrcadla. "Ale Jon Smith tam byl." Zabořil se do opěradla v přítmí vozu a mluvil tiše, jako by si povídal sám pro sebe. "Náš člověk v Londýně zjistí, že Smith změnil let a dorazí z Londýna o celý den později. Vaši lidé ho zachytí na Dullesově letišti, ale místo aby jel domů do Marylandu, přijde sem. Ve stejnou chvíli náš ctěný kolega vyklouzne z hotelu a já ho sleduju až sem, kde mi unikne. Tobě se ho v parku nepodaří najít, ale je to divná shoda náhod, co říkáš? Proč by sem spolupracovník doktorky Russellové chodil, když ne proto, aby se sešel s naším panem Griffinem?"
Maddux nic neříkal. Naučil se, že jeho šéf adresuje většinu svých otázek k jakési neviditelné části vlastního já.
Rozhostilo se nervózní ticho. Zdálo se, že divoký park, jenž obklopoval oba muže a limuzínu, dýchá svým vlastním životem.
Al-Hassan nakonec pokrčil rameny. "Možná se pletu. Možná je to jen shoda okolností a Griffin nemá s přítomností plukovníka Smithe nic společného. A asi na tom ani nezáleží. Ostatní se o plukovníka Smithe přece postarají, ne?"
"To si pište." Maddux horlivě přikývl. "Z Washingtonu se nedostane."

5

1.34, úterý 14. října
Fort Detrick, Maryland

Sophie Russellová rozsvítila stolní lampu ve své kanceláři a zhroutila se do křesla. Byla unavená a měla pocit marnosti.

Victor Tremont jí ráno zavolal, že v jeho denících z Peru není žádná zmínka o podivném viru, který mu popsala, ani o indiánském kmenu zvaném Lidé s opičí krví. Tremonta považovala za nejlepší stopu mimo Institut a byla strašně zklamaná, že jí nedokázal pomoci.
Přestože s ostatními mikrobiology z Fort Detricku pokračovali v práci ve dne v noci, k rozluštění záhady hrozivého viru se nijak nepřiblížili. Nový virus měl pod elektronovým mikroskopem kulovitý tvar s výčnělky proteinů, jež připomínaly chloupky. Podobal se chřipkovému viru. Avšak tento virus byl mnohem jednodušší než veškeré mutace chřipky a také mnohem nebezpečnější.
Když se jim nepodařilo najít odpovídající vzor mezi hantaviry, znovu prověřili Marburg, Lassu a Ebolu, třebaže tito příbuzní zabijáci neměli s neznámým virem žádnou mikroskopickou podobnost. Vyzkoušeli také všechny další známé původce hemoragické horečky. Zkusili tyfus, dýmějový mor, meningitidu i tularémii.
Nic však neodpovídalo. Odpoledne nakonec vyzvala generála Kielburgra, aby virus odtajnil a požádal o pomoc Střediska pro výzkum a prevenci chorob a další zařízení biologického zabezpečení stupně čtyři po celém světě. Stále se zdráhal. Měli pouze tři případy. Zároveň se však virus jevil jako naprosto neznámý a smrtelně nebezpečný. Pokud by nepodnikl příslušné kroky a vypukla by pandemie, nesl by za to zodpovědnost. S reptáním tedy nakonec svolil a rozeslal zprávy s plným vysvětlením a krevními vzorky do Středisek, do oddělení zvláštních patogenů Světové zdravotnické organizace, do britského Porton Downu, na univerzitu v belgických Antverpách, do německého Institutu Bernarda Nochta, oddělení zvláštních patogenů Pasteurova institutu ve Francii a do všech laboratoří stupně čtyři po celé zeměkouli.
Z dalších laboratoří už začínaly přicházet první zprávy. Všichni souhlasili, že virus vypadá jako hantavirus, ale nepodobá se ničemu, co mají ve svých databankách. Žádná zpráva ze Středisek ani ze zahraničních laboratoří nepřinesla pokrok. Všechny obsahovaly pouze zoufalé dohady, třebaže kvalifikované.
K smrti vyčerpaná Sophie se zabořila do křesla v kanceláři a mnula si spánky, aby zahnala bolest hlavy. Podívala se na hodinky a zkoprněla. Byly už skoro dvě hodiny ráno!
Ustaraně svraštila čelo. Kde je Jon? Kdyby přijel domů podle plánu včera v noci, už by byl dneska v kanceláři. Kvůli obrovskému pracovnímu vytížení si jeho nepřítomnost ani neuvědomila. Navzdory únavě, bolesti hlavy i obavám o Jona se nemohla ubránit úsměvu. Měla jednačtyřicetiletého snoubence, který byl stále tak zvídavý a impulzivní jako dvacetiletý kluk. Zamávat před ním nějakou lékařskou záhadou bylo totéž jako ukázat býkovi červený hadr. Určitě objevil něco strašně zajímavého, a proto se zpozdil.
Jenže i tak by už jistě zavolal. Už má zpoždění skoro celý den.
Třeba ho Kielburger někam tajně poslal a Jon zavolat nemůže. To by bylo generálovi podobné. To, že byla jeho snoubenkou, nehrálo žádnou roli. Jestli generál Jona někam vyslal, dozvěděla by se o tom spolu se zbytkem personálu, až by generál uznal za vhodné.
Narovnala záda v křesle a uvažovala. Vědci pracovali přes noc, dokonce i generál, který nikdy nevynechal příležitost ukázat se v dobrém světle. Popadl ji vztek a strach o Jona. Vstala od stolu a pochodovala ke generálově kanceláři.

Brigádní generál a doktor filozofie Calvin Kielburger byl jedním z těch velkých statných mužů s hřmotným hlasem a nepříliš vysokým intelektem, jež armáda tak ráda vynáší do hodnosti plukovníka a tam je nechá zamrznout. Takoví lidé bývají někdy neurvalí a vždycky průměrní, ale mají jisté výjimečné schopnosti a také nedostatek diplomacie. Obvykle se jim říká Ras nebo Sekáč. Důstojníci s těmito přezdívkami občas dosáhnou i vyšší hodnosti, ale to bývají spíš malí pruďasové s dobře prořízlou pusou.
Když generál Kielburger získal o jednu hvězdičku víc, než kdy doufal, zanechal běžného lékařského výzkumu v opojné iluzi, že povýší na plnohodnotného generála s velitelskou pravomocí nad vojsky. Armáda však chtěla mít ve velení chytré důstojníky, kteří uměli jednat s nezbytnými civilními funkcionáři. Kielburger věnoval veškerou energii postupu na žebříčku a nějak mu přitom uniklo, že by udělal nejlíp, kdyby se choval inteligentně a taktně. Následkem toho uvízl ve funkci šéfa nevděčné bandy vojenských i civilních vědců, z nichž většina nerada poslouchala nadřízené, a už vůbec ne omezené náfuky Kielburgrova typu.
Z podplukovníka Jona Smithe se vyklubal ten nejnevděčnější, nejneposlušnější a nejdrzejší člen celé té vzpurné chásky. Takže na Sophiinu otázku Kielburger zahřměl: "Pověřit plukovníka Smithe nějakým úkolem by bylo to poslední, co by mě napadlo! Kdybychom měli nějaký citlivý problém, on by byl poslední, koho bych poslal, a to přesně kvůli podobným šaškárnám!"
Narozdíl od cholerického Kielburgra zachovala Sophie ledový klid. "Jon nedělá žádné ‚šaškárny'."
"Má už celý den zpoždění, když ho tady potřebujeme!"
"Jestli jste mu netelefonoval, jak mohl vědět, že ho potřebujeme?" vyštěkla Sophie. "Ani já nevěděla, jak vážná je situace, dokud jsem nezačala ten virus zkoumat. Pak jsem měla práci v laboratoři. Určitě si ještě pamatujete, jak taková práce vypadá." Ve skutečnosti však pochybovala, že by si vzpomínal, jaký tlak a vzrušení s sebou přináší práce v laboratoři. Slyšela totiž, že i tenkrát radši přehazoval papíry a kritizoval poznámky jiných vědců. "Jon musel mít ke zpoždění důvod. Nebo ho zdrželo něco, co nemůže nijak ovlivnit," vedla si dál svou.
"Jako například, paní doktorko?"
"Kdybych to věděla, nemrhala bych vaším drahocenným časem. Ani svým. On ale nemá ve zvyku zpozdit se a nezavolat mi."
Kielburgrova blahobytná tvář se posměšně ušklíbla. "Řekl bych, že je mu to naopak podobné. Je jako pirát, co hledá další truhlu se zlatem. Jiný už nebude. Věřte mi, že narazil na nějaký ‚zajímavý' medicínský problém nebo lék či snad obojí, a proto zmeškal let. Přiznejte si to, slečno Russellová, je jak utržený ze řetězu, a až se vezmete, budete se s tím muset potýkat. Vůbec vám nezávidím."

Sophie stiskla rty, aby potlačila silné nutkání vmést generálovi do očí, co si o něm myslí.
Opětoval její pohled a v duchu ji svlékal. Její světlé vlasy stažené do culíku mu připadaly sexy. Uvažoval, jestli je blond všude.
Když mu neodpověděla, pokračoval už smířlivějším tónem: "Klídek, doktorko Russellová. On se brzy ukáže. Sám v to doufám, protože na ten virus potřebujeme nasadit všechny síly. Předpokládám, že pro mě nemáte žádné nové hlášení."
Sophie zavrtěla hlavou. "Upřímně řečeno, už mě nic nenapadá a zbytek lidí je na tom stejně. Ostatní laboratoře s tím taky zápasí. Ještě je sice brzo, ale odevšad zatím přicházejí jen záporné odpovědi a dohady."
Kielburger začal nervózně bubnovat prsty na desce stolu. Byl generál, takže cítil povinnost něco udělat. "Říkáte, že je to zcela unikátní virus dosud neznámého typu?"
"Jeden vždycky musí být první."
Kilburger vzdychl. Tohle by mu mohlo překazit veškeré šance, aby vybředl z lékařského ghetta a zaujal skutečnou velitelskou pozici.
Sophie si ho zkoumavě měřila. "Můžu něco navrhnout, pane generále?"
"Proč ne?" pravil Kielburger trpce.
"Ty tři mrtvé, které zatím máme, od sebe dělila značná zeměpisná vzdálenost. Dva jsou podobného věku, třetí je ale mnohem mladší. Dva muži, jedna žena. Jeden z nich byl v aktivní službě, další veterán a další civil. Jak se tím virem nakazili? Z jakého zdroje? Muselo to mít nějaké ohnisko. Pravděpodobnost, že stejný neznámý virus zaútočí během čtyřiadvaceti hodin tisíce kilometrů od sebe, je naprosto mizivá."
Generál jako obvykle nepochopil. "Co tím chcete říct?"
"Pokud se v jedné z těch tří lokalit neobjeví další oběti, musíme najít souvislost mezi těmi mrtvými. Musíme začít pátrat v jejich minulosti. Třeba byli všichni před půl rokem ve stejném hotelovém pokoji v Milwaukee a tam to chytili. Například." Odmlčela se. "Zároveň bychom měli prohledat lékařské záznamy ze všech tří oblastí. Možná najdeme zmínky o předchozích infekcích, které mohly vyvolat protilátky."
Když nic jiného, byl to pozitivní krok, díky němuž by Kielburger vypadal jako muž činu. "Nařídím zaměstnancům, aby s tím okamžitě začali. Chci, abyste hned ráno odletěla s plukovníkem Smithem do Kalifornie a promluvila si s lidmi, kteří znali majora Andersena. Je to jasné?"
"Naprosto, generále."
"Fajn. Dejte mi vědět, až se Smith rozhodne vrátit do práce. Chci mu zvednout mandle!"
Sophie byla tak vynervovaná, že si ani nemohla vychutnat Kielburgrovo hollywoodské představení, v němž hrál roli tvrdého a seriózního amerického hrdiny. Beze slova vypochodovala z jeho kanceláře.
V chodbě se podívala na nástěnné hodiny. Ukazovaly l hodinu 56 minut. Dostala další záchvat strachu. Co když se Jonovi něco stalo? Kde je?

2.05
Washington, D.C.

Jon Smith projížděl nočním městem ve svém malém voze značky Triumph. Dumal nad tím, co mu řekl Bill Griffin, a snažil se pochopit i nevyřčené.
Bill prohlásil, že odešel z FBI. Dobrovolně, nebo z donucení?
Tak či onak, Bill měl cosi společného s novým virem, který nějaká vojenská jednotka poslala do Institutu ke zkoumání. Pravděpodobně proto, aby ho laboratoř určila a navrhla nejvhodnější způsob léčby. Smithovi to připadalo jako zcela všední záležitost. Byl to jeden z hlavních úkolů, které měl Fort Detrick v popisu práce.
Bill Griffin přesto tvrdil, že je Smith v nebezpečí.
Vycvičený dobrman prozradil o stavu Griffinovy mysli víc než všechna slova. Griffin si zřejmě myslí, že existuje jakási hrozba - a nejen pro Jona, ale také pro něj samotného.
Po skončení jejich schůzky Jon opatrně kráčel po temných stezkách parku. Často se přitom zastavil a vklouzl mezi stromy, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Když nakonec dorazil ke svému vzorně udržovanému veteránovi Triumph z roku 1968, důkladně se rozhlédl. Teprve poté usedl za volant a vyjel z parku směrem na jih. Uháněl dál od Marylandu a od domova, tedy opačným směrem, než by jeho pronásledovatel očekával. Navzdory pokročilé době byl celkem slušný provoz. Až teprve v hluboké noci, asi tak kolem čtvrté hodiny, se kypící metropole nakonec přece jen unaví a její hlavní tepny se vyprázdní.
Nejdřív měl dojem, že jedno z aut jede stejnou rychlostí jako on. Proto různě kličkoval, zrychloval a zase zpomaloval a složitě si razil cestu k Dupont Circle a Foggy Bottom a pak zase na sever. Cesta mu trvala přes hodinu, ale byl si jistý, že ho skutečně nikdo nesleduje.
Za stálého ostražitého rozhlížení zatočil znovu na jih, tentokrát na Wisconsin Avenue. Zde panoval velice mírný provoz a pouliční lampy vrhaly široké žluté pásy světla, jež kontrastovaly s temnou oblohou. Unaveně vzdychl. Strašně chtěl vidět Sophii. Možná by už bylo bezpečné vydat se za ní. Přejel by řeku Potomac a pokračoval by po dálnici George Washingtona a pak trasou 495 na sever - směr Maryland. Za Sophií. Při pomyšlení na ni se pousmál. Čím déle byl pryč, tím víc mu scházela. Nemohl se dočkat, až ji sevře v náruči. Blížil se k řece a unaveně projížděl Georgetownem mezi dlouhými řadami luxusních butiků, prvotřídních knihkupectví, módních restaurací, barů a klubů. Vtom se v levém pruhu vedle jeho malého vozu zjevil mamutí kamion s burácejícím motorem.
Bylo to auto se šesti koly, jakých po dálnicích od pobřeží Atlantiku až po Pacifik jezdí spousty. Smith se nejdřív podivil, co tady dělá nákladní vůz, protože všechny obchody a restaurace otevíraly pro zásobování až za tři nebo čtyři

hodiny. Zajímavé bylo, že na kabině ani na bílé korbě neviděl žádné jméno firmy, adresu, znak, reklamní slogan, telefonní číslo, ani cokoli jiného, co by naznačovalo, jaké zboží kamion dodává a komu.
Smith byl zabraný do toužebných myšlenek na Sophii, a tak se neobvyklou anonymitou vozu příliš nezabýval. Večerní události v něm však probudily čich na nebezpečí, vypěstovaný léty lékařské praxe a velení v předních liniích, kde mohlo znenadání vypuknout násilí, kde byla smrt nadosah a v kterékoli chýši či křovisku číhalo nebezpečí nákazy. Nebo snad jeho pozornost upoutal nějaký podezřelý pohyb či zvuk uvnitř nákladního auta.
Ať už to bylo jakkoli, Smith vycítil, že zbloudilý kamion vjede před jeho sportovní vůz, aby mu odřízl cestu. Blesklo mu to hlavou o zlomek vteřiny dřív, než se tak skutečně stalo.
Smithe zaplavil adrenalin a stáhlo se mu hrdlo. Okamžitě vyhodnotil situaci. Jakmile se kamion stočil směrem k němu, strhl volant doprava. Jeho auto dostalo smyk, přeskočilo obrubník a vlétlo na opuštěný chodník. Nejel vůbec rychle, jen padesátkou, ale hnát se po chodníku padesátikilometrovou rychlostí bylo šílenství, i když byl široký.
Přesto neměl na vybranou, kamion hřměl přímo vedle něj. Smith se ze všech sil snažil ovládnout svůj vůz. Za ohlušujícího třesku smetl poštovní schránku, odpadkový koš a srazil jeden stolek z podstavce. Smýkal se podél zavřených ztichlých obchodů, barů a klubů. Kolem se míhaly potemnělé výlohy, jež připomínaly mrkající oči slepce.
Celý zpocený se podíval nalevo. Obří kamion jel stále ulicí vedle něj a čekal na příležitost, až do něj bude moci vrazit a rozmáčknout jeho auto o fasádu některé z budov. V duchu děkoval bohu, že na chodníku nejsou žádní lidé.
Když se vyhýbal popelnicím, všiml si, že se okénko u spolujezdce v kamionu náhle stáhlo. Objevila se v něm hlaveň pistole, jež mířila přímo na něj. Na chvíli strnul hrůzou. Kamion mu bránil vjet na ulici, takže byl uvězněný na chodníku a nemohl se skrýt, ani uniknout. A navíc neměl zbraň. Ať už předtím plánovali cokoliv, teď ho chtěli zastřelit.
Smith přerušovaně šlapal na brzdu a kličkoval, aby zabiják v kabině náklaďáku musel zaměřovat pohyblivý cíl.
Z čela se mu řinul pot. Náhle však vycítil záblesk naděje. Spatřil před sebou křižovatku. Stiskl volant tak silně, až mu zbělely ruce, a zamířil svým triumphem směrem k ní.
Jakmile zrychlil, pistole v kamionu vystřelila. Vyšla ohlušující rána, kulka se však zpozdila. Zasáhla záď vozu a rozbila zadní okno. Když sklo vylétlo do vzduchu, Smith se prudce nadechl. Bylo to jen o chloupek.
Znovu opatrně pohlédl do hlavně pistole, jež poskakovala v otevřeném okně kamionu. Naštěstí už se blížil ke křižovatce. Na jednom rohu stála banka, zbylé tři patřily obchodům.
Náhle už neměl žádný čas. Křižovatka byla přímo před ním a to mohla být jeho jediná šance. Zhluboka se nadechl, pečlivě odhadl vzdálenost a šlápl na brzdu. Triumph se otřásl a Smith prudce strhl volant doprava. Než jeho hbité sportovní auto zahnulo do vedlejší ulice, rychle se ohlédl po kamionu. Měl na to jen okamžik, přesto však spatřil kýžený obrázek: nákladní vůz padl za oběť vlastní rychlosti a uháněl dál rovně po silnici, až zmizel z dohledu.
S vítězoslavným pocitem šlápl na plyn, pak znovu přibrzdil a zahnul za další roh, tentokrát do klidné aleje plné řadových domků. Jel dál, ještě několikrát zatočil a stále se díval do zpětného zrcátka, i když věděl, že dlouhý kamion by se v žádném případě nemohl otočit. A to i přesto, že teď pozdě v noci panoval jen mírný provoz.
Zhluboka dýchal a nakonec zastavil v bohatě vzorovaných stínech pod rozsochatou magnolií v jedné z temných ulic. Zaparkovaná BMW, mercedesy a další značky pro boháče naznačovaly, že se nachází v jedné z nejluxusnějších obytných částí Georgetownu. Pustil volant a pohlédl na své ruce. Byly roztřesené, nikoli však strachem. Už dlouho se nedostal do podobného maléru - nebezpečného maléru, který nečekal. Zaklonil hlavu, zavřel oči a nadechl se. Jako vždy ho ohromilo, jak rychle se všechno může změnit. Byl v prekérní situaci a neměl z toho žádnou radost... Jeho bývalé já se však rychle rozkoukalo a hlásilo se o slovo. Myslel si, že zásnubami se Sophií všechno skončilo. Domníval se, že po jejím boku už nepotřebuje vnější nebezpečí, aby si dokazoval, že žije plným aktivním životem.
V daném okamžiku ovšem neměl na vybranou.
Zabijáci v kamionu, kteří na něj zaútočili, museli být součástí toho, před čím se jej Bill Griffin snažil varovat. Všechny otázky, o nichž přemítal od jejich půlnoční schůzky, se vracely:
Co je na tom viru tak zvláštního?
Co Bill tají?
Opatrně zařadil a vjel do ulice. Neznal žádnou odpověď, ale Sophie možná ano. Když na to pomyslel, bodlo ho u srdce a vyschlo mu v ústech. Krve by se v něm nedořezal.
Jestli se pokusili zabít jeho, mohli by se pokusit zabít i ji.
Podíval se na hodinky: 2.32.
Věděl, že jí musí zavolat a varovat ji, ale mobilní telefon nechal doma. Neviděl žádný vážný důvod, aby si ho s sebou vzal do Londýna. Takže teď potřeboval rychle najít telefonní automat. Největší šanci by měl na Wisconsin Avenue, nechtěl však riskovat další útok kamionu.
Potřeboval se dostat do Fort Detricku. Okamžitě.
Šlápl na plyn a hnal svůj triumph směrem k ulici O Street. Kolem ubíhaly rozmazané obrysy vysokých stromů. Staré viktoriánské domy se zdobenými fasádami a špičatými střechami se tyčily nad chodníky jako strašidelné přízraky. Mířil ke křižovatce poseté stříbřitě šedými skvrnami světla z pouličních lamp. Náhle se před ním vynořily reflektory automobilu, jasně zářící do temné noci. Auto se blížilo ke stejné křižovatce jako Smithův triumph, ale z opačného směru a dvojnásobnou rychlostí.
Smith zaklel a zkontroloval přechod, k němuž přijížděl. Do vozovky vstoupil osamělý chodec s vyhrnutým límcem, jímž se chránil před chladným nočním vzduchem. Zjevně opilý muž si cosi falešně notoval a vrávoral k protějšímu chodníku. Přitom kolem sebe máchal rukama, takže připomínal loutku vojáka. Ve Smithovi hrklo. Nic netušící muž mířil rychle jedoucímu autu přímo do cesty.
Opilý chodec se vůbec nerozhlédl. Ozvalo se skřípění brzd. Smith bezmocně sledoval, jak auto nabralo muže nárazníkem, ten rozpřáhl ruce a odletěl na stranu. Smith bezděčně zatajil dech. Než stačil opilec přistát u krajnice, dupl

na brzdu. Řidič, jenž muže srazil, na okamžik zpomalil, jako by nevěděl, co dělat. Pak však znovu přidal a zmizel za rohem.
Smith zastavil, vyskočil z auta a rozběhl se k ležícímu muži. Všechny noční zvuky náhle utichly. Umělé osvětlení tvořilo na křižovatce dlouhé temné stíny. Dřepl si a chtěl se podívat, jak vážně je muž zraněný, vtom se však objevilo jiné auto. Uslyšel za sebou brzdy a vůz vzápětí zastavil vedle něj.
S úlevou zvedl hlavu a začal mávat o pomoc. Z auta vyskočili dva muži a rozběhli se k němu. V tu chvíli si Smith všiml, že se zraněný pohnul.
Podíval se dolů: "Jak je vám?..." A zkoprněl. Nevěřil svým očím.
"Obět'" na něj upírala ostražitý a zcela střízlivý pohled, a navíc na něj mířila poloautomatickou pistolí typu Glock s tlumičem. "Páni, vás teda není lehký oddělat. Co sté to sakra za doktora?"

6

2.37
Washington, D.C.

Část osobnosti Jona Smithe už byla zpátky v minulosti, v dobách služby v Bosně a tajné mise ve východním Německu ještě před pádem Berlínské zdi. Stíny, vzpomínky, nenaplněné sny, malá vítězství a věčný neklid. Bláhově si myslel, že to má všechno za sebou.
Zatímco dva neznámí vytáhli zbraně a blížili se k němu přes osvětlenou křižovatku, Smith popadl ležícího hrdlořeza za zápěstí a nadloktí. Než stačil muž zareagovat, Smith odborně škubl a zatáhl. Cítil, že šlachy a klouby dělají přesně to, co chtěl.
Muži prasklo v lokti. Zavřeštěl, škubl sebou, zesinal a zkřivil obličej bolestí. Upadl do bezvědomí a upustil pistoli na chodník. To vše se odehrálo během několika málo vteřin. Smith se trpce pousmál. Aspoň že ho nemusel zabít. Jediným pohybem shrábl zbraň, poklekl na jedno koleno, zamířil a vypálil. Vzduchem třeskl tlumený výstřel.
Jeden ze dvou mužů, kteří k němu běželi, padl obličejem k zemi a zkroutil se bolestí na studeném chodníku. Když se chytil za stehno, kam jej zasáhla Smithova kulka, druhý padl na břicho vedle něj. Zvedl hlavu - jako by byl na střelnici a Smith představoval pevný cíl. Velký omyl. Smith přesně věděl, co muž hodlá udělat. Bleskově uhnul a tlumený výstřel mu proletěl těsně kolem spánku.
Smith teď neměl na vybranou. Než muž stačil znovu vystřelit či sklopit hlavu, Smith vypálil podruhé. Kulka provrtala útočníkovi pravé oko a na jeho místě zanechala černý kráter, z nějž vytryskla krev. Zabiják padl obličejem k zemi a nehýbal se. Smith si byl jistý, že ho zabil.
Ucítil bušení ve spáncích. Vyskočil a ostražitě kráčel směrem k nim. Nechtěl toho člověka zabít a měl vztek, že se dostal do situace, kdy to musel udělat. Připadalo mu, že ve vzduchu visí další útok. Rychle se rozhlédl na oba konce ulice. Na žádné z verand se nerozsvítilo. Díky pozdní hodině a zbraním s tlumiči zůstala přestřelka v tajnosti.
Pak vytáhl pistoli značky Beretta z ochablé ruky muže, kterého střelil do oka. Pro pořádek zkontroloval, zda nejeví známky života. Ne, byl mrtvý. Smith cítil zhnusení a smutek. Potřásl hlavou a odstranil zbraně z dosahu obou raněných mužů. Zabiják se zlomeným loktem byl stále v bezvědomí, zatímco ten s prostřeleným stehnem ze sebe chrlil nadávky a šlehal po Smithovi nenávistnými pohledy.
Smith si ho však nevšímal. Spěchal zpátky ke svému triumphu. Právě v tom okamžiku se noc otřásla hlukem motoru velkého nákladního auta. Prudce se otočil. Ke křižovatce se blížil neoznačený bílý kamion se šesti koly. Zabijáci ho znovu nějak našli.
Ale jak?
V boji občas nastanou i chvíle, kdy je třeba vzít nohy na ramena. Smith pomyslel na Sophii a rozběhl se podél řady siluet viktoriánských domů. V nějakém dvoře zaštěkal osamělý pes, na což okamžitě odpovědělo jiné zaštěkání. Hlasy zvířat se brzy rozléhaly po celé čtvrti. Když utichly, Smith vklouzl to temného stínu dvoupatrového domu s věžičkami, kupolemi a širokou verandou. Byl nejméně sto metrů od křižovatky. Co nejvíc se přikrčil, ohlédl se a prozkoumával okolí. Vrýval si do paměti zaparkovaná auta a pak se soustředil na kamion, jenž zastavil. Z kabiny vyskočil menší zavalitý muž a sklonil se nad třemi raněnými. Smith ho nepoznával, ten kamion však ano.
Muž naléhavě zamával. Z kabiny vyskočili další dva a rozběhli se pro raněné útočníky. První muž zatím zvedl zadní sklápěcí dveře auta, z nichž okamžitě vyskákalo šest dalších zabijáků. Čekali, otáčeli hlavy a pročesávali zrakem tmu. I v mihotavém světle měsíce Smith viděl, že tvář tlouštíka, jenž vydával rozkazy, se leskne potem.
Dva raněné s mrtvolou naložili do auta, jež zastavilo na Smithově úrovni, a jeden z mužů jím rychle vyrazil směrem na sever. Pak odjelo i velké nákladní auto, jež zamířilo na jih k řece. Velitel mezitím rozeslal své muže ve dvojicích se zřejmým rozkazem: hledat Jona Smithe. I bez hlášení dvou kumpánů, kteří přežili, nejspíš všem brzy dojde, že Smith je víc než jen čtyřicetiletý usedlý vědec. Víc než podivín, jenž nosí vojenskou uniformu jen formálně a prostě měl štěstí. Takhle se ve Smithovi spletlo už víc lidí.
Poslouchal ve svém úkrytu a čekal, až se k němu dva z nich přiblížili. Tuhle dvojici musel nějak zneškodnit. Otočil se na podpatku a rozběhl se do stínů - tak, aby ho slyšeli. Skočili na to. Mezi nimi a dalšími pátrači tak vznikla velká mezera. Běžel poklusem temnými dvory a rozhlížel se na všechny strany. Nervy měl napjaté k prasknutí. Čtyři ulice za křižovatkou nalezl vhodné místo: na konci krátké neosvětlené příjezdové cesty stálo bílé sídlo v koloniálním stylu a kousek vedle byla besídka. Pod příkrovem noci, hustých stromů a keřů, jež ohraničovaly pozemek, ji téměř nebylo vidět.

Zakašlal a šoupal botami po příjezdové cestě, aby měl jistotu, že ho pronásledovatelé uslyší a budou si myslet, že se chce ukrýt v sídle. Pak vklouzl do odlehlé besídky. Nemýlil se - skrz mřížové stěny měl výborný výhled na okolí. Odložil glock i berettu na lavičku. Měl v úmyslu je použít pouze k odstrašení. Ne, tahle práce se musí dělat tiše a rychle.
Uplynula jedna minuta.
Co když uhádli, co má za lubem, a šli pro zbytek mužstva? Co když ho obcházejí, aby mu vpadli do zad? Otřel si zpocené čelo hřbetem ruky. Srdce mu bušilo jako divé.
Dvě minuty..., tři minuty...
Mezi stromy se náhle objevil nějaký stín a běžel směrem k levé straně velkého domu.
Druhý se vzápětí rozběhl napravo.
Smith se nadechl. Zabijáci - civilové, či vojáci - se chovali, jak předvídal. Jejich taktické záměry byly primitivní a bez fantazie. Připomínaly přímý útok býka či jednoduchou lest obránce školního fotbalového družstva, jenž se dívá opačným směrem, než chce hodit míč.
Ti dva se ho snažili sevřít do kleští celkem šikovně, ale rozdělili se, jako to udělal například generál Custer u Little Big Hornu či Lord Chelmsford v Isandhlwaně ve válce proti Zuluům. Tím mu poskytli výhodu, protože je mohl zneškodnit každého zvlášť. Jen doufal, že se mu to podaří.
Odvážnější z lovců našlapoval kolem pravé strany sídla, mezi domem a besídkou. To byla příležitost pro Smithe.
Zatímco muž kráčel dál, Smith se k němu připlížil zezadu. Šlápl na větvičku. Ozvalo se jen tiché prasknutí, avšak dost hlasité, aby zabiják zpozorněl. Smithovi se úplně zastavilo srdce. Muž se prudce otočil a zvedl pistoli.
Smith okamžitě zareagoval. Úderem pravou pěstí do krku ochromil hlasivky, vzápětí obloukem vymrštil pravou nohu a botou číslo dvanáct kopl muže do spánku. Pronásledovatel se tiše svezl k zemi.
Smith znovu zmizel v besídce.
Jedna..., dvě minuty.
Ve skvrně měsíčního světla mezi besídkou a ležícím mužem se zjevil opatrnější z dvojice. Měl tolik rozumu, že svého partnera obcházel nepozorovaně kolem, tím však jeho představivost končila. Muž rychle vyrazil k ležícímu kolegovi a poklekl nad ním.
"Jerry? Ježíšmarjá, co..."
Na týl skloněné hlavy dopadla beretta, kterou si Smith přivlastnil.
Smith odtáhl oba bezvládné muže do besídky. Skrčil se nad nimi, těžce oddychoval a přitom poslouchal dění venku. Jediným zřetelným zvukem byl vzdálený hluk auta, jež mířilo jižním směrem. S úlevou opustil besídku a běžel poklusem ve stínech domů a stromů stejnou cestou, kterou přišel. Když se přiblížil ke křižovatce, kde jej napadli, zpomalil a znovu se zaposlouchal. Zdálo se mu, že slyší pořád totéž auto, jež však jelo tentokrát opačným směrem. Na sever.
S pistolí v každé ruce se plazil po čtyřech ke křižovatce. Množství aut zaparkovaných po obou stranách se nezměnilo a jeho triumph stále čekal u krajnice, kde jej odstavil, když šel na pomoc falešné oběti dopravní nehody. Nikde nebylo ani živáčka.
Nebylo možné, aby ho ten šestikolový kamion vypátral - nejdřív na Wisconsin Avenue a pak tady. Takové štěstí nemůže mít nikdo. Jenže ten kamion, auto i "opilec" byli součástí manévru, který ho měl připravit o život. Museli přesně vědět, kde je.
Čekal, až se měsíc schová za mraky. Noc potemněla, ve větvích šelestila velká sova na lovu a vzdálený vůz dál pokračoval v jízdě na jih, na sever, pak znovu na jih a pomalu se blížil ke křižovatce.
Když se Smith ujistil, že se poblíž nikdo neskrývá, vyskočil a rozběhl se ke svému triumphu. Z přihrádky na rukavice vytáhl malou svítilnu a pak vlezl pod zadek auta. Našel to. Žádná fantazie, žádná originalita. Jasný kužel světla jeho baterky odhalil vysílač ne větší než nehet palce, připevněný k podvozku auta miniaturním silným magnetem. Přijímač sledovacího zařízení byl nejspíš v kamionu nebo u malého zavalitého šéfa.
Zhasl svítilnu, zastrčil ji do kapsy a odstranil sledovací zařízení. Obdivoval tvůrčího génia, jenž vymyslel takovou chytrou věcičku. Když zvedl hlavu od auta, všiml si, že vůz byl už téměř u křižovatky. Klekl si vedle triumphu a sledoval cvrkot. Auto jelo pomalu a jeho řidič vyhazoval ze staženého okénka noviny na trávníky a příjezdové cesty domů.
Pak otočil vůz.
Smith se postavil a hvízdl. Když auto zpomalilo na křižovatce, rozběhl se k otevřenému okénku.
"Můžu si u vás koupit noviny?"
"Jo, v pohodě. Mám pár kousků navíc."
Smith sáhl do kapsy pro drobné. Upustil minci, sehnul se pro ni a se škodolibým úsměvem připevnil minivysílač k podvozku auta.
Pak se narovnal se, vzal si noviny a kývl. "Díky. Je to od vás hezké."
Auto pokračovalo dál a Smith skočil do triumphu. Vyrazil pryč a doufal, že jeho lest zdrží vrahy dost dlouho na to, aby stačil dojet k Sophii. Bylo mu však jasné, že pokud jsou tyto útoky součástí nebezpečí, před nímž jej varoval Bill Griffin, nepřátelé věděli, co je zač a kde ho najít. A kde najít Sophii.

4.07
Fort Detrick, Maryland

Zpráva z belgického Institutu tropického lékařství prince Leopolda byla už třetí, kterou Sophie přečetla, když se znovu ponořila do práce. Zůstala v budově jako poslední z vědců. Na to, aby usnula, jí bylo příliš úzko. Jestli měl ten

zpropadený generál pravdu a Jon se zpozdil jen proto, že ho zase nadchla nějaká lékařská novinka, měla by hrozný vztek. Přesto doufala, že Kielburger pravdu má, jelikož by to znamenalo, že si nemusí dělat starosti.
Dál studovala nejnovější zprávy, ale teprve ta z laboratoře prince Leopolda nabídla jakousi naději: doktor René Giscours si vzpomněl na hlášení z terénu, které četl kdysi před lety, když sloužil v jedné nemocnici na horním toku Amazonky v Bolívii. V té době tam bojoval s nemocí, která se jevila jako nový útok horečky Machupo. Bylo to nedaleko města San Joaquin, kde Karl Johnson, Kuns a MacKenzie před mnoha lety poprvé našli smrtící virus. Neměl čas ani pomyslet na nepotvrzenou zvěst z dalekého Peru, tak si jen udělal poznámku a pak na ni zapomněl.
Nový virus mu však osvěžil paměť. Prohledal papíry a našel svou původní poznámku - ale ne vlastní zprávu. Jeho tehdejší poznámka však upozorňovala na zřejmou kombinaci symptomů jakéhosi hantaviru a hemoragické horečky a také na jistou souvislost s opicemi.
Sophie dostala vztek, zároveň však cítila zadostiučinění. Ano! Když jí Victor Tremont nedokázal pomoci, začala o sobě pochybovat. Giscoursova zpráva však její vzpomínku potvrzovala. Jaké kontakty tam dole Institut má? Jestli se nemýlila, výskyt toho viru nebyl od té doby zaznamenán. Což znamenalo, že musí být stále uzavřený v hluboké džungli v odlehlé části Peru.
Zapsala svůj názor na hlášení z Institutu prince Leopolda do pracovního deníku. V duchu shrnula vše, co si vybavovala o tom podivném viru, včetně dvou rozhovorů s Victorem Tremontem, protože teď by mohly být důležité. Také si poznamenala několik možností toho, jak se peruánský virus mohl rozšířit mimo džungli.
Náhle uslyšela, že se otevírají dveře její kanceláře. Kdo...? Naplnila ji naděje.
Dychtivě se otočila v křesle. "Jone? Miláčku. Kde ses sakra..."
Než ucítila strašlivou bolest hlavy, stačila zahlédnout, že ji obstoupili čtyři muži. Žádný z nich nebyl Jon. Pak už jen tma.

Nadal al-Hassan, oblečený od hlavy k patě v laboratorním úboru, systematicky prohledával stůl vědecké pracovnice. Pročítal každičký dokument, zprávu, zápisník i poznámku. Prohlížel každou složku. Jeho úkol se mu hnusil, i když měl chirurgické rukavice. Věděl, že podobné moderní rouhačství se vyskytuje i v jeho vlastní zemi a stejně tak v zemích jiných islámských, a dokonce i arabských národů, nijak však neskrýval své znechucení. Dovolit ženám studovat a pracovat spolu s muži není jen kacířství, ale přímo pošpinění cti mužů a cudnosti žen. Už jen skutečnost, že se musel dotýkat věcí, na něž sáhla žena, jej naplňovala odporem.
Bylo však nezbytné kancelář prohledat, a tak postupoval důkladně a neponechal nic náhodě. Oba nebezpečné dokumenty našel téměř současně. Prvním byla jediná otevřená zpráva na stole - od nějakého doktora René Giscourse z Institutu prince Leopolda. Druhým dokumentem byl ručně psaný seznam telefonních hovorů mimo budovu, který ředitel Institutu zřejmě vyžadoval každý měsíc od všech zaměstnanců.
Pak našel pracovní deník s úvahami o zprávě z Belgie. Naštěstí zaplnily celou stránku, začínaly nahoře a končily dole. Vytáhl z malé kožené aktovky ostrý kresličský nůž ve tvaru pera. Pečlivě a přesně vyřízl stránku. Přesvědčil se, že řez není vidět, a pak stránku schoval do svého úboru. Nic podstatného už dál nenašel.
Jeho tři muži, oblečení ve stejných hábitech, dokončovali prohlídku několika řad skříní s pořadači.
Jeden řekl: "Našel jsem novou poznámku ve složce o Peru."
Další řekl: "V několika starých složkách se píše o záležitostech z Jižní Ameriky."
Třetí jen zavrtěl hlavou.
"Přečetli jste všechny písemnosti?" vyštěkl al-Hassan. "Všechny složky? Podívali jste se do všech šuplíků?"
"Jak jste nám řekl."
"Pod všechno? Za všechno, s čím se hýbalo?"
"No jasně, nejsme přeci pitomci."
Al-Hassan o tom měl silné pochybnosti. Všechny lidi ze Západu pokládal za lenochy a darmožrouty. Při pohledu na nepořádek v kanceláři však usoudil, že tentokrát pracovali pečlivě.
"No dobře. Teď zametete všechny stopy po prohlídce. Všechno musí být jako předtím."
Zatímco trojice se s brbláním vrátila ke své práci, al-Hassan si navlékl bílé gumové rukavice, ještě silnější než ty první. Z koženého kufříku vytáhl chlazenou krabičku, stiskem uvolnil uzávěr a vyjmul skleněnou ampulku. Opatrně vyndal z kufříku injekční stříkačku, naplnil ji z uzavřené ampule a vstříkl tekutinu do žíly na Sophiině levém kotníku.
Při bodnutí jehlou se pohnula a zaúpěla.
Tři muži to slyšeli. Zvědavě se otočili a rázem zesinali.
"Hleďte si svého," obořil se na ně al-Hassan.
Muži odvrátili zrak, polkli a dál se věnovali úklidu kanceláře. Al-Hassan vložil použitou stříkačku do umělohmotného pouzdra, zaklapl je a vrátil do koženého kufříku. Jeho muži mu dali znamení, že jsou hotovi. Al-Hassan ještě jednou zkontroloval kancelář. Byl spokojený, a tak jim nařídil odchod. Naposledy se podíval na nyní nehybnou Sophii a viděl, jak jí na tvářích vyráží pot. Když zasténala, usmál se a vykročil za nimi.

7

4.17
Thurmont, Maryland

Lehký vánek, jenž šustil mezi křovisky a stromy, s sebou nesl vůni tlejících padaných jablek. Dvoupatrový krychlový

dům Jona Smithe byl vsazen do strmého úbočí hory Catoctin. Všude byla tma, nevítalo ho ani rozsvícené světlo na verandě, z čehož vyvodil, že Sophie je ještě v laboratoři. Ale musel mít jistotu.
Čekal opodál skrčený za jedním z terénních aut a sledoval dům, jeho okolí a ulici. Všiml si čehosi podezřelého: kmen staré jabloně byl příliš silný a zdálo se, že za ním někdo stojí a pozoruje. O kousek dál se za dvěma vysokými duby skrývala kapota černého mercedesu. Vykukovala do ulice z příjezdové cesty Smithových sousedů, a ti měli jen dvoulitrový Buick Le Sabre, jenž vždycky parkoval v garáži.
Když uvážil, jak rychle dojel z Georgetownu domů po téměř opuštěné dálnici, bylo mu jasné, že sem čekající pár nemohl dorazit jako první. Což znamenalo, že to je druhý sledovací tým, a to jej děsilo.
Hlídka vpředu měla výhled na příjezdovou cestu a garážová vrata. Vzadu byl nejspíš také nějaký člověk, který kryl zadní část domu a garáže. Smith však neviděl důvod, proč by měl likvidovat muže u garáže vedle vzdálené části domu.
Ucítil důvěrně známý svíravý pocit v žaludku, který zná každý voják, a prudce se mu zvýšil adrenalin. Vklouzl do jedné z uliček a sprintoval za domy, až proběhl na konec ulice. Pak přešel na druhou stranu, kam pronásledovatelé neviděli.
Znovu se začínal potit. Kradl se mezi kmeny platanů k nejbližší zdi své garáže a posledních pět metrů se plazil po břiše.
Poslouchal. Za domem vládlo naprosté ticho. Zvedl se a nahlédl do garáže.
S úlevou si oddechl. Byla prázdná. Sophiin zelený vůz značky Dodge byl pryč. Musela být celou dobu ve Fort Detricku. Jestli ano, tak nedostala jeho vzkaz, což by vysvětlovalo, proč se na terase nesvítilo. Zhluboka se nadechl. Hned se cítil lépe.
Pospíchal stejnou cestou ke svému triumphu a odjel k telefonní budce vzdálené necelých čtyři sta metrů. Nemohl se dočkat, až ji uslyší. Vytočil její číslo do práce. Po čtvrtém zazvonění se zapnul záznamník.
"Právě jsem mimo kancelář nebo v laboratoři. Prosím, zanechte mi vzkaz. Odpovím vám, jakmile to bude možné. Děkuji."
Když uslyšel její znělý hlas, ucítil bodavou bolest a ještě další pocit, jenž nedovedl vysvětlit. Že by osamělost?
Znovu vytočil číslo. Hlas, jenž se ozval, byl velice oficiální, což bylo uklidňující, zvláště za daných okolností. "Armáda Spojených států, Fort Detrick. Bezpečnost."
"Tady podplukovník Jonathan Smith. Jsem z Institutu."
"Vaše osobní číslo, podplukovníku."
Sdělil mu je.
Nastala pomlka. "Děkuji, pane podplukovníku. Co pro vás můžu udělat?"
"Přepojte mě na vrátnici Institutu."
Cvakání, pípání a nový hlas. "Institut infekčních chorob. U telefonu Grasso z bezpečnosti."
"Grasso, tady Jon Smith. Poslouchejte..."
"Je, pane podplukovníku, tak už jste se vrátil? Všechno v pořádku? Doktorka Russellová se ptala..."
"Jsem v pohodě, Grasso. Volám právě kvůli doktorce Russellové. Nebere telefon. Nevíte, kde je?"
"Je na nočním seznamu, který jsem dostal při příchodu, a odcházet jsem ji neviděl."
"V kolik jste nastoupil?"
"O půlnoci. Nejspíš je v laboratoři a nic neslyší."
Smith se podíval na hodinky: 4.42.
"Mohl byste to omrknout?"
"Jasně, pane podplukovníku. Brnknu vám."
Smith mu nadiktoval telefonní číslo. Každá vteřina se táhla jako celá minuta a každou minutou se mu hůř dýchalo. I když noc byla chladná, připadalo mu, že je horko k zalknutí. Dusila ho telefonní budka.
Když nakonec telefon zazvonil, Smith skoro vyskočil. "Prosím?"
"Není tam, pane podplukovníku. V kanceláři i v laboratoři je zamčeno."
"Nevšiml jste si něčeho podezřelého?"
"Ne. Všechno je uklizené a přikryté." Grassův hlas zněl trochu omluvně. "Ať se propadnu, ale fakt nevím, jak jsem ji mohl přehlídnout. Třeba odešla nějakým jiným východem. Mohl byste si to ověřit na bráně."
"Díky, Grasso. Přepojíte mě tam?"
"Nezavěšujte, pane doktore."
Ozval se jiný, velice ospalý hlas: "Fort Detrick. Brána. Schroeder."
"Tady podplukovník Jonathan Smith z Institutu. Opustila doktorka Russellová dnes v noci základnu?"
"To nevím, pane. Žádnou doktorku Russellovou neznám. Zkuste se zeptat kolegy v Institutu."
Smith v duchu zaklel. Civilní strážní se věčně měnili a pracovali v delších směnách než vojenská policie. Nebylo výjimkou, že si v budce u brány občas schrupli. Závora by zastavila všechny přijíždějící vozy, a jestli ne, hlídače by určitě vzbudil hluk. Žádná závora však nebránila autům v odjezdu.
Zavěsil. Na to, aby řídila celou cestu do Thurmontu, byla zřejmě příliš unavená. Což znamenalo, že je nejspíš ve svém starém bytě ve Fredericku. Nedávno ho sice prodala, ale ještě se z něj úplně nevyštěhovala. Mohl jí tam zavolat, ale to by nic neřešilo. Když pracovali bez přestávky, vždycky vypínali telefon, aby se aspoň pár hodin vyspali.
Sedl do auta a šlápl na plyn. Hlavou se mu honily různé myšlenky. Byla tak unavená, že odešla z laboratoře jedněmi z postranních dveří, protože nechtěla nikoho potkat. To zní logicky. Přesně tak by to určitě udělala. Strážný na bráně ji neviděl, jelikož asi usnul. Takže šla do svého bytu. Nebylo by špatné vklouznout k ní do postele. Ucítila by jeho přítomnost, aniž by se probudila. Ve spánku by se pousmála, něco by zamumlala a přitáhla by se k němu. Ucítil by tlak jejích horkých boků. Usmál by se, zlehka by ji políbil na rameno a díval by se, jak spí, až by nakonec sám usnul...

Jen málo turistických příruček zmiňuje Fort Detrick jako jedno z významných míst historického centra města Frederick. Detrick byl ve skutečnosti středně zabezpečenou vojenskou základnou vsazenou doprostřed obytné čtvrti. Potvrzoval

to masivní železný plot a strážní stanoviště u vchodu. Sophiin byt se nacházel pět ulic odsud. Smith opět zaparkoval o kus dál, nic však nenasvědčovalo tomu, že by tam někdo hlídkoval. Vystoupil z vozu, tiše zaklapl dveře a poslouchal. Slyšel vzdálené kašlání spáčů. Občasný smích nebo zlostně zvýšený hlas opilce. Osamělé auto, jež s kvílením řezalo zatáčku. Neustálý hluboký šum, jenž vydávalo samo město. Ale žádné tajemné zvuky či pohyby, které by mohl považovat za hrozbu.
Vlastním klíčem si odemkl dveře do velkého vestibulu dvouposchoďové budovy a přešel po dlaždicích a koberci k výtahům. V tuto hodinu byly všechny prázdné.
Ve druhém patře ostražitě vystoupil s pistolí Glock v ruce. Jeho kroky se rozléhaly chodbou jako v prázdných prostorách nějaké starověké hrobky. Když došel k dveřím Sophiina bytu, znovu se zaposlouchal. Zevnitř nic neslyšel, a tak otočil klíčem. Tiché cvakání západek mu připadalo jako třeskání výstřelů.
Tiše otevřel dveře a padl na koberec.
V bytě byla tma. Nic se nepohnulo. Pod rukou ucítil povlak prachu, jenž pokrýval stolek u dveří.
Vstal a kradl se zšeřelým obývacím pokojem k chodbičce, jež vedla ke dvěma ložnicím. Obě byly prázdné, postele ustlané a netknuté. V kuchyni to nevypadalo, že by tam někdo v nedávné době jedl nebo třeba jen vařil kávu. Dřez byl suchý. Lednice jen tiše stála. Už týdny byla vypnutá. Sophie tam nebyla.
Zkoprnělý Smith kráčel jako robot zpátky do obýváku. Rozsvítil. Hledal nějaké stopy po zápasu, zranění či prohledávání. Nic. Byt byl čistý a nedotčený jako exponát v muzeu. Jestli ji zabili, nebo unesli, tak ne tady.
V laboratoři nebyla. Nebyla v domě v Thurmontu, ani tady. A Smith neměl žádné indicie, že by se jí na jednom z těch míst něco stalo.
Věděl, že potřebuje sehnat pomoc.
Nejdřív musí zavolat na základnu a upozornit na její zmizení. Pak na policii. FBI. Hrábl po bezdrátovém telefonu a chtěl zavolat do Detricku.
Ruka mu však zamrzla uprostřed pohybu. Chodbou za dveřmi se rozlehly kroky.
Zhasl a položil telefon na stůl. Klekl si za gauč na jedno koleno a namířil na dveře.
Někdo se blížil k Sophiinu bytu, přitom však vrážel do zdí a co chvíli zůstal stát. Že by nějaký opilec vrávoral domů?
Ozvala se hlasitá rána a kroky se zastavily u Sophiiných dveří. Bylo slyšet přerývané dýchání. Zasunutí klíče do zámku.
Napjatě čekal. Dveře se prudce rozletěly.
V pruhu světla se kymácela Sophie. Šaty měla potrhané a špinavé, jako by se plazila příkopem.
Smith vyskočil. "Sophie!"
Vpotácela se dovnitř a Smith ji stačil zachytit dřív, než upadla. Ze všech sil lapala po dechu, tváře jí doslova hořely. Její černé oči na něj zíraly a pokusily se usmát. "Ty ses... vrátil, miláčku. Kde... kde jsi byl?"
"Strašně mě to mrzí, Soph. Měl jsem den navíc, a tak jsem chtěl..."
Zvedla ruku, aby ho přerušila. Její hlas zněl blouznivě: "...labo ... v laboratoři... někdo... praštil..."
Padla mu bezvládně do náručí. Ztratila vědomí. Měla popelavou pleť a na tvářích jí plály dvě výrazné horečnaté skvrny. Její krásný obličej byl zkřivený bolestí. Bylo vidět, že je vážně nemocná. Co se jí stalo? Takhle přece nevypadá obyčejné vyčerpaní.
"Soph? Soph! Miláčku!"
Neodpověděla. Upadla do bezvědomí.
Celý roztřesený a vyděšený začal znovu jednat jako lékař. Věděl, co má dělat. Položil ji na pohovku, vzal bezdrátový telefon, vytočil číslo 911 a zároveň jí kontroloval tep a dýchání. Pulz byl slabý a rychlý. Dýchala ztěžka a zalykavě. Měla vysokou horečku. Příznaky syndromu akutní dechové tísně s horečnatým průběhem.
Zaječel do telefonu: "Mám tady akutní dechovou tíseň. Tady doktor Jonathan Smith, sakra. Okamžitě přijeďte!"

Neoznačenou dodávku, jež stála pod stromem v ulici před bytem Sophie Russellové, nebylo téměř vidět. Slabé světlo pouliční lampy marně bojovalo s temnou nocí, a tak osazenstvo auta mělo přesně to, co potřebovalo - tmu a maskování. Z šera kabiny Bill Griffin pozoroval vojenskou sanitku, jejíž majáky blikaly modře a červeně před dvoupatrovým nájemním domem, který byl jasně ozářený lampami na protější straně ulice.
Ostře řezaná tvář Nadala al-Hassana promluvila ze sedadla řidiče. "Doktorka Russellová neměla být schopná sama odejít z laboratoře. A už vůbec ne takhle daleko."
"Ale dokázala obojí." Griffinův kulatý obličej vypadal lhostejně. Tma propůjčovala jeho dlouhým hnědým vlasům ebenový nádech. Jeho široká ramena a svalnaté tělo působily uvolněně. Byl to jiný, mnohem tvrdší a chladnokrevnější muž než ten, který se před pár hodinami ve washingtonském parku Rock Creek sešel se svým přítelem Jonem Smithem.
Al-Hassan pravil: "Provedl jsem s tou ženskou, co jsem měl nařízeno. Byla to jediná možnost, jak to s ní vyřídit bez podezření."
Griffin mlčením zakrýval vnitřní pohnutí. Nenapadlo ho, že se Jon tak náhle a nepředvídatelně zaplete do hry. Snažil se ho varovat, ale al-Hassan na něj ve Washingtonu poslal Madduxe dřív, než měl Jon vůbec šanci uvažovat o útěku. Z toho muselo být Jonovi jasné, že ho nevaroval jen tak zbůhdarma. Jenže po útoku na tu ženskou se Jon nestáhne. Jak teď sakra zachrání svého nejlepšího kamaráda?
Griffin čekal s al-Hassanem, až ostatní znovu vypátrají Smithe, když tu náhle Arabovi zazvonil mobilní telefon. Volala jejich špionka uvnitř Institutu, falešná specialistka Adele Schweiková. Pohybová čidla, jež umístila do kanceláře Sophie Russellové a do laboratoře, selhala. Když pak aktivovala ukrytou videokameru, viděla, jak Sophie vrávorá z kanceláře. Spěchala do Fort Detricku, ale když tam dorazila, Russellová už byla pryč.
"Ve svém stavu nemohla řídit," řekla Schweiková al-Hassanovi, "tak jsem prohledala její spis. Má byt poblíž základny."

Zajeli přímo k budově, kde zjistili, že vojenská sanitka už je na místě a celý dům je na nohou. Neexistoval způsob, jak by mohli nepozorovaně vniknout dovnitř.
Bill Griffin řekl: "Teď už je fuk, jestli to byla fakt jediná možnost. Pokud může mluvit a řekne toho Smithovi příliš, šéf nebude mít radost. No to se podívejme!"
Ze dveří vestibulu tlačili čtyři zdravotníci pojízdné lehátko. Jon Smith kráčel vedle a držel ležící ženu za ruku. Přitom se k ní skláněl a mluvil. Zdálo se, že ho nic jiného nezajímá. Pořád jen mluvil a mluvil.
Al-Hassan arabsky zaklel. "O tom bytě jsme měli vědět."
Griffin musel zariskovat, že ho al-Hassan bude nenávidět ještě víc. Doufal však, že přinutí Araba udělat chybu. "Jenže my to nevěděli a oni se teď spolu baví. Přežila to. Podělal jste to, al-Hassane. Tohle si pěkně odskáčete. Co teď budeme dělat?"
Nadal al-Hassan tiše odpověděl: "Pojedeme za nimi do nemocnice. Pak se postaráme, aby zemřela doopravdy. A on taky." Otočil se a probodl Griffina pohledem.
Griffin věděl, že al-Hassan sleduje jeho reakce a čeká na sebemenší náznak nesouhlasu se zabitím Jona. Na lehké zaváhání, ucuknutí nebo třeba jen mikroskopické zachvění.
Místo toho Griffin s kamenným výrazem kývl na vojenskou sanitku. "Jestli to bude potřeba, můžeme je zabít taky. Možná ji zaslechli něco říkat. Doufám, že jste na to připraven a nebudete se vymlouvat. Nebo jste změkl?"
Al-Hassan se naježil. "Na ty doktory jsem nemyslel. Jistě, když to bude nutné, tak je zabijeme." Přimhouřil oči a odmlčel se. "Jon Smith si už možná povídá s mrtvolou. Láska dokáže zatemnit mozek i těm největším inteligentům. Uvidíme, jestli umře sama. Jestli ano, stačí už jen zneškodnit Jona Smithe. Aspoň budeme mít lehčí práci, ne?"

8

5.52
Frederick, Maryland

Sophie ležela za plentou na jednotce intenzivní péče a lapala po dechu, i když měla kyslíkovou masku. Byla napojená na všechny možné přístroje moderní nemocnice. Držely ji v zajetí a nezajímalo je, co je Sophie zač a co se jí stalo. Smith svíral její horkou dlaň a chtělo se mu na ty mašiny zařvat: "Tohle je Sophie Russellová. My si spolu povídáme. Smějeme se. Pracujeme. Milujeme se. Žijeme! Na jaře se chceme vzít. Ona se uzdraví a za pár měsíců budeme svoji. Časem zestárneme a zešedivíme, ale pořád se budeme mít rádi."
Naklonil se k ní a přesvědčivě řekl: "Uzdravíš se, miláčku." Dodával jí odvahu tím, co už říkal bezpočtu mladých vojáků, kteří leželi rozbití v polní nemocnici na frontové linii. "Brzy se ti uleví. Zase budeš jako rybička." Dával si záležet, aby vojáci na jeho hlasu nepoznali, že má strach. Musel podpořit jejich morálku. Naděje přece umírá poslední. Jenže tady šlo o Sophii a on musel vynaložit veškeré úsilí, aby zakryl zoufalství. "Musíš vydržet, miláčku. Prosím tě, miláčku," šeptal jí. "Vydrž."
Když přišla k sobě, mezi roztřesenými nádechy se na něj pokusila pousmát. Slabě mu stiskla ruku. Horečka a boj o kyslík ji vysilovaly.
Pokusila se o úsměv. "...kde... jsi... byl..."
Něžně jí položil prst na rty. "Nesnaž se mluvit. Musíš se v klidu léčit. Spi, miláčku. Odpočívej, holčičko moje."
Její oči se zavřely jako opony na konci představení. Zdálo se, že se soustředuje a zaměřuje všechny vnitřní síly na boj proti neznámé nemoci. Prohlížel si její průsvitnou pleť, křehké kosti, vznešené oblouky obočí. Vždycky byla krásná a za jemnou tváří navíc skrývala značnou inteligenci. Horečka však ten dokonalý obraz narušila. Na bílých nemocničních prostěradlech vypadala Sophie pohuble a neduživě. Její kůže byla téměř průhledná. Z tváře rozpálené horečkou vyzařovalo cosi, co ho děsilo.
U levé nosní dírky se jí objevil pramínek krve.
Překvapený Smith ji jemně osušil papírovým kapesníčkem a pokynul na sestru. "Zastavte to krvácení."
Sestra vzala krabici s gázovými tampony. "Chudinka, určitě jí praskla žilka v nose."
Smith na to nereagoval. Vykročil místností plnou přístrojů a blikajících světel k místu, kde se tiše radili doktor Josiah Withers, plicní specialista nemocnice, doktor Eric Mukogawa, internista z Fort Detricku, a kapitán Donald Gherini, nejlepší virolog Institutu. Když k nim Smith došel, ustaraně k němu vzhlédli.
"Takže?"
"Vyzkoušeli jsme všechna možná antibiotika," sdělil mu plicní specialista doktor Withers. "Ale vypadá to na virus, doktore Smithi. Veškeré naše snažení zmírnit příznaky bylo bezvýsledné. Nic nezabralo."
Smith zaklel. "Tak něco vymyslete. Aspoň ji stabilizujte!"
"Jone...," Kapitán Gherini položil Smithovi ruku na rameno, "vypadá to jako ten virus, který jsme dostali minulý víkend do laboratoře. Pracují na něm všechny laboratoře stupně zabezpečení čtyři po celém světě, ale dosud vůbec nevíme, co to je, ani jak to léčit. Vypadá to jako hantavirus, ale není. Aspoň ne takový, jaké známe." Povzdychl si a smutně potřásl hlavou. "Musela se nějak nakazit..."
Smith probodl Gheriniho pohledem. "Chceš říct, že udělala chybu v laboratoři, Done? V červené zóně? Nesmysl! Na to je zatraceně opatrná a šikovná!"
Internista základny tiše řekl: "Děláme, co můžeme, podplukovníku."
"Tak dělejte ještě víc! A líp! Najděte něco, proboha!"
"Pane doktore! Podplukovníku!"

Sestra stála nad postelí, na níž se Sophie křečovitě prohýbala, jako by se snažila aspoň jednou pořádně nadechnout. Smith odstrčil ostatní a rozběhl se. "Sophie!"
Když k ní přiskočil, pokusila se o úsměv.
Vzal ji za ruku. "Miláčku?"
Zavřela oči a její ruka ochabla.
"Ne!" zařval.
Klesla do postele, jako by byla unavená po dlouhé cestě. Její hruď se přestala pohybovat. Po dlouhém zápasu o dech náhle nastalo beznadějné ticho. Z nosu a úst se jí začala řinout krev.
Vyděšený a šokovaný Smith škubl hlavou a podíval se na monitor. Obrazovkou se táhla zelená čára. Rovná čára. Smrt.
"Defibrilátor!" zařval.
Sestra potlačila vzlykání a vytáhla resuscitační elektrody.
Bojoval s panikou. Připomínal si, že léčil vojáky raněné v krvavých šarvátkách v místech konfliktů po celém světě. Měl lékařskou praxi. Zachraňoval lidem životy. Byla to práce, kterou uměl nejlíp. Zachrání život i Sophii. Musí se to povést.
S pohledem upřeným na monitor pustil první elektrický výboj. Sophiino tělo se tiše prohnulo jako luk a padlo zpět.
"Znovu!"
Zkusil to pětkrát, pokaždé přitom zvýšil intenzitu šoku. Byl si téměř jistý, že na poslední zareagovala. Přece nemůže být mrtvá. To ne!
Kapitán Gherini se dotkl jeho zápěstí. "Jone?"
"Ne!"
Pustil do ní další šok. Monitory však nereagovaly, čáry zůstaly rovné. To musí být nějaká chyba. Zlý sen. Určitě spí a zdá se mu zlý sen. Sophie žije. Je plná síly a krásná jak letní den. A taky moc chytrá. Miloval její škádlení...
Vyštěkl: "Znovu!"
Plicní specialista doktor Withers vzal Smithe kolem ramen. "Jone, nechte ten defibrilátor."
Smith se na něj podíval. "Cože?"
Pustil však elektrody a Withers si je od něj vzal.
Internista doktor Mukogawa řekl: "Je mi to strašně líto, Jone. Nám všem. Je to hrozné. Neuvěřitelné." Pokynul ostatním. "Necháme vás o samotě. Potřebujete čas."
Vypochodovali v zástupu ze dveří. Závěsy kolem Sophiiny postele se zatáhly a Smithovi projela srdcem bolest. Roztřásl se. Padl na kolena a přitlačil čelo k Sophiině bezvládné ruce. Byla teplá. Chtěl si dál nalhávat, že žije. Přál si, aby se pohnula, sedla si, začala se smát a řekla, že to byl jen špatný vtip.
Po tváři mu stékala slza. Zlostné si ji otřel. Sundal jí kyslíkovou masku, aby ji opravdu viděl. Vypadala pořád jako živá, měla růžovou a vlhkou pleť. Posadil se na postel vedle ní. Chytil ji za obě ruce a zvedl je k ústům. Líbal ji na prsty.
Vzpomínám si, když jsem tě viděl poprvé. Byla jsi krásná. A dělala jsi tomu chudákovi výzkumníkovi peklo, protože špatně přečetl snímek. Jsi skvělá odbornice, Sophie. Nejlepší kamarádka, jakou jsem měl. A jediná žena, kterou jsem kdy miloval.
Seděl a v duchu k ní promlouval. Vyznával jí lásku. Občas jí stiskl ruce, jak to dělával, když spolu šli do kina. Pohled mu sklouzl dolů a všiml si, že jeho slzy vytvořily na prostěradle loužičku. Až za hodnou chvíli řekl: "Sbohem, miláčku."

V čekárně nemocnice už pomalu končila dlouhá noc, ranní shon však ještě nenastal. Zbědovaný a otupělý Smith seděl sám zhroucený v křesle.
Když Sophie poprvé vešla do laboratoře Institutu, spustila dřív, než stačil zvednout zrak od mikroskopu. "Randi vás šíleně nenávidí," řekla mu. "Nevím proč. Mně se docela líbilo, jak jste na sebe vzal vinu za všechno, co jste jí kdy udělal a omluvil se jí. Bylo vidět, že to myslíte vážně a trápí vás to."
On se tehdy otočil a pohlédl na ni. Okamžitě si znovu připomněl, proč se tak snažil, aby ji armáda poslala do Fort Detricku. Poprvé ji viděl v laboratoři Státních ústavů zdraví, kde dávala kázání nedbalému výzkumníkovi. Velice ho překvapilo, když ji pak znovu potkal u její sestry. Ta dvě setkání mu však stačila, aby věděl, že po ní touží. Seděl tam a obdivně zíral na Sophii, což Randi nesla s nelibostí. Měla dlouhé vlasy stažené do copu a štíhlou postavu plnou ladných křivek.
Jeho zájem jí neušel. Tenkrát poprvé v laboratoři Institutu mu řekla: "Obsadím si támhleten volný stůl. Když na mě přestanete civět, dám se do práce. Všichni říkají, že jste vynikající vojenský lékař. Respektuju to. Ale ve výzkumu jsem lepší já a měl byste si na to zvyknout."
"Budu si to pamatovat."
Zadívala se mu do očí. "A ptáka si nechte v kalhotách, dokud neurčím jinak."
Kývl, usmál se a prohodil: "Já si počkám."
Čekárna nemocnice připomínala ostrov mimo prostor a čas. Jon byl duchem někde úplně jinde. Hlavou se mu honily zmatené myšlenky. Bude muset zrušit svatbu. Všechno odvolat. Hostinu, limuzínu...
Panebože, co to dělám?
Prudce zatřásl hlavou. Snažil se soustředit. Byl v nemocnici.
Ranní rozbřesk zbarvil domy v ulici dorůžova a dožluta. Uvědomil si, že svoji parádní uniformu bude muset zase vrátit do skříně.
Kde Sophie v posledních týdnech byla? Měl být s ní. Neměl jí zařizovat místo v Institutu.
Kolik lidí pozvali na svatbu? Musí všem napsat. Osobně. Oznámit jim, že odešla... na věčnost...
Zabil ji. Zařídil, aby jí dal Institut tak výhodnou nabídku, že práci v Detricku vzala. Tím ji zabil. Od chvíle, kdy ji spatřil u Randi, věděl, že ji chce. Když se snažil vysvětlit Randi, jak moc ho mrzí, že jí umřel snoubenec, byla vzteky bez sebe a

nechtěla ho poslouchat. Ale Sophie ho pochopila. Viděl jí to v očích - v černých očích, tak pronikavých a živých... Musí to oznámit jejím rodičům. Jenže ona žádné rodiče nemá. Jen Randi. Musí to říct Randi.
Vyskočil a chtěl najít telefonní automat, vtom ho však přepadly vzpomínky na Somálsko. Sloužil tam v lodní nemocnici za jedné menší invaze, jež měla za cíl obnovit pořádek a ochránit americké občany v zemi rozervané válkou mezi dvěma válečnými magnáty, kteří rozdělili Mogadišo i celou zemi. Povolali ho do odlehlé buše, aby ošetřil jednoho majora s horečkou. Po dvanáctihodinové směně byl unavený a stanovil diagnózu malárie, ale později se ukázalo, že je to daleko vzácnější a nebezpečnější horečka typu Lassa. Major zemřel dřív, než Smith stačil opravit diagnózu a nasadit lepší léčbu. Armáda ho zprostila obvinění z pochybení. Stejnou chybu už udělalo a ještě udělá hodně zkušenějších doktorů, kteří nejsou zběhlí ve virologii. Lassa beztak obvykle zabíjí i při tom nejlepším léčení. Není na ni žádný lék. On však věděl, že se choval domýšlivě a sobecky, a proto také přivolal pomoc, až když bylo pozdě. Vyčítal si to tolik, že naléhal na armádní činitele, aby ho přidělili do Fort Detricku. Byl odhodlaný stát se odborníkem na virologii a mikrobiologii. Když tam pak skutečně pochopil, jak vzácná je Lassa ve srovnání s malárií, nakonec přijal svou chybu jako nezbytné riziko polní medicíny v odlehlých neznámých místech. Ten major byl však snoubencem Randi Russellové a Randi to Smithovi nikdy neodpustila. Nikdy ho nepřestala obviňovat z jeho smrti. A teď jí musel říct, že zabil dalšího člověka, kterého měla ráda.
Klesl zpátky na gauč.
Sophie. Soph. Zabil ji. Měli se na jaře brát, ale ona je mrtvá. Nikdy ji neměl přivést do Detricku. Nikdy!

"Podplukovníku Smithi?"
Smith zaslechl hlas jakoby z dálky. Připadal si, jako by byl pohřbený kilometry pod hladinou na dně nějaké kalné laguny. Spatřil siluetu. Pak tvář. Vynořil se nad hladinu a v ostrém světle zamžikal.
"Smithi? Není vám špatně?" Brigádní generál Kielburger stál nad ním.
Vtom mu svitlo a zůstal jako opařený. Sophie je mrtvá.
Narovnal se. "Musím být u pitvy! Jestli..."
"Klídek. Ještě nezačali."
Smith po něm šlehl pohledem. "Proč mi sakra o tom novém viru nikdo nic neřekl? Moc dobře jste věděl, kde jsem."
"Tímhle tónem se mnou nemluvte, podplukovníku! Nejdřív jsme vám nevolali, protože záležitost nevypadala tak naléhavě. Šlo o jediného vojáka z Kalifornie. Když přišla hlášení o dalších dvou případech, měl jste už být stejně víc než den doma. Kdybyste se vrátil podle rozkazů, věděl byste to. A možná..."
Smithovi se vzteky sevřel žaludek. Zaťal ruce v pěst. Chce snad Kielburger naznačit, že kdyby tady byl, mohl Sophii zachránit? Hned se však ovládl. Na výčitky nepotřeboval generála, vystačil si sám. Celé ráno v čekárně stejně nedělal nic jiného, než se dokola obviňoval.
Pak prudce vstal. "Musím si zavolat."
Zamířil k telefonu poblíž výtahů a vytočil číslo k Randi Russellové domů. Po dvou tónech se zapnul záznamník a on uslyšel věcný hlas. "Tady Randi Russellová. Právě s vámi nemohu mluvit. Až zazní pípnutí, zanechte mi zprávu... Díky."
To "díky" znělo trochu váhavě, jako by jí nějaký vnitřní hlas napověděl, že nemá být pořád tak komisní. To byla celá Randi.
Vytočil její číslo do kanceláře Výzkumného ústavu zahraničních věcí, jenž měl pověst špičkového světového pracoviště. Zde narazil na vzkaz, jenž byl ještě víc strohý: "Tady Russellová. Zanechte zprávu." Tentokrát už žádné ‚díky', ani jako dodatečný nápad.
Trpce zauvažoval, že jí nechá stejně stavěný vzkaz: "Tady Smith. Mám špatnou zprávu. Sophie je mrtvá. Sorry."
Namísto toho však zavěsil. Zprávu o smrti jí nechat nemohl. Řekl si, že se ji bude snažit zastihnout, ať to bude sebevíc bolet. Jestli ji nesežene do zítřka, řekne jejímu šéfovi, co se stalo, a požádá ho, aby Randi vyřídil, ať mu zavolá. Co jiného mohl dělat?
Randi byla vždycky nepolapitelná. Často jezdila na dlouhé služební cesty. Se Sophií se vídala málokdy. Když se s ní sblížil, Randi volala jen zřídka a nikdy se nestavila osobně.
Vrátil se do čekárny a přistihl Kielburgra, jak netrpělivě přehazuje nohu přes nohu v nažehlených kalhotách a naleštěných polobotkách.
Smith padl do křesla vedle generála. "Povězte mi o tom viru. Kde se objevil? Co je to za druh? Další hemoragická horečka typu Machupo?"
"Odpověď zní ano, ale ne tak docela," řekl mu Kielburger. "Major Keith Anderson zemřel v pátek večer ve Fort Irwinu na syndrom akutní respirační tísně, který se ale projevoval jinak, než bývá zvykem. Provázelo ho masivní krvácení z plic. Hrudní dutina byla plná krve. Pentagon nás zalarmoval a v sobotu brzy ráno jsme dostali vzorky krve i tkáně. V té době už byla hlášena dvě další úmrtí v Atlantě a Bostonu. Vy jste tady nebyl, tak jsem tím pověřil doktorku Russellovou a tým pracoval nonstop bez odpočinku. Když jsme udělali restrikční mapu DNA, ukázalo se, že ten virus se nepodobá žádnému známému viru. Nereagoval ani na jeden ze vzorků protilátek. Rozhodl jsem se oslovit Střediska a další zařízení stupně čtyři po celém světě, ale všechno je pořád negativní. Ten virus je nový a smrtelně nebezpečný."
V chodbě se objevil patolog nemocnice doktor Lutfalláh v doprovodu dvou zřízenců, kteří tlačili vozík s přikrytým tělem. Kývl na Smithe.
Generál pokračoval: "Chci, abyste..."
Smith ho ignoroval. To, co musel udělat, bylo důležitější, než to, co chtěl Kielburger. Vyskočil a vydal se za procesím, jež mířilo do pitevny.

Nemocniční zřízenec Emiliano Coronado vyklouzl do zadní uličky pro personál, aby si dal cigaretu. Stál hrdě a vzpřímeně, jako správný potomek vzdáleného předka, jenž proslul svou odvahou. V duchu si maloval, jak před čtyřmi stoletími sám bloudí širými pláněmi Colorada a hledá Zlatá města.
Vtom mu hrdlem projela bolest. Cigareta mu vypadla z úst a jeho představy o slávě spadly mezi odpadky ležící v temné uličce. Z krku se mu spustil pramínek krve a na ránu měl přitisknutou čepel nože.
"Ani muk," ozvalo se zezadu.
Vyděšený Emiliano se zmohl jen na zachroptění.
"Pověz mi o doktorce Russellové." Nadal al-Hassan zabořil nabroušené ostří hlouběji, aby ho pobídl. "Žije?"
Coronado se pokusil polknout. "Zemřela."
"Co říkala před smrtí?"
"Nic..., nikomu nic neřekla."
Nůž se zařízl. "Víš to jistě? Ani svému snoubenci podplukovníkovi Smithovi? To bych se divil."
Emiliano byl zoufalý. "Byla v bezvědomí! Jak by mohla mluvit?"
"Tak je to fajn."
Nůž dokončil svou práci. Umírající Emiliano Coronado ležel bezvládně na stinné pěšině a odpadky sákly jeho krví.
Al-Hassan se opatrně rozhlédl. Sešel z cestičky a obešel blok domů k čekající dodávce.
"Tak co?" zeptal se Bill Griffin, když al-Hassan nastoupil.
"Podle zřízence nic neřekla."
"Takže Smith možná nic neví. Třeba je dobře, že ho Maddux ve Washingtonu nenašel. Dvě vraždy v Institutu by zvýšily riziko, že to někoho napadne."
"Byl bych radši, kdyby ho Maddux oddělal. Ušetřili bysme si tuhle diskusi."
"Ale Maddux ho neoddělal a my můžeme znovu zvážit, jestli je to vůbec nutné."
"Nemůžeme vědět jistě, že v dome s nikým nemluvila."
"Ale můžeme, byla přece celou dobu v bezvědomí."
"Když vešla do baráku, tak v bezvědomí nebyla," odvětil al-Hassan. "Mohla někomu říct o Peru a to by se šéfovi nelíbilo."
Griffin odsekl: "Al-Hassane, znovu opakuju, že příliš mnoho nevysvětlených úmrtí a vražd může vzbudit zbytečnou pozornost. Zvlášť jestli Smith někomu řekl o svém napadení. To by se šéfovi nezamlouvalo tuplem."
Al-Hassan zaváhal. Griffinovi nedůvěřoval, ale bývalý člen FBI mohl mít pravdu. "Tak ho musíme nechat rozhodnout, která z možností se mu mu líbí míň."
Billovi Griffinovi spadl kámen ze srdce, ale jen částečně. Znal totiž Smithíka. Jestli má Jon sebemenší podezření, že smrt Sophie nebyla náhodná, tak ho nikdo nezastaví. Bill přesto doufal, že ten paličák uvěří, že se dopustila chyby v laboratoři a že útoky na něj neměly s její smrtí nic společného. Když žádné další útoky nebudou, nechá to plavat. Pak bude mimo nebezpečí a Griffin bude mít po starostech.

Patolog Lutfalláh odstoupil od pitevního stolu v suterénu nemocnice ve Fredericku. Smith k němu vzhlédl. Vzduch v pitevně plné dlaždiček a nerezové oceli byl chladný a čpěl po formaldehydu. Oba muži na sobě měli zelené nemocniční úbory.
Lutfalláh vzdychl. "Je to tak, Jone. Nemůže být pochyb. Zemřela na silnou virovou infekci, která jí zničila plíce."
"Co je to za virus?" zeptal se Smith zastřeným hlasem, i když si byl celkem jistý, že zná odpověď.
Lutfalláh zavrtěl hlavou. "Tohle nechám na vás - Einsteinech z Detricku. Plíce a skoro nic víc..., ale není to ani zápal plic, ani tuberkulóza, ani nic jiného, co jsem v životě viděl. Mělo to strašně rychlý a prudký průběh."
Smith přikývl. Musel vynaložit ohromné úsilí, aby nevnímal, kdo to ve skutečnosti leží rozříznutý na stole z nerezové oceli, opatřeném kanálky a spády na odvedení krve. Pustil se s Lutfalláhem do sběru vzorků tkáně a krve, což je vždycky velice neradostná práce.

Až po skončení pitvy, když si svlékl zelenou čepici, rukavice i úbor a seděl sám na dlouhé lavici před pitevnou, začal Smith opět truchlit nad Sophií.
Čekal příliš dlouho. Honil se za vědou a medicínou po celé zeměkouli a přitom zapomněl doopravdy žít. Lhal si do kapsy, že se Sophií se už usadil. Nebyla to pravda. Požádal ji o ruku, a přesto ji klidně opustil kvůli svým zájmům. A teď ten ztracený čas nemohl vrátit zpátky.
Bolest z její ztráty byla ostřejší než jakékoli fyzické utrpení, jež kdy zažil. Uvědomoval si krutou pravdu, že už nikdy nebudou spolu, a snažil se s tím vyrovnat. Předklonil se a složil hlavu do dlaní. Strašně po ní toužil. Slzy mu kanuly mezi prsty. Lítost. Vina. Smutek. Otřásal se tichými vzlyky. Byla pryč a on nedokázal myslet na nic jiného než na to, jak rád by ji ještě jednou sevřel v náruči.

9

9.18
Bethesda, Maryland

Většina lidí považuje monstrózní Státní ústavy zdraví za jediný celek, což má ovšem do pravdy daleko. Tato instituce se rozkládá na více než třech stovkách akrů pouhých patnáct kilometrů od sídla Kongresu a skládá se ze čtyřiadvaceti

jednotlivých ústavů, středisek a oddělení, jež zaměstnávají šestnáct tisíc lidí. Neuvěřitelných šest tisíc z nich má doktorát z oborů, které se týkají lidského zdraví. Na jednom místě je zde soustředěna sbírka akademických titulů, jakou se nemůže pochlubit většina univerzit, a dokonce ani některé celé státy.
O tom všem přemýšlela Lily Löwensteinová, když hleděla z okna své kanceláře v nejvyšším patře jedné z pětasedmdesáti budov areálu. Klouzala pohledem po květinových záhonech, trávnících, parkovištích lemovaných stromy a kancelářských budovách, kde pracovalo tolik vzdělaných a inteligentních lidí.
Hledala odpověď, žádnou však nenacházela.
Jako ředitelka Federálního střediska lékařských zdrojů byla Lily také vzdělaná, řádně proškolená a ve své profesi patřila ke špičce. Byla v kanceláři sama a dál zírala na prestižní Ústavy zdraví, neviděla však lidi, budovy, zkrátka nic. Před očima měla pouze svůj problém, jenž jí nedovoloval myslet na nic jiného. Problém, jenž téměř neznatelně narůstal po řadu let, až jí zavalil jako ohromný balvan.
Lily propadla hazardu. Byla závislá na veškerých hrách. Nejdřív jezdila na dovolenou do Las Vegas. Když si pak našla první práci ve Washingtonu, jezdila do Atlantic City, protože tak se mohla dostat ke stolům rychleji. Hrála v Atlantic City o víkendech, nebo když měla den volna, a dokonce i když měla volno přes noc. Její hráčská náruživost rostla úměrně s výší dluhů.
Kdyby zůstalo jen u hraní v kasinech a u občasných výletů na dostihy v Pimlico a Arlingtonu, nevznikl by zas tak veliký problém. Bylo by to nepříjemné, ale nic víc. Hráčská vášeň by odčerpávala její vysoký plat a působila by rodinné rozepře. Často totiž rušila domluvené návštěvy a zapomínala poslat svým neteřím a synovcům dárky k Vánocům či narozeninám. Zbylo by jí jen pár přátel, ale nikdy by jí to tak strašlivě nepřerostlo přes hlavu.
Sázela telefonicky, sázela v barech a nakonec si začala půjčovat peníze od lidí, kteří je za úrok poskytovali anonymním zoufalcům, jako byla ona. V současné době dlužila přes padesát tisíc dolarů. Zavolal jí však jeden muž, který se odmítl představit, a sdělil jí, že skoupil všechny její dluhy a rád by se dohodl na splácení. Mrazilo ji z toho v zádech. Ruka se jí třásla jako po mrtvici. Dotyčný mluvil zdvořile, v jeho slovech však byla skrytá výhrůžka. Měla se s ním sejít přesně o půl desáté v centru Bethesdy v jednom sportovním baru, kde to znala až příliš dobře.
Měla strach a horečně uvažovala, co má dělat. Nedělala si žádné iluze. Samozřejmě mohla jít na policii, ale tak by všechno vyšlo najevo. Přišla by o práci a nejspíš by skončila za mřížemi. Při nákupu kancelářského vybavení totiž několikrát úmyslně nadsadila ceny a rozdíl shrábla do kapsy. Brala i drobné. U vášnivých hráčů to tak bývá.
Přátelé ani příbuzní by ji už nezaložili, i kdyby se jim se svým trápením svěřila. Musela prodat jedno ze svých dvou aut a dům byl zatížen maximální možnou hypotékou. Už neměla ani manžela. Dlužila i na školném za synova studia v soukromé škole. Neměla žádné dluhopisy, akcie ani nemovitosti. Nikdo jí už nemohl pomoci, ani lichvář.
Nemohla ani utéct. Při životě už ji držela jen práce. Bez ní by neměla vůbec nic. Byla by naprostá nula.

Bill Griffin seděl v jedné ze zadních kójí sportovního baru a sledoval, jak žena vchází. Vypadala téměř do puntíku tak, jak čekal. Střední věk, střední třída, poměrně upjatá a nevýrazná. Trochu vyšší, téměř sto osmdesát. A taky o pár kilo těžší. Hnědé vlasy, hnědé oči, srdcovitá tvář, malá brada. Její šaty prozrazovaly jistou zanedbanost: kostýmek vypadal dost obnošeně a rozhodně jí nepadl, jak by se slušelo na ředitelku velkého státního zařízení. Měla rozcuchané vlasy s prosvítajícími šedivými kořínky. Zkrátka hazardní hráčka.
Ale čišela z ní také jistá povýšenost. Stála u dveří a čekala, až pro ni někdo přijde - neomylná známka vyššího úředníka. Griffin ji nechal podusit ve vlastní šťávě.
Nakonec vykročil z kóje, zachytil její pohled a kývl. Strnule k němu zamířila kolem stolů a kójí.
"Paní Löwensteinová," řekl.
Lily kývla. Snažila se nedat na sobě znát obavy. "A vy jste kdo?"
"Na tom nesejde. Posaďte se."
Nervózně ho poslechla a přešla do útoku. "Jak jste se dozvěděl o mých dluzích?"
Bill Griffin se chladně usmál. "Tohle vás přece moc nezajímá, paní Löwensteinová. Kdo jsem, jak jsem se dozvěděl o dluzích, proč jsem je skoupil. To všechno je přece fuk, ne?" Prohlížel si její rozechvělé tváře a rty. Všimla si toho a snažila se tvářit klidně. Griffin v duchu přikývl. Měla hrůzu, byla tedy zranitelná. "Vím o vás všechno." Sledoval, jak nervózně těká hnědýma očima. "Jsem tady, abych vám nabídl způsob, jak se z toho dostat."
Posměšně si odfrkla. "A to jako z čeho?"
Žádnému hráči nejde jen o to, aby smazal svůj dluh. Hazard je vášeň, nemoc. Dluh je nepříjemný a nebezpečný, ale příliš nevadí, dokud sázkaři či majitelé heren nezačnou vyžadovat peníze na dřevo. Griffin dobře věděl, že Lily má velké potíže vsadit denně víc než pět dolarů.
Takže jí hodil kost, jež rozvrtěla psíkovi ocas. "Můžete začít od nuly. Smažu vaše dluhy. Nikdo se to nikdy nedozví a dám vám dost, abyste mohla začít znovu. Co tomu říkáte?"
"Začít znovu?" Na tváři Löwensteinové se objevil vzrušený ruměnec. Její oči se na okamžik rozzářily nadšením. Stejně rychle se však zamračila. Měla sice vážné problémy, ale nebyla hloupá. "Záleží na tom, co pro vás budu muset udělat, že?"
V dobách služby u vojenské rozvědky byl Griffin jedním z nejlepších náborářů spolupracovníků za železnou oponou. Lákal je na osobní výhody, morální principy či spravedlivou věc, až nakonec podlehli. Když pak nechtěli poslouchat, což se vždycky dřív nebo později stalo, odložil cukr, utáhl šrouby a vzal do ruky bič. Tuto stránku své práce příliš nemiloval, dobře ji však ovládal. Nadešel čas vzít na Löwensteinovou bič.
"Vlastně ani ne." Ztišil hlas asi o třetinu. "Nezáleží na ničem. Nemůžete mě vyplatit, a nemůžete si dovolit ani prozrazení. Jestli si myslíte, že je to jinak, tak vstaňte, zmizte odsud a neokrádejte mě o čas."
Lily zrudla a naježila se. "Teď poslouchejte vy mě, vy jeden arogantní..."

"Já vím," uťal ji Griffin. "Je to těžké. Jste šéfová, co? Omyl. Teď jsem šéfem já. Jinak zítra skončíte na chodníku a už nikdy nezavadíte o pořádnou práci. Ani ve státním sektoru, ani ve Washingtonu a nejspíš vůbec nikde."
Žaludek jí ztvrdl jako kámen. Pak se přeměnil na kaši. Rozplakala se. Ne! Nebude brečet! Nikdy nebrečela. Je šéfová a...
"To je v pořádku," řekl Griffin. "Jen se vyplačte. Dostaňte to ze sebe. Je to těžké a bude to ještě těžší. Nepospíchejte."
Čím soucitněji mluvil, tím usedavěji Lily vzlykala. Skrz slzy sledovala, jak se pohodlně opírá. Mávl na číšnici a ukázal na svou sklenku. Na ni neukázal, ani se nezeptal, co chce. Nebyla to žádná schůzka, ale obchodní jednání. Náhle si uvědomila, že ať je ten člověk kdokoli, není to sám vyděrač. Byl to jen kurýr. Dělal jen svou práci. Nic osobního.
Když mu číšnice přinesla pivo, Lily odvrátila hlavu. Styděla se za své zarudlé uplakané oči. V takové situaci a s takovým člověkem se ještě v životě neocitla. Připadala si strašně osamělá.
Griffin si usrkl piva. Znovu byl čas na cukr. "Tak fajn, už je vám líp? Tohle vám možná pomůže. Berte to takhle - jednoho dne sekyra dopadnout musela. Takhle s tím skoncujete, všechno smažete a já vám dám ještě něco navíc, řekněme padesát tisíc, abyste mohla začít znovu. A to všechno jen za pár hodin práce. Možná ještě míň, jestli jste tak dobrá, jak si myslím. Není to zas taková hrůza, co říkáte?"
Všechno smažete..., padesát tisíc... Ta slova jí rozjasnila mozek jako záblesk slunce. Začít znovu. Probudit se ze zlého snu. A peníze. Opravdu by mohla začít od nuly. Jít na léčení. Tohle se už nikdy nesmí stát. Nikdy!
Zlehka si otřela oči. Náhle se jí chtělo toho muže políbit a obejmout ho. "Co..., co ode mě chcete?"
"Tak se mi líbíte," řekl Griffin souhlasně. "Věděl jsem, že jste chytrá. A chytrého člověka já potřebuju."
"Jen se mi nesnažte lichotit. Teď ne."
Griffin se zasmál. "A taky pěkně hubatá. Už jste se oklepala, co? Nikomu se nezkřiví ani vlásek. Stačí vymazat pár záznamů. Pak budete volná."
Záznamy? Vymazat? Její záznamy! Nikdy. Zachvěla se, hned se však ovládla. Co čekala? Proč by ji jinak potřebovali? Jako šéfová Federálního střediska lékařských zdrojů byla správcem všech záznamů. Pochopitelně to byly lékařské záznamy.
Griffin ji pozoroval. Nastala kritická chvíle. Prvotní šok nového spolupracovníka, jenž zjistil, co bude muset udělat. Zradit vlast. Zradit zaměstnavatele. Zradit svoji rodinu. Zradit důvěru. Zkrátka všechno. Vzápětí uviděl, že ta chvíle pominula. Vnitřní boj byl u konce. Vzpamatovala se z toho.
Přikývl. "Fajn, to nepříjemné máme za sebou. Zbytek už je hračka. Takže k věci. Potřebujeme vymazat ze všech záznamů jednu zprávu, poslanou do Fort Detricku, do Středisek pro výzkum a prevenci chorob a pravděpodobně také na řadu míst v zahraničí. Musí se úplně vygumovat. Včetně všech kopií. Jako by nikdy neexistovala. Totéž potřebujeme udělat se zprávami Světové zdravotnické organizace o výskytu a léčení virů v Iráku za poslední dva roky. Plus ještě všechny záznamy o několika telefonátech. Zvládnete to?"
Byla stále v takovém šoku, že se nezmohla ani na slovo. Ale přikývla.
"Mám ještě jednu podmínku. Musí se to stihnout do dnešního poledne."
"Do poledne? Teď? V pracovní době? Ale jak...?"
"To je váš problém."
Zmohla se jen na další přikývnutí.
"Dobře." Griffin se usmál. "Nedáte si něco k pití?"

10

13.33
Fort Detrick, Maryland

Smith horečně pracoval v laboratoři stupně čtyři a statečně bojoval s únavou. Jak Sophie zemřela? Nemohl uvěřit, že to bylo nešťastnou náhodou. V hlavě mu stále znělo varování Billa Griffina, navíc se sám málem stal ve Washingtonu obětí vražedných útoků. Nebylo však pochyb, že zemřela na syndrom akutní respirační tísně, kterou způsobil smrtící virus.
Lékaři v nemocnici mu řekli, ať jde domů a trochu se vyspí. Generál mu nařídil, aby je poslechl. On se však místo toho mlčky sebral a zamířil přímo k hlavní bráně Fort Detricku. Když vjížděl dovnitř, strážný mu smutně zasalutoval. Zaparkoval na svém obvyklém místě poblíž žluté monolitické budovy Institutu z cihel a betonu.
Smutek a vyčerpání se na něm podepsaly, a tak kráčel jako omámený. Nesl si chlazené nádoby s krví a tkání z pitvy. Ukázal průkaz strážnému na vrátnici a ten na něj soustrastně kývl. Pokračoval v chůzi jako robot. Chodby kolem plynuly jako v nějakém rozmazaném snu a připomínaly plovoucí bludiště plné zákrut, dveří a silných skleněných oken do izolovaných laboratoří. Zastavil se u Sophiiny kanceláře a nahlédl dovnitř.
Připadalo mu, že má v krku knedlík. Polkl a spěchal k převlékárně stupně čtyři, kde na sebe navlékl ochranný skafandr. Navzdory radám, rozkazům a direktivám o bezpečném postupu pracoval na Sophiině tkáni a krvi v laboratoři červené zóny sám. Opakoval veškerou laboratorní práci, kterou provedla se vzorky dalších tří obětí - izoloval virus, prostudoval jej pod elektronovým mikroskopem a porovnal jej se zmraženou bankou vzorků dřívějších obětí různých virů z celého světa. Virus, jenž zahubil Sophii, však nereagoval na žádný z nich. Provedl ještě polymerázovou řetězovou reakci a vypracoval předběžnou restrikční mapu. Všechna data pak převedl do počítače ve své kanceláři a po sedmi minutách odměřování ve vzduchotěsné předsíni si svlékl skafandr i úbor.
Když se znovu oblékl, spěchal do kanceláře, kde porovnal data se Sophiinými. Nakonec se opřel a zíral před sebe. Virus, jenž zabil Sophii, neodpovídal žádnému, o němž kdy slyšel nebo který viděl. Měl sice některé shodné znaky se

známými viry, každému se však podobal v něčem jiném.
Plně odpovídal pouze neznámému viru, na němž pracovala.
Byl zoufalý ze Sophiiny smrti a navíc měl hrůzu z toho, že nový smrtící virus by mohl ohrozit celý svět. Čtyři oběti by mohly znamenat jen začátek.
Jak se Sophie nakazila?
Kdyby přišla do styku s novým virem nešťastnou náhodou, okamžitě by to hlásila. Jednak to byl rozkaz, ale hlavně: opak by znamenal šílenství. Patogeny v červené zóně byly smrtelně nebezpečné. Neexistovala na ně sice žádná vakcína ani léčba, ale rychlé ošetření zaměřené na podporu odolnosti těla a další obvyklé kroky proti virům zachránily před téměř jistou smrtí už spoustu lidí.
Fort Detrick měl vlastní specializovanou nemocnici, jejíž lékaři přesně věděli, jak v podobných případech zacházet se zasaženými. Jestli ji mohl někdo zachránit, byli to právě oni. A Sophie to dobře věděla.
Především však byla profesionálka. Kdyby měla sebenepatrnější podezření, že se nakazila, chtěla by všechno zaznamenat a analyzovat, aby rozšířila souhrn vědomostí o viru a možná tím zachránila jiné lidi.
Aspoň něco by nahlásila.
Když k tomu Smith přičetl útoky na vlastní osobu v Georgetownu, mohl vyvodit jediný závěr: její smrt nebyla žádná náhoda.
V duchu slyšel, jak se zalykala: "...laboratoř... někdo... praštil..."
V hrůze toho okamžiku pro něj zkomolená slova nic neznamenala, nyní se mu však rozléhala hlavou. Co když někdo vešel do její laboratoře a napadl ji, jako se to stalo jemu?
Jako v tranzu si znovu pročítal její poznámky, vzkazy a hlášení. Hledal jakoukoli stopu, jakoukoli nápovědu, co se vlastně stalo.
A spatřil číslo, jež si úhledným písmem poznamenala na horním okraji předposlední stránky svého pracovního deníku. Sešit obsahoval podrobný popis každodenní práce na neznámém viru. Zapsané číslo bylo PRL-53-99.
Pochopil. "PRL" znamenalo Institut prince Leopolda v Belgii. Nebylo na tom nic zvláštního. Prostě si tak označila zprávu od nějakého jiného badatele, kterou použila při práci. Číslo znamenalo nějaký konkrétní experiment nebo snad logickou dedukci či chronologii. Jedna věc však na té poznámce s číslem důležitá byla. Sophie je totiž vždycky - vždycky! - psala až na konci zprávy.
Na konci.
Tato poznámka se nacházela na stránce nahoře - na začátku komentáře k problému tří obětí, jež zemřely ve stejnou dobu na neznámý virus a nikdo jiný v jejich okolí se přitom nenakazil. Ty tři od sebe dělila velká zeměpisná vzdálenost a lišili se i životním stylem, věkem, pohlavím a minulostí.
V komentáři nebyla ani zmínka o žádných dalších zprávách, takže číslo v deníku bylo na špatném místě.
Pečlivě prozkoumal poslední dvě stránky. Pečlivě roztáhl listy, aby si mohl prohlédnout i rýhu, v níž byl papír vlepen do hřbetu knihy. Ani pod lupou však nic nezjistil.
Na okamžik se zamyslel a pak odnesl otevřený deník ke svému velkému mikroskopu. Umístil střed otevřené knihy pod čočku a zadíval se do okuláru pro obě oči. Protáhl hřbet deníku pod čočkou přístroje.
Když to uviděl, prudce se nadechl - řez téměř tak rovný a přesný, jako by ho provedl laserový skalpel. Nebyl ovšem tak dokonalý, aby utajil pravdu před silným mikroskopem. Papír byl lehce roztřepený, což dokazovalo práci nože.
Stránku někdo vyřízl.

Brigádní generál Calvin Kielburger stál v otevřených dveřích do kanceláře Jona Smithe. S rukama za zády, rozkročenýma nohama a sveřepou masitou tváří vypadal jako generál Patton na tanku v Ardenách, když vedl do boje Čtvrtou obrněnou divizi.
"Nařídil jsem vám jít domů, podplukovníku Smithi. Tady ničemu nepomůžete. Na tenhle úkol potřebujeme lidi s čistou hlavou. Zvlášť když tady není doktorka Russellová."
Smith ani nevzhlédl. "Někdo vyřízl stránku z jejího deníku."
"Běžte domů, podplukovníku."
Nyní už Smith zvedl hlavu. "Vy jste neslyšel? Chybí stránka se záznamem její poslední práce. Proč?"
"Asi ji odstranila, protože ji nepotřebovala."
"Copak jste zapomněl všechno o vědě, když jste dostal tu frčku? Nikdo nezničí poznámku z výzkumu. Můžu vám říct, že ta stránka měla souvislost s nějakou zprávou z Institutu prince Leopolda v Belgii. V jejích papírech jsem ale nic podobného nenašel."
"Nejspíš bude v počítačové databance."
"Tam se právě hodlám podívat."
"Budete to muset odložit. Chci, abyste si trochu odpočinul, a pak zajel do Kalifornie místo doktorky Russellové. Musíte si promluvit s rodinou majora Andersona, s jeho přáteli, zkrátka s každým, kdo ho znal."
"Blbost! Pošlete někoho jiného." Chtěl říct Kielburgrovi o útocích, jejichž terčem se stal ve Washingtonu. To by mohlo generála přesvědčit, aby začal zjišťovat, jak Sophie chytila virus. Ale Kielburgra by zajímalo, co dělal ve Washingtonu, když už měl být zpátky v Detricku. Pak by musel ven s pravdou o tajné schůzce s Billem Griffinem. Nemohl však prozradit starého kamaráda, dokud se nedozví víc. Což znamenalo, že musí přesvědčit generála, aby mu dovolil pokračovat. "Na Sophiině smrti mi něco nehraje. Zjistím, oč jde."
Generál se nasupil. "Ale ne v pracovní době. Máme daleko větší problém, než smrt jednoho ze zaměstnanců, ať to byl kdokoliv."
Smith vyletěl ze židle jako hřebec, kterého uštkl chřestýš. "Tak dávám výpovědi"

Kielburger jej probodl pohledem, zbrunátněl a zaťal své mohutné pěsti. Chystal se říct Smithovi, aby si posloužil a táhl k čertu. Jeho nekázně už měl po krk.
Vzápětí si to však rozmyslel. Něco takového by mu nevylepšilo kádrový profil. Vypadal by jako důstojník, jenž si nedokáže zjednat poslušnost svého mužstva. Teď nebyl čas zabývat se Smithovou drzostí a nekázní.
Zatvářil se mírněji. "Fajn, tohle vám asi nemůžu vyčítat. Pokračujte v práci na případu doktorky Russellové. Do Kalifornie pošlu někoho jiného."

14.02
Bethesda, Maryland

Lily Löwensteinová spěchala, přesto jí však trvalo téměř celé dopoledne, než splnila příkaz toho neznámého muže. Nyní dojídala slavnostní oběd ve své oblíbené restauraci v centru Bethesdy. Usrkávala druhé daiquiri a pozorovala, jak se vysoké budovy za oknem blyští v jasném říjnovém slunci. Znovu jí to připomnělo miniaturní Dallas.
Překvapivě nejjednodušším úkolem bylo napojit se do celosvětové počítačové sítě Světové zdravotnické organizace. Nikdo nepovažoval za nutné podnikat přísná bezpečnostní opatření na ochranu jakési vědecké a humanitární sítě. Byla tedy hračka vymazat ze záznamů Světové zdravotnické organizace všechny stopy po souboru zpráv, jež se týkaly živých i mrtvých obětí dvou útoků viru v Baghdádu a Basře.
Irácký počítačový systém zaostával pět let za vývojem, takže vstoupit do něj a odstranit originály těchže zpráv přímo u zdroje bylo téměř stejně snadné. Lily ke svému překvapení zjistila, že většinu původních informací z Iráku už vymazal režim Saddáma Hussajna. Nepochybně nechtěl odhalit žádnou slabinu či potřebu pomoci.
Delší práci si vyžádalo vymazání jediného hlášení z Belgie ze všech elektronických záznamů v jejím vlastním hlavním počítači, v databázích Institutu a Středisek i ve všech ostatních databázích po celém světě. Nejtěžším úkolem však bylo odstranit položku z výkazu telefonních hovorů ve Fort Detricku. Musela kvůli tomu požádat o protislužbu své vysoce postavené známé na telefonní ústředně, kteří jí něco dlužili.
Jen tak ze zvědavosti se pokusila pochopit důvod, jenž se skrývá za požadavky vyděrače. Zdálo se však, že smazané položky nemají žádného společného jmenovatele, kromě toho, že šlo většinou o nějaký virus. Elektronickými okruhy, jež spojovaly desítku výzkumných institucí čtvrtého stupně biologického zabezpečení po celém světě, však kolovaly stovky dalších výzkumných zpráv, a o ty se vyděrač vůbec nezajímal.
Ať měl za lubem, co chtěl, ona svůj úkol úspěšně splnila. Nedala se odhalit, nezanechala po sobě žádnou stopu a brzy se nadobro zbaví svých finančních těžkostí. Zapřísáhla se, že už nikdy neklesne tak hluboko. S padesáti tisíci dolary v hotovosti klidně mohla odjet do Vegas nebo do Atlantic City a vynahradit si všechno, oč přišla. Bezstarostně se usmála. Blesklo jí hlavou, že si ještě dneska v noci vsadí tisícovku na Capitals.
Když vyšla z restaurace, smála se už skoro nahlas. Zahnula za roh směrem k baru, kde měl soukromou kóji její oblíbený bookmaker. Cítila v kostech, že nemůže prohrát. Tentokrát už ne.
Pak za sebou uslyšela výkřiky, kvílení gum a rachot železa. Otočila se a spatřila velké černé terénní auto, jež se valilo po chodníku přímo na ni. Široký úsměv však z její tváře nezmizel. Usmívala se dokonce i ve chvíli, kdy ji vůz srazil a vjel zpátky do ulice. Zůstala ležet mrtvá na chodníku.

15.16
Fort Detrick, Maryland

Smith se odvrátil od monitoru počítače. Našel celkem pět zpráv z Institutu prince Leopolda, žádná však nepřišla včera či dnes a v žádné se nepsalo o ničem jiném, než o pokračující marné snaze zařadit neznámý virus.
Musela přece existovat zpráva s nějakou novou informací, či aspoň s jediným údajem, jenž byl pro Sophii tak důležitý, že upřela pozornost novým směrem a napsala o tom včera v noci celostránkovou poznámku. Prohledal databázi Detricku, pak databázi Středisek a nakonec se napojil na armádní superpočítač, jenž mu umožnil přístup do všech ostatních laboratoří stupně čtyři na světě, včetně samotného Institutu prince Leopolda.
Nebylo tam nic.
Zoufale civěl na nicneříkající obrazovku. Buď se Sophie spletla, označila svoji poznámku špatným heslem a takové hlášení neexistovalo, nebo...
Nebo hlášení někdo vymazal ze všech databází po celém světě, včetně jeho zdroje.
Nechtělo se tomu věřit. Teoreticky by to snad šlo, ale těžko uvěřit, že by si někdo dával takovou práci kvůli nějakému viru, když bylo v zájmu všech přijít mu na kloub. Smith zavrtěl hlavou.
Snažil se zapudit myšlenku, že na té chybějící stránce bylo něco zásadního. To se mu však nepodařilo. Stránku skutečně někdo vyřízl.
A musel to být člověk, který se dostal nepozorovaně na základnu a pak ven. Nebo jich bylo víc?
Opět sáhl po telefonu, aby zjistil, kdo další byl včera v noci v laboratoři. Když si však promluvil se všemi zaměstnanci i s hlavní seržantkou Daughertyovou, nebyl odpovědi o nic blíž. Všichni lidé od Daughertyové odešli do šesti domů, zatímco vědecký personál zůstal až do dvou do noci, dokonce i Kielburger. Potom tam Sophie byla sama.
Vrátný Grasso nic neviděl, ani Sophii odcházet, jak už Smith věděl. Strážní na bráně přísahali, že po druhé v noci nikoho neviděli, ale ti zřejmě přehlédli i vrávorající Sophii, takže jejich hlášení nemělo valný význam. Člověk, jenž vyřízl stránku tak, že to lidské oko nepostřehlo, by na sebe navíc asi nechtěl upoutávat pozornost.

Smith se ocitl ve slepé uličce.
Pak v duchu uslyšel Sophiino zalykání. Zavřel oči a znovu spatřil její krásnou tvář, zkřivenou ukrutnou bolestí. Padla mu do náruče, stěží popadala dech, avšak stačila ze sebe vypravit: "...laboratoř... někdo... praštil..."

5.27
Márnice, Frederick, Maryland

Doktor Lutfalláh byl otrávený. "Nevím, co ještě můžeme zjistit, podplukovníku. Pitva byla naprosto jasná a průkazná. Neměl byste si dát pohov? Překvapuje mě, že se ještě udržíte na nohou. Potřebujete se trochu vyspat..."
"Vyspím se, až zjistím, co se jí stalo," vyštěkl Smith. "A já se neptám, co ji zabilo, ale jak ji to zabilo."
Patolog neochotně svolil, že se znovu sejde se Smithem v pitevně nemocnice. Neměl vůbec radost, že ho vytáhl od vynikajícího martini značky Tanquery.
"Jak?" Lutfalláh prudce zvedl obočí. To už na něj bylo příliš. Vůbec se nesnažil zakrýt sžíravý sarkasmus. "Řekl bych, že takhle obvykle zabíjí každý smrtící virus, pane podplukovníku."
Smith ho ignoroval. Byl skloněný těsně nad stolem a znovu napínal všechny síly, aby se nezhroutil při pohledu na svou energickou Sophii, jež před ním nyní ležela bledá a bez života.
"Každý centimetr, doktore. Prohlídněte ji centimetr po centimetru. Hledejte něco, co jsme přehlédli. Cokoli neobvyklého. Prostě něco."
Lutfalláh byl stále nakvašený, ale začal hledat. Oba lékaři tiše pracovali celou hodinu. Lutfalláh už znovu začínal otráveně brblat, vtom však přes chirurgickou roušku tlumeně vyjekl: "Copak to tu je?"
Smith sebou škubl. "Co? Co máte? Ukažte mi to!"
Byl to však Lutfalláh, kdo tentokrát neodpověděl. Zkoumavě si prohlížel Sophiin levý kotník. Nakonec se zeptal: "Byla doktorka Russellová diabetička?"
"Ne. Co jste našel?"
"A neužívala žádné jiné nitrožilní léky?"
"Ne."
Lutfalláh kývl a vzhlédl. "Nepíchala si, podplukovníku?"
"Myslíte drogy? Jasněže ne."
"Tak se koukněte."
Smith přistoupil k patologovi, jenž stál nalevo od Sophie, a spolu s ním se sklonil nad inkriminovaným kotníkem. Spatřil téměř neviditelné znaménko - zarudnutí a otok byly tak malé, že si jejich nikdo nevšiml, nebo se možná objevily až později jako pokročilý projev viru.
Uprostřed zarudlého místa byla nepatrná stopa po injekci, kterou někdo vpíchl tak odborně, jako předtím vyřízl stránku z jejího deníku.
Smith se prudce napřímil. Popadl ho vztek. Zaťal ruce v pěst, až mu zbělely. V hlavě mu bušilo. Myslel si to. Teď to věděl jistě.
Sophii někdo zavraždil.

8.16
Fort Detrick, Maryland

Jon Smith vtrhl do své kanceláře a zamířil ke stolu. Ale neposadil se. Nemohl. Přecházel po místnosti tam a zpět jako divoké zvíře v ohradě. Všechno v něm vřelo, v hlavě měl však jasno. Byl zcela soustředěný. V danou chvíli ho nezajímaly potřeby světa. Existoval pro něj jediný cíl: najít Sophiina vraha.
Tak dobře. Přemýšlej. Určitě zjistila něco tak nebezpečného, že ji museli zabít a zničit veškeré fyzické důkazy o tom, co se dozvěděla, nebo co si z toho vyvodila. Co ještě dělají vědci při celosvětovém bádání? Přece spolu mluví.
Popadl telefon. "Dejte mi velitele bezpečnosti na základně."
Bubnoval prsty na stole jako bubeník z minulého či předminulého století, jenž vede vojska do boje.
"Tady Dingman. Co si přejete, pane podplukovníku?"
"Vedete si záznamy příchozích a odchozích hovorů z Institutu?"
"Takhle konkrétně ne, ale umíme vyhledat záznam hovoru do nebo ze základny. Můžu se zeptat, o co přesně vám jde?"
"O všechny telefonáty Sophie Russellové od minulé soboty. I příchozí."
"Máte povolení, pane?"
"Zeptejte se Kielburgra."
"Ozvu se vám, pane podplukovníku."
O patnáct minut později Dingman zavolal a přečetl mu seznam Sophiiných příchozích i odchozích hovorů. Bylo jich jen pár, protože Sophie i zbylé osazenstvo byli zavření v laboratořích a kancelářích a pracovali na viru. Bylo tam pět odchozích hovorů, z toho tři do zahraničí, a pouze čtyři příchozí. Na všechna čísla zavolal. Zjistil, že ve všech případech šlo o diskuse o neúspěšném pátrání.
Zklamaně se opřel - a pak vyletěl z křesla. Proběhl chodbou do Sophiiny kanceláře a znovu přehrabal vše, co měla na stole. Prohlédl i zásuvky. Nemýlil se. Její měsíční telefonní výkaz, na jehož pečlivém vedení si Kielburger tak zakládal, taky chyběl.

Spěchal zpátky do své kanceláře a opět zvedl telefon. "Paní Curtisová? Neodevzdala už Sophie svůj říjnový výkaz telefonů? Ne? Víte to jistě? Děkuju."
Sebrali i její telefonní výkaz. Vrazi. Proč? Obsahoval totiž nějaký telefonát, jenž odhaloval to, co se snažili utajit. Sprovodili ho ze světa stejně jako zprávu z Institutu prince Leopolda. Byli mocní a chytří. Když se Smith snažil vypátrat, co asi Sophie věděla, že ji kvůli tomu někdo musel zabít, narazil na neprostupnou stěnu.
Věděl, že bude muset zjistit odpověď nějak jinak - podívat se do minulosti obětí. Něco je muselo před smrtí spojovat. Cosi tragicky osudového.
Znovu vytočil číslo. "Paní Curtisová, tady Jon Smith. Je generál u sebe?"
"Jistě, pane podplukovníku. Vydržte chviličku." Paní Melanie Curtisová pocházela z Mississippi a pro Smithe měla slabost. Ten však právě neměl náladu na jejich obvyklé slovní flirtování.
"Díky."
"Tady generál Kielburger."
"Chcete ještě, abych jel zítra do Kalifornie?"
"Rozmyslel jste si to? Proč?"
"Možná jsem změnil názor. Větší nebezpečí by se mělo řešit přednostně."
"Jistě." Kielburger nevěřícně zafuněl. "Dobře. Odletíte z Andrews zítra ráno v osm. Přijďte v sedm ke mně do kanceláře a já vám dám instrukce."

11

17.04
Park Adirondack, New York

V rozporu se zakořeněným názorem většiny světa dvě třetiny New Yorku netvoří mrakodrapy, přeplněné metro ani nelítostná finanční centra. Victor Tremont, generální ředitel Léčiv Blanchard, stál na své vyhlídkové plošině v rozlehlém Státním parku Adirondack a díval se na západ. V duchu si promítal mapu oblasti, jež se táhla od Vermontu na východě na druhou stranu až téměř k jezeru Ontario a od Kanady na jih až téměř k Albany. Zhruba šest milionů akrů bujně porostlých veřejných i soukromých pozemků stoupalo od divokých řek a tisíců jezer ke čtyřiceti šesti rozeklaným kopcům, jež se tyčily více než patnáct set metrů nad planinou Adirondack.
Tremont to všechno věděl, jelikož měl dar automaticky rozpoznat důležitá fakta a zapamatovat si je pro pozdější využití. Park Adirondack pro něj byl mimořádně důležitý. Byla to úžasná lesní divočina, a navíc řídce osídlená. Rád vyprávěl hostům u krbu historku o jednom z vládních expertů na daně, který si tady koupil chatu. Když ten výběrčí usoudil, že jeho odvody místnímu úřadu jsou příliš vysoké, dal se do pátrání. Během něj zjistil - a to se Tremont vždy od srdce rozesmál -, že místní daňoví úředníci jsou neskutečně zkorumpovaní. Podal tedy na ty gaunery trestní oznámení, jenže nebylo možné sestavit porotu. Důvod? V okrese žilo tak málo stálých obyvatel, že se všichni buď sami podíleli na protizákonném jednání, nebo měli aspoň někoho příbuzného, kdo v něm jel.
Tremont se usmál. Díky odlehlosti a zkorumpovanosti kraje byl jeho lesní ráj naprosto dokonalý. Před deseti lety přestěhoval Léčiva Blanchard do cihlového komplexu, který nechal postavit v lese poblíž městečka Long Lake. Zároveň si ze zapadlého hnízda u nedalekého jezera Magua zřídil hlavní rezidenci.
Tremont stál na zastřešené verandě v přízemí svého sídla a sledoval, jak se ohnivý kotouč slunce pomalu snáší za borovice a listnaté stromy. Díval se na nádherný západ na pozadí zubatých obrysů hor a opájel se svým bohatstvím, mocí a pocitem, že ten pohled, sídlo i životní styl vážně stojí za to.
Jeho rezidence byla součástí jednoho z velkých táborů, jež zde založili boháči koncem devatenáctého století. Ze starých časů přežil pouze rozlehlý kryt, postavený z těchže neopracovaných klád jako hlavní budova tábora Sagamore u nedalekého jezera Raquette. Seshora jej chránil silný příkrov stromů a od jezera hustý les, takže si jej nikdo cizí téměř nemohl všimnout. Přesně tak to Tremont při rekonstrukci plánoval a dovolil vegetaci, ať se nerušeně rozrůstá. Na silnici ani v přístavu na jezeře nebyl žádný sloupek s adresou, jenž by prozrazoval existenci sídla. Nevedla k němu žádná oficiální přístupová cesta a o hosty nikdo nestál. Věděl o něm pouze Victor Tremont, pár jeho blízkých kolegů v Projektu Hádes a loajální vědci a laboranti, kteří pracovali ve špičkové soukromé laboratoři v prvním patře.
Říjnové slunce klesalo níž a níž a v Adirondacku zavládl podvečerní chlad, jenž štípal Tremonta do tváří a pronikal mu skrz bundu a kalhoty až na tělo. Tremont přesto nespěchal dovnitř. Poživačně si vychutnával aroma tlustého doutníku a chuť padesátiletého langavulinu. Tělem se mu rozlévalo teplo a v krku ho příjemně pálilo. Langavulin byla možná nejlepší whisky na světě, avšak její těžkou chuť s nádechem rašeliny a neuvěřitelně vyvážené složení znal za hranicemi Skotska jen málokdo. To proto, že Tremont každoročně odebíral z palírny na Islay veškerou produkci.
Stál na verandě v posledních zlatavých paprscích zapadajícího slunce a na aristokratických rtech mu hrál úsměv. Jeho důvodem však nebyla whisky, ale spíše okolní příroda. Čisté jezero leželo jen kousek od přelidněného Raquette. Vysoké borovice se jemně kývaly a vzduch byl plný jejich pronikavé vůně. V dáli se blyštil holý vrchol hory Marcy vysoké 1629 metrů. Vypadal jako prst ukazující k Bohu.
Hory Tremonta přitahovaly od doby jeho dospívání ve městě Syracuse. Jeho otec, univerzitní profesor ekonomie, už nad ním tehdy neměl větší moc než vypasený šéf Blanchardu v současnosti. Oba vždycky rádi zdůrazňovali, co se nesluší a že si nikdo nemůže dělat, co chce. Takovou úzkoprsost nedovedl pochopit. Co jiného člověka omezuje než jeho vlastní fantazie, schopnosti a odvaha? Projekt Hádes toho byl dokladem. Kdyby na začátku věděli, co si vysnil, oba by mu řekli, že je to nemožné. Něco takového přece nikdo nedokáže.

V duchu si znechuceně odplivl. Byli to slaboši. Za pár dní bude jeho projekt slavit absolutní úspěch. On sám se ocitne na vrcholu slávy. A pak nastanou desetiletí plná tučných zisků.
Možná to bylo tím, že se Hádes nacházel v posledním stadiu, ale občas se zasnil a myslel na svého dávno zesnulého otce. Bylo to zvláštní, ale jeho otec byl jediný člověk, kterého si v životě vážil. Svému jedinému synovi sice nerozuměl, ale vždycky při něm stál. V pubertě Tremonta uchvátil film Jeremiah Johnson. Viděl ho snad desetkrát. Jedné velice chladné zimy pak vyrazil do hor s předsevzetím, že bude žít z darů země přesně jako Johnson. Sbírat lesní plody a kopat kořínky. Lovit. Bojovat s indiány. Odhodlal se neohroženě čelit živlům, na což mělo odvahu a fantazii jen velice málo lidí.
Nic moc úžasného však na té zkušenosti nebylo. Otcovou puškou Remington 30-30 zabil dva přestárlé jeleny a málem i pár turistů. Udělalo se mu strašné špatně z nějakých bobulí a skoro umrzl. Jeho otec si však naštěstí všiml, že mu chybí puška, kabát a batoh, a vzhledem k Victorově básnění o tom filmu uhádl, kam asi zamířil. Když už chtěla horská služba vzdát pátrání, otec se rozzuřil a využil všech svých konexí na univerzitě i v místní politice. Horská služba tedy s reptáním pokračovala v hledání a nakonec ho našla zbědovaného a promrzlého v jedné jeskyni na zasněžených svazích hory Marcy.
Navzdory všemu to považoval za jednu z nejdůležitějších zkušeností svého života. Díky horskému fiasku pochopil, že příroda je krutá, nelítostná a s lidstvem se nemazlí. Dále zjistil, že fyzicky náročné úkoly ho právě nelákají. Člověk mohl příliš snadno prohrát. Nejvíc mu však otevřelo oči zjištění, proč ve skutečnosti Johnson odešel do hor. Tenkrát si myslel, že chtěl bojovat s přírodou a s indiány a dokázat tak svoji mužnost. Omyl. Udělal to kvůli penězům. Horalé byli lovci kožešin a měli jediný cíl - zbohatnout.
Nikdy na to nezapomněl. Odvaha a jednoduchý cíl se staly jeho životním krédem.
Stál na terase a hlavou se mu honily myšlenky. Škoda, že se otec nedožije završení Projektu Hádes, zauvažoval. Nakonec by uznal, že člověk může dokázat cokoliv, pokud je dost chytrý a tvrdý. Byl by na něj otec hrdý? Nejspíš ne. Hlasitě se zasmál. Nesl by to těžce. Matka by na něj pyšná byla, ale na tom nezáleží. Ženské se nepočítají.
Náhle zpozorněl. Naklonil hlavu a zaposlouchal se. Rachot vrtulníku byl čím dál silnější. Tremont do sebe obrátil skotskou, položil doutník do velkého zprohýbaného popelníku, aby přirozeně dohořel, a zamířil do ohromného obýváku s vysokým stropem. Z dřevěných zdí shlížely skleněné oči vycpaných trofejí. Na ručně tkaných koberečcích kolem velkého krbu stál nábytek ze dřeva a kůže. Tremont prošel kolem praskajícího ohně do zadní haly, naplněné vůní teplých vdolků, jež se linula z kuchyně.
Nakonec vyšel druhou stranou chaty do chladného soumraku. Asi sto metrů opodál se na mýtinu snášel vrtulník typu Bell S-92C Helibus.
Čtyřem mužům, kteří z něj vystoupili, mohlo být stejně jako Tremontovi mezi čtyřiceti a padesáti lety. Lišili se však oblečením. Zatímco Tremont měl na sobě krepové kalhoty, šedivou košili, nepromokavé safari sako a klobouk se širokou krempou, který mu visel na provázku na zádech, oni měli drahé obleky na míru. Byli to uhlazení muži s vybranými způsoby typickými pro horních deset tisíc.
Za hřmotu rotorů je Tremont všechny přivítal širokým úsměvem a mocným stiskem ruky jako starý přítel. Z vrtulníku seskočil druhý pilot a začal vykládat zavazadla. Tremont mávl směrem k lesní rezidenci, otočil se a odvedl návštěvníky.
Chvíli poté, co Helibus vzlétl vstříc soumraku, přistála na mýtině menší helikoptéra typu 206B JetRanger III. Vystoupili z ní dva muži, kteří se od cestujících v prvním vrtulníku výrazně lišili. Měli na sobě obyčejné konfekční obleky, o něž by nikdo nezavadil pohledem. Vysoký snědý muž v tmavomodrém obleku měl poďobanou tvář s masitými víčky a nosem zahnutým a ostrým jak turecká šavle. Ten druhý, nevýrazný muž s kulatou tváří, širokými rameny a delšími hnědými vlasy, byl oblečený v tmavě šedém. Ani jeden z nich neměl zavazadlo. Nelišili se však jen všedními šaty a tím, že neměli žádné tašky. Jaksi divně se pohybovali..., jako cvičení dravci. Každý, kdo se v podobných věcech trochu vyznal, by věděl, že si má dát pozor.
Dvojice se krčila pod roztočenými listy vrtulníku a pak vyrazila za ostatními směrem k chatě.
Victor Tremont se sice neohlédl, čtveřice mužů si však posledních dvou všimla. Nervózně se po sobě podívali, jako by je už někdy viděli.
Nadal al-Hassan a Bill Griffin však nedbali ani na Tremontovu lhostejnost, ani na nervozitu ostatních čtyř mužů. Tiše se rozhlíželi po okolí a nakonec vešli jinými dveřmi.

Victor Tremont a jeho čtyři hosté postávali kolem dlouhého švédského stolu a pochutnávali si na dobrotách, jež snad muselo seslat samo nebe. Byly mezi nimi závitky z divoké kachny plněné houbami šitaki, vařený pstruh z místního jezera a srnec, kterého zastřelil sám Tremont, to vše s dušenou čekankou, brambory a lehkou omáčkou Rhóne Hermitage. Když se najedli do sytosti, usedli celí červení do přebohatě polstrovaných křesel v ohromném obýváku. Dopřáli si koňak Remy Martin Cordon Bleu a také doutníky - kubánské Maduros vyrobené exkluzivně pro Tremonta. Když všichni pohodlně seděli kolem plápolajícího ohně, Tremont dočetl zprávu o stavu projektu, do nějž v posledních deseti letech vkládali své představy, naděje i životy.
"...vždycky jsme hypoteticky předpokládali, že mutace proběhne u amerických subjektů o rok později než u ostatních. Je to otázka zdravotního stavu obyvatelstva, výživy, fyzické kondice a genetických dispozic. Tak tedy..."
Tremont se odmlčel, aby dodal svým slovům důraz, a prohlížel si jejich tváře. Všichni s ním byli od začátku, jenž se datoval rok poté, co se vrátil z Peru s podivným virem a opičí krví. Úplně napravo seděl vysoký a brunátný George Hyem. Připomínal střelce číhajícího v záloze. Tenkrát byl mladým účetním, jenž okamžitě rozpoznal finanční možnosti projektu. Nyní zastával místo hlavního účetního Blanchardu, ve skutečnosti však pracoval pro Tremonta. Vedl něj seděl čím dál tlustší Xavier Becker. Počítačový génius, jenž o pět let zkrátil výzkumnou práci na vylepšování viru a sér. Naproti Tremontovi seděl špičkový virolog Adam Cain.

Když uviděl Georgeova čísla, usoudil, že s Blanchardem a Tremontem mu kyne lepší budoucnost než ve Střediscích pro výzkum a prevenci chorob. Přišel na způsob, jak izolovat zmutovaný smrtící virus a udržet jej ve stabilním stavu až týden. Po Beckerově pravici seděl šéf bezpečnosti Léčiv Blanchard Jack Mc Graw, jenž jim všem od začátku kryl záda. Jeho čtyři tajní spolupracovníci byli připraveni a nemohli se dočkat svého podílu na kořisti.
Tremont ještě chvilku mlčel. "Virus se objevil tady ve Spojených státech. Brzy se rozšíří po celém světě. Jedna země po druhé. Vypukne epidemie. Tisk o něm ještě neví, ale to se brzy změní. Novináři jsou jako ten virus - nikdo je nezastaví. Vlády budou mít jedinou možnost: zaplatit naši cenu."
Všichni čtyři muži se usmáli. V očích se jim rozzářily symboly dolaru. Měli v nich však ještě něco - triumf, pýchu, očekávání a dychtivost. V práci už úspěšní byli. Nyní se měli stát úspěšnými i z finančního hlediska, vydělat pohádkové peníze a vrchovatě naplnit svůj americký sen.
Tremont řekl: "Georgi?"
George náhle zvážněl. Zatvářil se smutně a schlíple. "Odhad zisku pro vlastníky akcií je kdykoli připraven." Na okamžik zaváhal. "Bohužel je to míň, než jsme doufali. Možná jen pět... nanejvýš šest... miliard dolarů." A burácivě se zasmál vlastnímu vtipu.
Xavier Becker se na lehkovážného George přísně zamračil. Nepočkal, až bude tázán. "Co ten tajný audit, který jsem objevil?"
"Jack říká, že ho viděl jen Haldane," sdělil jim Tremont. "Sejdu se s ním před výroční večeří představenstva a zařídím to. Ještě něco, Xaviere?" Mercer Haldane byl předsedou představenstva Léčiv Blanchard.
"Zfalšoval jsem počítačové záznamy, aby to vypadalo, že celých deset let pracujeme na směsi rekombinantních protilátek našeho séra, že ho od doby patentování vylepšujeme a že jsme dokončili závěrečné testy a předložili je ke schválení Úřadu pro potraviny a léky. Záznamy teď také vykazují astronomické náklady, které jsme na to vynaložili."
Xavierův hlas zněl vzrušeně. "Zásoby se počítají v milionech dávek a pořád stoupají."
Adam se zasmál. "Nikdo nemá sebemenší podezření."
"A i kdyby měl, stejně nikdy nenajde žádnou stopu." Šéf bezpečnosti Jack McGraw si spokojeně zamnul ruce.
"Jen řekni a my to spustíme!" žadonil George.
Tremont se usmál a zvedl ruku. "Nebojte se, mám kompletní časový harmonogram. Záleží ovšem na tom, jak rychle si svět uvědomí, že bojuje s epidemií. Vyřídím to s Haldanem před schůzí představenstva."
Pět mužů se spokojeně napilo. Jejich budoucnost se každou vteřinou zdála světlejší.
Pak Tremont odložil sklenku s brandy a zachmuřil se. Opět zvedl ruku, aby je utišil. "Bohužel jsme se dostali do situace, která by nám mohla zkomplikovat život víc než ten audit. Zatím přesně nevíme, jak velké nebezpečí hrozí. Byli jsme nuceni, ehm, podniknout nějaké kroky, takže uvidíme. Ale buďte ujištěni, že se na tom pilně pracuje."
Jack McGraw se zamračil. "O jakých komplikacích to mluvíš, Victore? Proč mi o nich nikdo neřekl?"
Tremont se mu upřeně zadíval do očí. "Protože do toho nechci zatahovat firmu." Čekal, že si Jack bude žárlivě střežit otázky bezpečnosti. Všechna konečná rozhodnutí však dělal Tremont. "Jsou prostě věci, které se nedají předvídat. Když jsem byl tenkrát na té expedici v Peru, kde jsem našel virus i možné sérum, narazil jsem na skupinku studentů, kteří tam byli na exkurzi. Byl mezi námi čistě formální vztah a nijak zvlášť jsme se nestýkali, protože jsme každý studovali něco jiného." Nechápavě zavrtěl hlavou. "Jenže před třemi dny mi volala jedna z nich. Když se představila, mlhavě jsem si vzpomněl na studentku, která se tehdy velice zajímala o moji práci. Stala se z ní odbornice na buněčnou a molekulární biologii. Potíž je v tom, že ona teď pracuje v Institutu, který studuje první mrtvé. Jak jsme očekávali, nepodařilo se jim ten virus určit. Ale vzácná kombinace příznaků jí najednou připomněla stáž v Peru. Vzpomněla si na moje jméno, a tak mi zavolala."
"Ježíšikriste!" vyhrkl George. Jeho brunátná tvář zbělela jak stěna.
"Ona si ten virus spojila s tebou?" zavrčel Jack Mc Graw.
"S námа!" vybuchl Xavier.
Tremont pokrčil rameny. "Zapřel jsem to. Přesvědčil jsem ji, že se spletla a že žádný takový virus nikdy neexistoval. Pak jsem poslal Nadala al-Hassana a jeho lidi, aby ji zneškodnili."
V obřím obýváku zavládla hromadná úleva. Všem spadl kámen ze srdce a napětí se uvolnilo. Přes deset let dřeli a riskovali zaměstnání i živobytí pro tuhle vizionářskou hazardní hru a žádný z nich nehodlal přijít o bohatství, jež měli nyní nadosah.
"Bohužel," pokračoval Tremont, "se nám nepodařilo zneškodnit také jejího snoubence a kolegu z výzkumu. Upláchl nám a je možné, že s ním před smrtí mluvila."
Johnu McGrawovi svitlo. "Tak proto je tady al-Hassan. Věděl jsem, že se něco děje."
Tremont zavrtěl hlavou. "Není třeba to zveličovat. Poslal jsem pro al-Hassana, aby podal hlášení, jak na tom jsme. Nejvíc ztratit můžu já, ale jedeme v tom všichni."
V pokoji se rozhostilo hrobové ticho.
Mlčení prolomil Xavier. "Fajn. Tak si ho poslechneme."
Z ohně zbyly jen žhavé uhlíky a pár mihotavých plamínků. Tremont přistoupil ke kamennému krbu a stiskl tlačítko v římse s vyrytými ornamenty. Do místnosti připomínající jeskyni vešel nejprve Nadal al-Hassan a po něm Bill Griffin. Al-Hassan přistoupil k Victoru Tremontovi, zatímco Griffin zůstal nenápadně v pozadí. Al-Hassan jim vyprávěl podrobnosti o telefonátu Sophie Russellové Tremontovi, o její smrti a o tom, jak odstranil vše, co by mohlo spojovat virus s Projektem Hádes. Popsal reakce Jonathana Smithe. Podrobně vylíčil, jak Griffin vydíral Lily Löwensteinovou, a ta pak vymazala veškeré elektronické důkazy.
"S Russellovou ani s virem už nás nic nespojuje," uzavřel al-Hassan, "pokud to ovšem neřekla podplukovníkovi Smithovi."

Jack McGraw se opět zamračil. "Nějaké ‚pokud´ je nám nanic."
"Taky myslím," přitakal al-Hassan. "Smith nějak začal mít podezření, že její smrt nebyla náhodná. Pustil se do vyšetřování a zanedbává svoji práci na viru."
"Nemůže nás najít?" zeptal se nervózně účetní George.
"Každý může najít kohokoliv, když hledá dost dlouho a důkladně. Proto si taky myslím, že ho musíme zneškodnit."
Victor Tremont kývl směrem k zadní části pokoje. "Vy s tím ale nesouhlasíte, viďte, Griffine?"
Všichni se otočili na bývalého agenta FBI, jenž se opíral o zeď za nimi. Bill Griffin myslel na Jona Smithe. Udělal, co mohl, aby svého přítele varoval. S pomocí svých starých dokladů FBI v Jonově kanceláři zjistil, že se nachází mimo město. Poté pracně sbíral jednu informaci za druhou, až nakonec odhalil, jaké konference se Jon účastní, a podle toho vypátral, kde v Londýně bydlí.
Přelétl tedy ostražitým pohledem pětici lidí, kteří na něj zírali, a udělal to, co musel, aby si zachránil kůži. Zároveň se však snažil odvést pozornost od Jona. Vyhýbavě pokrčil rameny. "Smith se tak zoufale snaží zjistit, co se stalo doktorce Russellové, že mu o Peru ani o nás nemohla nic říct. Jinak by teď nejspíš byl tady, klepal by na dveře a chtěl by s vámi mluvit, pane Tremonte. Náš špion v Institutu ale tvrdí, že Smith přestal vyšetřovat její smrt a společně s týmem se znovu soustředil na virus. Dokonce zítra letí do Kalifornie, aby si promluvil s rodinou a přáteli majora Andersena. To je běžný postup."
Tremont zamyšleně přikývl. "Nadale?"
"Náš kontakt v Detricku říká, že generál Kielburger Smithovi cestu do Kalifornie nařídil, ale on odmítl," hlásil al-Hassan. "Později se dobrovolně přihlásil, že tedy pojede, a to úplně mění situaci. Myslím, že chce v Kalifornii najít důkazy pro svoje podezření."
Griffin řekl: "Je to doktor, takže byl při pitvě. Na tom není nic divného. Nic nenašli. K žádnému podezření není důvod. Postarali jste se o všechno."
"Nevíme, co Smith při pitvě zjistil," namítl al-Hassan.
Griffin se ušklíbl. "Tak ho oddělejte. To vyřeší jeden problém. Ale každá nová vražda zvyšuje riziko otázek a odhalení. A ještě ke všemu vražda snoubence a kolegy doktorky Russellové. A zvlášť, jestli už řekl generálu Kielburgrovi o tom, že ho ve Washingtonu někdo napadl."
"Potom by už mohlo být pozdě," trval na svém al-Hassan.
Ticho v místnosti bylo tak těžké, že se zdálo, jako by se pod jeho náporem měla rozpadnout celá chata. Spiklenci se po sobě podívali a nakonec ustálili svůj nervózní zrak na aristokratickém vůdci Victoru Tremontovi.
Ten se zachmuřeným čelem pomalu přecházel před ohništěm krbu.
Nakonec se rozhodl. "Griffin má možná pravdu. Nebylo by rozumné riskovat tak brzy další vraždu mezi zaměstnanci Detricku."
Znovu se po sobě podívali. Tentokrát přikývli. Nadal al-Hassan to tiché hlasování sledoval a pak zaměřil přimhouřené oči na bývalého agenta Billa Griffina, jenž se skrýval v přítmí pokoje.
"Tak to by bylo," pravil Tremont a usmál se. "Měli bychom se trochu vyspat. Čeká nás perný den. Musíme vypracovat závěrečné plány."
Když hosté vycházeli z impozantního obýváku, Tremont všem srdečně potřásl pravicí jako dobrotivý hostitel a vůdce. Al-Hassan s Griffinem šli jako poslední.
Victor Tremont je k sobě přivolal gestem ruky. "Pozorně Smithe sledujte. Chci vědět o každém jeho kroku." Podíval se na žhnoucí uhlíky, jako by se z nich dala vyčíst budoucnost. Náhle zvedl hlavu. Al-Hassan a Griffin se právě otáčeli k odchodu. Zavolal je zpátky.
Když k němu přistoupili, pravil tichým kovovým hlasem: "Chci, abyste mi dobře rozuměli, pánové. Jestli bude doktor Smith dělat potíže, pochopitelně se musí odstranit. Mezi rizikem a jistotou je v životě jen tenká čára. Stejně jako mezi vítězstvím a prohrou. Ano, někdo by se mohl začít ptát, jestli Smith a jeho snoubenka skutečně zemřeli náhodou. Tuhle prohru ale možná bohatě vyvážíme tím, že mu zabráníme odhalit okolnosti její smrti."
"Pokud se v tom opravdu vrtá."
Tremont si změřil Billa Griffina svým analytickým pohledem. "Ano, pokud je tomu tak. Je na vás, abyste to zjistil, pane Griffine." Jeho hlas byl náhle chladný a varovný. "Nezklamejte mě."

12

10.12, středa 15. října
Fort Irwin, Barstow, Kalifornie

Letadlo C-130 z letecké základny Andrews dosedlo na jihokalifornské zásobovací letiště poblíž Victorville v 10.12. Bylo teplé a větrné dopoledne. Na přistávací dráze čekal na Smithe vojenský terénní vůz Humvee v barvách policie.
"Vítám vás v Kalifornii, pane," zahlaholil řidič, vzal Smithovi tašku a podržel mu dveře auta.
"Díky, seržante. Jedeme do Irwinu?"
"K přistávací ploše pro vrtulníky, pane. Čeká tam na vás helikoptéra z Irwinu."
Řidič hodil Smithovu tašku dozadu, nasoukal se za volant a vyrazil po asfaltu. Velké bojové vozidlo poskakovalo přes vyjeté koleje a díry tak divoce, že se Smith musel pevně držet. Po chvíli dojeli k čekajícímu vrtulníku letecké záchranky označené emblémem Jedenáctého obrněného pluku - vzpínajícím se černým hřebcem na příčně pruhovaném červenobílém poli. Rotory stroje už se otáčely a byly připravené k vzlétnutí.

Pod dlouhými listy vrtulníku se objevil starší muž se zlatým majorským prýmkem a Aeskulapovou holí. Natáhl ruku a houkl: "Já jsem doktor Max Behrens, pane podplukovníku. Z Weedovy vojenské nemocnice."
Jakýsi vojín vzal Smithovu tašku a pak nastoupili do otřásajícího se vrtulníku vojenské záchranky, jenž se vzápětí vznesl a naklonil se do ostrého úhlu. Ocitli se nízko nad pouští. Smith pohlédl dolů a viděl, jak pod nimi ubíhají dvouproudé silnice a budovy malých měst. Brzy se napojili na širokou čtyřproudovou dálnici číslo patnáct.
Doktor Behrens se k němu naklonil a snažil se překřičet hluk stroje a větru. "Důkladně jsme prohlídli všechny jednotky na základně a žádné další případy viru jsme neobjevili."
Smith hlasitě řekl: "Jsou paní Andersenová a ostatní připraveni se mnou mluvit?"
"Ano, pane. Rodina, přátelé, všichni, koho potřebujete. Plukovník NS říkal, že musíte dostat všechno, co si budete přát. S radostí si s vámi promluví osobně, jestli vám tím nějak pomůže."
"Co je to NS?"
Behrens se zazubil. "Pardon, já zapomněl, že už jste hezkou chvíli v Detricku. Znamená to Nepřátelská síla, což je náš bojový úkol. Jedenáctá kavalerie hraje roli nepřítele pro všechny pluky a brigády, které procházejí polním výcvikem. Dáváme jim pořádně zabrat. Nás to baví a z nich to dělá lepší vojáky."
Helikoptéra přeletěla nad čtyřproudou dálnicí a ponořila se hlouběji do kamenité pouště. Pak Smith dole spatřil silnici, ceduli s nápisem VÍTÁME VÁS a na kopci hromadu kamenů pomalovaných křiklavě barevnými znaky jednotek, jež tam sloužily, nebo za ta léta Irwinem prošly.
Letěli nad řadami rychle jedoucích vozů, jež za sebou zvedaly mračna prachu. Bylo překvapivé, jak vzhledově upravené americké stroje věrně připomínaly ruská bojová vozidla pěchoty typu BMP-2, BRDM-2 a tanky T-80. Vrtulník přelétl nízko nad hlavní pevností a dosedl na vyprahlou pouštní půdu v oblaku písku. Uvítací výbor už čekal a Smith si náhle znovu uvědomil, proč je vlastně tady.

Phyllis Andersenová byla vysoká a poněkud silnější žena, jež působila dojmem, jako by snědla až příliš mnoho rozličných různých jídel na vojenských základnách. Seděli na krabicích ve ztichlém obývacím pokoji útulného domu. Měla bolestí staženou tvář a vyděšené oči, které už Smith viděl u tolika poměrně mladých vdov po vojácích. Co si teď počne? Celé manželství kočovala od tábora k táboru, od pevnosti k pevnosti. Vystřídala bydlení na základně i mimo vojenský objekt, které však mělo jedno společné: nikdy nebylo její. Nikde nebyla skutečně doma.
"Děti?" řekla v odpověď na Smithovu otázku. "Poslala jsem je k rodičům. Jsou moc malé na to, aby dokázaly něco pochopit." Pohlédla na sbalené bedny. "Za pár dní pojedu za nimi. Musíme si najít nějaký dům. Je to malé město. Poblíž Erie v Pennsylvánii. Budu si muset najít nějakou práci. Ani nevím, co bych mohla dělat..."
Selhal jí hlas. Smith považoval za surovost přivést jí zpět k tématu, které ho zajímalo.
"Býval major už dřív nemocný?"
Přikývla. "Občas zničehonic dostal horečku. Měl ji jen pár hodin a pak zase odezněla. Jednou to trvalo celý den. Doktorům se to nelíbilo, ale nemohli zjistit příčinu a jemu se vždycky samo od sebe ulevilo. Ale před pár týdny se silně nachladil. Chtěla jsem, aby si vzal pár dní nemocenské, aby aspoň nejezdil do terénu, ale to byste musel znát Keithe. Říkal, že války a srážky s nepřítelem se kvůli nějaké chřipce nezastaví. Plukovník vždycky říká, že Keith v terénu vydrží ze všech nejvíc." Podívala se na své ruce. Měla je složené v klíně a nervózně v nich žmoulala zmačkaný kapesníček.
"Vydržel."
"Můžete mi říct něco, co mohlo nějak souviset s virem, který ho zabil?"
Viděl, jak sebou škubla, ale jinak se jí na to zeptat nemohl.
"Ne." Zvedla oči. Čišela z nich stejná bolest, kterou cítil sám. Dalo mu hodně práce, aby ji na sobě nedal znát. "Vzalo to rychlý konec. Zdálo se, že nachlazení ustupuje. Odpoledne si pěkně schrupnul. A pak se vzbudil a najednou začal umírat." Kousla se do spodního rtu, aby se nerozplakala.
Cítil, že mu vlhnou oči. Položil jí dlaň na sepnuté ruce. "Je mi to strašně líto. Vím, jak je to pro vás těžké."
"Opravdu?" Její hlas byl zoufalý, ale měl v sobě i otazník. Oba věděli, že manžela jí vrátit nemůže, ale co kdyby měl nějaký zázračný lék, jenž by utišil tu nekonečnou bezednou bolest, která zaplavila každičkou buňku jejího těla?
"Opravdu," řekl tiše. "Ten virus zabil taky moji snoubenku."
Překvapeně na něj pohlédla. Po tvářích se jí kutálely dvě slzy. "To je hrůza."
Odkašlal si. Pálilo ho na prsou a měl pocit, jako by mu žaludek spadl do míchačky. "Jo, hrůza," přitakal. "Můžete mi ještě něco říct? Chci o tom viru zjistit všechno. Chci zabránit, aby zabil někoho dalšího."
V jádru byla stále ženou vojáka, která ví, že nejlepší útěchou je aktivní činnost. "Co ještě chcete vědět?"
"Byl major Anderson v poslední době v Atlantě nebo v Bostonu?"
"Pochybuju, že byl někdy v životě v Bostonu, a v Atlantě jsme nebyli od té doby, co jsme odjeli z Braggu. A to už je hezkých pár let."
"Kde jinde kromě Fort Braggu major sloužil?" Odříkala seznam základen, jež pokrývaly mapu Ameriky od Kentucky až po Kalifornii. "Samozřejmě taky v Německu, když byl u Třetí obrněné divize."
"Kdy to bylo?" Hemoragická horečka typu Marburg, blízká příbuzná Eboly, byla poprvé objevena právě v Německu.
"No, od osmdesátého devátého do devadesátého prvního."
"Byl u Třetí obrněné? A pak šel do operace Pouštní bouře?"
"Ano."
"Sloužil ještě někde v zahraničí?"
"V Somálsku."
Tam Smith zažil osudové setkání s horečkou Lassa. Somálská posádka byla malá, ale copak mohl vědět o všem, co se tam šustlo? Hluboko v džunglích, pouštích a horách toho nešťastného světadílu nelze neznámý virus nikdy vyloučit.

Smith nepřestával naléhat. "Mluvil někdy o Somálsku? Onemocněl tam? Třeba jen nakrátko. Nedostal tam jednu z těch náhlých horeček, které zase odezněly. Nebo bolesti hlavy."
Zavrtěla hlavou. "Na nic takového si nevzpomínám."
"Neonemocněl při Pouštní bouři?"
"Ne."
"Nezasáhly ho nějaké chemické nebo biologické látky?"
"To těžko. Ale na něco si vzpomínám. Říkal, že ho škrábl šrapnel a zdravotníci ho poslali do polní nemocnice. Někteří doktoři tvrdili, že tu nemocnici mohly zasáhnout bakteriologické zbraně. Očkovali každého, kdo jí prošel."
Smithovi se sevřely útroby, ale udržel vzrušení na uzdě. "Včetně majora?"
Skoro se usmála. "Říkal, že to bylo nejhorší očkování, jaké zažil. Prý opravdu bolelo."
"Nepamatujete si náhodou číslo té polní nemocnice?"
"Ne, bohužel."
Krátce poté rozhovor ukončil. Stáli v přítmí verandy před vchodem a bavili se o ničem. Člověku se uleví, když si může s někým promluvit.
Když pak scházel po schodech z verandy, unaveným hlasem se ho zeptala: "Jste už poslední, plukovníku? Myslím, že jsem řekla všechno, co vím."
Smith se otočil. "Ptal se vás na majora ještě někdo?"
"Major Behrens z Weedovy nemocnice, ten plukovník, pak nějaký patolog z Los Angeles a ti strašní vládní doktoři. Volali v sobotu a ptali se na samé příšernosti - jaké měl chudák Keith příznaky, jak dlouho ještě žil, jak vypadal, když..." Roztřásla se.
"V sobotu?" podivil se Smith. Jaký vládní doktor by mohl volat v sobotu? Vždyť v Detricku i ve Střediscích v té době sotva začali s výzkumem toho viru. "Řekli vám, pro koho přesně pracují?"
"Ne. Jen že jsou od vlády."
Ještě jednou jí poděkoval a odešel. V prudkém slunci a silném větru horské pouště kráčel provést další rozhovor a přemýšlel o tom, co se dozvěděl. Co když major Anderson chytil virus v Iráku, nebo mu ho tam někdo vpravil do těla? Virus v něm pak deset let dřímal, projevoval se pouze záhadnými horečkami a skončil stavem, který připomínal obyčejnou chřipku... a smrtí. Bylo by to vůbec možné?
Dobře věděl, že žádný virus se takhle nechová. Jenže žádný známý virus se nechoval ani jako HIV, dokud se ze srdce Afriky prudce nerozšířil do světa v podobě nemoci AIDS.
A kdo byli ti "vládní doktoři", kteří volali Phyllis Andersenové v době, kdy se o novém viru vědělo pouze ve Fort Detricku a ve Střediscích?

20.22
Jezero Magua, New York

Kongresman Benjamin Sloat si otřel svou holou lebku a znovu si lokl whisky ze zásob Victora Tremonta. Seděli spolu v potemnělé zimní zahradě s výhledem na večerní terasu a trávník. Zatímco si povídali, po terase se procházela srnka s velkýma očima a chovala se jako doma. Victor Tremont se jen pousmál. Kongresmanu Sloatovi už dávno došlo, že Tremonta nikdy nepochopí, a nebylo to ani nutné. Tremont pro něj znamenal kontakty, příspěvky na volební kampaň a také velký krajíc akcií Léčiv Blanchard. V době, kdy byla politika tak drahou záležitostí, to byla ta nejlepší kombinace.
Kongresman zavrčel: "Sakra, Victore, proč jste mi to neřekl? Mohl jsem nás toho Smithe zbavit. Nechal bych ho i s tou ženskou přeložit do zahraničí. Teď bysme nemuseli tutlat vraždu a neměli bysme za zadkem toho čmuchala."
Tremont ve svém křesle máchl doutníkem. "Když mi zavolala, byl to takový šok, že mě nenapadlo nic jiného, než že se jí musím zbavit. Teprve teď víme, jak blízko měla ke Smithovi."
Sloat se mrzutě napil. "Nemůžeme ho nechat plavat? Tu ženskou beztak brzy zahrabou do hlíny a zapomene se na ni. Zdá se, že Smith toho dosud moc neví. Třeba to samo vyšumí."
"Chcete to riskovat?" Tremont se upřeně zadíval na předsedu výboru ozbrojených sil, jenž se koupal v potu. "Brzy vypukne peklo a my přijedeme jako rytíři na bílém koni a zachráníme svět. Pokud někdo nevyšťourá něco podezřelého a nepráskne nás."
Z nejvzdálenějšího rohu zimní zahrady se ozval varovný hlas Nadala al-Hassana, jenž se skrýval v mihotavých stínech. "Doktor Smith je teď ve Fort Irwinu. Možná se doslechne o našich ‚vládních doktorech'."
Tremont zamyšleně pozoroval dlouhý popel svého doutníku.
"Smith už toho zjistil dost. Nemůže nám tím sice uškodit, ale stačí to, abychom si na něj dali pozor. Jestli se dostane příliš blízko, Nadal ho zneškodní. Udělá to tak, aby neupozornil ani na nás, ani na smrt Sophie Russellové. Bude to něco úplně jiného. Tragické neštěstí. Říkám to správně, Nadale?"
"Sebevražda," nadhodil Arab ze stínu. "Smrt doktorky Russellové ho očividně zdrtila."
"Když to provedete naprosto perfektně, mohlo by to být řešení," souhlasil Tremont. "Kongresmane, vy mu zatím zabráníte v pátrání. Ať má spoustu práce v laboratoři. Přidělte mu jiný úkol. Cokoliv."
"Zavolám generálu Salonenovi. Určitě bude znát toho správného člověka," rozhodl Sloat. "Ten virus se musí udržet pod pokličkou. Je to maximálně citlivá záležitost. Smith je jen doktor, amatér, a tohle je práce pro profíky."
"To zní celkem dobře."
Sloat dopil whisky, mlaskl, uznale pokýval hlavou a vstal. "Zavolám Salonenovi hned. Ale ne odsud. Lepší to bude z telefonní budky ve vsi."

Tremont kouřil dál i po odchodu kongresmana. Promluvil, aniž by se podíval na Nadala al-Hassana. "Měli jsme Smithe oddělat. Měl jste pravdu. Griffin to odhadl špatně."
"Možná. Nebo měl možná ze svého pohledu pravdu."
Tremont se otočil. "Jak to?"
"Vrtá mi hlavou, jak je možné, že byl Smith na naše první útoky připravený. Aspoň to tak vypadalo. Proč byl v tom parku tak pozdě a tak daleko od Thurmontu, kde bydlí? Proč měl hned podezření, že to byla vražda?"
Tremont upřeně zíral na Araba. "Myslíte, že ho Griffin varoval. Proč by to dělal? Jestli se to provalí, všechno ztratí jako my všichni ostatní." Zamyšleně se odmlčel. "Pokud pořád nepracuje pro FBI."
"Ne, to jsem prověřil. Vím jistě, že Griffin jedná na vlastní pěst. Ale možná měl s doktorem Smithem v minulosti něco společného. Moji lidi po tom pátrají."
Victor Tremont se celou dobu mračil, nyní se však usmál. "Jedno řešení mě napadá. Elegantní řešení. Nepřestávejte pátrat v minulosti obou mužů, ale zároveň řekněte svému kolegovi panu Griffinovi, že jsem si to rozmyslel. Chci, aby mi Smithe osobně našel... a zneškodnil ho. Ano, ať ho rychle zabije." Chladnokrevně kývl a znovu se usmál. "Takhle zjistíme, na čí straně vlastně pan Griffin stojí."

13

9.14, čtvrtek 16. října
Fort Detrick, Maryland

Zbytek včerejších rozhovorů ve Fort Irwinu mu nepřinesl nic víc, než co už věděl od Phyllis Andersenové. Po posledním interview letěl Smith celou noc z Victorville a většinu cesty neklidně spal. Z Andrews pak odjel autem přímo do Fort Detricku. Žádné podezřelé vozy ho přitom nesledovaly, ani na něj nečekaly v Detricku. Aspoň si ničeho nevšiml. Zprávy o rozhovorech s příbuznými a kolegy dalších obětí už dorazily. Zjistil z nich, že mrtvý bezdomovec z Bostonu a zesnulý otec mrtvé dívky z Atlanty také sloužili v armádě za války v Perském zálivu. Prohledal tedy služební záznamy všech tří vojáků.
Seržant Harold Pickett sloužil během Pouštní bouře u 101. bojové letky, která byla součástí druhé brigády 1502. pěchotního praporu. Byl raněn a léčil se v 167. polní nemocnici. Specialista stupně čtyři Mario Dublin sloužil v 167. polní nemocnici jako vojín. Neexistovaly žádné záznamy o tom, že by se tehdejší poručík Keith Anderson léčil ve stejné nemocnici, jednotky Třetí obrněné divize se však pohybovaly na irácko-kuvajtské hranici v její blízkosti.
Tato zjištění přiměla Smithe, aby ještě jednou zvedl telefon. Vytočil číslo do Atlanty.
"Paní Pickettová? Promiňte, že volám tak brzy ráno. Jsem podplukovník Jonathan Smith z Lékařského institutu armády USA pro výzkum infekčních chorob. Mohu vám položit pár otázek?"
Žena na druhém konci neměla daleko k hysterii. "Už ne. Prosím vás, pane podplukovníku, copak vy..."
Smith se nedal. "Vím, že je to pro vás hrozně těžké, paní Pickettová, ale snažíme se zabránit, aby další dívky, jako byla vaše dcera, nezemřely stejným způsobem."
"Prosím..."
"Jen dvě otázky."
Když ticho trvalo už nějakou chvíli, napadlo ho, že možná odešla od telefonu. Pak se však znovu ozvala. Její hlas byl tichý a prázdný. "Tak se ptejte."
"Utrpěla vaše dcera někdy tak vážné zranění, že potřebovala krevní transfúzi? A byl dárcem krve váš manžel?"
Z ticha náhle čišel strach. "Jak... jak to víte?"
"Něco takového se stát mohlo. Poslední otázka: Volali vám v sobotu vládní doktoři a vyptávali se na její smrt?"
Zdálo se mu, že slyší, jak přikývla. "To si pište, že volali. Byla jsem v šoku. Byli jako hyeny. Praštila jsem jim s telefonem."
"Představili se jenom jako ‚vládní lékaři'?"
"Jo a doufám, že je všechny vyrazíte."
Linka oněměla, ale on měl, co potřeboval.
Všichni tři vojáci byli téměř jistě před deseti lety očkováni proti "možnému zasažení bakteriálními zbraněmi" ve stejné polní nemocnici na irácko-kuvajtském pomezí.
Smith vytočil linku brigádního generála Kielburgra, aby mu řekl o rozhovorech.
"Pouštní bouře?" Kielburger leknutím téměř vypískl. "Víte to jistě, Smithi? Opravdu jistě?"
"Tak jistě jako nic jiného."
"Do hajzlu! Po všech těch zdravotních problémech a soudních procesech kvůli syndromu Perského zálivu z toho bude v Pentagonu pozdvižení. Nemluvte s nikým, dokud to neověřím v Pentagonu. Ani slovo. Rozumíte?"
Smith znechuceně zavěsil. Politika!
Šel na oběd, aby si všechno v klidu promyslel. Nakonec se rozhodl, že nejdřív najde "vládní lékaře". Někdo jim dal k těm telefonátům příkaz. Ale kdo?

Po čtyřech dlouhých promarněných hodinách už Smithovi tekly nervy. Netrpělivě opakoval do telefonního sluchátka: "...Ano, doktoři, kteří volali do Fort Irwinu, Kalifornie, Atlanty a nejspíš i do Bostonu. Kladli nechutné otázky ohledně smrti obětí viru. Příbuzní jsou naštvaní a já mám taky pořádný vztek!"
"Já jen dělám svoji práci, pane Smithi." Žena na druhém konci linky byla podrážděná. "Náš ředitel se včera zabil v autě

a my máme málo lidí. Zopakujte mi své jméno a název společnosti."
Smith se dlouze nadechl. "Jsem podplukovník Jonathan Smith z Lékařského institutu armády USA pro výzkum infekčních chorob ve Fort Detricku."
Nastalo ticho. Zdálo se, že si žena zapisuje jeho jméno a "společnost". Pak se znovu ozvala. "Čekejte, prosím."
Byl pořádně dopálený. V posledních čtyřiadvaceti hodinách všude narážel na tutéž byrokratickou zeď. Jen ve Střediscích mu potvrdili, že rodinám nevolali. V kanceláři hlavního lékaře mu sdělili, aby si podal písemný dotaz. Všemožné instituty v rámci Státních ústavů zdraví ho odkazovaly na všeobecné informace a člověk, s nímž hovořil, mu řekl, že mají zakázáno mluvit o čemkoli, co má nějakou souvislost s těmi úmrtími. Mohl jim horem dolem vysvětlovat, že on je vědec ve službách státu a na těch úmrtích pracuje, nebylo mu to však nic platné.
Když ho pak postupně odmítli na odborech námořnictva, vzdušných sil i na ministerstvu zdravotnictví, bylo mu jasné, že se stal obětí obstrukcí. Jeho poslední šancí bylo Federální středisko lékařských zdrojů, jež spadalo pod Státní ústavy zdraví. Tím se veškeré možnosti vyčerpaly.
"Tady výkonný ředitel Aronson. Co byste potřeboval, pane podplukovníku?"
Snažil se mluvit klidně. "Jsem rád, že se mnou chcete mluvit. Zdá se, že nějaký tým vládních doktorů se zajímal o ten virus ve Fort Irwinu, Altantě a..."
"Ušetřím vám čas, pane podplukovníku. Veškeré informace o virovém incidentu ve Fort Irwinu jsou tajné. Budete muset postupovat úřední cestou."
To už se Smith neudržel. "Já ten virus mám! Pracuju s ním! Jsem z Institutu. Chci jen..."
V uchu se mu rozezněl zlobný vyzváněcí tón.
Co se to k čertu děje? Vypadalo to, jako by nějaký idiot přitloukl poklop na všechno, co s nějak souviselo s virem. Žádná informace bez povolení. Ale kdo to nařídil? A proč?
Vyrazil ze dveří, vztekle prošel chodbou a prosupěl kolem Melanie Curtisové do Kielburgrovy kanceláře.
"Co se to sakra děje, generále? Snažím se zjistit, kdo řekl těm ‚vládním doktorům', aby zavolali do Irwinu a Atlanty, a všichni ječí, že je to ‚přísně tajné' a nechtějí mluvit."
Kielburger se opřel v křesle za stolem a propletl své tlusté prsty na mohutném hrudníku. "Nemáme vyšetřování v rukou, Smithi. To my jsme přísně tajní. Máme za úkol provést výzkum a pak podat hlášení hlavnímu lékaři, vojenské rozvědce a bezpečnostní radě státu. Tečka. Nesmíme si hrát na detektivy."
"Ale v tomhle vyšetřování detektivové jsme."
"Povězte to Pentagonu."
Smithovi náhle svitlo. Pochopil, proč bylo jeho tříhodinové snažení marné. To nemůže být jen obyčejný úřední šiml. Je do toho zataženo příliš mnoho orgánů. A bylo by to nelogické. Není přece normální tajit vyšetřování před někým, kdo ví, co se děje. Jestli existovaly další týmy "vládních doktorů", nebyl žádný důvod tajit to před ním či před kýmkoli jiným v Institutu. Ledaže by to žádní vládní lékaři nebyli.
"Poslyšte, generále. Myslím, že..."
Generál ho nakvašeně přerušil. "Vaše slyšení skončilo, podplukovníku. Zapomněl jste poslouchat rozkazy? Budeme se držet zpátky. Na smrti doktorky Russellové budou pracovat profesionálové. Co kdybyste se vrátil do laboratoře a zaměřil se na virus?"
Smith se zhluboka nadechl. Měl vztek a zároveň strach. "Něco tady pořádně smrdí. Buď někdo velmi mocný manipuluje s armádou, nebo je to akce armády samotné. Chtějí zastavit vyšetřování. Tají ten virus a chystají se zabít hromadu lidí."
"Přeskočilo vám? Vy jste přece u armády. A slyšel jste přímé rozkazy!"
Smith ho probodl pohledem. Celý den bojoval se zármutkem. Pokaždé, když mu hlavou bleskla tvář Sophie, snažil se ji vymazat. Občas uviděl něco jejího - oblíbené pero, fotky na zdi v kanceláři, lahvičku parfému, kterou měla vždycky na stole - a neměl daleko ke zhroucení. Chtělo se mu padnout na kolena a výt. Toužil zabít neviditelné síly, jež mu ukradly Sophii.
Smith zavrčel: "Dávám výpověď. Odpoledne ji dostanete písemně."
Teď ztratil nervy Kielburger. "Nemůžete si odejít uprostřed takové šlamastyky! Poženu vás před vojenský soud!"
"Tak fajn. Mám ještě měsíc dovolené. Vyberu si ji!"
"Žádná dovolená! Zítra budete v laboratoři, jinak vás prohlásím za zběha!"
Oba muži na sebe zuřivě hleděli přes Kielburgrův stůl. Pak se Smith posadil. "Zavraždili ji, generále. Zabili Sophii."
"Zavraždili?" Kielburger nevěřil svým uším. "To je k smíchu. Pitevní zpráva hovořila jasnou řečí. Zemřela na ten virus."
"Virus ji zabil, to ano, ale nepřišla k němu náhodou. Nejdřív jsme to přehlédli, možná proto, že se to zarudnutí objevilo až za pár hodin. Ale když jsme ji prohlédli podruhé, všimli jsme si stopy po vpichu na jejím kotníku. Ten virus jí někdo vpravil do těla injekcí."
"Stopa po vpichu na kotníku?" Kielburger se starostlivě zamračil. "Víte jistě, že nebyla..."
Smithovy oči se zablýskly jako dva tvrdé modré acháty. "Injekce mohla mít jeden jediný cíl: nakazit ji tím virem."
"Proboha, Smithi, proč? Nemá to žádnou logiku."
"Ale má, jestli si vzpomínáte na stránku vyříznutou z jejího deníku. Věděla něco, co se někomu nelíbilo, nebo měla aspoň nějaké podezření. Tak vyřízli její poznámky, ukradli její telefonní výkaz a zabili ji."
"Co to má být za lidi?"
"Nevím, ale hodlám to zjistit."
"Jste rozrušený, Smithi. Chápu to. Ale máme tady nový virus, který by se mohl rozletět po celém světě. Mohla by vypuknout epidemie."
"Tím bych si nebyl tak jistý. Máme tři izolované případy, které nenakazily nikoho jiného ve svém okolí. Slyšel jste někdy o výskytu viru, při němž nebyla infikována jediná osoba v oblasti?"

Kielburger se zamyslel. "Ne, asi ne, ale..."
"Nikdo na světě o tom neslyšel," pravil Smith pochmurně. "Pořád se objevují nové viry a příroda nás nepřestává překvapovat. Ale jestli je ten virus tak smrtelně nebezpečný, jak vypadá, proč od té doby nebylo v těch třech oblastech víc případů? Přinejmenším to naznačuje, že virus není příliš nakažlivý. Rodiny obětí a sousedi se nenakazili. Nechytil to ani nikdo v nemocnicích. Dokonce ani patolog, kterého postříkala krev. Jedinou osobou, jež se s jistotou nakazila od někoho jiného, je ta malá Pickettová z Atlanty, která dostala před lety krevní transfúzi od svého otce. To naznačuje dvě věci: Za prvé, virus stejně jako HIV pravděpodobně přežívá celé roky v latentním stavu v těle oběti a pak se náhle probudí. Za druhé, zdá se, že k nakažení je zapotřebí přímé injekce do krevního řečiště, buď v latentním, či virulentním stavu. V každém případě se epidemie nejeví jako příliš pravděpodobná."
"Kéž byste měl pravdu." Kielburger se ušklíbl. "Ale tentokrát jste úplně vedle. Už máme víc případů. Nemocní umírají. Tenhle šílený virus možná není vysoce nakažlivý obvyklými způsoby, ale přesto se šíří."
"V jižní Kalifornii? V Atlantě? V Bostonu?"
"Ne, v jiných částech světa - v Evropě, Jižní Americe a Asii."
Smith zavrtěl hlavou. "Vždyť vám povídám, že to smrdí." Odmlčel se. "Zavraždili Sophii. Chápete, co to znamená?"
"No, já..."
Smith vstal a naklonil se nad stůl. "Znamená to, že někdo má ten virus ve zkumavce. Neznámý smrtící virus, který nikdo nedokáže určit, ani zjistit jeho původ. Někdo ale ví, co je ten virus zač a kde se vzal. Oni ho mají."
Generálova masitá tvář zbrunátněla. "Mají? Ale..."
Smith praštil pěstí do stolu. "Mluvím o lidech, kteří tím virem nakazili jiné lidi! Taky Sophii. Chtějí ho použít jako zbraň!"
"Můj ty bože." Kielburger na něj překvapeně pohlédl. "Proč?"
"Proč a kdo, to právě musíme zjistit!"
Kielburgrovo statné tělo jako by se zachvělo šokem. Pak prudce vstal. Jeho jindy růžolící obličej byl bílý jako křída. "Zavolám do Pentagonu. Běžte a sepište všechno, co jste mi řekl a co chcete podniknout."
"Musím do Washingtonu."
"Dobře. Dostanete všechno, co potřebujete. Seženu vám oficiální rozkazy."
"Provedu, pane." Smith ustoupil. Spadl mu kámen ze srdce a byl poněkud ohromený tím, že se nakonec přece jen prokousal přes Kielburgrův tupý mozek. Možná generál není tak zkostnatělý a hloupý, jak si myslel. Na okamžik skoro pocítil k tomu mizerovi jistou náklonnost.
Když vybíhal ze dveří, slyšel za sebou, jak Kielburger zvedá telefon. "Dejte mi hlavního lékaře a Pentagon. Jo, oba. Ne, je mi fuk, koho dřív!"

Specialistka čtvrtého stupně Adele Schweiková vycvakla spínač odposlechu na telefonu uvnitř své kóje a pozorně poslouchala, zda hlavní seržantka Daughertyová nevychází z kanceláře. Nakonec pohotově zalhala do telefonu: "Kancelář hlavního lékaře pana Oxnarda. Ne, pane generále, šéf není v kanceláři. Řeknu mu, ať vám po příchodu hned zavolá."
Schweiková se rozhlédla. Sandra Quinnová byla naštěstí ve své kóji zabraná do práce a hlavní seržantka seděla v kanceláři. Ozval se další telefonát z Kielburgrovy kanceláře. Schweiková odvětila změněným hlasem: "Tady Pentagon. Okamžik, prosím."
Rychle vytočila číslo, jež přečetla ze seznamu v horní zásuvce stolu. "Generál Caspar? Ano, volá generál Kielburger z Institutu. Je to naléhavé." Odpojila ho, vrátila se na svou vlastní linku a vytočila další číslo. Tiše a rychle něco řekla, zavěsila a opět se pustila do práce.

17.50
Thurmont, Maryland

V prázdném domě pod úbočím hory Catoctin si Smith sbalil věci. Nebylo mu zrovna nejlíp, ale usoudil, že není divu. Sophie byla všude. Připomínala mu ji balená voda v kuchyni i vůně jejího těla v posteli. Strašně mu chyběla. Prázdnota domu se mu rozlévala nitrem. Dům byl jako hrobka, jako pohřebiště jeho nadějí, plné Sophiiných snů i smíchu. Nemohl tam zůstat. Už nikdy by tam nedokázal bydlet.
Ani v domě, ani v jejím bytě. Nenapadalo ho žádné místo na světě, kde by chtěl žít. Věděl, že to nakonec bude muset nějak vyřešit, ale teď ne. Věděl, že nejdřív musí najít její vrahy. Zničit je. Proměnit je v křičící změť masa, kostí a krve.
Když odešel od Kielburgra, sepsal v kanceláři své zprávy a poznámky, vytiskl je a oklikou zamířil domů. Po cestě se neustále ohlížel. Nevšiml si, že by za ním jel někdo k domu, kde prožil se Sophií tolik šťastných měsíců. Sbalil si věci do každého počasí na jeden týden, nabil služební pistoli značky Beretta, vzal si osobní průkaz, adresář a mobilní telefon. Pak se oblékl do uniformy a čekal, až zavolá Kielburger a sdělí mu, jak pořídil v Pentagonu.
Kielburger však nevolal.
Když přesně v 18 hodin zamířil zpátky do Fort Detricku, už se stmívalo. Slečna Melanie Curtisová neseděla za svým sekretářským stolem, a když nahlédl do generálovy kanceláře, také nikoho nenašel. Ani jedna z kanceláří přitom nevypadala, že by ji někdo na noc uklidil. Velice nezvyklé. Podíval se na hodinky: 18.27. Nejspíš si odskočili na večeři. Ale že by oba najednou?
Nikdo z nich však v jídelně nebyl.
Kielburgrova kancelář byla stále prázdná.
Smithe napadalo jediné vysvětlení: Pentagon povolal Kielburgra do Washingtonu osobně a on vzal Melanii

Curtisovou s sebou.
Ale copak by mu Kielburger nezavolal?
Třeba mu to Pentagon zakázal.
Nikomu nic neřekl a celý nesvůj sešel ke svému otlučenému triumphu. Bez ohledu na povolení Pentagonu se rozhodl jet do Washingtonu. V domě v Thurmontu už by stejně další noc nevydržel. Otočil klíčkem v zapalování a vyjel z brány. Nevšiml si, že by ho někdo sledoval, ale chtěl mít jistotu, a tak hodinu kroužil ulicemi, než nakonec najel na dálnici 270 a zamířil na jih směrem k hlavnímu městu. Začínal nacházet útěchu ve vzpomínkách na staré zlaté časy. Ostatně už mu nic jiného nezbylo.
Za tři dny se pořádně vyspal jen jednou a chtěl si být zcela jistý, že se za něj nikdo nepověsil. Proto v Gaithersburgu nečekaně sjel z dálnice a sledoval, jestli za ním nikdo nejede. Nejel. Zamířil tedy k motelu Holiday Inn a zapsal se pod falešným jménem. V motelovém baru si dal dvě piva, v jídelně se navečeřel a pak se vrátil do svého pokoje, kde se hodinu díval na CNN. Teprve poté zavolal Kielburgrovi do kanceláře a domů. Stále to však nikdo nebral.
Náhle sebou prudce škubl a strnul v šoku. Upoutala ho třetí zpráva v celostátních televizních novinách: "Bílý dům oznámil tragickou smrt brigádníka generála Calvina Kielburgra, velitele Lékařského institutu armády USA pro výzkum infekčních chorob ve Fort Detricku ve státě Maryland. Generál i jeho sekretářka byli nalezeni doma mrtví. Příčinou jejich smrti byl zřejmě neznámý virus, jenž už předtím zabil ve Spojených státech čtyři lidi, mezi nimi i další vědeckou pracovnici z Fort Detricku. Bílý dům zdůrazňuje, že tato tragická úmrtí jsou ojedinělá a veřejnosti nehrozí žádné nebezpečí."
Zkoprnělý Smith si v duchu rychle zrekapituloval, co ví: Kielburger ani Melanie Curtisová nepracovali s virem v červené zóně. Neexistoval způsob, jak by se mohli nakazit. Nešlo o žádnou nehodu, ani o přirozené šíření viru. Byla to vražda..., další dvě vraždy! Generálovi zabránili, aby se rozjel do Pentagonu a za hlavním lékařem, Melanii Curtisové zase v tom, aby někomu řekla o generálových záměrech.
A kam se poděla naprostá diskrétnost, kterou měli dodržovat všichni, kdo s virem pracovali? Teď to věděl celý národ. Někdo obrátil o sto osmdesát stupňů. Ale proč?
"...v souvislosti s tragickými událostmi ve Fort Detricku armáda žádá policii, aby vyhlásila pátrání po podplukovníku Jonathanu Smithovi, jenž bez dovolení opustil Detrick."
Smith zkameněl před obrazovkou. Na okamžik se mu zdálo, že na něj padají zdi. Zatřásl hlavou. Musí to pečlivě rozebrat. Nepřátelé, kteří zavraždil Sophii, generála a Melanii Curtisovou, mají ohromnou moc. Jdou po něm a teď ho hledá i policie.
Je úplně sám.

ČÁST
DRUHÁ

14

9.30, pátek 17. října
Bílý dům, Washington, D.C.

Prezident Samuel Adams Castilla byl v úřadu tři roky a už vedl kampaň za své znovuzvolení. Toho chladného kalného rána se měla v hotelu Mayflower uskutečnit sponzorská snídaně, jež měla mít solidní účast. Musel ji však zrušit kvůli mimořádnému zasedání, takže byl podrážděný a znepokojený.
Vztyčil se za svým masivním stolem z borového dřeva a důstojným krokem přešel ke koženému křeslu u krbu, kde se všichni shromáždili. Oválná pracovna vždy odrážela vkus právě vládnoucího prezidenta a u Castilly tomu nebylo jinak. Nepotřeboval žádného neduživého bytového architekta z východního pobřeží. Ze své guvernérské rezidence v Santa Fe si přivezl poctivý venkovský nábytek ve stylu Jihozápadu a jeden malíř z Albuquerque mu dokonale sladil červenožluté indiánské závěsy se žlutým kobercem, tkaným modrým prezidentským znakem, vázičkami, košíky a čelenkami. Vznikla tak nejútulnější Oválná pracovna v dějinách.
"Nuže," řekl, "podle CNN na ten virus umřelo zatím šest lidí. Řekněte mi, jak vážné to doopravdy je a co proti tomu budeme dělat."
Muži a ženy rozesazení kolem obyčejného borového stolku se tvářili zasmušile, avšak vyjadřovali se v opatrně optimistickém duchu. Jako první odpověděl hlavní lékař Jesse Oxnard, jenž seděl vedle ministryně zdravotnictví a sociální péče. "Na neznámý virus diagnostikovaný minulý týden zatím zemřelo celkem patnáct lidí. To jest tady v Americe. Teprve teď jsme zjistili, že původně šlo o šest případů, z nichž tři lidé přežili. To dává aspoň trochu naděje."
Personální šéf Charles Ouray dodal: "Ze zpráv Světové zdravotnické organizace vyplývá, že za mořem se nakazilo deset nebo dvanáct tisíc lidí. Několik tisíc jich už zemřelo."
"Řekl bych, že to pro nás není důvod k žádné mimořádné akci." Tak pravil náčelník generálního štábu admirál Stevens Brose, jenž se opíral o římsu krbu pod velkou krajinomalbou Skalnatých hor od Beirstadta.
"Ale virus se může šířit jako požár," zdůraznila ministryně zdravotnictví Nancy Petrelliová. "Ani při nejlepší vůli nemůžeme čekat na to, až Střediska nebo Fort Detrick vymyslí nějaká protiopatření. Musíme oslovit soukromý sektor a

požádat veškeré lékařské a farmaceutické společnosti o radu a pomoc." Upřeně se zadívala na prezidenta. "Bude hůř, pane. Za to vám ručím."
Když někteří ostatní začali protestovat, prezident je uťal. "Jaké podrobnosti o tom viru dosud máme?"
Hlavní lékař Oxnard udělal zkroušený obličej. "Je to dosud nevídaný druh, aspoň podle tvrzení Detricku a Středisek. Zatím nevíme, jak se přenáší. Zřejmě je mimořádně smrtelně nebezpečný, protože zemřeli tři lidé, kteří s ním v Detricku pracovali. I když míra úmrtnosti prvních šesti případů byla pouze padesát procent."
"Tři ze šesti je pro mě dost," utrousil pochmurně prezident. "Říkáte, že jsme v poslední době navíc přišli o tři vědce z Fort Detricku? O které?"
"Jedním z nich byl velitel, brigádní generál Calvin Kielburger."
"Panebože." Prezident smutně zavrtěl hlavou. "Vzpomínám si na něj. Mluvil jsem s ním po nástupu do úřadu. To je tragédie."
Admirál Brose zlověstně přitakal: "Tím se všechno provalilo. Po prvních čtyřech smrtelných případech jsem označil tu záležitost za přísně tajnou, protože můj podřízený generál Caspar hlásil, že situace by mohla být kritická a kolem se motá spousta amatérů. Bál jsem se, aby nevypukla panika." Odmlčel se a vyčkal na potvrzení správnosti svého rozhodnutí. Všichni přikývli, dokonce i prezident. Generál se s úlevou nadechl. "Ale když našli generála Kielburgra a jeho sekretářku doma mrtvé, zavolali policii. V nemocnici se zjistilo, že jde o stejný virus, jaký zabil prvního vědce z Institutu. Takže novináři o tom teď vědí. Musel jsem to zveřejnit, ale médiím je jasné, že informace můžou dostat jen z Pentagonu. Tečka."
"To zní rozumně," souhlasila ministryně zdravotnictví Nancy Petrelliová. "V Detricku navíc pohřešují dalšího vědce. To mi taky dělá starosti."
"Nepřišel do práce? Víte proč?"
"Ne, pane," přiznal Jesse Oxnard. "Ale okolnosti jsou dost podezřelé."
"Zmizel těsně předtím, než zemřel Kielburger a jeho sekretářka," vysvětlil náčelník generálního štábu. "Uvědomili jsme armádu, FBI i místní policii. Najdou ho. V tomto okamžiku tvrdíme, že ho hledáme kvůli výslechu."
Prezident přikývl. "To zní logicky. A souhlasím s Nancy. Zjistíme, co nám může nabídnout soukromý sektor. Chci, abyste mě o všem informovali. Smrtelný virus, o kterém nikdo nic neví, mě pořádně děsí. Měl by děsit nás všechny."

15

9.22
Washington, D.C.

Národnostně pestrá čtvrť Adams Morgan je rušnou oblastí s restauracemi na střechách domů, z nichž se naskýtá panoramatický výhled na město. Jeho hlavní tepny - Columbia Road a Osmnáctá ulice - nabízejí všehochuť kaváren, barů a klubů, knihkupectví a antikvariátů, hudebních obchodů, páchnoucích secondhandů i módních butiků. Již tak dost pitoreskní čtvrti dodávají ještě větší barvitost přistěhovalci v exotických šatech, kteří pocházejí z Guatemaly a Salvadoru, Kolumbie a Ekvádoru, Jamajky a Haiti, obou Kong a Kambodže, Laosu či Vietnamu.
Zvláštní agent FBI Lon Forbes čekal na podplukovníka Jonathana Smithe na smluveném místě schůzky u zadního stolku v kavárně kousek od Osmnácté. V lokále měli typické okrouhlé hrnky na kávu, jež vypadaly tak zašle, jako by tam byly už z dob, kdy se po hřebetech místních hor prohánělí indiáni. Forbes toho o Smithovi věděl velmi málo, vlastně jen to, že se prohlašoval za přítele Billa Griffina. To ho zaujalo a zároveň nabádalo k opatrnosti.
Agent Forbes si o Smithovi zjistil, že byl přidělen do Fort Detricku jako pracovník výzkumu. Na podrobnější pátrání v jeho minulosti však neměl čas, a proto navrhl, že se sejdou v této odpudivé kavárně. Forbes přišel brzo a sledoval, jak kolem procházejí lidé, kteří vyrazili na pozdní snídani. Pak přišel Smith.
Podplukovník v důstojnické khaki uniformě se zastavil před vchodem, rozhlédl se, změřil si pohledem interiér a nakonec vešel. Agent FBI si okamžitě všiml jeho impozantní postavy a vycítil, že v něm dříme značná síla. Aspoň na první pohled Smith nevypadal jako vědátor, jenž si žije ve svém tajemném světě buněčné a molekulární biologie.
Smith usrkával kávu a prohodil pár poznámek o počasí - bylo totiž nezvykle teplo. Pak se zeptal Forbese, jestli si nedá moučník, což agent odmítl. Neustále přitom podupával nohou pod miniaturním stolkem. Forbes jej pozoroval a naslouchal. Podplukovníkova drsná tvář s vysedlými lícními kostmi mu trochu připomínala amerického indiána. Napomáhaly tomu i černé vlasy, úhledně sčesané dozadu. Smithovy oči byly plné temnoty, jež neměla nic společného s jejich inkoustovou barvou. Forbesovi připadalo, že ve vzduchu visí výbuch. Ten důstojník nebyl nervózní. Byl napjatý jako ocelová pružina.
"Musím se spojit s Billem," oznámil nakonec Smith.
"Proč?"
Smith chvíli přemítal, jestli má odpovědět. Nakonec se rozhodl, že to riskne a poodhalí něco ze svých informací. Koneckonců sem přišel proto, aby požádal o pomoc. "Před pár dny mě Bill kontaktoval. Domluvil tajnou schůzku v parku Rock Creek a varoval mě, že mi možná hrozí nebezpečí. Teď se to potvrdilo a já potřebuju zjistit, jak to věděl a co ví teď."
"Je mi to jasné. Řeknete mi, v čem to nebezpečí spočívá?"
"Někdo mě chce zabít."
"A vy nevíte kdo?"
"Vpodstatě ne."

Forbes se rozhlédl po prázdných stolcích. "Nechcete mě zasvětit do podrobností?"
"Zatím ne. Jen potřebuju najít Billa."
"Jsme velká organizace. Proč zrovna já?"
"Vzpomněl jsem si, jak Bill říkal, že jste tam byl skoro jediný jeho přítel. Jediný, komu věřil. Kdyby se dostal do průšvihu, prý byste ho podržel."
Což byla naprostá pravda a Forbes to věděl. Smith si připsal další kladný bod, jelikož Bill by to řekl jedině dalšímu člověku, kterému věřil.
"Dobře. Teď mi povězte o vás a o Billovi."
Smith mu popsal, jak spolu vyrůstali a pak studovali na střední i na vysoké škole. Forbes poslouchal a porovnával to s tím, co mu řekl Griffin a co věděl z osobního spisu, jenž si prostudoval po Griffinově zmizení. Zdálo se, že všechno sedí.
Forbes se napil kávy. Naklonil se nad stolek v ospalé kavárně a zamyšleně se zadíval na ruce, v nichž svíral hrnek. Pak tichým a vážným hlasem řekl: "Bill mi zachránil život. Ne jednou, ale dvakrát. Byli jsme parťáci, kamarádi a ještě mnohem víc. Mnohem víc." Pohlédl na Smithe. "Stačí?"
Smith se snažil nahlédnout za Forbesovy oči. V tom jediném slůvku s otazníkem se skrýval celý svět. Byli si tak blízcí, že mezi sebou měli něco, o čem FBI nevěděla? Porušili společně pravidla? Kryli si navzájem záda? Porušili zákony?
Dělali jsme různé věci, stačí? Na podrobnosti se neptejte. Povím vám jen tolik: Pokud jde o Griffina, můžete se na mě s důvěrou obrátit o pomoc. A vám se dá důvěřovat?
"Vy víte, kde je," zkusil to Smith.
"Ne."
"Můžete se s ním spojit?"
"Snad." Forbes se napil kávy. Ne že by měl chuť, spíš potřeboval získat čas. "On už není u FBI. To jste asi nevěděl."
"Věděl. Řekl mi to, když jsme se spolu sešli. Ale nevěděl jsem, jestli mu mám věřit. Mohl pracovat v utajení."
"Nepracuje v utajení." Forbes zaváhal, ale nakonec dodal: "Přišel z vojenské rozvědky, ale na rozdíl od ní má FBI svoje pravidla. Na všechno. Musíte se zodpovídat z každého kroku, a to bez ohledu na jeho výsledek. Na všechno musíte vyplnit papíry. Bill byl přehnaně aktivní a těm nahoře iniciativa moc nevoní. A už vůbec ne tajná iniciativa. FBI má ráda agenty, kteří o každém svém nadechnutí podají hlášení v trojím provedení. To Billovi nikdy nesedělo."
Smith se pousmál. "Tomu bych docela věřil."
"Dostal se do průšvihu. Pro nekázeň a neschopnost kolektivní práce. I já jsem si to pěkně schytal. Jenže Bill zašel ještě dál. Porušoval pravidla, bral to hlava nehlava a ne vždycky přitom domyslel svoje činy a výdaje. Obvinili ho ze zneužívání prostředků. Při řešení případů uzavíral různé dohody, jenže FBI mu některé odmítla proplatit, protože v nich figurovaly zvlášť pochybné osoby. Zkrátka házeli Billovi klacky pod nohy, až toho měl nakonec dost."
"Odešel?"
Forbes si sáhl do saka pro kapesník. Smith spatřil velký browning ráže deset milimetrů, jenž měl v pouzdře na rameni. FBI žila stále v přesvědčení, že její agenti musí nosit velké pistole. Forbes si otřel tvář. Bylo vidět, že si dělá starosti. Ale ne sám o sebe. O Billa Griffina.
"Ne tak docela. V případu jednoho daňového úniku se setkal s někým, kdo měl peníze a moc. Nikdy jsem nezjistil, co byl ten člověk zač. Bill začal vynechávat schůze a mezi jednotlivými úkoly do Hooverovy budovy vůbec nechodil. Když ho poslali pracovat do jedné z poboček v terénu, někdy se neukázal celé dny. Pak zvoral jeden úkol a začalo se povídat, že si žije na vysoké noze. Když má člověk moc peněz, tak se mu zatočí hlava. Ředitel našel důkaz, že Bill tajně pracuje pro toho daňového podvodníka a že občas používá pochybné praktiky - zastrašování, zneužívání služebního odznaku k nátlaku na lidi a tak podobně. Když pracujete pro FBI, tak ji taky reprezentujete. Tečka. Vykopli ho. Začal pro někoho dělat. Měl jsem dojem, že je to ten daňový podvodník, kterému předtím tajně pomáhal." Smutně zavrtěl hlavou. "Neviděl jsem ho už přes rok."
Smith se snažil sledovat ulici za velkými okny, ale špinavé sklo bylo polepené spoustou reklam. "Pochopil bych, kdyby byl naštvaný a znechucený. Ale pracovat pro někoho takového? Zastrašovat lidi? To mi k Billovi nějak nepasuje."
"Říkejte si tomu, jak chcete - znechucení, ztráta iluzí nebo třeba pocit zrady principů." Forbes pokrčil rameny. "V jeho případě se nikdo v FBI o nějakou spravedlnost nestaral. Šlo jen a jen o pravidla. O zákon. No a Billovi šlo taky o peníze a o moc. Nikdo nepřevlíkne kabát tak rychle jako ten, kdo ztratil svoji víru."
"A vám to nevadí?"
"Vadí, nevadí. Bill to tak prostě chce a já se neptám. Pořád je to můj kámoš."
Smith uvažoval. Byl v podobném postavení jako Bill. S tím rozdílem, že jeho nehodila přes palubu FBI, ale armáda. Jak daleko měl nyní sám k tomu, aby sklouzl po šikmé ploše? V očích Pentagonu to už nejspíš udělal. Přinejmenším měl neomluvenou absenci. Má zrovna on právo soudit Billa? Není tenhle agent FBI lepším přítelem jeho starého kamaráda, než on sám?
Kdo je bez viny, ať hodí kamenem.
"Vy nevíte, kde je? Ani kdo je ten chlápek, pro kterého pracuje?"
Forbes řekl: "Nevím, kde je, ani jestli pro toho chlápka vůbec pracuje. Já nevím, co je zač, je to jen tušení."
"Ale s Billem se spojit můžete, ne?"
Forbes pomalu zamrkal. "Řekněme, že můžu. Co bych mu měl říct?"
Smith to měl promyšlené. "Že jsem vzal jeho varování vážně. Že jsem přežil, ale že zavraždili Sophii. Že vím, že mají ten virus, ale nevím, co mají za lubem, a potřebuju s ním mluvit."
Forbes si zkoumavě prohlížel statného vojáka alias vědce. FBI dostala před pár dny hlášení o znepokojivé situaci, kterou vyvolal neznámý virus, a také o smrti doktorky Sophie Russellové. Dnes ráno pak přišla zpráva od vojáků, že Smith je nezvěstný a že by mohl ohrozit vyšetřování, jehož fakta prohlásil Bílý dům za přísně tajná. FBI dostala za úkol

pátrat po Smithovi a v případě dopadení ho eskortovat zpět do Fort Detricku.
Celoživotní praxe však Forbese naučila odhadnout člověka během několika sekund. Často na tom závisel jeho vlastní život. Vycítil, že Smith není nepřítel. Jestli něco ohrožovalo vyšetřování, byl to paranoidní rozkaz, jenž znemožňoval vědcům pátrání. Pentagon nestál o žádné další titulky o bakteriologických zbraních, které během Pouštní bouře mohly zasáhnout americké vojáky. Armádním pohlavárům šlo jako obvykle o jediné: aby si dál mohli sedět na zadku hezky v teple.
"Jestli ho seženu, předám mu váš vzkaz, podplukovníku." Forbes vstal. "Něco vám poradím. Dávejte si pozor, co děláte a s kým mluvíte. Byl na vás vydán zatykač pro dezerci. Už mě nikdy nesháněj te."
Když Smith uslyšel tu novinu, sevřely se mu útroby. Nepřekvapilo ho to, i tak to ale byla rána. Měl pocit, že ho všichni zradili, ale tak to bylo už od jeho návratu z Londýna. Nejdřív ztratil Sophii a teď i svoji práci, celou kariéru. Bylo mu, jako by spolkl střep.
Když agent FBI zamířil ke dveřím, Smith se rozhlédl po kavárně s prořídlými zákazníky, kteří se skláněli nad exotickými kávami a čaji. Vzhlédl právě v okamžiku, když Forbes vyšel ze dveří a zkušeným okem si prohlédl rušnou ulici. Pak zmizel jako pára nad jeho kávou. Smith položil na stůl peníze a vyklouzl zadními dveřmi. Venku nespatřil nikoho podezřelého, ani žádná zhasnutá zaparkovaná auta, v nichž by někdo seděl. Chvatně tedy zamířil ke vzdálené stanici metra Woodley. Srdce mu přitom ostražitě tepalo.

16

10.03
Washington, D.C.

Smith vystoupil z metra na stanici Dupont Circle. Hřejivé ranní slunce jasně ozařovalo husté šňůry aut, jež proudily po okruhu kolem lidského mraveniště. Nenuceně se rozhlédl a vmísil se do davu úředníků a státních zaměstnanců, kteří si v přestávce vyrazili na svačinu. Neustále těkal pohledem a razil si cestu bludištěm ulic plných kaváren, restaurací, knihkupectví a butiků. Zdejší obchody byly honosnější než ty v Adams-Morganu, a i když byl říjen, turisté ochotně vytahovali peněženky a čile nakupovali.
Jak si tak prohlížel tváře kolemjdoucích, několikrát zažil hořkosladký pocit déjá vu a na chvíli se mu zazdálo, jako by právě zahlédl Sophii...
Není mrtvá.
Naopak, je živá a zdravá. Jen pár kroků od něj.
Jedna brunetka měla stejně houpavou a vyzývavou chůzi jako ona. Chtělo se mu běžet za ní, aby si ji mohl prohlédnout zblízka. Jiná žena měla dlouhé světlé vlasy svázané do stejného ohonu, jaký vždycky nosila Sophie, aby jí vlasy při práci nepadaly do obličeje. Další žena za sebou zanechala vůni tak podobnou Sophiině parfému, že se mu bolestí sevřel žaludek.
Musíš to překonat, poručil si v duchu.
Měl spoustu práce. Strašně důležité práce, díky níž by Sophiina tragická smrt snad mohla dostat nějaký smysl.
Nadechl se a zadržel dech. Přinutil se k ostražitosti a začal se rozhlížet, jestli ho nikdo nesleduje. Mířil po bulváru Massachusetts Avenue na sever směrem k náměstí Sheridan Circle a ulici Embassy Row. Když byl v půli cesty k Sheridanu, učinil poslední opatření, aby se ujistil, že jej nikdo nesleduje: rychle vešel do hlavního vchodu čerstvě otevřené Phillipsovy sbírky, spěšně prošel prázdnými sály plnými nádherných obrazů Renoira a Cézanna, provokativních pláten Rothkose i O'Keeffese a poté vyklouzl ven postranními požárními dveřmi. Na chvíli se zastavil, opřel se o zeď budovy a sledoval chodce a auta.
Nakonec s uspokojením usoudil, že ho nikdo nesleduje. A jestli se na něj předtím někdo pověsil, tak ho setřásl. Spěšně vyrazil zpět k Massachusetts Avenue a svému triumphu zaparkovanému v postranní uličce.
Když předchozí noci slyšel v televizi o Kielburgrovi, Melanii Curtisové a o své dezerci, ještě posílil úhybné manévry. Vzbudil se před rozbřeskem v Gaithersburgu díky vnitřnímu budíku, který v sobě mají všichni vojenští chirurgové vyslaní do akce. Koupal se v ledovém potu, jenž byl následkem neklidné noci plné snů o Sophii. Přinutil se sníst vydatnou snídani a pozorně sledoval houstnoucí ranní provoz na hlavní silnici a vrtulníky dopravní policie, které jej monitorovaly. Pak se vysprchoval, oholil a v sedm hodin odhodlaně vyrazil.
Z telefonního automatu zavolal zvláštnímu agentu Forbesovi a zamířil přes řeku Potomac do Washingtonu. Hodnou chvíli kroužil městem, než nakonec zaparkoval triumph poblíž Embassy Row a skočil do vlaku metra, jenž ho dovezl na schůzku s Forbesem.
Když znovu nasedl do auta, rozvážně zamířil směrem k rušné ulici v obytné čtvrti mezi Dupont Circle a Washington Circle. Vjezd na úzkou cestu lemovanou vysokým neudržovaným živým plotem označovala nápadná cedule: SOUKROMÝ MAJETEK! Pod ní visely menší cedule: VSTUP ZAKÁZÁN. NEMÁM ZÁJEM O OBCHODNÍ ZÁSTUPCE ANI O VÝBĚRČÍ. BĚŽTE PRYČ!
Smith nápisy ignoroval a vjel na cestu. Za živým plotem se skrýval bílý dřevěný bungalov s černými okny a dveřmi. Zaparkoval před cihlovou pěšinou, jež vedla od příjezdové cesty k hlavnímu vchodu.
Jakmile vystoupil, jakýsi strojový hlas mu oznámil: "Stát! Uveďte jméno a účel návštěvy. Pokud tak neučiníte do pěti sekund, aktivují se obranná opatření." Z hlubokého hlasu čišela taková autorita, jako by snad přicházel ze samotných nebes.
Smith se jen pousmál. Majitel domku byl počítačový génius a nastražil na příjezdovou cestu celou sbírku pastí - od

mračna slzného plynu až po postřik merkaptanem, jenž vykoupal oběti v odporném smradu. Smithův starý přítel Marty Zellerbach, vlastník nemovitosti, musel před pár lety párkrát k soudu. Poslali ho tam rozzuření podomní obchodníci, kontroloři měřáků, listonoši a rozvažeči zboží.
Marty měl dva doktoráty, ale vždycky působil jako mírný a odpovědný člověk, možná i trochu naivka. Navíc byl mimořádně bohatý a tak si mohl dovolit ty nejlepší obhájce, kteří přispěchali s pádnými argumenty: Postižení nemohli přehlédnout cedule. Museli vědět, že vstupují do zákazu. Osamělý postižený člověk je zcela rozumně požádal, aby prokázali svoji totožnost. A dostali varování.
Jeho bezpečnostní opatření byla sice nepříjemná, nemohla však způsobit smrt ani vážnější zranění. Marty vždycky své spory vyhrával, takže policie ho časem přestala stíhat a poradila stěžovatelům, aby přistoupili na náhradu škody a příště neporušovali zákaz vstupu.
"No tak, Marty," řekl Smith pobaveně, "tady tvůj starej kámoš Jonathan Smith."
Nastalo překvapené ticho. Pak se ozvalo: "Jděte po cihlové pěšině k hlavním dveřím. Nesmíte z ní sejít, jinak se aktivují další obranná opatření." Neosobní hlas náhle utichl a ozvala se starostlivá slova: "Dej bacha, Jone. Jinak bys mohl nasmrádnout jako skunk a to bych nerad."

Smith šel trasou, kterou Marty předepsal. Celé okolí domu hlídaly neviditelné laserové paprsky. Krok mimo pěšinu, nebo jakékoli jiné narušení a spustilo by se bůhvíco.
Vyšel po schůdcích na zastřešenou verandu. "Odvolej psy, Marty. Jsem tady. Otevři."
Zevnitř zaznělo vemlouvavé: "Musíš dodržovat pravidla, Jone." Vtom se však znovu ozval strojový hlas: "Zůstaňte přede dveřmi. Otevřete krabici napravo a položte levou dlaň na sklo."
"No nazdar," vydechl Smith, ale zároveň se usmál.
Náhle se zvedly dva zlověstné kovové štíty chránící dveře a Smith spatřil tmavé trubice, jež mohly obsahovat cokoli - od stříkacích pistolí s barvou až po odpalovače raket. Marty se vždycky dětinsky vyžíval v nápadech a hrách, které většinu lidí přestaly bavit už v pubertě. Smith však svolně otevřel železnou krabici a položil ruku na tabulku skla. Dobře ten postup znal: Videokamera pořídila digitální snímek jeho tváře a Martyho superpočítač okamžitě převedl obličejové míry do série číselných hodnot. Tabulka skla zároveň sejmula otisk jeho dlaně. Počítač pak porovnal shromážděné údaje s čárovým kódem, který si Marty vedl na všechny lidi, jež znal.
Prkenný hlas oznámil: "Jste podplukovník Jonathan Jackson Smith. Můžete tedy vstoupit."
"Díky, Marty," utrousil Smith. "Doteď jsem nevěděl, kdo vlastně jsem."
"Moc vtipné, Jone."
Následovala série prudkých cvaknutí, pak se ozvalo řinčení a ocelové dveře pobité prkny se odsunuly po vrzavé kolejnici. Údržba nepatřila mezi Martyho koníčky, narozdíl od teatrálnosti. Smith vstoupil do místnosti, jež vypadala jako normální předsíň, ovšem s výjimkou jedné pozoruhodné maličkosti - v cestě dál mu bránila železná klec. Když se za ním automaticky zavřely vchodové dveře, Smith uvízl v mřížích připomínajících vězení.
"Nazdar, Jone," ozval se zpoza předsíně vysoký Martyho hlas. Mluvil pomalu a pečlivě artikuloval. Klec se s cvaknutím otevřela a Marty se objevil v jedněch z dveří na straně. "Račte vstoupit." V očích se mu ďábelsky zablesklo.
Marty byl zavalitý mužík, jenž chodil tak nemotorně, jako by se nikdy pořádně nenaučil pokládat nohu před nohu.
Smith za ním vešel do ohromného počítačového sálu, v němž panoval strašný nepořádek. Veškeré stěny i většinu podlahy zabíral impozantní centrální počítač typu Cray spolu s dalším technickým vybavením. V místnosti bylo jen pár kousků nábytku, které vypadaly jako vyřazené z Armády spásy. Okna se zataženými závěsy uzavíralo ocelové mřížoví.
Smith řekl: "Je to už pěkná doba, Marty. Jsem rád, že tě zas vidím."
"Díky, nápodobně." Plaše se usmál. Jeho zelené oči se na Smithe na okamžik podívaly, hned však opět uhnuly jinam.
"Bereš svoje léky, Marty?"
"Ale jo." Nebyl z toho právě šťastný. "Posaď se, Jone. Dáš si kafe a nějakou sušenku?"
Martin Joseph Zellerbach - doktor filozofie a literatury (na Harvardu) - byl už od dob, co Smith s Martym studoval na stejném gymnáziu, pacientem jeho strýce Teda, klinického psychiatra. Daleko přizpůsobivější a sociálně vyspělejší Smith vzal Martyho pod svá křídla a chránil ho před krutými posměšky ostatních dětí, a dokonce i některých učitelů.
Marty nebyl hloupý. Naopak, už od pěti let splňoval v testech inteligence úroveň geniality. Smith ho vždycky považoval za zábavného, milého a intelektuálně podnětného kamaráda. Jak léta plynula, Martyho inteligence ještě vzrůstala - a s ní i osamělost. Ve škole rád vedl s každým akademické debaty, neměl však vůbec žádný pojem o jiných lidech, ani o vztazích, které jsou pro děti a dospívající tak důležité. Ostatní ho prostě nezajímali.
Jako posedlý objevoval jednu tajemnou kuriozitu za druhou a podával o tom dlouhé výklady. V řadě předmětů znal už dopředu všechny odpovědi, takže aby se tolik nenudil, narušoval hodiny svými divokými nápady a fantasmagoriemi. Nikdo nemohl uvěřit, že člověk tak chytrý jako Marty nerozvrací pořádek úmyslně, a proto ho učitelé často posílali do ředitelny. V pozdějších letech se Smith musel poprat se spoustou rozběsněných hochů, kteří si mysleli, že si z nich či z jejich dívek Marty dělá "srandu".
Všechno to neobvyklé chování pramenilo z Aspergrova syndromu, vzácné poruchy, jež je jedním z mírnějších projevů autismu. Diagnózy z dětství hovořily o všem možném - od "náznaku autismu" přes obsesivně-kompulzivní poruchu až po rozvinutý autismus. Přesnou diagnózu určil až Smithův strýc Teď. Marty měl tyto hlavní příznaky: nutkavé myšlenky, vysokou inteligenci, ohromující nedostatek sociálních a komunikačních dovedností a obrovský talent v jedné konkrétní oblasti - v elektrotechnice.
Lidé s Aspergrovým syndromem jsou popisováni jako "aktivní, ale podivínští", případně jako "autisticko-excentričtí". Marty byl však trochu horší případ. I když se ho odborníci pokoušeli socializovat, celých patnáct let nevytáhl paty z bungalovu - s výjimkou několika krátkých výletů k soudu. Ze svého domova s láskou vypiplal elektronický ráj a také

bezpečné útočiště svých výstředností.
Byla to nevyléčitelná nemoc a jedinou pomoc pro lidi jako Marty znamenaly léky, obvykle stimulanty centrálního nervového systému jako adderall ritalin, cylert nebo ten nový, který Marty bral - mideral. Stejně jako u schizofrenie léky umožňovaly člověku fungovat s nohama pevně na zemi. Držely na uzdě jeho fantazie, nadšení i utkvělé představy. Marty je sice nesnášel, ale bral je pokaždé, když věděl, že musí dělat "normální" činnosti jako například platit účty, nebo když hrozilo, že ho Asperger úplně vyhodí ze sedla.
Marty ovšem říkal, že když je na práškách, všechno je náhle kalné a vzdálené a větší část jeho tvůrčího génia zmizí v nenávratnu. Proto s nadšením uvítal nový lék, který ho uklidnil stejně rychle jako většina ostatních, ale jeho účinky trvaly nejvýš šest hodin, což znamenalo, že mohl brát dávku častěji. Ve své domácí izolaci tak mohl být bez léků delší dobu než většina lidí postižených Aspergrovým syndromem.
Jestli potřebujete počítačového génia, jenž by dokázal tvůrčím způsobem pracovat v cizích systémech, chtějte Martyho Zellerbacha bez léků. Pak ho ovšem sami musíte držet na uzdě a poznat, kdy je čas vrátit ho na zem, pokud by se chystal vzlétnout na svoji oběžnou dráhu.
Což byl přesně důvod Smithovy návštěvy.
"Marty, potřebuju pomoct."
"Jasně, Jone." Marty se usmál, špinavý hrnek s kávou v ruce. "Už je skoro čas na novou dávku léků. Nevezmu si ji."
"Doufal jsem, že to řekneš."
Smith mu vyprávěl o zprávě z Institutu prince Leopolda v Belgii, která jako by neexistovala. O Sophiiných telefonátech, jejichž záznamy se ztratily. O tom, že potřebuje jakoukoli informaci, jež se vztahuje k výskytu neznámého viru kdekoli ve světě. "A ještě pár dalších věcí. Chci najít Billa Griffina. Pamatuješ si ho ze školy." Nakonec mu popsal, jak zjistil, že stopa tří obětí viru vede do jediné polní nemocnice za války v Perském zálivu. "Mrkni se, jestli se dá zjistit něco o výskytu toho viru v Iráku před deseti lety."
Marty odložil hrnek a ukázal na svůj centrální počítač. Po tváři se mu rozlil nadšený úsměv. "Použiju svoje nové programy."
Smith vstal. "Za hodinku jsem zpátky."
"Fajn." Marty si zamnul ruce. "To bude nářez."
Když Smith odcházel, Martyho neohrabané prstíky začaly pomalu klouzat po klávesnici. Smith však věděl, že léky brzy přestanou účinkovat a Martyho prsty i mozek pak budou létat až téměř do vesmírných výšin, takže si bude znovu muset vzít mideral.
Když Smith vyšel ven, rychle zamířil ke svému triumphu. V hluku projíždějících aut si nevšiml, že vysoko nad jeho hlavou visí vrtulník. Stroj se vzápětí rozletěl, opsal široký půlkruh doleva a vyrazil souběžně se Smithem, jenž řídil auto směrem k bulváru Massachusetts Avenue.
Uvnitř vrtulníku burácel hluk rotorů a větru, jenž proudil otevřeným oknem. Nadal al-Hassan si přiložil mikrofon těsně k ústům. "Madduxi? Smith navštívil bungalov poblíž Dupont Cir-cle." Vysvětlil mu polohu na mapě města a popsal ukrytou příjezdovou cestu i vysoký živý plot. "Zjistěte, kdo tam bydlí, a co mu Smith chtěl."
Vypnul mikrofon a zíral dolů na starý klasický triumph, jenž mířil k Georgetownu. Poprvé se al-Hassan cítil nesvůj. Nikoli proto, že ho čekal rozhovor s Tremontem, ale že si bude muset toho Smithe pohlídat. I kdyby se Billu Griffinovi dalo věřit, na Smithe možná nebude stačit.

17

10.34
Washington, D.C.

Bill Griffin byl krátce ženatý a Smith se s jeho manželkou dvakrát setkal ještě v době, než se vůbec zasnoubili. V obou případech si vyrazili do města a brázdili hlučnými newyorskými bary, kde Bill za starých časů u armády býval častým hostem. Bill si tenkrát v barech opravdu hojně užíval, možná proto, že trávil život v daleké cizině, kde každý krok mohl být jeho poslední a každý zvuk znamenal nebezpečí útoku nepřítele. O jeho ženě ani o manželství Smith nevěděl nic, až na to, že jim to spolu vydrželo necelé dva roky. Doslechl se, že pořád bydlí v tomtéž bytě v Georgetownu, v němž žila s Billem. Jestli je Bill v nebezpečí, mohl se tam zašít. Na takovém místě by ho hledal málokdo.
Byla to sice střela od pasu, ale kromě Martyho už neměl příliš možností.
Když dojel k činžovnímu domu, kde bydlela, zavolal jí z mobilního telefonu.
Ohlásila se okamžitě a důrazně. "Marjorie Griffinová."
"Paní Griffinová, vy si mě asi nepamatujete, ale já jsem Jonathan Smith, Billův..."
"Pamatuju si vás, kapitáne Smithi. Nebo jste už major či plukovník?"
"Já ani pořádně nevím, co vlastně jsem, ale na tom stejně nesejde. Ještě včera jsem byl podplukovník. Vidím, že jste si nechala Billovo jméno."
"Milovala jsem ho, pane podplukovníku. Jenže on měl bohužel radši svoji práci. Ale vy určitě nevoláte, abyste se mě přeptal na manželství nebo na rozvod. Hledáte Billa, je to tak?"
Smith byl opatrný. "No, víte..."
"To je v pořádku. Říkal, že možná zavoláte."
"Viděla jste ho?"
Nastala pomlka. "Kde jste?"

"Před vaším domem. V tom triumphu."
"Sejdu dolů."

Ve velké neuspořádané místnosti nacpané počítačovými terminály, monitory a obvodovými deskami se Marty Zellerbach předklonil a soustředil se. U jeho křesla se v nevzhledných hromadách kupily roztrhané papíry z tiskárny. Z přijímače, jenž tajně zachycoval pískání a pípání charakteristické pro přenos dat, vycházelo tiché praskání statické elektřiny. Závěsy byly zatažené, vzduch byl chladný a suchý. Toto téměř klaustrofobické prostředí vyhovovalo Martyho výpočetní technice a koneckonců i jemu samotnému. S pomocí hesla Jona Smithe se napojil na počítačový systém Institutu a pronikl na server. Nyní začala opravdová akce. Marty s velkým vzrušením procházel rozličné adresáře, až nalezl soubor s hesly správce systému. Posměšně se ušklíbl. Data byla zakódovaná.
Zavřel soubor a našel jiný, z nějž vyčetl, že server Institutu používá Popcorn - jeden z nejmodernějších šifrovacích systémů. Spokojeně přikývl. Byl to prvotřídní software, což znamenalo, že laboratoř je v dobrých rukou.
Nikdo však nepočítal s Martym Zellerbachem. S pomocí vlastního programu nakonfiguroval svůj počítač tak, aby hledal heslo mezi všemi slovy z Websterova úplného slovníku a navíc v dialozích ze všech čtyř dílů Hvězdných válek, v televizním seriálu Star Trek a filmech na stejné téma, v Létajícím cirkusu Montyho Pythonu a všech románech J.R.R. Tolkiena - tedy v oblíbených dílech lidí od počítačů.
Marty vyskočil a začal přecházet sem a tam. Sepjal ruce za zády a svým rozevlátým krokem korzoval po místnosti jako nějaký samozvaný kapitán na lodi, která se ocitla na rozbouřeném moři. Jeho program byl neuvěřitelně rychlý, přesto však musel čekat jako ostatní smrtelnicí. Ti nejlepší hackeři dnes dokážou ukradnout většinu hesel, nabourat se dokonce i do počítačů Pentagonu a brázdit celosvětovým internetem jako psanci z Divokého západu.
I začátečník si může nakoupit software, umožňující proniknout a zaútočit na webové stránky. To je také důvod, proč velké podniky a státní úřady neustále zdokonalovaly své zabezpečení. Marty si proto psal vlastní programy a vyvíjel vlastní skenery, s jejichž pomocí mohl najít slabiny systému a probourat se zdmi zabezpečení, jež by ostatní zastavily.
Náhle uslyšel, že se jeho počítač rozcinkal jako domovní zvonek z jedné staré televizní show. Cinky-linky. Uchichtl se, rozběhl se ke svému křeslu, natočil se v něm k monitoru a radostně zavýskl. Heslo bylo jeho. Nebylo nijak zvlášť důmyslné - Betazoid, tedy jméno mimosmyslových obyvatel planetky Beta ze Star Treku. Ani nemusel použít svůj dokonalejší dekodér, jenž pracoval i s generátorem náhodných čísel a vyhýbal se všem skutečným slovům. Kromě souboru s hesly správce systému získal také vnitřní adresu internetového protokolu. Měl tedy plán počítačové sítě Institutu a brzy pronikl i ke kořenovému adresáři, což znamenalo, že měl přístup ke všem souborům a mohl pozměňovat, vymazávat a vyhledávat všechny údaje. Byl jako Bůh.
Služba, o niž ho požádal Jon Smith, nebyla žádná hračka, ale ani obzvláštní věda. Marty rychle prohlédl všechny e-maily z Institutu prince Leopolda, žádnou zmínku o novém viru však nenalezl. Tyto soubory Jona nezajímaly. Pokud z dotyčné laboratoře přišlo ještě něco jiného, očím většiny smrtelníků by to zůstalo utajeno. Navždy. Už by se vzdali.
Marty však spustil další vyhledávací program a pátral v prostorech a skulinkách mezi daty. Jak do systému přitékaly další údaje, přepisovaly ty staré, a jakmile se tak stalo, původní data se už teoreticky nedala znovu najít. Když jeho program nemohl nalézt stopu po žádném dalším e-mailu z belgické laboratoře, Marty usoudil, že pravděpodobně půjde o takový případ.
Zaklonil hlavu a vzepjal ruce ke stropu. Léky přestaly účinkovat. Náhle se mu rozsvítilo v hlavě a vše vnímal s neobyčejnou ostrostí. Zachvěl se vzrušením. Pohlédl dolů a spatřil, že jeho prsty létají po klávesách, jako by chtěly udržet tempo s jeho myšlenkami. Zadal do programu jiný způsob vyhledávání, jenž se zaměřil na kousky názvu, e-mailové adresy a dalších poznávacích znamení. Program s neuvěřitelnou rychlostí hledal..., až nalezl dva útržky jména laboratoře - opold Inst.
Vykřikl a vydal se po stopách e-mailu. Na data a čísla měl Marty mimořádně vyvinutý čich, a tak nakonec došel až k Federálnímu středisku lékařských zdrojů a k terminálu, do nějž byl přístup jedině s heslem ředitelky Lily Löwensteinové. Usilovně pátral po stopách vedoucích až k samotnému Institutu prince Leopolda.
Vtom se jeho zelená očka rozzářila. "A mám tě, ty bestie vzteklivá!" zařval. Byl to odkaz na Lewise Carrolla a jeho báseň Tlachapoud. Ve skrytém záložním souboru pohřbeném hluboko uvnitř systémového jazyka institutu našel skutečnou kopii zprávy.
Institut tropického lékařství prince Leopolda rozeslal tu zprávu laboratořím stupně čtyři po celém světě. Martymu stačil jen zběžný pohled, aby usoudil, že by to Jonovi mohlo pomoci. Poté se snažil vypátrat e-mail, kde se dalo. Zamračil se, důkazy se totiž kupily: někdo zprávu vymazal nejen z původního místa v centrálním počítači Institutu prince Leopolda, ale také z adres různých příjemců. Nebo to tak mělo aspoň vypadat. Právě k tomu by dospěl průměrný počítačový fanoušek, obyčejný hacker, a dokonce i většina odborníků na elektronické zabezpečení.
Nikoli však Marty Zellerbach. Ostatní počítačoví maniaci za ním chodili, aby jim pomohl pochopit a vyřešit dosud nepoznané problémy. Neměl žádné tituly - tedy kromě doktorátu z kvantové fyziky, matematiky a z literatury - a pro nikoho nepracoval. Jen sám pro sebe. Připomínal velrybu, jež uvázla na suchu. V tělesném světě se jen nemotorně batolil, zadýchával se a byl předmětem soucitu či posměchu, elektronickými vodami kybernetického oceánu však proplouval s elegancí a suverenitou. Zde byl vládcem - Neptunem, jemuž méně schopní smrtelníci vzdávali hold.
Šťastně se zasmál, zamával prstem ve vzduchu jako mečem a vyskočil. Prudkým klepnutím dal příkaz k tisku. Když vysekl pokřivenou piruetu, stroj vyplivl zprávu. Nic neuspokojovalo Martyho víc než skutečnost, že dokázal to, co nikdo jiný. Bylo to aspoň malé odškodné za život v osamění a ve chvílích klidu o tom tak občas uvažoval.
Přesto však pohrdal zdravými a hloupými lidmi, kteří ho odsuzovali a vedli "obyčejný" život a měli "vztahy". Marty byl přesvědčen, že prožil daleko víc vztahů, než většina lidí za celý život - a to navzdory Aspergrovu syndromu, lékům i tomu, že v posledních patnácti letech jen zřídka opustil čtyři zdi svého bungalovu. Co si ti kreténi venku myslí, že asi

dělá? K čemu je podle nich e-mail? Pitomci!
Popadl zprávu a zatřásl s ní jako s hlavou sťatého nepřítele. "Ty hnusný vire, nic nemůže porazit paladina. A Velký paladin, to jsem já! Vítězství je moje!"
O půl hodiny později ho stopy z téhož terminálu Lékařských zdrojů zavedly přímo do zastaralé elektronické sítě irácké vlády, kde našel řadu rok starých zpráv o případech syndromu akutní respirační tísně. Také je vytiskl a dál brouzdal iráckým počítačovým systémem a pátral po nějakém hlášení o hledaném viru. Došel až k období operace Pouštní bouře, nic však nenalezl.
Telefonní výkazy Sophie Russellové byly tvrdším oříškem. V telefonním systému ve Fredericku nenašel žádné stopy po cizím zásahu. Jestli existoval záznam o chybějícím hovoru z linky Sophie Russellové, vymazal ho někdo přímo v ústředně a odstranil všechny stopy.
Všechny pokusy najít Billa Griffina na základě údajů z vysoké školy, zdravotního a sociálního pojištění či jakékoli jiné soukromé či veřejné součásti jeho minulosti skončily stejným výsledkem: adresa neznámá. Marty tedy vzal útokem systém FBI, do nějž vnikal tak často, že to jeho počítač už dokázal téměř sám. Měl na to omezený čas, protože Detekční systém narušitelů, jímž FBI disponovala, patřil mezi nejlepší. Nahlédl tam však na dost dlouho, aby zjistil, že Griffinovy oficiální záznamy byly ukončeny z důvodu výpovědi. Pokud existovala nějaká tajná opatření, Marty žádná nenašel - žádné tajné zprávy, stvrzenky, hesla či něco jiného, co by nasvědčovalo, že Griffin pracuje v utajení. Složka však byla opatřena praporkem a poznámkou: uvedená Griffinova adresa už neplatí, FBI jeho současnou adresu nemá a měla by ji získat.
Ten Griffin je ale pašák. Ani FBI neví, kde vlastně je.
Systém vojenské rozvědky byl mnohem náročnější než bezpečnostní opatření FBI. Jakmile jej Marty překonal, musel rychle vběhnout dovnitř, přečíst si osobní složku a zase honem ven. Žádnou současnou adresu nenašel. Marty se podrbal na hlavě a našpulil rty. Zdálo se mu, že Griffin chtěl úplně zmizet ze světa a měl dostatečné odborné schopnosti, aby to provedl. Úžasné.
To zasluhovalo jisté uznání. Přestože Marty nikdy neměl Griffina v lásce, musel mu ho nyní přiznat. Takže se opřel, založil ruce na prsou a usmál se. Plných třicet mučivých sekund se přitom nedotkl počítače. Byl to jeho způsob, jak tomu chlapíkovi vyjádřit úctu.
Pak s rozmáchlým gestem otevřel prázdný soubor věnovaný samotnému Billovi Griffinovi. Ve světě počítačů nebyl zvyklý prohrávat. Rozladilo ho to, ale zároveň inspirovalo. Bill Griffin ho převezl. Jenže to nebyl konec. Byl to jen začátek! Na světě nebylo nic tak báječného jako hozená rukavice od zdatného protivníka a Griffin potvrdil, že jím je.
Marty se usmál. Poškrábal se na bradě a pustil svůj mozek na let do stratosféry. Chtěl najít řešení ve své vzletné fantazii. Ano, právě tohle dokázal, když nebyl na lécích -mohl létat.
Jakmile se mu však začala v mozku formovat myšlenka, vylekaně vyskočil. Jeho počítač začal vydávat vysoký tón a na obrazovce se rozblikal červený signál:

NARUŠITELÉ! NARUŠITELÉ! NARUŠITELÉ!

Marty stiskl jednu z kláves. Cítil spíš vzrušení než nervozitu. Mohla by být legrace. Na obrazovce se objevilo:

SEKTORY A a X

Dychtivě klepl na jedno z tlačítek a na stěně nad ním se oživily dva monitory s vysokým rozlišením. V sektoru A, jenž se nacházel za bungalovem, se dva muži snažili prodrat živým plotem. Na to byl však příliš hustý a přelézt se také nedal, jelikož byl vysoký. Marty sledoval jejich chabé pokusy a řehtal se.
Sektor X však bylo jiné kafe. Těžce polkl a zíral: na jeho skryté příjezdové cestě zastavila neoznačená šedá dodávka. Vystoupili z ní dva svalnatí vetřelci, kteří svírali velké poloautomatické pistole a pohledem pročesávali jeho pozemek.
Marty se zachvěl hrůzou. Jeho encyklopedický mozek určil jednu zbraň jako starý kolt ráže 12 mm z roku 1991 a druhou jako desetimilimetrový browning, jaký dnes používá FBI. Tihle nezvaní hosté se nedají jen tak lehce zastrašit.
Martyho malé zavalité tělo se roztřáslo. Nesnášel cizí lidi a násilí všeho druhu. Jeho okrouhlá tvář, ještě před pár vteřinami jasná a vzrušená, byla nyní bledá a rozechvělá. Díval se na obrazovku a sledoval, co udělají muži před domem, až uslyší výzvu mechanického hlasu.
Rozhodli se jeho varování ignorovat, přesně jak čekal. Rozběhli se k hlavním schodům. Přepadení!
Martymu se vmžiku zvedla nálada. Aspoň si mohl užít trošku legrace. Luskl prsty a začal se kývat na křesle. Jeho automatický bezpečnostní systém zatím vypustil oblak slzného plynu. Oba muži si zakryli tvář rukama. Uskočili, kašlali a nadávali.
Marty se rozchechtal. "Příště poslouchejte, když vám někdo dobře radí!"
Druhá dvojice vetřelců zatím nakupila za domem popelnice ze sousední zahrady a chystala se přelézt živý plot. Marty oba pozorně sledoval. Přesně ve správném okamžiku..., když dosáhli vrcholu živého plotu..., klepl na klávesu.
Palebná clona velkých gumových projektilů je srazila na zem. Přistáli tvrdě na zádech v sousedově zahradě.
Marty se jen krátce uchichtl. Na víc neměl čas, protože ti dva před domem se už oklepali a klopýtali plynem k předním dveřím.
"Ceká vás zlatý hřeb programu, hošánci!" slíbil jim Marty.
Dychtivě sledoval, jak se muži opět se skučením potácejí pod proudem slzného plynu, jenž vytryskl z otvorů nade dveřmi. Zatleskal. Ten malý a statný, který vypadal jako velitel, se však rychle vzpamatoval, opět přiskočil ke dveřím a chňapl po klice.

Marty se nedočkavě předklonil. V klice se skrývalo zařízení, jež do chlápka pustilo elektrošok. Zavřeštěl a uskočil.
Marty se vítězoslavně zasmál a otočil se v křesle, aby zkontroloval druhou dvojici. Ti dva na dvoře prokázali vynalézavost. Prorazili živý plot autem a nyní opět po svých postupovali kupředu a drželi se pod laserovými paprsky.
Při pomyšlení na to, co je čeká, se Marty zašklebil. Mohli se těšit na omračovací zařízení v ostatních dveřích i oknech. A pokud by se náhodou dostali dovnitř, uvíznou v kleci.
Veškerá obranná opatření sice působila dábelsky, nebyla však smrtelně nebezpečná. Marty byl mírumilovný člověk, jenž neměl důvod očekávat nějaké vážné nebezpečí. Jeho zabezpečení bylo zaměřeno proti lumpům, nezvaným hostům a trýznitelům - zkrátka proti cizím lidem, kteří narušovali jeho pokojnou izolaci.
Zkonstruoval, vymyslel, nakoupil a postavil dětskou atrakci plnou nástrah a tajných únikových cest.
Ve skutečném světě však zabijáky nikdo nezastaví. Martyho polil studený pot a rozbušilo se mu srdce. Být geniální však má své výhody. Před deseti lety vymyslel plán právě pro takový krizový případ. Popadl dálkové ovládání a vytištěné papíry pro Jona a rozběhl se do koupelny. Stiskl tlačítko ovladače a vana se zvedla ke zdi. Dalším dotykem otevřel padací dveře skryté pod vanou. S útrobami sevřenými strachem sestoupil po žebříku do dobře osvětleného tunelu. Pak dvakrát stiskl ovladač, dveře nad ním se zavřely a vana se opět spustila na místo, což už ovšem neviděl.
Marty se úlevně nadechl. Kachní chůzí klopýtal k dalším padacím dveřím nad hlavou.
Pár vteřin nato vylezl ve vedlejší ulici v téměř stejném bungalovu, jenž mu také patřil. Tento dům však zel prázdnotou a nikdo v něm nebydlel. Nepřetržitě na něm visela cedule NA PRODEJ a uvnitř nebylo nic kromě telefonu. Marty slyšel nadávky a výkřiky bolesti, jež vycházely z druhé strany živého plotu mezi oběma bun-galovy. Slyšel však také zrádné tříštění skla a věděl, že útočníci brzy proniknou do jeho domu a budou hledat cestu, kterou upláchl.
Vyděšeně sáhl po telefonu a vytočil číslo.

18

11.07
Washington, D.C.

Georgetownskou univerzitu založili jezuité v roce 1789 jako první římskokatolickou vysokou školu ve Spojených státech amerických. Úhledné budovy z osmnáctého a devatenáctého století stojí mezi stromy a dlážděnými cestami jako svědectví časů, kdy věda věděla o virech jen málo, avšak kdy se vzdělání začalo považovat za lék na vážné neduhy moderní společnosti. O tomhle Smith přemítal, když si z okna profesorského kabinetu obdivně prohlížel starý školní areál mezi vzrostlými stromy.
"Takže vy tady učíte?" řekl.
"Jako mimořádná profesorka historie." Marjorie Griffinová smutně pokrčila rameny. "Bill vám nejspíš neřekl, co dělám. Když jsme se poznali, byla jsem na univerzitě v New Yorku. Pak jsem si podala žádost sem."
"O svém soukromém životě nikdy moc nemluvil," připustil Smith. "Většinou jen o práci a o naší společné minulosti. Prostě o starých dobrých časech."
Nepřítomně si zamíchala čaj. "Když jsme se teď párkrát potkali, tak nemluvil skoro vůbec. Během posledních několika let se s Billem něco stalo. Je zamlklý a nevrlý."
"Kdy jste se s ním viděla naposledy, Marjorie?"
"V posledních několika dnech dvakrát. Ve čtvrtek ráno se objevil ve dveřích. A pak znovu včera večer." Napila se čaje. "Byl nervózní a podrážděný. Zdálo se, že se o vás bojí. Když vešel, okamžitě zamířil k oknům do ulice a díval se ven. Zeptala jsem se ho, co vyhlíží, ale neodpověděl mi. Tak jsem mu nabídla hrnek čaje. Přinesl sáček croissantů z francouzského pekařství na M Street."
"Neplánovaná návštěva," odhadl Smith. "Ale proč?"
Marjorie Griffinová neodpověděla hned a sledovala průvod studentů na dlážděné cestě pod okny. Zdálo se, že se jí protáhl obličej. "Asi to bude znít moc sladkobolně. Nechci ani pomyslet, že se přišel rozloučit. Ale mohl to být ten důvod." Zvedla oči ke Smi-thovi. "Doufala jsem, že to budete vědět vy."
Smith si s úžasem uvědomil, jak je krásná. Ne jako Sophie, to ne. Čišela z ní klidná krása a sebejistota. Nebyla úplně usedlá, ale ani přehnaně aktivní. Měla šedé oči a černé vlasy spletené do copu. Nedbalá elegance. Měla výrazné lícní kosti i bradu. Nebyla hubená, ani baculatá. Smith pocítil vzrušení, jež však vzápětí pominulo. Byl to jen záblesk, nečekaný a nechtěný, po němž okamžitě následovalo ostré bodnutí žalu. Bolestná vzpomínka na Sophii.
"Před dvěma dny, vlastně už to budou tři, mě varoval, že jsem v nebezpečí." Vyprávěl jí o schůzce v parku Rock Creek, o svém napadení, o viru a smrti Sophie. "Někdo ten virus má, Marjorie, a zabil jím Sophii, Kielburgra i jeho sekretářku."
"Panebože." Její jemná tvář se zkřivila hrůzou.
"Nevím, kdo to dělá a proč, ale snaží se mi zabránit, abych to zjistil. Bill pro ty lidi pracuje."
Přikryla si ústa rukou. "Ne! To není možné!"
"Jedině tak mohl vědět, že mě má varovat. Snažím se zjistit, jestli pracuje v utajení pro FBI, nebo je s nimi na vlastní pěst." Zaváhal. "Jeho nejlepší přítel z FBI říká, že v utajení nepracuje."
"Lonny Forbes. Vždycky jsem ho měla ráda." Stiskla pevně rty a smutně zavrtěla hlavou. "Bill je tvrdší než dřív. Větší cynik. Když jsem ho viděla naposledy, něčím se užíral. Zdálo se mi, že se za něco stydí, ale nenechá toho, protože na světě to tak prostě chodí." Zvedla hrnek s čajem. Zjistila, že je prázdný, a tupě do něj zírala. "Jsou to pochopitelně jen dohady. Už nikdy se nevdám. Občas si dám rande s nějakým hezkým chlapem, ale nic víc. Bill byl moje velká láska. Ale jeho velká láska byla zase práce, a ta ho nějak zklamala. Vím, že se cítí podvedený. Dalo by se říct, že ztratil svoji víru."

Smith tomu rozuměl. "Vidí, že ve světě jde jen o peníze, a chce svůj podíl. Není první, komu se to stalo. Vezměte si třeba vědce, kteří se prodávají za velké prachy. Snaží se vyjádřit penězi takové věci jako boj s chorobami, léčení a zachraňování životů. Hrůza."
"Ale vás zradit nedokáže," řekla Marjorie, "takže je vnitřně rozpolcený."
"Už mě zradil. Sophie je mrtvá."
Když otevřela ústa a chtěla zaprotestovat, zazvonil Smithův mobilní telefon. Vyučující v kabinetu se po něm zlobně otočili.
Smith vytáhl mobil z kapsy. "Prosím?"
Byl to Marty, jehož hlas zněl vzrušeně a zároveň vyděšeně. "Jone, já pořád říkám, že svět je samé nebezpečí." Odmlčel se a ztěžka se nadechl. "Teď jsem to dokázal. Osobně. Je tady celá banda narušitelů. No, vlastně čtyři. Vloupali se do domu. Jestli mě najdou, zabijou mě. Tohle je tvůj obor. Musíš mě zachránit!"
Smith se snažil mluvit tiše. "Kde jsi?"
"Ve svém druhém domě." Dal mu adresu. Náhle mu selhal hlas a roztřásl se strachy. "Pospěš si!"
"Už jedu."

Smith se omluvil Marjorii Griffinové, naškrábal jí číslo svého mobilu a požádal ji, aby zavolala, jestli se Bill znovu ukáže. Pak vyběhl z kabinetu.
Když Smith s úzkostí projížděl kolem Martyho domu, spatřil šedou dodávku zaparkovanou na příjezdové cestě. Zdálo se, že v ní nikdo není, a do domu nebylo přes vysoký živý plot a závěsy vidět. Pozorně si prohlédl celé okolí, ničeho podezřelého si však nevšiml. Slyšel jen obvyklý ruch dopravy. Smith zahnul za roh a vjel na příjezdovou cestu přízemního domku, jenž stál přímo za Martyho bungalovem. Neustále se přitom rozhlížel.
Vtom se v jednom z oken na čelní straně domu nadzvedly žaluzie a těsně nad parapetem vykoukla Martyho vyděšená tvář.
Smith se rozběhl ke vchodu.
Marty otevřel dveře. K hrudníku tiskl svazek papírů a dálkové ovládání. "Pojď dál. Rychle. Rychle." Vyplašeně se rozhlížel kolem. "Kdybys byl Florence Nightingaleová, už by bylo po mně. Kde ses tak dlouho coural?"
"Kdybych byl Florence Nightingaleová, nebyl bych tady. Každý bysme žili v jiném století." Smith zamkl dveře a prohlížel si prázdný pokoj, Marty zatím zkontroloval přední okno. "Poslouchám. Řekni mi o všem, co se stalo."
Marty spustil žaluzii okna a popsal mu čtyři vetřelce, jaké mají zbraně a jak se snažili vniknout dovnitř. Smith procházel dům, kontroloval zámky na dveřích i oknech a Marty se za ním kolébal svým typickým kachním stylem. Záclony a závěsy byly zatažené a do ztemnělého domu pronikaly jen sporé sluneční paprsky, v nichž tančila zrnka prachu. Bungalov byl prázdný a zabezpečený jako každý druhý dům. Což nebylo příliš.
Když Marty konečně dovyprávěl svou historku, přihodil ještě hrst spekulací.
"Máš pravdu," řekl Smith rozvážně, "brzy začnou prohledávat okolí."
"Prima. Přesně to jsem chtěl slyšet." Marty se pousmál. Vyšla z toho jakási strašidelná grimasa, ale snažil se poctivě.
Smith stiskl svému příteli rameno. Snažil se mluvit klidné, jak jen to šlo. "Jak se o nás dozvěděli, Marty? Řekls to někomu?"
"To bych neudělal ani za kvadrilion let."
"Tak mě museli sledovat, ale nemám tušení jak." Rychle v duchu zrekapituloval všechna opatření, která podnikl od odjezdu z Fredericku, aby setřásl případné pronásledovatele. "Tentokrát mi na triumph vysílač přidělat nemohli."
A pak to uslyšel - zvuk, jenž čněl nad běžným ruchem města. Nejdřív jej nedovedl zařadit. Vzápětí mu však došlo, co to je a jak ho sledovali. Sevřelo se mu hrdlo. Přešel k přednímu oknu, zvedl žaluzii a podíval se nahoru.
"Do prdele!" Praštil pěstí do zdi.
Marty k němu přistoupil a zíral na helikoptéru, jež visela nízko nad zemí směrem na jih rovnoběžně s oběma bungalovy. Vtom se vrtulník naklonil, rychle se stočil na sever a zamířil k domu, kde se s Martym ukrývali. Smith si vzpomněl, že vrtulník už jednou slyšel - když odjížděl od Martyho.
Zaklel a znovu praštil do zdi. Tak takhle je to - triumph. Věděl, že je setřásl ještě předtím, než sjel v Gaithersburgu z dálnice. Bylo vyloučeno, aby mu píchli do auta štěnici. Ale kolik se v oblasti mohlo pohybovat renovovaných triumphů z roku 1968, potlučených od včerejší noci? Asi moc ne a stejně tak na dálnici z Fredericku do Washingtonu dnes brzy ráno. Jednu z těch helikoptér viděl, když snídal v Gaithersburgu. Myslel si, že monitoruje dopravu, ale mohla sloužit k něčemu úplně jinému. Stačilo jim odhadnout, že pojede do Washingtonu, a pak vyhlížet na dálnici auto značky Triumph. Podle poznávací značky mohli zjistit majitele.
Pověsili se na něj v Gaithersburgu a sledovali ho až do Washingtonu. Ten vůz mu pěkně zavařil. Sakra!
Martyho hlas zněl přísně. "Fajn, Jone. Na tvoje záchvaty vzteku nemáme čas. Taky nechci mít díry ve zdech, pokud si je tam neudělám sám. Pověz mi, na cos přišel. Třeba ti můžu pomoct."
"Není čas. Tohle je můj obor, ne? Míval jsi auto. Máš ho ještě?"
Pocit bezpečí, jenž měl ve svém triumphu, byl falešný. Jeho nepřátelé teď zase budou mít falešnou jistotu, že ho najdou podle auta. Každý má svá slabá místa.
Marty přikývl. "Mám ho v garáži poblíž Massachusetts Avenue. Ale víš, Jone, já už ven nechodím." Odběhl do vedlejšího pokoje a nervózně vyhlédl z okna. Stále držel dálkový ovladač a svazek papírů, jako by to byly talismany, jež ho měly ochránit před nebezpečím.
"Teď půjdeš," oznámil mu Smith rezolutně. "Vyjdeme hlavními dveřmi a..."
"J-J-Jone! Podívej!" Marty namířil ovladačem ze zadního okna, jako by to bylo ukazovátko.
Smith k němu okamžitě přiskočil s berettou v ruce. Dva nezvaní hosté prošli živým plotem a nyní běželi poklusem k

bungalovu, v němž se skrývali Marty se Smithem. Drželi se přitom nízko u země, opatrní a cílevědomí jako správní útočníci. A měli zbraně. Smithovi se rozbušilo srdce. Marty stál vedle něj ztuhlý strachy. Položil Martymu ruku na rameno, stiskl je a přikrčil se vedle okna.
Nechal dvojici dojít na vzdálenost pěti metrů. Pak zvedl okno, přesně zamířil berettou na nohy obou mužů a vystřelil. Jeho mozek byl zrezivělý lety nečinnosti, avšak svaly si okamžitě vybavily staré časy a zafungovaly jako dobře naolejovaný stroj.
Vetřelci padli obličejem k zemi. Vyjekli bolestí a překvapením. Odplížili se pod pár starých vznešených stromů, kde hledali úkryt. Smith zatím spěchal do obýváku.
"Pojď sem, Marty."
Marty se mu držel v patách a společně pohlédli z okna. Jak se Smith obával, druzí dva byli vepředu. Jeden z nich byl statný chlapík, který před dvěma dny vedl přepadové komando v Georgetownu. Jak uslyšeli výstřely, pořízek skočil do trávy a vytáhl z bundy svůj glock. Dopadl tvrdě na břicho, pistoli však neupustil. Reakce druhého muže měla půlminutové zpoždění. Pořád stál na cihlové pěšině a v ruce třímal velký starý kolt napřažený směrem k domu.
Smith minul jeho nohu. Než však muž stačil uskočit do bezpečí ulice, Smith ho napodruhé zasáhl do ramene. Vytryskla krev a muž se začal svíjet bolestí.
Marty to starostlivě sledoval. "Dobrá trefa, Jone."
Smith rychle uvažoval. Nečekanou střelbou vyřadil ty dva za domem. Před domem byl však nezraněný velitel a druhý muž měl jen škrábnutí. Teď už vědí, že jim hrozí smrtelné nebezpečí. Dají si pozor, ale neodejdou.
A vrtulník může poslat posily.
Smith nervózně vyhrkl: "Dá se do toho tvého tunelu vlézt i odsud?"
Marty zvedl oči a chápavě přikývl. "Jasně, Jone. Kdyby ne, nemělo by to logiku."
"Jdeme!"
V ložnici stiskl Marty dálkové ovládání. Skládací postel se tiše posunula a odhalila padací dveře, jež se na další elektronický povel otevřely.
"Pojď za mnou." Marty vklouzl do jasně osvětlené šachty se žebříkem, jenž ústil do betonového podzemního tunelu. Jakmile položil nohy na zem, uskočil z cesty. Stále přitom pevně držel své papíry a ovladač.
Pár vteřin nato došlápl Smith vedle něj. "To je úžasné, Marty."
"A taky užitečné." Stiskl tlačítko na ovladači. "Tohle zavře padací dveře a vrátí všechno na svoje místo."
Oba rychle postupovali osvětleným tunelem, až nakonec došli na druhý konec. Smith trval na tom, že nahoru půjde první, když však vylezl do nevelké koupelny Martyho domu, polekal se: chodbou právě procházel pátý muž a mířil do obýváku.
Smithův tep bušil silou kladiva. Poslouchal. Pak si uvědomil, že muž kráčí ke koupelně.
Spustil se zpátky do šachty. "Zavři to!"
Z Martyho kulatého obličeje čišela úzkost. Elektronicky zavřel padací dveře a spustil vanu. O pár vteřin později uslyšeli, jak muž vchází do koupelny. Poté následoval zvuk tekutiny prýštící do záchodu.
Smith tiše sdělil Martymu, co po něm chce.

19

Smith vystoupal na poslední příčku kovového žebříku a čekal s berettou v pohotovosti. Zhluboka se nadechl. Padací dveře se odemkly, byly však stále zatížené vanou. Když zvedl berettu, vana se přiklopila ke zdi, dvířka se rozletěla a jemu se naskytl pohled na celou koupelnu včetně části chodby a obýváku. Smith potlačil ponurý úsměv. Situace byla lepší, než doufal.
Před sebou měl záda muže stojícího nad mísou. Když chlápek spatřil v zrcadle, jak za ním vana stoupá do vzduchu jako bílý přízrak, spadla mu čelist. Byl konsternovaný a navíc obnažený. Neměl ani čas si zapnout zip.
Byl však profesionál, a tak i s otevřeným poklopcem popadl zbraň ze záchodové nádržky, kam si ji předtím odložil, a prudce se otočil.
"Dobrý, ale na mě nestačíš." Rozmáchl se a udeřil muže pistolí do kolena. Uslyšel křupnutí kosti. Muž padl na podlahu, chytil se za koleno a úpěl. Zbraň mu vyklouzla z ruky směrem ke dveřím.
Smith vyskočil ze šachty, popadl pistoli a vzal vysílačku, jež také ležela na víku nádržky. Muž nyní nemohl střílet, ani volat o pomoc.
"Hej!" zařval muž, jehož útlá tvář byla zkřivená bolestí. Snažil se vstát, z rozbitého kolena mu však vystřelila ochromující bolest a padl zpátky na podlahu.
"No nazdar," řekl Marty, když se vysoukal z otvoru. Typickou kachní chůzí rychle zamířil kolem Smithe do chodby.
Smith vyrazil za ním a zamkl za sebou dveře koupelny.
"Tys ho nezastřelil?" podivil se Marty.
Smith ho postrčil. "Zmrzačil jsem ho. To stačí. To koleno bude potřebovat nejmíň tři operace. Ve svém stavu nám nemůže uškodit a nikam se nehne. Jdeme, Marty. Vážně sebou musíme hodit."
Když procházeli kanceláří zastavěnou počítači, Marty se na okamžik zastavil a měl zoufalý výraz. Pak vzdychl a vykročil za Smithem k otevřené kleci u vchodových dveří.
Smith rozrazil dveře a vyhlédl ven. Šedá dodávka pořád stála na příjezdové cestě. Měl nutkání zkratovat dráty v zapalování, což se v pubertě naučil od Billa Griffina, ale nad bungalovy stále přelétala helikoptéra.
"Marty, jdeme. Směr Massachusetts Avenue a tvoje auto. Vezmi si léky."

"Tohle se mi nelíbí." Marty odklopýtal k psacímu stolu, vzal z něj malý kožený kufřík a vrátil se ke vchodu, kde stál Smith. "Tohle se mi vůbec nelíbí." Zachvěl se hrůzou. "Svět je plný cizích lidí!"
Smith na jeho nářky nedbal. Usoudil, že Marty má možná strach z neznámých lidí, ale smrti se jistě bojí daleko víc. "Drž se blízko domů a pod stromy, prostě buď nenápadný. Neutíkej - to by vzbudilo pozornost. Při troše štěstí si nás ten vrtulník nahoře nevšimne. Jestli jo, budeme se ho muset zbavit, až dorazíme k autu. Pro jistotu zkusím vyřadit z provozu tu dodávku."
Marty náhle zvedl prst a zašklebil se od ucha k uchu. "To zvládnu sám!"
"Odsud? Ale jak?"
"Zneškodním jeho palubní počítač."
O Martyho schopnostech v oblasti elektroniky Smith nikdy nepochyboval. "Fajn. Tak se na to mrkneme."
Marty šátral v zásuvkách svého stolu, až nakonec vytáhl kožený kufřík velikosti velkého fotoaparátu. Zaměřil ho otevřenými dveřmi na bok dodávky. Otevřel víko, otočil nějakými ciferníky a stiskl tlačítko. "Tak, to bysme měli."
Smith na to podezřívavě zíral. "Nevidím, že by se něco stalo."
"To ani nemůžeš. S pomocí EM jsem zničil palubní počítač, který řídí funkce motoru."
"Co je to sakra EM?"
"Elektromagnet. Pracuje na principu rádiových vln. Něco jako statická elektřina, ale silnější. Tenhle kousek jsem si postavil sám a udělal jsem ho výkonnější, než je zvykem. Ale Rusové ti prodají ještě daleko silnější. Bývá v aktovce a stojí sto tisíc dolarů nebo tak nějak."
Jon byl ohromený. "Vezmi tu věcičku s sebou." Vykročil z domu. "Jde se."
Marty stál bez hnutí na zápraží svého domu a užasle zíral na modré nebe, zelenou trávu a proudy aut. Vypadal zdrceně. "Už je to pěkná doba," zamumlal a zachvěl se.
"Ty to zvládneš," povzbudil ho Smith.
Marty polkl a přikývl. "Tak jo. Vždy připraven."
Vyběhli z verandy a pokračovali podél vysokého živého plotu až k místu, kde se sbíhal s živým plotem podél ulice. Jon se prodral skrz a pak se zavěsil do Martyho, jenž prolezl za ním. Vypadali jako dva veselí kumpáni kráčející směrem k bulváru, jenž se nacházel jen o dva bloky domů dál.
Za sebou nechali vrtulník, jenž visel nad dvojicí bungalovů. Před sebou měli rušnou Massachusetts Avenue. Smith doufal, že až tam dorazí, podaří se jim zmizet v davech chodců proudících k velkolepé ulici Embassy Row a ostatním historickým budovám a institucím mezi náměstími Dupont Circle a Sheridan Circle.
Nepovedlo se. Když došli ke druhému bloku domů, hřmot helikoptéry se přiblížil. Smith se ohlédl přes rameno. Vrtulník mířil směrem k nim.
"No nazdar." Marty si jej také všiml.
"Přidej!" poručil Smith.
Rozběhli se postranní uličkou. Vrtulník letěl za nimi tak nízko, že div neočesal vrcholky stromů. Na zádech cítili nárazy větru od mohutných listů. Pak z vrtulníku vyšlehly výstřely. Marty vyjekl. Kulky svištěly, dopadaly do hlíny a betonu kolem nich a odrážely se do vzduchu.
Smith se chytil za paži a vykřikl: "Nezastavuj! Utíkej!"
Hnali se dál. Marty při běhu připomínal něco mezi robotem a hadrovým panákem. Vrtulník přelétl a naklonil se, aby se mohl vrátit zpátky.
"Přidej!" Zpocený Smith táhl Martyho za ruku.
Vrtulník dokončil obrátku a vyrazil zpět.
Ale pak Smith zajásal. "Už bude pozdě!" Vběhli na Massachusetts Avenue a vmísili se do proudu lidí. Byl pátek odpoledne a lidé se vraceli z oběda, spřádali plány na víkend a pospíchali na schůzky.
Marty se Smithovi sice vzpíral, ale nezastavoval se. Otáčel svou kulatou hlavou a valil oči na davy kolem sebe.
"Jsi pašák," ujistil ho Smith. "Vím, že je to těžké, ale tady jsme na chvíli v bezpečí. Kde máš auto?"
Marty nervózně zasupěl: "V příští příčné ulici."
Smith zvedl zrak k helikoptéře, jež se otočila a nyní se vznášela nad zástupy lidí, pomalu se pohybovala kupředu a pátrala po nich. Poté si Smith změřil Martyho, jenž měl na sobě obligátní hnědou větrovku, modrou košili a plandavé kalhoty z krepové látky.
"Sundej si větrovku a zavaž si ji kolem pasu."
"Fajn. Ale stejně si nás můžou všimnout. Zastřelí nás."
"Nebude nás vidět." Lhal, za daných okolností se to však jevilo jako nejmoudřejší řešení. Snažil se nedat najevo svou vlastní nervozitu. Rozepnul si sako uniformy a v běhu z něj vyklouzl. Zabalil do něj svou vojenskou lodičku a celý ranec si nacpal do podpaží. Nebyl to bůhvíjaký převlek, ale proti očím hledajícím z helikoptéry dva lidi v davu, by mohl stačit.
Přešli další blok. Vrtulník se k nim blížil obchvatem. Smith se podíval po Martym. Na jeho zoufalé kulaté tváři se leskly krůpěje potu, přesto se přinutil k úsměvu. Smith se na něj také usmál, i když byl napjatý jak struna.
Vrulník přiletěl ještě blíž. Náhle byl téměř nad nimi.
Martyho hlas zněl vzrušeně. "Tady to je! Poznávám tu ulici. Tady zahni!"
Smith pozoroval helikoptéru. "Ještě ne. Dělej, jako že si zavazuješ tkaničku." Marty si dřepl a zaměřil pozornost na své tenisky. Smith se sehnul a oprašoval si kalhoty, jako by si je zašpinil. Lidé proudili kolem nich. Někteří po nich šlehali zlostným pohledem, že překážejí.
Vrtulník přeletěl.
"Teď." Smith se začal prodírat davem jako první a razil cestu Martymu. Po třech metrech se dostali do úzké postranní

uličky. Marty jej vedl ke dvoupatrové budově ze žlutých cihel se širokými garážovými vraty. Vedle stála budka obsluhy, žádná auta však nevjížděla, ani nevyjížděla. Smithovi se nelíbila plochá střecha. Mohl by na ní přistát vrtulník.
Marty předložil doklady užaslému zřízenci, jenž zjevně viděl majitele dotyčného vozidla poprvé v životě. "Na jak dlouho si auto berete, pane Zellerbachu?"
"To zatím nevíme," řekl Smith muži a zachránil tak Martyho před nutností hovořit s cizím člověkem.
Zřízenec ještě jednou pečlivě prohlédl doklady o vlastnictví a odvedl je do prvního patra, kde čekala řada déle parkujících aut přikrytých plachtami.
Když Smith odhrnul plachtu z předposledního vozu, vytřeštil oči. "Rolls-Royce?"
"Je tátův." Marty se stydlivě usmál.
Byl to třicet let starý Stříbrný oblak, tak nablýskaný, jako by právě vyjel z dílny dávno zapomenutých řemeslníků, kteří jej vyrobili. Zřízenec nastartoval a opatrně s ním vyjel z řady. Originální motor Rolls-Royce předl tak tiše, že si Smith nebyl jistý, jestli opravdu běží. Neslyšel žádné pískání, vrzání, klepání ani drnčení.
"Tady ho máte, pane Zellerbachu," pravil zřízenec hrdě. "Je to náš fešák. Nejlepší auťák v baráku. Jsem rád, že se nakonec přece jen projede."
Smith si vzal klíčky a nakázal Martymu, aby si sedl dozadu. Sako uniformy si neoblékl, posadil si však na hlavu lodičku, aby připomínal šoféra. Když usedl za volant, prohlédl si přístroje a ciferníky na palubní desce z leštěného dřeva a prozkoumal ovládací prvky. S posvátnou úctou šlápl na spojku, zařadil jedničku a vyjel s luxusním strojem z parkoviště do boční uličky. Téměř všude v zemi by rolls působil stejně nápadně jako jeho triumph. Nikoli však v New Yorku, Los Angeles či Washingtonu. Zde byl pouze jedním z mnoha dražších aut, která vozila velvyslance, cizí hodnostáře, významné státní představitele či šéfy podniků.
"Líbí se ti, Jone?" zeptal se Marty ze zadního sedadla.
"Připadám si jako na létajícím koberci," řekl Smith. "Paráda."
"Proto jsem si ho taky nechal." Marty se spokojeně usmál a zabořil se do sedadla jako tlustý kocour. Uzavřený prostor auta jej uklidňoval. Odložil papíry i černý lékařský kufřík a radostně se usmál. "Víš, Jone, ten chlápek v koupelně řekne ostatním o mojí únikové cestě, ale nikdy se jim nepodaří zjistit, jak ji zprovoznit." S rozmáchlým gestem zvedl dálkové ovládání. "Jo! Jsou v hajzlu!"
Smith se zasmál a podíval se do zpětného zrcátka. Vrtulník bezmocně kroužil o ulici dál. Zahnul tedy s okázalým vozem na Massachusetts Avenue. Uvnitř Stříbrného oblaku bylo i přes hustý provoz téměř úplné ticho.
"Na těch papírech je to, co se ti podařilo stáhnout?"
"Jo. Mám pár dobrých zpráv a taky pár špatných."
Projeli Dupont Circle a šinuli se městem dál na sever, až se napojili na městský okruh. Marty popisoval své pátrání v počítačových sítích. Smith napjatě poslouchal a bedlivě sledoval, zda nemají společnost. Měl neodbytný dojem, že útok může přijít kdykoli a odkudkoli.
Pak užasle pohlédl do zpětného zrcátka. "Vážně jsi vypátral zprávu z Institutu prince Leopolda?"
Marty přikývl. "A taky hlášení o virech z Iráku."
"To je bomba. Díky. A co telefonní záznamy Billa Griffina a Sophie?"
"Ne. Je mi líto, Jone. Fakt jsem se snažil."
"Já vím. Měl bych si přečíst, cos zjistil."
Blížili se k výjezdu z Connecticut Avenue u odlehlé části parku Rock Creek ve státě Maryland. Smith vjel do parku a zastavil rolls-royce na opuštěné louce oblopené hustým lesem. Marty mu podal dva papíry a řekl: "Vymazala je ředitelka Federálního střediska lékařských zdrojů."
"Vláda!" zaklel Smith. "Kurva. Buď za tím vším stojí někdo z vlády či z armády, nebo jsou ti lidé ještě mocnější, než jsem myslel."
"Jone, mám strach," řekl Marty.
"Já taky. Měli bysme rychle zjistit, jak to vlastně je."
Nejdřív s mumláním přelouskal zprávu z Leopoldova institutu.
Doktor René Giscours popisoval hlášení z terénu, které viděl před lety, když ho poslali do jedné nemocnice v džungli v bolívijské Amazonii. Tehdy tam bojoval s nemocí, která vypadala jako horečka Machupo, a neměl čas přemýšlet o nepotvrzených zvěstech ze vzdáleného Peru. Ten nový virus mu však osvěžil paměť, takže prohledal papíry a našel svoji původní poznámku - ale ne skutečné hlášení. Jeho tehdejší záznam podtrhoval neobvyklou kombinaci příznaků hantaviru a hemoragické horečky a jistou souvislost s opicemi.
Smith se zamyslel. Co na té zprávě Sophii tak zaujalo? Obsahovala jen málo skutečných fakt. Nic než mlhavá vzpomínka na jednu epizodu z terénu. Zaujala ji snad zmínka o viru Machupo? Giscours však nevyvozoval žádnou zvláštní souvislost a protilátky na Machupo na neznámý virus nijak nereagovaly. Vyplývalo z toho, že nový neznámý virus v přírodě nejspíš skutečně existuje, ale to vědce nemohlo překvapit. Možná to byla zmínka o Bolívii. Možná o Peru. Ale proč?
"Je to důležité?" zeptal se Marty, jenž by rád pomohl.
"To ještě nevím. Nech mě přečíst zbytek."
Byly tam tři další zprávy - všechny z úřadu iráckého ministra zdravotnictví. První dvě se týkaly tří smrtelných případů syndromu akutní dechové tísně, zaznamenaných před rokem v oblasti Bagdádu. Byly nevysvětlené, lékaři je však nakonec připsali hantaviru, který přenášely pouštní myši, jež do města vyhnal nedostatek potravy. Třetí hlásila tři další případy stejného syndromu v Basře. Tito lidé však přežili. Všichni tři v Basře. Smithe zamrazilo. Přesně stejný počet lidí zemřel a přežil. Vypadalo to jako řízený experiment. Nejsou tři oběti v Americe také součástí nějakého experimentu?
Dále zde bylo spojení prvních tří amerických obětí s operací Pouštní bouře.

Smith náhle pocítil uklidnění, jako by konečně získal správný směr. Věděl, že musí jet do Iráku. Zjistit, kdo zemřel a kdo přežil... a proč.
"Marty, jedeme do Kalifornie. Je tam jeden člověk, který nám pomůže."
"Ale já nelítám."
"Uděláš výjimku."
"Ale Jone..." zaprotestoval Marty.
"Zapomeň na to, Marty. Nehneš se ode mě. A navíc, ty přece miluješ bláznoviny. Piš si, že tohle bude jedna z těch nejšílenějších."
"Myslím, že v tomhle případě dobrá vůle nestačí. Mohl bych začít vyvádět. Tedy ne, že bych chtěl, ale dokonce i Alexander Veliký dostával záchvaty."
"Jenže on měl epilepsii. Ty máš jen Aspergra a máš na to léky."
Marty zkorpněl. "Má to jeden háček. Já totiž léky nemám."
"Copak sis nevzal svůj kufřík?"
"To jo, ale mám už jen jednu dávku."
"Tak ti v Kalifornii seženeme další." Marty se ušklíbl, Smith znovu nastartoval rollse a vyjel na dálnici. "Budeme potřebovat prachy. Armáda, FBI a nejspíš i policie a ti lidé s virem budou sledovat moje bankovní konta, kreditní karty, prostě všecko. Ale tvoje ještě ne."
"Máš recht. A protože je mi život milý, tak asi musím držet basu, co? Aspoň na chvíli. Fajn. Můžeš to brát jako dar. Myslíš, že bude stačit pětadvacet tisíc dolarů?"
Smithe omráčila výše částky. Když se nad tím však zamyslel, uvědomil si, že peníze pro Martyho nic neznamenají.
"Pětadvacet tisíc by to mělo spravit."

V hřmotu rotorů a zvířeného větru křikl Nadal al-Hassan do telefonu: "Ztratili jsme je." Jeho propadlou tvář zdobily tmavé brýle. Zdálo se, že pohlcují sluneční světlo jako černé díry.
Victor Tremont zaklel ve své kanceláři poblíž horského jezera. "Ksakru. Co je ten Martin Zellerbach zač? Proč za ním Smith šel?"
Al-Hassan si zacpal druhé ucho, aby lépe slyšel. "To zjistím. Co armáda a FBI?"
"Smithe oficiálně prohlásili za zběha. Má na krku smrt Kielburgra i těch ženských, protože byl poslední, kdo je viděl naživu. Pátrá po něm policie i armáda." Tremontovi duněl v uchu vzdálený hřmot vrtulníku, a tak se rozkřikl, jako by tam byl s al-Hassanem. "Jack McGraw sleduje situaci přes svůj zdroj v FBI."
"To je dobře. Zellerbach má doma hromadu počítačového vybavení. Velice moderního. Možná právě proto tam Smith šel. Když zanalyzujeme to, co Zellerbach dělal v době našeho příjezdu, třeba zjistíme, po čem Smith pátrá."
"Pošlu do Washingtonu Xaviera. Řekněte svým lidem, aby sledovali nemocnice, kde se léčily všechny oběti. Hlavně ty tři, co přežily. Vláda se zatím o jejich přežití nedozvěděla, ale brzy se to dozví. Až o nich Smith uslyší, nejspíš se s nimi pokusí spojit."
"O to už jsem se postaral."
"Dobře, Nadale. Kde je Bill Griffin?"
"To nevím. Dneska se mi ještě neohlásil."
"Najděte ho!"

20

19.14
New York City

Mercer Haldane, předseda představenstva akciové společnosti Léčiva Blanchard, se musel přinutit k úsměvu, když mu paní Pendragonová přinesla podklady k zítřejší schůzi. Přesto jí jako obvykle srdečně popřál dobrou noc. Když znovu osaměl, dál zadumaně seděl v bílém fraku a kravatě. Jedna ze čtvrtletních večeří představenstva se konala právě dnes večer a jeho trápil ohromný problém, na jehož řešení se musel zaměřit především.
Haldane byl na firmu Blanchard hrdý - na její historii i budoucnost. Byla to stará společnost, kterou založili Ezra a Elijah Blanchardovi v roce 1884 v jedné garáži v Buffalu s cílem vyrábět mýdlo a pleťový krém podle původních receptur jejich matky. Pod vedením různých Blanchardů firma vzkvétala a rozšířila výrobu o kvasné produkty. Za druhé světové války byl Blanchard jedním z hrstky výrobců pověřených výrobou penicilinu, což jej povzneslo na farmaceutickou společnost. Po válce šla firma prudce nahoru a v šedesátých letech vstoupila s velkými fanfárami na burzu. O dvacet let později, na začátku let osmdesátých, předal poslední Blanchardův následník řízení společnosti Mercerovi Haldaneovi. Ten se stal generálním ředitelem a deset let nato převzal i funkci předsedy představenstva. Byla to jeho firma.
Ještě před dvěma dny vypadala budoucnost Blanchardů stejně růžově jako její minulost. To on objevil ve Victoru Tremontovi vynikajícího biochemika s řídicími schopnostmi a tvůrčím citem. Haldane si Victora pomalu vychovával a postupně jej zasvěcoval do všech činností společnosti. Připravoval si Victora jako svého nástupce. Před čtyřmi lety jej povýšil na ekonomického ředitele, i když faktické řízení firmy si ponechal v rukou. Haldane věděl, že Victorovi se jeho poručnictví nelíbí, že to v něm vře a nejradši by už vedl celou společnost sám, považoval to však za plus. Každý muž, jenž za něco stojí, se chce udělat pro sebe. A hladový člověk aspoň neztratí smysl pro soutěživost.

Nyní to však vřelo v Merceru Haldaneovi.
Před rokem podal nový auditor zprávu o podivném účetnictví výzkumu a vývoje. Auditor byl znepokojený a dokonce nervózní. Nebylo totiž možné dohledat financování jednoho projektu. Haldane se domníval, že obavy kontrolora vyplývají z nedostatku povědomí o složitosti výzkumu a vývoje ve farmaceutickém průmyslu. Haldane byl však zároveň velice opatrný, a tak si najal cizí auditorskou firmu, aby problém prozkoumala do větší hloubky.
Výsledek byl alarmující. Před dvěma dny obdržel Haldane zprávu. Vyplývalo z ní, že z celkového rozpočtu na výzkum a vývoj za posledních deset let chybí téměř miliarda dolarů. Miliarda dolarů! Ztratila se kdesi ve spleti sotva postřehnutelných nepravidelností. Překračování rozpočtů, schodky, formální přepisy, půjčky, přemrštěné náklady na zásoby, opravy a přirozené ztráty, ba i drobné krádeže. Navíc se ukázalo, že podobná částka plynula na záhadný výzkumný program, o němž Haldane jaktěživ neslyšel. Prokousat se všemi papíry bylo nesmírně složité a auditoři připouštěli, že za své nálezy nemohou dát ruku do ohně. Také ovšem řekli, že mají dobrý důvod se domnívat, že by pátrání mělo pokračovat.
Haldane jim poděkoval a slíbil, že se ozve. Okamžitě pomyslel na Victora Tremonta. Ani omylem nevěřil tomu, že by se miliarda dolarů mohla vypařit jen prostřednictvím drobných podvůdků, nebo že by Victor takovou částku ukradl. Mohlo se však stát, že by jako jeho zástupce nařídil práci na nějakém tajném výzkumném projektu a snažil se jej před ním skrýt. Ano, tomu by celkem věřil.
Haldane nepodnikl žádný okamžitý krok. Měl se sejít s Victorem ve své newyorské kanceláři před soukromou večeří, kterou pořádal pro členy představenstva u příležitosti čtvrtletního zasedání. Řekl si, že vytáhne na Victora vše, co ví, a bude žádat vysvětlení. Tak zjistí, zda existuje nějaký tajný program. Jestli ano, bude muset Victora propustit. Ale ten projekt by možná stálo za to zachránit. Pokud žádný takový program neexistuje a Victor nedokáže vysvětlit ztracenou miliardu, vyhodí ho na hodinu.
Haldane vzdychl. To s Victorem byla tragédie, zároveň však cítil jakési vzrušení, až se mu pěnila krev. Za dlouhá léta si vypracoval jisté postavení, i tak však rád změřil síly s protivníkem. Zvlášť když nemohl prohrát.
Když zaslechl svůj soukromý výtah, přešel luxusní kanceláří s jižním výhledem na celé město až k Battery a zálivu. Nalil si svůj nejlepší koňak XO a vrátil se ke stolu. Otevřel speciální skříňku, vybral si doutník, zapálil si a dlouze vdechl chutný kouř. Výtah se zastavil a vystoupil z něj Victor Tremont v bílé kravatě a fraku.
Haldane otočil hlavu. "Dobrý večer, Victore. Nalij si koňak."
Tremont se pozorně zadíval na svého šéfa, jenž seděl za velkým stolem a kouřil. "Dneska večer vypadáš ustaraně, Mercere. Stalo se něco?"
"Dej si koňak a probereme to."
Tremont si nalil sklenici vynikajícího starého koňaku, nabídl si doutník, usedl do pohodlného koženého křesla naproti Haldaneovi a přehodil nohu přes nohu.
Usmál se. "Takže pojďme rychle k věci. Musím před večeří vyzvednout jednu dámu. Co jsem provedl?"
Haldane se naježil. Tremont jej provokoval. Rozhodl se, že ho usadí. "Zdá se, že nám chybí miliarda dolarů. Cos s ní udělal, Victore - ukradls ji, nebo vrazil do nějakého plánu?"
Tremont si usrkl koňaku, otočil doutník, zadíval se na popel a přikývl, jako by to očekával. Na stole svítila lampička, jeho protáhlá aristokratická tvář však byla ve stínu. "Tajný audit. Tušil jsem, že to asi bude kvůli tomu. No, jednoduchá odpověď zní ne... a ano. Ty peníze jsem neukradl. Převedl jsem je na jeden vlastní projekt."
Haldane se snažil ovládnout hněv. "Jak dlouho to trvá?"
"Řekl bych tak deset let. Začalo to pár roků po tom, cos mě poslal pro vzorky do Peru, když jsem pracoval v hlavní výzkumné laboratoři. Vzpomínáš?"
"Deset let! Vyloučeno! Tak dlouho jsi mě vodit za nos nemohl. Co opravdu..."
"Ale ano, mohl, a taky jsem to dělal. Pochopitelně ne sám. Sestavil jsem ve firmě vlastní tým. Z těch nejlepší lidí, co máme. Viděli, že můj plán může přinést miliardy, a dali se naverbovat. Bylo to snadné. Trocha fantazie při účetnictví, pomoc ochranky, pár dobrých vědců, laboratoře mimo firmu, spousta odhodlání, vstřícnost ve federální vládě i armádě a ejhle! - Projekt Hádes je na světě. Dobře promyšlený, naplánovaný a připravený ke spuštění." Victor Tremont se znovu usmál a zamával doutníkem jako kouzelným proutkem. "Za pár týdnů - nanejvýš měsíců - vydělá můj tým i Blanchard miliardy. Možná stovky miliard. Všichni budou bohatí - já, můj tým, představenstvo, akcionáři... a ty pochopitelně taky."
Haldane držel svůj doutník strnule ve vzduchu. "Ty jsi šílenec."
Tremont se zasmál. "Ale ne. Jsem jen dobrý obchodník, který viděl příležitost k obrovskému zisku."
"Jsi šílenec a půjdeš do kriminálu!" vyštěkl Haldane.
Tremont zvedl ruku. "Uklidni se, Mercere. Copak nechceš vědět, co Projekt Hádes vlastně znamená? Jaktože z nás všech nadělá boháče, a to včetně tebe, i když jsi nevděčník?"
Mercer Haldane zaváhal. Tremont přiznal, že použil peníze firmy k financování tajného výzkumu. Měl by dostat výpověď a nejspíš také jít před soud. Byl to však zároveň skvělý chemik a jeho projekt z právního hlediska patřil Léčivům Blanchard. Možná přinese velké zisky. A jako předseda představenstva a generální ředitel měl Haldane za povinnost chránit a rozvíjet základy společnosti.
Haldane vztyčil hlavu. "Sice nevím, jak se tím může něco změnit, Victore, ale v čem tedy spočívá ten tvůj geniální kousek?"
"Když jsi mě před třinácti lety poslal do Peru, našel jsem na jednom zapadlém místě podivný virus. Byl strašně nebezpečný a ve většině případů končil smrtí. Ale jeden indiánský kmen znal lék. Jeho příslušníci pili krev jednoho konkrétního druhu opic, které tu nemoc také přenášely. Byl jsem z toho zmatený, a tak jsem si přivezl domů živý virus od obětí a také krev různých opic. Došel jsem k překvapivému, ale logickému závěru."

Haldane užasle zíral. "Pokračuj."
Victor Tremont si dal pořádný doušek koňaku, uznale mlaskl a přes okraj sklenky se usmál na svého šéfa. "Ty opice byly infikované virem stejně jako lidé. Má to ale jeden háček. Virus ve svém hostiteli celá léta jen dříme, něco jako virus HIV, než se z něj vyklube AIDS. Projevuje se občasnou horečkou, bolením hlavy, nebo jinou náhlou a krátkou bolestí, ale není to nic smrtelného. Jenže pak virus zřejmě spontánně zmutuje. Objeví se příznaky těžkého nachlazení nebo mírné chřipky, které trvají zhruba dva týdny, a pak následuje smrtelné stadium - jak u lidí, tak u opic. Nicméně, a to je zásadní, v případě opic virus udeří dřív a s menší silou. Hodně opic to přežilo a jejich krev obsahuje plno protilátek, které mutovaný virus neutralizují. Indiáni na to nejspíš přišli metodou pokusu a omylu. Když onemocní, prostě vypijí krev a jsou zase zdraví. Pokud ovšem získají krev ze správné opice."
Tremont se předklonil. "Krása téhle symbiózy spočívá v tom, že ať se virus promění jakkoliv, mutace se vždycky objeví nejdřív u opic, což znamená, že pro každou mutaci jsou vždycky k dispozici protilátky. No není to dokonalý kousek přírody?"
"Úžasné," pravil Haldane suše. "Ale nechápu, jak by ta tvoje historka mohla vést k zisku. Existuje ten virus někde jinde, kde není možnost přírodní léčby?"
"Naprosto nikde, aspoň jsem to nezjistil. A právě to je klíč k Projektu Hádes."
"Prosím tě, povídej, už se nemůžu dočkat."
Tremont se zasmál. "Posmíváš se mi. Takže hezky popořádku, Mercere." Vstal, zamířil k baru a znovu si nalil šéfův skvělý koňak. Pak se opět posadil a přehodil nohu přes nohu. "Je jasné, že jsme nemohli dovézt miliony opic a zabít je kvůli krvi. Nemluvě o tom, že ne všechny opice v sobě mají protilátky a ta krev by se stejně rychle zkazila. Takže jsme nejdřív museli v krvi izolovat virus a protilátky. Pak jsme museli vymyslet metody výroby ve velkém a zajistit dost široké spektrum protilátek, abychom byli připraveni na spontánní mutace."
"Asi mi chceš říct, žes to všechno už udělal."
"Přesně tak. Izolovali jsme virus a do roka jsme byli schopni ho vyrábět. Zbytek trval různě dlouhou dobu a teprve vloni jsme dokončili vývoj rekombinantního antiséra. Teď máme připravené miliony dávek k distribuci. Získali jsme patent na léčbu opičího viru, o viru lidském pochopitelně nepadla ani zmínka. Bude to vypadat jako šťastná náhoda. Naše náklady se vyšplhaly dost vysoko a máme je dobře doložené, takže si můžeme stanovit vyšší cenu. Požádali jsme o schválení Úřad pro potraviny a léky."
Haldane byl nedůvěřivý. "Vy nemáte souhlas Úřadu?"
"Až vypukne pandemie, dostaneme ho okamžitě."
"Až vypukne?" Teď se rozesmál Haldane. V jeho hlase byl cítit sarkasmus. "Jaká pandemie? Chceš říct, že neexistuje žádná epidemie viru, na kterou bys to svoje sérum použil? Panebože, Victore..."
Tremont se usmál. "Ale bude."
Haldane zíral. "Bude?"
"Ve Spojených státech bylo v nedávné době zaznamenáno šest případů. Tři z nich jsme tajně léčili naším sérem. Obětí přibývá a v cizině už zaznamenali tisíc mrtvých. Za pár dní bude celá zeměkoule vědět, co jí hrozí. Nebude to nic hezkého."
Mercer Haldane seděl bez hnutí za svým stolem. Na koňak úplně zapomněl. Špaček doutníku se svezl z popelníku a popálil desku stolu. Tremont vyčkával a z jeho hladce oholené tváře přitom ani na chvíli nezmizel úsměv. Jeho kovově šedivé vlasy a opálená pleť zářily ve světle lampy. Když Haldane nakonec promluvil, čišela z něj taková zkoprnělost, že to bylo trapné dokonce i Tremontovi.
Haldane se však snažil mluvit klidně. "Část toho plánu jsi mi zatajil."
"Možná," řekl Tremont.
"Oč jde?"
"Nechtěl bys to vědět."
Haldane o tom chvíli přemýšlel. "Stejně na tom nesejde. Půjdeš do vězení, Victore. Už nikdy se nevrátíš do práce."
"Měj trochu uznání. Ostatně v tom jedeš se mnou."
Haldaneovo bílé obočí se překvapeně zvedlo. "Ale já přece..."
Tremont se zachechtal. "Jsi v tom až po uši. Narozdíl od tebe mám krytá záda. Každý příkaz, každý požadavek i výdaj jsi podepsal a schválil ty osobně. K veškeré činnosti máme tvůj písemný souhlas. Většinou pravý, protože když máš špatnou náladu, tak podepíšeš cokoliv, jen aby ses toho zbavil. Já ti ty papíry položil na stůl, tys je podškrábl a vypoklonkoval jsi mě z kanceláře jako uličníka. Zbytek jsou padělky, kterých si nikdo nevšimne. Jeden z mých lidí na to má odborníka."
Tremontovy podvody Haldanea rozzuřily, udržel však nervy na uzdě. Jako starý ostražitý lev si prohlížel svého chráněnce a odhadoval možnou hodnotu toho, co odhalil. S nechutí musel souhlasit, že Victorův plán může přinést astronomické zisky. Rozhodl se, že se postará, aby dostal svůj podíl. Zároveň se snažil odhalit jakoukoli skulinku či chybičku, která by případně mohla vést k jejich společné záhubě.
Náhle ji spatřil: "Vláda bude chtít vyrábět váš lék v masovém měřítku. Dát ho světu. Seberou vám ho ve státním zájmu."
Tremont zavrtěl hlavou. "Ne. Nemůžou vyrábět sérum, pokud jim neposkytneme podrobnosti, a nikdo jiný než my nemá pohromadě výrobní zařízení. Ani je nenapadne zabavit nám to. Za prvé: budeme mít dost velkou zásobu, abychom to všechno zvládli sami. Za druhé: žádná americká vláda nám nebude upírat rozumný zisk. Jsme přece kapitalistická společnost, ne? A my jen předvádíme kapitalismus v praxi. Kromě toho pracujeme od nevidím do nevidím, abychom zachránili lidstvo, takže si snad nějakou odměnu zasloužíme. Jistě, jak už jsem řekl, nafoukli jsme náklady na výzkum, ale v tom se nikdo šťourat nebude. Zisky budou ohromné."
Haldane se ušklíbl. "Takže vypukne pandemie. Jediná dobrá zpráva asi je, že na ni máš lék. Možná neumře tolik lidí."

Tremontovi neušel cynismus, s nímž Haldane sám sebe přesvědčil ke kapitulaci. Jako vždy odhadl Haldanea správně. Začal se pomalu rozhlížet po předsedově kanceláři, jako by si chtěl zapamatovat každou maličkost.
Pak znovu pohlédl na svého bývalého učitele a zatvářil se chladně a odtažitě. "Ale jestli to má všechno fungovat, musím to vzít do rukou. Na zítřejším zasedání představenstva odstoupíš a předáš řízení společnosti mně. Já budu generálním ředitelem a předsedou výkonného výboru, takže budu mít firmu plně pod kontrolou. Ty můžeš zůstat předsedou představenstva, jestli chceš. Dokonce můžeš dostávat víc informací o provozu než kdokoli jiný z představenstva. Ale za rok odejdeš do důchodu a já převezmu i představenstvo. Na cestu dostaneš zlatého padáka a tučnou penzí."
Haldane jen zíral. Obraz starého bojovného lva dostával vážné trhliny. Něco takového nečekal a byl v šoku. Věděl, že Tremonta podcenil. "A když odmítnu?"
"To nemůžeš. Patent je na jméno mojí akciové skupiny, jejíž jsem hlavním podílníkem. Blanchardu jsme prodali licenci za vysoká procenta. Mimochodem, ty jsi tuhle dohodu před lety schválil, takže je zcela legální. Ale neboj se. Blanchard tím hodně získá a ty dostaneš velký bonus. Členové představenstva i akcionáři budou nadšení ze zisků, nemluvě o skvělé reklamě. Stanou se z nás hrdinové, kteří zachraňují svět před horší apokalyptickou katastrofou, než byl černý mor."
"Pořád zdůrazňuješ, kolik vydělám peněz. Ať už zůstanu, nebo odejdu. Nevidím důvod, proč bych odcházel. Povedu to sám a zajistím, abys ty dostal finanční odměnu."
Tremont se uchichtl. Kochal se představou, že se stane spasitelem a zároveň vydělá ohromné jmění. Pak vrhl na Haldanea chmurný pohled.
"Projekt Hádes bude mít senzační úspěch, největší, jakého kdy Blanchard dosáhl. Ale i když jsi to na papíře všechno schválil ty, ve skutečnosti o tom nemáš ani páru. Kdyby ses pokusil projekt převzít, vypadal bys přinejlepším jako hlupák. V horším případě bys odhalil svoji neschopnost. Všichni by měli podezření, že chceš sklidit ovoce mojí práce. V tom okamžiku bych během pěti minut přesvědčil představenstvo i akcionáře, aby tě vykopli na dlažbu."
Haldane se zhluboka nadechl. Ani v těch nejčernějších snech nečekal, že by se mohlo stát něco takového. Byl ve vleku událostí, které nemohl nijak ovlivnit. Zaplavil ho pocit bezmoci. Cítil se jako ryba, jež uvízla v neproniknutelné síti. Vůbec nevěděl, co by měl říct. Tremont měl pravdu. Jen hlupák by šel hlavou proti zdi. Bude lepší přistoupit na jeho hru a odejít s tučnou kořistí. Jakmile se rozhodl, hned se cítil líp. Ne dobře, ale líp.
Pokrčil rameny. "Fajn, takže můžeme jít na večeři."
Tremont se zasmál. "Konečně promluvil starý dobrý Mercer. Hlavu vzhůru. Čeká tě bohatství a sláva."
"Bohatý už jsem a po slávě jsem nikdy netoužil."
"Tak si na ni zvykni. Zalíbí se ti. Jen si představ, že teď budeš moct hrát golf s bývalými prezidenty."

21

16.21
San Francisco, Kalifornie

Smith s Martym Zellerbachem přistáli v pátek odpoledne na Mezinárodním letišti v San Francisku. Letadlo měli pronajaté na Martyho kreditní kartu. Smith věděl, že jeho přítel potřebuje doplnit zásobu léků, a tak si okamžité půjčil auto, zamířil do centra a vyhledal lékárnu. Lékárník zavolal Martyho ošetřujícímu lékaři do Washingtonu kvůli ověření, doktor však trval na tom, že musí mluvit s Martym osobně. Smith poslouchal jejich rozhovor na druhém telefonu. Lékař byl odměřený, nervózní a ptal se na nepodstatné věci. Nakonec chtěl vědět, jestli je s Martym podplukovník Smith.
Smith se dopálil a vytrhl Martymu sluchátko z ruky a zavěsil oba telefony.
Lékárník za prosklenou přepážkou se zmateně zamračil. Smith Martymu tiše vysvětlil: "Tvůj doktor se tě tady snažil zdržet. Nejspíš proto, aby sem stihla dorazit FBI nebo vojenská rozvědka a zajistit mě. Možná sem jedou zabijáci z bungalovu a oba víme, co by udělali."
Marty vyděšeně vytřeštil oči. "Ten lékárník řekl jméno lékárny a popsal, kde je. Můj doktor to teď ví taky!"
"Správně. A s ním každý, kdo poslouchal na jeho konci linky. Jdeme."
Vyběhli ven. Martyho léky přestávaly účinkovat. Poslední dávku si potřebovali schovat na ráno, kdy je čekala dlouhá cesta autem. Marty reptal a držel se blízko Smithe. Smířil se s nakupováním oblečení i dalších nezbytností a s nechutí snědl večeři v italské restauraci na North Beach. Smith si ji pamatoval z doby své krátké služby v pevnosti Presidio, která tehdy ještě fungovala jako armádní základna. Počítačový génius byl však čím dál rozrušenější a upovídanější.
Když padla noc, najali si pokoj v hostinci Mission Inn v odlehlé Mission Street. Město zahalila mlha, jež se vinula kolem malebných pouličních lamp a stoupala nad arkýřovými okny.
Půvaby toho místa i výhody malého hotýlku však na Martyho neudělaly žádný dojem. "Nemůžeš mě zavřít do téhle středověké mučírny, Jone. Který idiot by dobrovolně spal v takové smrduté díře?" V pokoji byla cítit mlha. "Pojedeme do Stanford Courtu. Ten je aspoň slušný a skoro snesitelný." Byl to jeden z legendárních sanfranciských hotelů.
Smith užasl. "Ty už jsi tam někdy byl?"
"Cože? Nejmíň tisíckrát!" vyhrkl Marty v nadsázce, jež Smithe varovala, že se přestává ovládat. "Najímali jsme si tam apartmá, když mě otec bral s sebou do San Franciska. Byl jsem tím hotelem úplně unesený. Ve vestibulu jsem si hrával s poslíčky na schovávanou."
"A všichni věděli, že jste v San Francisku bydleli právě tam?"

"Jasně."
"Tak si tam jdi zas, jestli ti nevadí, že tě najdou naši kamarádi násilníci."
Marty okamžitě obrátil. "No jo, máš pravdu. Určitě už budou v San Francisku. A tahle díra je bezpečná?"
"O to mi šlo. Je z ruky a zapsal jsem se pod cizím jménem. Přespíme tady jen jednu noc."
"Já ani nezamhouřím oko." Marty se odmítl svléct. "Můžou zaútočit kdykoliv a já nehodlám pobíhat po ulici v noční košili. Zvlášť když budu mít v patách ty bestie nebo FBI."
"Musíš se pořádně vyspat. Zítra nás čeká dlouhá cesta."
Ale Marty nechtěl nic slyšet. Zatímco se Smith holil a čistil si zuby, on zajistil křeslem kliku jediných dveří. Pak zmačkal noviny, list po listu, a naaranžoval zmuchlané papíry před dveře. "Tak. Teď nás nepřekvapí. Viděl jsem to v jednom filmu. Detektiv si navíc položil pistoli na noční stolek, takže po ní mohl rychle sáhnout. Viď, že to uděláš se svojí berettou?"
"Když tě to uklidní." Smith vyšel z koupelny a sušil si tvář. "Jde se na kutě."
Když Smith vklouzl pod deku, Marty si lehl oblečený na svoji půlku manželské postele. Nezavřel oči a civěl do stropu. Náhle se podíval na Smithe. "Proč jsme vlastně v Kalifornii?"
Smith zhasl lampičku na nočním stolku. "Kvůli setkání s člověkem, který nám může pomoct. Bydlí v pohoří Sierra poblíž parku Yosemite."
"To je ono. Sierra. Země Modoků! Znáš vyprávění o kapitánu Jackovi? Byl to skvělý vůdce Modoků, které šoupli do stejné rezervace jako jejich úhlavní nepřátele Klamathy." Marty se ve zšeřelé místnosti nechal unášet do výšin své nespoutané fantazie. "Modokové nakonec zabili nějaké bělochy, takže na ně přišla armáda s kanónem! Bylo jich možná deset proti celému regimentu. A..."
Marty podrobně vyprávěl o nespravedlnostech, jichž se vojsko dopustilo na nevinném vůdci Modoků. Poté vylíčil hrdinský příběh indiánského náčelníka Josepha a jeho kmene Nez Percé ve Washingtonu a Idahu a jejich zoufalý boj za svobodu proti polovině armády Spojených států. Těsně předtím, než dorecitoval Josephovu srdceryvnou závěrečnou řeč, škubl hlavou ke dveřím. "Jsou v chodbě! Slyším je! Vezmi si pistoli, Jone!" Smith vyskočil, popadl berettu a snažil se rychle a tiše projít zmačkanými novinami, což bylo nemožné. U dveří se zaposlouchal. Srdce mu bušilo.
Poslouchal celých pět minut. "Je tam absolutní klid. Víš jistě, žes něco slyšel, Marty?"
"Naprosto. Určitě." Zamával rukama ve vzduchu. Seděl strnule, jako by spolkl pravítko, a jeho kulatá tvář se chvěla.
Smith se přikrčil, aby ulevil unavenému tělu. Poslouchal ještě půl hodiny. Za dveřmi přecházeli různí lidé. Ozývala se konverzace a občas se někdo zasmál. Jon nakonec zavrtěl hlavou. "Ani ň. Vyspi se." Zamířil šustícími novinami ke své posteli.
Marty uraženě mlčel. Natáhl se. O deset minut později začal nadšeně líčit chronologickou historii všech indiánských válek od dob krále Filipa v sedmnáctém století.
Pak znovu uslyšel kroky. "Někdo je za dveřmi, Jone! Zastřel je. Zastřel je! Jinak vrazí dovnitř! Zastřel je!"
Jon se vrhl ke dveřím, opět však nic neslyšel. To pro něj byla poslední kapka. Uvědomil si, že Marty si bude celou noc vymýšlet neexistující nebezpečenství a vyprávět mu další historky z dějin Ameriky. Nabíral stále na obrátkách a čím déle by zůstal bez léků, tím hůř pro oba.
Smith znovu vstal. "Tak jo, Marty, měl by sis vzít poslední dávku." Přívětivě se usmál. "Musíme doufat, že až zítra dorazíme k Peterovi Howellovi, seženeme další léky. Nejdřív se ale musíš prospat a já taky."
Martyho rozjasněná mysl se vznášela v oblacích. Věty a obrazy mu létaly hlavou neuvěřitelnou rychlostí. Jonův hlas k němu doléhal z velké dálky, jako by je dělil celý kontinent. Náhle se však Marty vzpamatoval a uviděl, že se na něj starý kamarád usmívá. Jon chtěl, aby si vzal lék, všechno v něm se tomu však vzpíralo. Strašně nerad opouštěl vzrušující svět, kde se žilo tak rychle a dobrodružně.
"Marty, tady máš lék." Jon stál vedle něj se sklenicí vody v jedné ruce a s nenáviděnou tabletkou v druhé.
"Radši bych jezdil na velbloudovi hvězdnou oblohu a pil modrou limonádu. Ty snad ne? Nechtěl bys poslouchat víly hrající na zlaté harfy? Nechtěl by sis poklábosit s Newtonem nebo s Galileem?"
"Marty? Posloucháš mě? Prosím tě, vezmi si svůj lék."
Marty vrhl na Jona vyčítavý pohled. Smith před ním dřepěl a tvářil se ustaraně. Marty ho měl rád z mnoha důvodů, žádný z nich mu však nyní nepřipadal podstatný.
Jon řekl: "Vím, že mi věříš, Marty. Musíš mi věřit, když ti povídám, že jsme tě nechali bez léků moc dlouho. Je načase, aby ses vrátil."
Marty nešťastně zablekotal: "Já ty prášky nesnáším. Když si je vezmu, už to nejsem já. Nemůžu myslet, protože nemám žádné já!"
"Já vím, že je to kruté," řekl Smith s účastí. "Ale přece nechceme, abys překročil hranici. Když jsi moc dlouho bez prášků, tak trochu blázníš."
Marty zlobně zavrtěl hlavou. "Snažili se mě učit, jak se mám chovat ‚normálně' k ostatním lidem. Jako by to snad byla hra na piano! Nacvičit normálnost! ‚Dívejte se mu do očí, ale nezírejte přitom.´ ‚Muži podejte ruku, ale žena vám ji musí nabídnout první.´ Blbost! Četl jsem o jednom chlápkovi, který to přesně vystihl: ‚Můžeme se naučit předstírat, že se chováme jako každý jiný, ale stejně to nikdy nepochopíme.' Já to nechápu, Jone. Já nechci být normální!"
"Ani já přece nechci, abys byl ‚normální´. Líbí se mi tvoje svéráznost a genialita. Jinak bys ani nebyl ten starý dobrý Marty. Ale musíme tě taky držet na uzdě. Nemůžu dopustit, abys ses vznesl do stratosféry tak vysoko, že tě už nedokážeme sundat. Až se zítra dostaneme k Peterovi, můžeš být zase bez prášků."
Marty zíral. V hlavě mu vířily číslice a algoritmy. Toužil po svobodě svých nespoutaných myšlenek, zároveň však věděl, že Jon má pravdu. Pořád ještě se dokázal ovládat, ale už jen stěží. Nechtěl riskovat, že překročí hranici.
Marty vzdychl. "Vyhrál jsi, Jone. Omlouvám se. Dej mi tu zatracenou piluli."

O dvacet pět minut později oba muži tvrdě spali.

12.06, sobota 18. října
Mezinárodní letiště San Francisco

Nadal al-Hassan přiletěl strojem DC-10 z New Yorku a vešel do letištní haly. Přivítal jej obtloustlý muž v ošuntělém obleku, jenž ho v životě neviděl. Z New Yorku však nepřiletěl nikdo jiný, kdo by odpovídal popisu.
"Vy jste al-Hassan?"
Al-Hassan si změřil ošumělého chlápka znechuceným pohledem. "A vy jste z té detektivní kanceláře?"
"Uhádl jste."
"Co mi můžete nahlásit?"
"FBI nám dala tip na toho chlapa z lékárny, ale ten ví jen to, že byli dva a odjeli taxíkem. Prověřujeme všechny taxislužby, což dělaj i místní poldové a FBI. Taky hotely, motely, penziony, půjčovny aut a ostatní lékárny. Zatím nic. A policajti s FBI na tom nejsou líp."
"Budu v hotelu Monaco poblíž náměstí Union Square. Jakmile něco zjistíte, zavolejte mi."
"Máme pátrat celou noc?"
"Dokud je nenajdete. Nebo policie."
Zanedbaný muž pokrčil rameny. "Jsou to vaše prachy."
Al-Hassan chytil taxi a zamířil k čerstvě zrekonstruovanému hotelu v centru San Francisca, jehož malá vkusná hala i jídelna byly navrženy ve stylu Evropy dvacátých let. Jakmile osaměl ve svém pokoji, zatelefonoval do New Yorku a podal hlášení o všem, co mu ten špindíra řekl.
"Armádní zdroje využít nemůže. Máme pod dozorem všechny Smithovy a Zellerbachovy přátele a taky všechny lidi spojené s obětmi viru."
"Jestli bude třeba, tak najměte jinou detektivní kancelář," nařídil Victor Tremont ze svého hotelového pokoje v New Yorku. "Xavier zjistil, co pro něj ten Zellerbach dělal." Vyložil mu, co objevili v Martyho počítačových registrech.
"Zellerbach zřejmě našel tu Giscoursovu zprávu a odhalil hlášení o viru v Iráku. Smith si nejspíš domyslel, že ten virus máme, a teď chce vědět, jak s ním hodláme naložit. Už pro nás neznamená jen potenciální hrozbu, ale skutečně vážné nebezpečí."
"Už dlouho nebude," slíbil al-Hassan.
"Našli jste Billa Griffina?"
Al-Hassan rozpačitě mlčel. "Od té doby, co jsme ho pověřili vraždou Smithe, nikoho nekontaktoval."
Tremontův hlas zněl jako prásknutí bičem. "Vy ještě pořád nevíte, kde Griffin je? To snad není pravda! Jak jste mohl ztratit jednoho z našich vlastních lidí?"
Al-Hassan dál mluvil tiše a uctivě. Victor Tremont byl jedním z nemnoha pohanů v téhle bezbožné zemi, které uznával. A navíc měl pravdu. Měl si bývalého příslušníka FBI pohlídat líp. "Usilovně po něm pátráme. Jeho rychlé dopadení je pro mě otázkou osobní cti."
Tremont mlčel a snažil se uklidnit. Nakonec řekl: "Xavier hlásil, že Martin Zellerbach taky pátral po Griffinově poslední adrese, nejspíš pro Smithe. Jak jste říkal, nějaká souvislost mezi nimi existovat musí. Teď o tom máme důkaz."
"Je zajímavé, že Bill Griffin se nepokusil spojit ani sejít s Jonem Smithem. Na druhé straně, Smith včera v Georgetownu navštívil Griffinovu bývalou ženu."
Tremont přemítal. "Griffin to možná hraje na obě strany. Z Billa Griffina by se mohl vyklubat náš nejnebezpečnější nepřítel, nebo naše nejužitečnější zbraň. Najděte ho!"

7.00
San Francisco, čtvrť Mission

Do sedmi hodin se Marty se Smithem stačili probudit a odhlásit se z motelu. V osm už jeli přes blyštivý sanfranciský záliv a zamířili po dálnici 580 na východ. Za Lathropem přejeli na devětadevadesátou a stodvacátou a uháněli na jih napříč úrodnou vnitrozemskou půdou. V Mercedu se zastavili na pozdní snídani. Pak znovu nabrali východní směr a po stočtyřicáté mířili přímo k parku Yosemite. Bylo chladno, ale slunečno, a když vyjeli do vyšší nadmořské výšky, nebe vypadalo průzračně modré. Marty byl stále klidný.
Neochvějně stoupali k tisícimetrovému vrcholu Mid Fines, napojili se na bystrou řeku Merced a v El Portalu vjeli do parku. Marty se tiše díval z okna a kochal se strhující horskou scenérií. Nakonec sjeli podél divoké řeky o sedm set metrů níž do proslulého údolí.
"Asi byla chyba, že jsem vůbec nechodil ven," usoudil Marty. "Je to nepopsatelná nádhera."
"A navíc tě tady neotravuje moc lidí, co?"
"Jone, ty mi vidíš do žaludku."
Pokračovali podél vysokých vodopádů s poetickým názvem Nevěstin závoj, zahalených do mlžného oparu, a dál pod příkrými útesy hory El Capitan. V dálce bylo vidět legendární skalní útvar Haif Dome a Yosemitské vodopády. Na rozcestí ostře zabočili na sever a jeli po Big Oak Fiat Road až ke křižovatce se strmou silnicí Tioga Road, po které se od listopadu do května nesmělo jezdit. Uzavírka se často protáhla až hluboko do června. Nádhernou vysokohorskou krajinou divokého pohoří Sierra mezi ostrůvky sněhu na východ. Nakonec sjeli po východním svahu, kde byla země

sušší a porost řidší.
Po cestě dolů začal Marty zpívat staré kovbojské písně. Léky přestávaly zabírat. Pár kilometrů před místem, kde Tioga Road protíná v městečku Lee Vining třistapětadevadesátou, Smith odbočil na úzkou asfaltovou silničku. Po obou stranách se táhly vyprahlé travnaté svahy s ploty z ostnatého drátu, jež vyznačovaly hranice pozemků. Na pozadí zlatavě sametových hor se majestátně tyčily černé obrysy stromů, pod nimiž se pásli koně a krávy.
Marty začal zpívat: "Jo, doma, tam doma v horách, kde antilopa srnky honí! Kde neuslyšíš křivé slůvko a nebe se pořád nekaboní!"
Smith stoupal krkolomnými horskými serpentinami, přejel po vratkých dřevěných mostech několik bystřin, až dorazil k okraji strže, v níž hučela široká říčka. Přes rokli vedla úzká ocelová lávka k mýtině, za níž se mezi ztepilými borovicemi druhu ponderosa a cedry ukrýval srub. V dáli se jako strážce tyčil zasněžený vrchol čtyřtisícové hory Mount Dana.
Když Smith zaparkoval, Marty se dál v duchu opájel pozoruhodnou rozmanitostí krajiny - od oceánu, přes hory až po pastviny. Náhle si však uvědomil, že už jsou určitě blízko cíle a že on tady bude muset zůstat. Bude tady spát a možná nějakou dobu i bydlet.
Smith obešel auto, otevřel dveře a Marty se váhavě vysoukal ven. Hned odvrátil zrak od lávky, jež se lehce pohupovala ve větru. Strž byla deset metrů hluboká.
"Na tuhle fórovou věc nevkročím ani omylem," oznámil Marty.
"Nedívej se dolů. Pojď, přejdeme to." Smith jej postrčil dopředu.
Marty se celou cestu křečovitě držel zábradlí. "Co vůbec děláme v téhle pustině? Je tady jen ta stará barabizna."
Když vyrazili vzhůru prašnou cestou směrem ke srubu, Jon řekl: "Bydlí tady náš člověk."
Marty se zastavil. "Tak tohle je cíl naší cesty? V něčem tak primitivním nezůstanu ani pět vteřin. Pochybuju, že tam teče voda. Rozhodně tam není elektrika, což znamená, že ani počítač. Já musím mít počítač!"
"A taky tam nejsou žádní zabijáci," podotkl Smith. "Nesmíš posuzovat knihu jen podle obálky."
Marty si odfrkl. "To je jen fráze."
"V tvém případě ale platí."
Když dorazili k borovicím, ocitli se v přítmí pod silnými větvemi, jež se tyčily vysoko nad nimi. Vzduch byl plný vůně borovic. Za vysokými stromy stál tichý srub. Vždycky, když se na něj Marty podíval, zděšeně zavrtěl hlavou.
Náhle zkoprněli. Vzduch prořízlo pronikavé zavrčení.
Ze stromu seskočila dospělá puma. Krčila se tři metry od nich, mrskala dlouhým ocasem a její žluté oči zlověstně svítily.
"Jone!" vykřikl Marty a obrátil se k útěku.
Odkudsi zepředu se ozval hlas s anglickým přízvukem. "Stůjte klidně, pánové. Nezvedejte zbraň a neublíží vám. A já možná taky ne."

22

13.47
poblíž Lee Viningu
High Sierras, Kalifornie

Ze stínu verandy nízkého srubu vykročil štíhlý muž střední postavy. V rukou svíral britskou automatickou pušku Enfield. Jeho slova byla určena Smithovi, avšak pohledem utkvěl na Martym Zellerbachovi.
"Neříkal jsi, že s sebou někoho přivedeš, Jone. Nemám rád překvapení."
Marty zašeptal: "Já chci pryč, Jone."
Smith si ho nevšímal. Peter Howell nebyl Marty Zellerbach. Jeho bezpečnostní opatření byla smrtelně nebezpečná a člověk je musel brát vážně. Smith tiše řekl muži s puškou: "Pískni na tu kočku, Petere, a dej dolů bouchačku. Martyho znám mnohem dýl než tebe a zrovna teď vás potřebuju oba."
"Ale já ho neznám," pravil šlachovitý muž se stejným klidem. "A v tom je právě háček. Říkáš, že o něm víš všechno a že je čistý?"
"Tak jako nikdo, Petere."
Howell hodnou chvíli probodával Martyho pohledem svých chladných bleděmodrých očí. Nakonec ze sebe vyrazil něco jako odfrknutí či odkašlání. "Kšššš, Stanley," řekl tiše. "Hodná kočička. To stačí."
Puma se otočila a odhopkala za chatrč. Občas se přitom ohlédla přes rameno, jako by doufala, že přece jen dostane pokyn vrhnout se na kořist.
Štíhlý muž sklopil zbraň.
Marty jasnýma očima sledoval, jak velká kočka míří pryč. "O cvičené pumě jsem v životě neslyšel. Jak jste to dokázal? Dokonce má i jméno. To je senzace! Víte, že afričtí králové cvičili levharty k lovu? A v Indii se cvičili gepardi..."
Howell ho zarazil. "No, měli bysme to probrat vevnitř. Člověk nikdy neví, čí uši ho poslouchají." Pokynul svým enfieldem, ukročil a pustil je do chaty jako první. Když Smith procházel kolem, Angličan zvedl obočí a kývl směrem k Martyho zádům. Smith souhlasně přikývl.
Srub byl větší, než se zdálo zvenčí, a jeho interiér ostře kontrastoval s prostým vzhledem. Stanuli v dobře zařízeném obývacím pokoji, jenž neměl nic společného se stylem amerického západu, snad s výjimkou ohromného krbu z neopracovaných kamenů. Mísil se zde komfortní starožitný nábytek jako vystřižený z anglického venkova s koženými křesly a trofejemi z většiny válek dvacátého století. V těch místech na stěnách, která nevyplňovaly pušky, vojenské zástavy a zarámované fotky vojáků, se skvěly malby několika gigantů abstraktního impresionismu - de Kooninga,

Newmana a Rothkoa. Originály, jež stály celé jmění.
Pokoj zabíral celou šířku srubu, který však měl na levé straně další křídlo. Vybíhalo hluboko do ztepilých borovic a zepředu nebylo vidět. Chata měla ve skutečnosti půdorys ve tvaru L a její větší část se nacházela v noze tohoto písmene. Ukázalo se, že první dveře z chodby za obývacím pokojem vedou do pracovny s moderním počítačem.
Marty vyjekl radostí. Peter Howell sledoval, jak se bezhlavě hrne k počítači.
Howell se tiše zeptal: "Co je mu?"
"Aspergrův syndrom," vysvětlil Smith. "Je to génius, hlavně přes techniku, ale pobyt mezi lidmi je pro něj peklo."
"Teď je bez léků?"
Smith přikývl. "Museli jsme narychlo odjet z Washingtonu. Dej mi minutku, pak si promluvíme."
Howell se beze slova vrátil do obýváku. Smith přistoupil k Martymu u počítače.
Marty se na něj vyčítavě podíval. "Proč jsi mi neřekl, že má generátor?"
"Při pohledu na tu pumu mi to nějak vypadlo z paměti."
Marty chápavě přikývl. "Stanley je puma. Víš, že Číňani cvičili sibiřské tygry..."
"To necháme na potom." Smith si nebyl jejich bezpečím tak jistý, jak tvrdil Martymu. "Můžeš znovu zkusit zjistit, jestli Sophie neměla nějaké zvláštní telefonáty? A taky najít Billa Griffina?"
"Přesně to jsem měl v úmyslu. Potřebuju se jen napojit na svůj vlastní počítač a software. Jestli zařízení tvého kámoše není tak primitivní jako tohle místo, za pár minut můžu jít na věc."
"Líp by to nikdo neuměl." Smith ho poplácal po rameni a ustoupil. Sledoval, jak se Marty nad klávesnicí čím dál víc hrbí a vstupuje do počítačového světa, kde se cítil jako ryba ve vodě.
Marty si mumlal: "Jak by tahle ubohá mašinka mohla mít takovou moc? No, to je fuk. Už se nám to hezky rýsuje."
Smith zastihl Petera Howella, jak sedí před krbem a čistí černý kovový samopal. Z hučícího ohně vedle něj šlehaly oranžové plameny. Byl to dokonalý obrázek domácí idylky, až na vojenskou zbraň v rukou Angličana.
Howell promluvil, aniž by vzhlédl. "Posaď se. To staré kožené křeslo je pohodlné. Odkoupil jsem ho od svého klubu, když jsem zjistil, že mi hoří koudel u zadku a že asi bude chytřejší zmizet někam, kde nejsem tak populární."
Howell měřil necelých sto osmdesát centimetrů a byl snad až příliš hubený. Měl na sobě modrozelenou kostkovanou košili z flanelu a tlusté khaki kalhoty z výstroje britské armády, nacpané do černých vojenských kanad. Jeho úzká tvář připomínala barvou i strukturou kůži, léta vystavenou větru a slunci. Byly v ní tak hluboké rýhy, že se zdálo, jako by se Howellovy přísné a ostražité oči utápěly v roklích. Měl husté černé vlasy, v nichž už převažovaly šediny, a jeho ruce připomínaly zahnuté hnědé pařáty.
"Pověz mi o tom svým kámošovi Martym."
Jon Smith usedl do křesla. Stručně zrekapituloval nejdůležitější okamžiky jejich společného dospívání, Martyho potíže a jak se zjistilo, že má Aspergrův syndrom. "To mu změnilo život. Léky mu daly nezávislost. Díky nim vydržel při hodinách sedět a díky nim pak zvládl i dřinu spojenou se dvěma doktoráty. Když je na lécích, dokáže obstarat všechny otravné drobnosti, které člověk potřebuje k přežití. Vyměňuje žárovky, pere si a vaří. Pochopitelně má víc než dost peněz, aby si na to někoho najal, ale z cizích lidí je nervózní. Stejně musí brát léky, tak co by se o sebe nepostaral sám?"
"Ani se mu nedivím. Povídal jsi, že prášky už přestávají zabírat?"
"Jo. Pozná se to podle toho, že začne mluvit ve vykřičnících, což jsi slyšel sám. Vykládá, rozplývá se nadšením, moc nespí a přivádí všechny k šílenství. Jestli se mu včas nepřitáhne uzda, může se přiblížit k zakázanému území a ohrozit tím sebe a možná i ostatní."
Howell zavrtěl hlavou. "Abys mi dobře rozuměl, mně je toho kluka líto."
Smith se uchichtl. "Máš to pomotané. Marty lituje tebe. A mě taky. My totiž nikdy nebudeme vědět to, co ví on. Nemůžeme pochopit to, co on. Je škoda pro všechny, že se izoloval a věnuje se výhradně svým počítačovým zájmům. I když jestli tomu správně rozumím, tak poskytuje konzultace dalším počítačovým expertům z celého světa. Ale nikdy osobně. Vždycky e-mailem."
Howell dál čistil svou hrozivou zbraň Heckler & Koch MP5. "Ale jestli je bez léků nemotorný a bez nich zase blázní, jak vůbec může něco dokázat?"
"V tom je právě ten vtip. Naučil se vystihnout stadium, kdy už mu léky přestávají zabírat, ale ještě se úplně nevznáší v oblacích. V tomhle mezistavu stráví několik hodin denně, což je pro něj dar z nebes. V hlavě se mu bleskově rodí nové myšlenky. Pálí mu to, je rychlý a napůl mimo. V té chvíli na něj nikdo nemá."
Howell zvedl zbrázděnou tvář od zbraně. Ve světlých očích mu zajiskřilo. "Takže v počítačích na něj nikdo nemá? No tak dobře. To je něco jiného." Vrátil se ke svému samopalu. Byla to zbraň, kterou před lety používala britská Zvláštní letecká služba SAS a nejspíš jí slouží dodneška.
"To vždycky čistíš pušku, když ti přijde návštěva?" Smith zavřel oči a nabíral síly po dlouhé jízdě ze San Franciska.
Howell zafuněl. "Četls Bílou společnost od Doylea? Celkem dobrá knížka. Jako kluka mě brala víc než Sherlock Holmes. Je to zvláštní. Ten kluk je otcem toho muže, no vždyť víš." Zdálo se, že se na chvíli zamyslel nad chlapci a muži, a pak dodal: "No nic, v té knížce je taky jeden starý lučištník - Černý Simon. Jednoho rána se ho hrdina zeptá, proč si tak usilovně brousí meč, když společnost nečeká žádný útok. Černý Simon mu na to řekl, že před velkými bitvami u Crecy a Poitiers se mu zdálo o rudé krávě a že včera v noci se mu o ní zdálo zas. A proto se připravuje. Španělé pochopitelně ještě toho dne zaútočili, přesně jak čekal."
Smith se zasmál a otevřel oči. "Takže když se objevím já, je ti jasné, že se máš připravit na potíže."
Na Howellově ošlehané tváři se objevil úsměv. "Tak nějak."
"Jako obvykle máš pravdu. Potřebuju pomoct a bude to asi nebezpečné."
"Co jiného se dá taky čekat od starého špiona a pouštní krysy?"
Smith se s ním poprvé setkal během nudného Pouštního štítu, kdy se nemocnice celé dny připravovala a čekala na

akci, která nikdy nepřišla. Peter Howell se však dočkal. Přesněji řečeno, Peter a SAS do té akce šli. Peter nikdy neřekl přesně, kde se "to" odehrálo, ale jednou v noci se objevil v nemocnici jako písečný duch. Měl vysokou horečku a byl slabý jako kotě. Někteří doktoři přísahali, že té noci slyšeli poblíž vrtulník nebo malé pozemní vozidlo, ale nikdo si tím nebyl jistý. Jak přijel, nebo kdo ho přivezl, zůstalo tajemstvím.
Smithovi okamžitě došlo, že neznámého pacienta v britských pouštních maskáčích bez označení hodnosti či jednotky uštkl jedovatý had. Rychlou léčbou mu zachránil život. V následujících dnech, kdy se Peter postupně zotavoval, se seznámili a začali se respektovat. Tehdy také Smith zjistil, že je to major Peter Howell ze Zvláštní letecké služby SAS a že při nejmenované misi pronikl hluboko na území Iráku. Víc toho Peter nikdy neřekl. Jelikož byl na příslušníka SAS očividně starý, muselo za tím vězet ještě něco jiného. Trvalo však celá léta, než si Smith poskládal zbytek, a ani poté neměl úplně jasno.
Zkrátka a dobře, Peter byl jedním z těch anglických hazardérů, kteří se takřka neomylně zjevovali při každém konfliktu v průběhu posledních dvou století, ať už na té či oné straně. Vystudoval lingvistiku v Cambridgi a Sandhurstu, ale byl hlavně dobrodruh, a tak se za války ve Vietnamu dal k SAS. Když akce skončila, přihlásil se jako dobrovolník k MI6 a k zahraniční rozvědce. Od té doby pracoval pro jednu či druhou organizaci, podle toho, jestli šlo o válku skutečnou či studenou. Někdy také dělal pro obě zároveň, až byl nakonec pro jednu příliš starý a pro druhou přestal být užitečný.
Nyní si užíval zaslouženého odpočinku na odlehlé a řídce osídlené východní straně pohoří Sierra. Nebo to tak aspoň vypadalo. Smith měl totiž podezření, že jeho "odpočinek" je zahalený stejným tajemstvím jako celý jeho život.
Jakožto zběh nyní Smith potřeboval přesně takovou pomoc, jakou mu mohly poskytnout SAS a MI6. "Musím se dostat do Iráku, Petere. Tajně, ale potřebuju tam kontakty."
Howell začal skládat samopal. "Tomu se neříká nebezpečí, hochu. Tomu se říká sebevražda. Vyloučeno. Žádný Američan, ani Angličan se tam dneska nedostane. Prostě to nejde."
"Zavraždili Sophii. Musí to jít."
Howell vydal zvuk podobný tomu, jímž předtím odvolal pumu jménem Stanley. "Jo takhle... A nechceš mi vysvětlit ten nesmysl s tvojí dezercí?"
"Ty o tom víš?"
"Snažím se držet krok. I po mě párkrát vyhlásili pátrání. Obvykle to byla celkem legrace."
Smith jej zasvětil do všeho, co se stalo od smrti majora Andersena ve Fort Irwinu. "Oni mají velkou moc, Petere, ať už jde o kohokoliv. Dokážou manipulovat s armádou, s FBI, s policií, a možná dokonce i s celou vládou. Nevím, co plánují, ale stojí jim za to zabíjet lidi. Musím zjistit, o co jde a proč zabili Sophii."
Když Howell vyčistil, naolejoval a složil samopal, vytáhl ze speciální skříňky hnědý chomáč tabáku a napěchoval si dýmku. Z hloubi domu k nim doléhaly vzrušené výkřiky Martyho, jenž úřadoval u počítače.
Když si Howell zapálil dýmku, pomalu bafal a přitom mumlal: "Jelikož na ten virus není žádný lék, můžou s ním držet v šachu celou planetu. Musí za tím být někdo jako Saddám nebo Kaddáfí. Nebo Čína."
"A taky Pákistán, Indie, prostě všechny země slabší než Západ." Smith se odmlčel. "Nebo taky vůbec ne. Třeba tady jde jen o peníze, Petere."
Pokoj naplnila aromatická vůně tabáku. Peter přemýšlel. "Když tě propašuju do Iráku, mohlo by jít o krk nejen mně, Jone. Mohlo by za to zaplatit celé podzemí. Opozice proti Saddámovi Husajnovi je v Iráku slabá, ale existuje. Čeká na příležitost a naši i vaši jí pomáhají budovat pozice. Když je o to požádám, tak tě tam dostanou, ale neohrozí kvůli tobě celou síť. Jestli se dostaneš do maléru, nikdo ti nepomůže. Americké embargo ničí život všem kromě Saddáma a jeho bandy. Umírají kvůli němu děti. Od podzemí můžeš očekávat jen málo a od obyčejných Iráčanů vůbec nic."
Smithovi se stáhlo hrdlo, přesto však pokrčil rameny a řekl: "Musím to risknout."
Howell nepřestával kouřit. "Tak to bych měl začít makat. Zařídím ti největší možnou bezpečnost. Rád bych jel s tebou, ale byl bych ti jen na obtíž. Však víš, v Iráku jsem známá firma."
"Lepší, když pojedu sám. Mám pro tebe práci tady."
Howell se rozzářil. "Fakticky? No, už jsem se začínal trošku nudit. Krmit Stanleyho je sice zábava, ale časem to člověka omrzí."
"Ještě něco," dodal Smith. "Marty musí dostat svoje léky, nebo bude brzy k ničemu. Můžu ti dát prázdné lahvičky, ale nemůžeme volat jeho doktorovi do Washingtonu."
Howell si vzal lahvičky, zmizel v hale a prošel kolem pokoje, kde řádil Marty. Smith seděl a poslouchal Martyho. Zvenčí bylo slyšet šelestění větru ve větvích majestátných borovic. Byl to uklidňující zvuk. Jako by Země dýchala. Unaveně se zabořil do křesla. Zaplašil stesk po Sophii, napětí i obavy, zda v Iráku najde to, co potřebuje, a jestli vůbec přežije, pokud se mu to podaří. Jestli ho někdo mohl dostat do té zdivočelé země, byl to právě Peter. Smith si byl jist, že tam najde odpovědi na své otázky - když ne mezi těmi, kteří vloni na virus zemřeli, tak mezi lidmi, kteří přežili.

17.05
Washington, D.C.

Počítačový expert Xavier Becker seděl v jediné velké místnosti zpřeházeného bungalovu Martyho Zellerbacha poblíž Dupont Circle a užasle sledoval, jak se Zellerbach připojuje k svému obřímu hlavnímu počítači Cray z jakéhosi vzdáleného PC a se zručností chirurga pátrá v počítačích místní telefonní ústředny.
Xavier nikdy neviděl nic, co by se podobalo vyhledávacímu softwaru, který stvořil Zellerbach. Díky kráse a ušlechtilosti Martyho práce málem zapomněl, proč vlastně přišel.
Nemohl dělat nic jiného, než se držet krok před Zellerbachem a vést jej bludištěm zdánlivě kladných výsledků, aby

neztratil spojení. Severně odtud, v městečku Long Lake, zatím policie pátrala po Zellerbachovi ve změti přenosů po celém světě. Xavier se potil. Bál se, že Zellerbach změní kmitočet přenosových linek a on ho tak ztratí. Zellerbach to však neudělal. Xavier nemohl pochopit, že to takového génia nenapadlo. Zdálo se, že Zellerbach vyvinul systém proti odhalení své polohy jen proto, že se to tak dělá, a ne proto, že by se toho doopravdy bál. Proto ho také nikdy nenapadlo, aby po sobě zametl stopy ještě lépe.
Ve sluchátkách se ozval napjatý hlas: "Ještě pár minut. Udrž ho, Xaviere."
Zdálo se, že Jack McGraw se v Long Lake potí stejně jako Xavier. Dvakrát už Zellerbacha málem měli. Poprvé, když se snažil zjistit místo pobytu Billa Griffina, a pak znovu, když se napojil na počítač Institutu, aby se podíval, jak pokračuje výzkum nového viru. V obou případech se Zellerbach pohyboval příliš rychle, tentokrát však už ne. Možná byla nyní lepší Xavierova falešná data, nebo už byl Zellerbach unavený a nemohl se soustředit. Tak či onak, ještě dvě tři minutky a...
"Mám ho!" zajásal Jack McGraw. "Napojil se z místa poblíž jednoho zapadákova v Kalifornii, kterému se říká Lee Vining. Al-Hassan je nedaleko Yosemit. Dáme mu hlášku."
Xavier se odpojil. Sledoval, jak Zellerbach dál sleduje falešnou stopu, která měla vést k telefonátu Sophie Russellové Tremontovi. Nesdílel přitom radost šéfa bezpečnosti. Zellerbachovy tvůrčí schopnosti byly příliš úžasné, aby teď kvůli jeho vlastní nedbalosti přišly vniveč. Xavier cítil smutek a rozpaky. Vypadalo to, jako by se Zellerbach nechal v zápalu práce unést. Jako by neměl ani ponětí o existenci lidí typu Xaviera Beckera či Victora Tremonta.

14.42
poblíž Lee Viningu,
High Sierras, Kalifornie

Když Smith vstoupil do místnosti s počítačem, přivítaly jej výbuchy Martyho nespokojenosti, jež měly sílu atomové bomby.
"Sakra, sakra, sakra! Kde jsi, ty šmejde! Na Martyho Zellerbacha nikdo nemá, slyšíš mě? Já vím, že jsi tam! Kurva práce."
"Marty?" Smith jej v životě neslyšel nadávat. Považoval to za další příznak, že Marty už překračuje hranici. "Marty! Nech toho. Co se děje?"
Marty však nepřestával klít. Bušil do klávesnice a vůbec nevnímal, že na něj Smith mluví a že je vůbec v pokoji.
"Marty!" Smith ho vzal za rameno.
Marty se prudce otočil. Cenil zuby jako divoké zvíře. Když uviděl Smithe, svezl se ochable do křesla a s bolestí v očích k němu vzhlédl. "Nic! Nic. Nenašel jsem nic. Nic!"
"Dobře, dobře, Marty," konejšil ho Smith. "Cos nenašel? Adresu Billa Griffina?"
"Ani ň. Přitom jsem byl tak blízko, Jone. A pak nic. Telefonáty jakbysmet. Jsem ve svém počítači, používám vlastní software. Stačí už jen krok. Je to tam, já to vím! Jsem tak blízko..."
"Přece jsme věděli, že máme jen malou naději. Co ten virus? Je ve Fort Detricku něco nového?"
"To jsem měl za pár minut. Oficiálně tady v Americe zatím zemřelo patnáct lidí a tři přežili."
Smith sebou překvapeně škubl. "Další mrtví? Kde? A ti, co přežili? Jak to? Jak se vyléčili?"
"Žádné podrobnosti jsem nenašel a to jsem se provrtal zbrusu novou bezpečnostní clonou. Pro všechny jsou data Pentagonu nedostupná, kromě mě." Vítězoslavně se usmál. "Informovat veřejnost smí jen armáda a nikdo jiný."
"Proto jsme se nedozvěděli o těch, kteří přežili. Zjistil jsi, kde bychom je našli?"
"Nenašel jsem ani stopu po tom, co jsou zač, ani kde je hledat. Je mi líto, Jone."
"Ani v Detricku, ani v Pentagonu?"
"Ne, ne. Tam, ani tam. Je to hrůza. Myslím, že ta banda z Pentagonu drží informace pod pokličkou!"
Smith horečně přemýšlel. Nejdříve ho napadlo, že by měl najít lidi, kteří přežili, a pokusit se s nimi promluvit. Aspoň se to jevilo jako nejsnadnější a nejpřímější cesta.
Vláda uvalila informační embargo nejspíš proto, aby předešla panice. Tak se to běžně dělá. Situace byla totiž asi daleko horší než jen patnáct mrtvých. Vědci budou tři vyléčené od rána do noci studovat a před veřejnost předstoupí teprve tehdy, až něco zjistí. Což znamenalo, že do akce jsou zapojené všechny možné americké bezpečnostní služby.
V duchu si zoufale povzdychl. Věděl, že přes takové zabezpečení se on ani Peter Howell nemohou dostat.
Armádní rozvědka, FBI i vrazi navíc mohli s úspěchem předpokládat, že Smith se nejdřív vydá za lidmi, kteří přežili. Budou na něj čekat. Nadechl se a přikývl. Neměl na vybranou. Jediní vyléčení, s nimiž se mohl setkat, byli v Iráku. V té uzamčené zemi ho nečekali a také neměli technologické vymoženosti americké vlády. Pokud chtěl Smith co nejrychleji zjistit, co za tím vším vězí, Irák byl jeho největší nadějí.
Marty vzrušeně vyhrkl: "Tááák! Skoro jsem tě dostal! Ještě minutku!"
Smith se vrátil do reality a viděl, jak Marty ječí na počítač a hrbí se před monitorem jako lovec, jenž vidí svou kořist jen pár kroků opodál.
Smithem projela vlna strachu. S hrůzou si uvědomil, co by Mar-tyho činnost mohla také znamenat. Vyštěkl: "Jak dlouho jsi připojený ke svému počítači ve Washingtonu?"
Ve dveřích se objevil šlachovitý Howell. Zkoprněl na prahu. "On se napíchl na svůj vlastní počítač?"
"Jak dlouho, Marty?" opakoval Smith naléhavě.
Marty se vrátil z transu zpět na zem. Zamrkal a podíval se na časový údaj na obrazovce. "Hodinku, možná dvě. Ale je to paráda. Používám sérii přenosů po celém světě, přesně jak se od nás čeká. Navíc je to můj vlastní počítač. Já..."

Smith zaklel. "Oni přece vědí, kde máš počítač! Třeba jsou právě teď u tebe doma, přímo v počítači a házejí ti návnady, abys pokračoval! Našel jsi stopu v telefonní ústředně, kam ses naboural nejdřív?"
"Kruci, to ne! Objevil jsem úplně novou cestu. A další k Billu Griffinovi, ale ta nikam nevedla. Zato tahle cesta přes telefonní ústřednu se pořád rozvětvuje. Vím, že dokážu..."
Hlas Petera Howella zněl jako prásknutí biče. "Mají své lidi v Kalifornii?"
"Na to bych vsadil krk," řekl mu Smith.
"Léky jsou na cestě." Howell se otočil na podpatku. "Tvoji zabijáci můžou zjistit, že telefonní linka vede do Lee Viningu a ke mně. Pochopitelně není psaná na moje pravé jméno. Budou muset najít srub, dostat se sem, najít cestu a přijít si pro nás. Řekl bych, že tady budou nejdřív za hodinu. Když budeme mít štěstí, tak za dvě. Uděláme nejlíp, když odsud během hodiny vypadneme."

23

18.51
New York City

Victor Tremont si upravil smokink a narovnal si černou kravatu před zrcadlem ve svém apartmá v hotelu Waldorf-Astoria. Na zválené posteli za ním ležela nahá Mercedes O'Harová. Byla krásná. Její dozlatova opálené tělo překypovalo svůdnými křivkami.
Upírala své tmavé oči do zrcadla a prohlížela si ho. "Victore, já nejsem žádný kus oblečení, který můžeš pověsit do šatníku a vytáhnout, kdy se ti uráčí."
Tremont se zamračil do zrcadla. Musel s nechutí připustit, že ta vysoká žena s kaskádou rusých vlasů přes prsa byla jeho omyl. Tremont se podobných chyb dopouštěl jen zřídka. Vlastně si vzpomínal na jedinou. Když dotyčné řekl, že si ji nikdy nevezme, spáchala sebevraždu.
"Mám nějakou schůzku, Mercedes. Až se vrátím, půjdeme na večeři. Rezervoval jsem stůl v Le Cheval, tam to máš přece nejradši. Jestli ti to nevyhovuje, můžeš si klidně jít."
Mercedes by se nezabila. Byla z Chile, kde vlastnila rozlehlé vinice a světově proslulé vinařství v údolí Maipo, seděla v představenstvech dvou těžebních společností i v chilském parlamentu, a navíc byla ministryní vlády. Jako všechny ostatní ženy ho však chtěla co nejvíc pro sebe a dalo se čekat, že dřív nebo později bude trvat na sňatku. Žádná z nich nechápala, že on životní partnerku nepotřebuje a ani nechce.
"A dál?" Nepřestávala si jej prohlížet z postele. "Žádné sliby nebudou? No jasně, ženská jako ženská. Všechny tě jen obtěžujeme. Victor dokáže mít rád jen Victora."
Tremont byl rozladěný. "Neřekl bych..."
"Ne," uťala ho, "to bys to nejdřív musel pochopit." Posadila se na posteli, spustila své dlouhé nohy na zem a vstala. "Mám vás tak akorát, pane doktore Tremonte."
Přestal si upravovat černou kravatu a nevěřícně sledoval, jak Mercedes míří ke svým šatům a obléká se, aniž by se na něj podívala. Popadla ho zlost. Co si o sobě vlastně myslí? Taková nehoráznost! Musel se hodně přemáhat, aby ovládl vztek. Znovu se chopil kravaty a usmál se na ni do zrcadla.
"Nebuď směšná. Běž na koktejl. Obleč si ty zelené večerní šaty, ve kterých vypadáš tak nádherně. Za hodinu se sejdeme v Le Cheval. Nejpozději za dvě."
Oblékla si černý kostým od Armaniho, na němž její rusé vlasy plály jako oheň, a pak se zasmála. "Je mi tě líto, Victore. Jsi hlupák."
Než stačil zareagovat, vyšla z ložnice. Nepřestala se přitom smát.
Slyšel, jak se dveře apartmá zabouchly.
Tremonta zavalila lavina vzteku. Cítil, že se třese. Udělal dva rychlé kroky k otevřeným dveřím do ložnice. Victorovi Tremontovi se nikdo posmívat nebude. Nikdo! Nějaká ženská. Jen počkej, já ti...
Tvář mu hořela, jako by měl horečku. Zběsile zatínal pěsti jako malý kluk.
Pak se krátce zasmál. Co to sakra vyvádím? Pitomá ženská.
Aspoň nemusel pracně napravovat svou chybu. Myslel si, že Mercedes je inteligentní, ala taková ženská na světě neexistuje. S úlevou si uvědomil, že ho nečekají žádné dramatické a srdceryvné scény, jež obvykle provázejí odchod jednoho z partnerů. Nebude jí muset kupovat žádný drahý dar na rozloučenou. Odejde s holou zadnicí. Takže kdo je tady vlastně hlupák?
S širokým úsměvem na tváři se vrátil k zrcadlu, dokončil úpravy kravaty, uhladil si smokink, ještě jednou se změřil v zrcadle a otočil se k odchodu. Než však došel ke dveřím, zazvonil jeho soukromý mobilní telefon. Doufal, že je to al-Hassan s hlášením o Jonu Smithovi a Martym Zellerbachovi.
"Prosím?"
Arabův hlas ho uklidnil. "Zellerbach se napojil na vlastní počítač a čmuchal po telefonátu, který s vámi měla ta Russellová. Xavier ho vodil za nos tak dlouho, až ho McGraw vystopoval. Jsou v Lee Viningu v Kalifornii." Nastala spokojená pomlka. "A já teď taky."
"Kde je proboha Lee Vining?"
"Na východní straně Sierra Nevady poblíž Yosemitského národního parku."
"Jak jste věděl, kudy se tam dostat?"
"FBI našla motel, kde včera v noci přespali, a pak zjistila, kde si půjčili auto. Smith požádal o mapu severní Kalifornie a

ptal se, jestli je jistá silnice přes Yosemity otevřená. Zajeli jsme do parku, a když nás McGraw kontaktoval, prostě jsme pokračovali dál do Lee Viningu. Jsou na telefonním čísle nějakého Nicholase Romanova, což je nejspíš falešné jméno. Jsme na cestě k němu."
Tremont se spokojeně nadechl. "Dobře. Ještě něco?" Měl radost, že podplukovník Smith mu konečně přestane překážet.
Arab důvěrně ztišil hlas a s hrdostí odvětil: "Ano, mám ještě jednu zprávu. Velmi dobrou zprávu, která se vám bude i nebude líbit. Vyšetřováním Smithe jsem zjistil, že ten Marty Zellerbach je jeho starý kamarád ze školních let - stejně jako Bill Griffin."
Tremont zavrčel: "Takže Griffin v parku Rock Creek Smithe opravdu varoval!"
"A určitě nemá vůbec v úmyslu Smithe zabít. Ale možná nás otevřeně nezradí."
"Myslíš, že mu jde pořád o peníze?"
"Všechno tomu nasvědčuje."
Tremont zamyšleně přikývl. "Takže bychom ho mohli využít k vlastnímu prospěchu. Fajn, postarejte se o Jona Smithe a o lidi kolem něj."
V hlavě se mu začínal rodit plán. Ano, věděl přesně, co udělá.
"Já si beru na starost Griffina."

19.52
Thurmont, Maryland

Bill Griffin se pousmál. Bílé nákladní auto na rozvážku pizzy projelo kolem dvoupatrového krychlového domu Jona Smithe za poslední dvě hodiny už potřetí. Griffin byl uvnitř ztemnělého domu už od 18 hodin, kdy ukončil celodenní sledování Fort Detricku. Když si poprvé všiml, že vůz s pizzou při projíždění kolem domu zpomaluje, bylo mu to nápadné. Co když je to Jon a přesvědčuje se, jestli dům nikdo nehlídá? Podruhé už číhal s dalekohledem pro noční vidění a všiml si, že auto neřídí Jon. Napotřetí už věděl, že Jona hledá jeden z al-Hassanových lidí - a jeho možná taky.
Griffin věděl, že Arab má podezření už od té události v parku Rock Creek, ve Smithově domě by ho však al-Hassan nečekal. Griffin si dal záležet, aby na sebe nijak neupozornil. Auto ukryl do garáže jednoho prázdného domu o tři ulice dál a do Jonova obydlí pronikl tak, že vypáčil zámek zadních dveří. Jelikož se Jon nevrátil do Detricku, ani do Thurmontu, Griffin dospěl k přesvědčení, že to ani neudělá. Co když ho al-Hassan už zabil? Ne, jinak by neposílal muže, kteří měli hledat Jona, nebo jeho samotného.
Rychle zamířil tmavými stíny do pracovny. Jakmile spustil počítač, zadal heslo a šifru své tajné webové stránky. Okamžitě uviděl zprávu od svého starého parťáka z FBI Lona Forbese:

Snaží se tě najít podplukovník Jonathan Smith. Ze stejného důvodu kontaktoval i Marjorii. Po Smithovi jde FBI, policie i armáda: prohlásili ho za zběha a chtějí ho vyslýchat kvůli dvěma mrtvým. Dej mi vědět, jestli s ním chceš mluvit.

Griffin se zamyslel a pak začal hledat jakékoli další informace. Narazil na stopy někoho, kdo se naboural na stránku, což mohlo znamenat, že ho hledá ještě třetí osoba. Na stránce nebylo nic, co by vetřelci napovědělo, kde se Griffin nachází. Třetí stopař ho však přesto zneklidnil.
Zavřel program, vypnul počítač a vrátil se k zadním dveřím. Když nabyl jistoty, že zadní část domu stále nikdo nesleduje, vyklouzl do noci.

20.06
New York City

Čtyři lidé, kteří se sešli v soukromém salonku Harvardského klubu na Čtyřicáté čtvrté ulici, byli nervózní. Znali se navzájem už léta. Občas bojovali na opačných stranách za rozdílné zájmy, nyní je však spojovala touha po penězích a moci. Do salonku je přivedla představa budoucnosti, jíž říkali "světlá".
Nejmladší ze čtveřice, generálmajor Nelson Caspar, výkonný důstojník náčelníka generálního štábu, tiše hovořil s kongresmanem Benem Sloatem, jenž byl pravidelným návštěvníkem zapadlého sídla Victora Tremonta v pohoří Adirondack. Generál Caspar se každých pár vteřin zadíval ke dveřím. Ministryně zdravotnictví a sociální péče Nancy Petrelliová přecházela ve svém krémovém úpletovém kostýmu před zataženými okny. Generálporučík Einar Salonen (v. v.), hlavní lobbista amerického vojenskoprůmyslového komplexu, seděl v křesle s knihou v ruce, ale nečetl. Generálové Caspar ani Salonen na sobě neměli uniformy. Pro tuto tajnou schůzku zvolili jednoduché, avšak drahé obleky.
Když se otevřely dveře, všichni k nim současně otočili hlavy.
Dovnitř vpadl Victor Tremont. "Omlouvám se, pánové a dámo," - lehce se uklonil ministryni - "ale zdržela mě záležitost, která se týká našeho problému s plukovníkem Smithem. Jsem rád, že vám mohu oznámit, že už je téměř vyřešený."
Místností se rozlehlo úlevné vydechnutí.
"Jak probíhala schůze s představenstvem Léčiv Blanchard?" zahřměl generál Caspar. Byla to otázka, která zajímala všechny.
Elegantní Tremont ve smokinku a s černou kravatou se posadil na opěradlo koženého gauče. Čišela z něj sebejistota a zdálo se, že přitahuje své čtyři významné hosty jako magnet. Zvedl aristokratickou bradu a zasmál se. "Nyní držím

pevně v rukou celou společnost."
Hlas generála Salonena byl nejsilnější. "Gratuluju!"
"To je skvělá zpráva, Victore," souhlasil kongresman Sloat. "Tohle nám dává moc."
Ministryně zdravotnictví připustila: "Nebyla jsem si jistá, jestli to zvládnete."
"Já o tom nepochyboval." Generál Caspar se usmíval. "Victor vždycky vyhrává."
Tremont se znovu zasmál. "Díky. Moc vám děkuju za důvěru. Ale musím říct, že souhlasím s generálem Casparem."
Nyní se rozesmáli všichni, včetně Nancy Petrelliové. Její smích však nešel příliš od srdce. Přešla přímo ke kritickému bodu. "Vy jste to řekl představenstvu? Se všemi podrobnostmi?"
"Do posledního písmenka." Tremont založil ruce na prsou, usmál se a čekal. Provokoval je.
V pokoji panovalo doslova elektrizující napětí. Všichni čtyři probodávali Tremonta pohledem.
"No a?" zeptala se nakonec Nancy Petrelliová. "Co řeklo to zatracené představenstvo?" chtěl vědět generál Salonen.
Victor Tremont se usmál od ucha k uchu. "Vrhli se na Projekt Hádes jako pes na kost." Rozhlédl se po tvářích, z nichž vyzařovala úleva. "Úplně jsem viděl, jak se jim v očích rozblikaly symboly dolarů. Připadal jsem si jako před automaty v Las Vegas."
"Je to nabeton?" zeptal se kongresman Sloat. "Nemusíme mít strach, že se jim to rozleží v hlavě a probudí se v nich špatné svědomí?"
Tremont zavrtěl hlavou. "Nezapomínejte, že jsme je všechny pečlivě vybrali. Společně jsme vyhodnotili jejich minulost, zájmy i míru rizika." Když staří členové odcházeli do důchodu nebo jim vypršelo funkční období, na jejich místa byli navrhováni a voleni noví. Největším problémem bylo protlačit nová jména přes Haldanea. "Teď je pochopitelně otázka, jestli jsme je odhadli přesně."
"Samozřejmě, že ano," řekl kongresman Sloat s uspokojením.
"Přesně tak," řekl Tremont. "Sice trochu zezelenali, když slyšeli, kolik lidí by mohlo umřít bez našeho séra a že taky nevyhnutelně umřou, než se schválí jeho užití při léčbě lidí. Ale vysvětlil jsem jim, že na druhé straně virus není ani bez léčby stoprocentně smrtelný, a oni si uvědomili, že pokud naše sérum vláda rychle schválí, počet mrtvých na celém světě o moc nepřesáhne milion."
Věčná pesimistka Nancy Petrelliová namítla: "A co když vláda nezaplatí naši cenu?"
Salonkem se rozhostilo ticho, jako by všem zaskočilo sousto v hrdle. Ostatní nervózně uhýbali před ministryní pohledem. Byla to otázka, která trápila všechny.
"No ovšem," řekl Tremont. "o tomhle riziku přece víme od začátku. Byl to hazard, který nám má přinést miliardy. Ale pochybuju, že naše vláda, nebo kterákoli jiná vláda, bude vidět jinou možnost. Jestli nekoupí sérum, zemře strašná spousta lidí. To je jednoduchá odpověď."
Generál Caspar uznale přikývl. "Risk je zisk."
"No jistě. Heslo SAS." Tremont souhlasně přikývl a suše dodal: "Ale rád bych věřil, že riskujeme pro daleko větší a opravdovější odměnu, než je pár metálů a poklepání po ramenou od královny."
Tremont přehodil nohu přes nohu a sledoval, jak se čtveřice vyrovnává s obludností celé věci. Svědomí z nás všech činí zbabělce. Tak nějak to přece řekl Shakespeare. Ale když si člověk hrábne až na dno odvahy, tak neprohraje. Riziko celosvětových jatek však na sebe nevzali díky odvaze, ani díky Shakespeareovi. Na začátku jedenadvacátého století jde o něco jiného. O moc a bohatství.
Generál Salonen bez obalu řekl: "Ale nikdo z nás ani z našich příbuzných nezemře. My máme sérum."
Mysleli na to všichni, ale jen Salonen měl dost odvahy či snad bezcitnosti, aby to řekl. Tremont čekal dál.
"Kdy to vypukne?" zeptala se Nancy Petrelliová.
Tremont se zamyslel. "Řekl bych, že za tři nebo čtyři dny si lidstvo uvědomí nebezpečí pandemie. Přijde to jako blesk z čistého nebe."
V pokoji to zašumělo. Těžko říct, co bylo příčinou - zda lítost, či chamtivost.
"Až se tak stane," pokračoval Tremont, "chci po vás všech, abyste vystoupili a zdůraznili hrozící nebezpečí. Musíte zahrát na strunu paniky. Pak oznámíme, že máme sérum."
"A pustíme se do záchrany lidstva." Generál Caspar se ochraptěle zasmál.
Když čtyři spiklenci v duchu spatřili cíl, o němž tak dlouho snili, veškeré jejich pochybnosti vzaly za své. Cíl byl strašně blízko. Ležel hned za obzorem. V tu chvíli se jim z hlavy vytratil strach z neúspěchu, z možné zrady Billa Griffina i z usilovného pátrání Jona Smithe.
"Paráda," zašeptal kdosi.

24

15.15
High Sierras, Kalifornie

"Je, podívej!" vyjekl Marty. "To je ale nádhera!" Prudce se zastavil v chodbě, otočil se a pak se odkolébal do zšeřelé místnosti v zadní části tajného útočiště Petera Howella. Ohromeně zíral na protější stěnu. Jeho zelená očka se rozzářila. Na zdi, asi tři metry nad podlahou, svítily průhledné elektronické mapy. Každá země zářila jinou barvou. Po mapách se nepřetržitě pohybovaly blikající žárovičky. Za každým jménem na seznamu, jenž visel vedle map, plály řady různobarevných světélek. Pod tím vším se táhlo to nejmodernější počítačové vybavení. Uprostřed pokoje čekalo velitelské křeslo z kůže a oceli. Vedle něj stál velký globus a na druhé straně skříň na spisy.

Smith si prohlížel mapy - Irák, Írán, Turecko a části všech tří zemí, jež tvořily historické území Kurdů. Pak zde byl Východní Timor. Kolumbie. Afghánistán. Jižní Mexiko a Guatemala. Salvador. Izrael. Rwanda. Místa probíhajících kmenových konfliktů, etnických nešvarů, venkovského odboje, náboženské nesnášenlivosti a lidových vzpour.
"Tvoje řídící stanoviště?" zeptal se Jon Petera.
"Přesně tak." Peter přikývl. "Člověk se musí nějak zabavit."
Takové vybavení nemohla mít žádná soukromá osoba. Peter Howell zřejmě stále pro někoho pracoval.
Marty se vrhl k zařízení. "Já jsem si všiml, že váš počítač má moc velkou kapacitu na to, aby byl obyčejný. Určitě je propojený s tímhle Goliášem. To je paráda! Chci do svého bungalovu taky takové mapy. Vy monitorujete aktivity v těch zemích, co? Máte přímé spojení s centry v každé z nich? Musíte mi ukázat, co děláte. Jak jsou ty mapy propojené? Jak..."
"Teď ne, Marty." Jon se snažil zachovat klid. "Odcházíme. Musíme se evakuovat, nezapomínej!"
Martymu spadla čelist. "A proč bysme měli odcházet? Já chci v tomhle pokoji bydlet." Vzdorovitý výraz zmizel. Při pohledu na mapy se jeho kulatá tvář znovu rozzářila. "Přesně to taky udělám! Nemá to chybu. Přijde sem za mnou celý svět. Nikdy nebudu muset odejít a..."
"Odcházíme právě teď," pravil Jon neoblomně a postrkoval ho k dveřím. "Mohl bys nám pomoct s nakládáním, co ty na to?"
"Dokud jsme ještě tady, tak si vezmu svoje spisy." Peter shrábl kupku hnědých desek, které ležely na skříňce. Když vycházel ze dveří, zatlačil prstem do rámu. Jon uslyšel tiché cvaknutí. "Vy dva si z kuchyně vezměte jídlo tak asi na den. Budeme potřebovat zbraně, střelivo a samozřejmě taky whisky."
Jon přikývl. "My máme v autě taky nějaké věci. Sakra, jak to všechno pobereme?"
"To bude v pohodě."
Z řídicí místnosti se ozvalo tiché pobrukování. Marty vyklouzl Jonovi a nyní seděl v Peterově křesle u zdi plné přístrojů. Pohupoval se ze strany na stranu a zíral na pohyblivé řady světélek na průhledných nástěnných mapách. Začínal chápat, co všechno znamenají a jak jsou navzájem propojené. Bylo to úžasné. Připadalo mu, že světélka pulzují v rytmu jeho mozku.
Jon mu položil ruku na rameno. "Marty?"
"Ne!" Prudce se otočil, jako by ho něco kouslo. "Já nikam nejdu! Ne a ne a ne!"
Marty se svíjel a kopal a Jon se ho snažil držet.
"Potřebuje honem svoje léky," řekl Peterovi.
Rozběsněný Marty divoce mával pěstmi a klel cosi nesrozumitelného. Jon to vzdal, zezadu ho objal, zvedl a odtáhl od přístrojů. Marty nepřestával kopat nohama ve vzduchu a křičet.
Peter se zamračil. "Na tohle nemáme čas." Vykročil a praštil Martyho pěstí do brady.
Marty vytřeštil oči, ztratil vědomí a zhroutil se Jonovi do náruče.
Peterova šlachovitá postava rychle zmizela v chodbě. "Vezmi ho."
Jon vzdychl. Něco mu říkalo, že Marty s Peterem spolu nebudou vycházet. Zvedl Martyho, jehož kulatý obličej měl mírumilovný výraz. Přehodil si ho přes rameno a vydal se zadními dveřmi kuchyně za bývalým příslušníkem SAS a agentem MI6 do jakési místnosti. Byla to garáž.
Zde parkoval a čekal kempinkový vůz střední velikosti.
"Je tady ještě jedna cesta," uvědomil si Jon. "No jasně, musí tady být. Přece bys nebydlel v pasti."
"To si piš. Člověk nemůže mít jen jednu únikovou cestu. Tahle je prašná. Není na mapě, není moc udržovaná, ale bude stačit. Nacpi Martyho do karavanu."
Jon uložil Martyho na jednu ze tří paland v zadní části automobilu. Zbytek interiéru obytného vozu byl zcela obvyklý - kuchyňka, jídelní kout, koupelna. Vše velice malé, až na obývací pokoj. Ten tvořil srdce vozu. Byla to zmenšená verze mapového a počítačového střediska v domě, kde nechyběly nástěnné mapy, přístroje ani malá barevná světélka, jež se Jonovi rozsvítila přímo před očima.
"Ještě trochu dobijeme baterku," řekl Peter, když se Jon vrátil do garáže. Brit připojil obytný vůz k elektřině v domě.
Další hodinu nosili z domu jídlo, whisky, zbraně a střelivo. Jon to všechno skládal a Peter zatím zmizel, aby zařídil nějaké věci. Marty nakonec zasténal na palandě a máchl rukou. Ve stejnou chvíli Jon uslyšel motor nízko letícího letadla, jež se k nim blížilo.
Vytáhl berettu a vběhl do domu.
"Klídek," řekl mu Peter.
Vyšli hlavními dveřmi ven a společně vzhlédli k horské obloze. Z ní se snesla jednomotorová Cessna a hlučně prolétla nad srubem. Na mýtinu z ní vypadla malá ocelová trubička. Peter se s ní za chvíli vrátil.
"Léky pro toho chudáka."
Uvnitř karavanu Jon reptajícího Martyho posadil, podal mu pilulku se sklenkou vody a sledoval, jak ji s neustálým odmlouváním polyká. Pak si beze slova znovu lehl a zíral do stropu. O svém neštěstí mluvil jen zřídka, Jon jej však někdy v nestřeženém okamžiku přistihl, jak takhle zírá. Jako by snad přemýšlel, co cítí a co si myslí jiní lidé a v čem vlastně spočívá ‚normální život'.
Peter strčil hlavu do dveří. Tvářil se zasmušile. "Máme společnost."
"Zůstaň ležet, Marty." Jon poplácal svého kamaráda a chvatně zamířil do garáže.
Peterovi se na krku houpal dalekohled. V jedné ruce svíral vyčištěný samopal H&K MP5 a druhou hodil Jonovi enfield. Z jeho vrásčité tváře věčně vystavené slunci vyzařoval jakýsi podivný vnitřní plamen. Jako by se náhle probudilo jeho pravé já, jež mu konečně rozproudilo krev v žilách.
Jon se nadechl. Ucítil přitom záchvěv vzrušení a strachu, který kdysi tak nutně potřeboval k životu. Možná dorazili

zabijáci. Byl na ně připraven. Vlastně se jich už nemohl dočkat, a tak vyběhl za Peterem.
Vyběhli na přední verandu. Z úkrytu za křovisky, jež lemovaly zastřešený vchod, sledovali ocelovou lávku přes hlubokou rokli a pět postav, které na druhé straně zkoumaly Jonovo vypůjčené auto.
Peter je pozoroval dalekohledem. "Tři z nich jsou zástupci okresního šerifa. Dva na sobě mají tmavé obleky a klobouky. Zdá se, že to všechno vedou."
"To asi nebudou naši zabijáci." Jon vzal dalekohled a zaostřil. Tři muži byli určitě policajti v uniformě a další dva jim veleli. Ti dva v obleku stáli opodál a bavili se, jako by tam policisté vůbec nebyli. Jeden ukázal na srub.
"FBI," odhadl Jon. "Ti střílet nebudou. Jsem jen dezertér."
"Pokud to nejsou kamarádi tvých padouchů, nebo se nezměnila situace. Radši nebudeme riskovat. Trochu je zaměstnáme."
Peter znovu zmizel v domě. Jon nepřestával sledovat agenty FBI, kteří dali pokyn policistům, aby se drželi za nimi. Celá pětice vytasila zbraně a v čele s agenty se přiblížila k můstku. První z agentů svíral v ruce elektrický megafon.
Od lávky je dělilo už jen pár kroků, ale náhle se všech pět mužů překvapeně zarazilo. Jon také užasle zamrkal. Zpočátku tam lávka byla. Vzápětí však zmizela.
Ozvalo se žuchnutí a z rokle se vyvalil oblak hnědobílého prachu.
Vetřelci otevřeli ústa překvapením. Dívali se dolů, pak nahoru a na druhou stranu. Oba policisté opatrně vykročili kupředu. Jon dalekohledem sledoval, jak se šklebí a uznale zírají do příkré strže. Někdo si vystřelil z FBI. Rozesmáli se.
Peter se vrátil a přikrčil se vedle Jona. "Překvapilo je to aspoň trošku?"
"To bych řek. Co se stalo?"
"Elektrické kouzlo. Most má na téhle straně bytelné závěsy. Když uvolním mechanismus, kterým je připevněný na druhé straně, spadne do rokle, praští do stěny a zůstane viset dolů. Je to pěkná makačka vrátit ho zase zpátky, ale když bude potřeba, parta dělníků z Lee Viningu to zvládne." Postavil se. "Každopádně by je to mělo tak na půl hodinky zdržet. Sešplhat dolů a pak se vydrápat nahoru není žádná sranda. Jde se."
Jon se usmíval pod vousy. Proběhli domem zpátky do garáže, kde Marty nyní seděl na schůdcích karavanu. Vypadal unaveně a provinile. "Nazdar, Jone. Dělal jsem problémy?" Mluvil pomalu.
"Byl jsi super jako vždycky, ale musíme zase o dům dál. Našla nás FBI. Má naše auto a my musíme rychle zmizet."
"Co mám dělat?"
"Nasednout a čekat."
Jon znovu vyšel z domu. Našel Angličana, jak sedí s překříženýma nohama v borovém jehličí pod stromy. Větvemi borovic prosvítalo sluneční světlo, jež kreslilo složité vzory na Peterovi i na zlaté horské pumě, jež seděla naproti němu.
Peter tiše promluvil. "Promiň, Stanley, ale zase musím pryč. Já vím, že je to otrava. Bohužel se asi zase budeš muset chvilku spolehnout na svoji drahou polovičku a na vlastní síly. Chraň pevnost, dokud se nevrátím. Budu zpátky natotata."
Velká vznešená kočka upírala na Petera velké žluté oči, ocasem však nepohnula. Jonovi se téměř zdálo, že kočka jeho slovům skutečně rozumí. Puma se přiblížila k Peterovi, natáhla krk a jemně ho šťouchla do nosu. A bylo lhostejné, zda zareagovala na jeho slova, tón či pohyby.
"Ahoj, ty můj kluku." Peter dloubnutí opětoval.
Vstal. Chvíli se na sebe dívali, pak se kočka otočila a odhopkala mezi stromy. Peter vykročil k Jonovi.
"Zvládne to tady?" zeptal se Jon. "Může vůbec sám přežít?"
"Stan je jen částečně vycvičený, Jone. Není ochočený. Nejsem si jistý, jestli je vůbec nějakou kočku opravdu možné ochočit, ale to je na jinou debatu. Stanley mě toleruje a chrání mě i srub, ale ve skutečnosti vede jakýsi dvojí život. Má svoje území, normálně loví, páří se a má mládata, ale z nějakého důvodu přijal mě a moje území jako součást svých povinností. Myslím, že si ode mě bere jídlo jako odměnu za to, že ho odvádím od lovu, a ne proto, že to potřebuje. Neboj, ten si poradí."
"Nezkusí zaútočit na ty policajty?"
"Jen kdybych mu to přikázal. Jinak se lidem vyhýbá, stejně jako každá šelma, pokud není v ohrožení. Ale bude to tady chránit před jinými zvířaty - například před medvědy, kteří by srub zničili." Náhle zvedl hlavu a pozorně se zaposlouchal. "Jo! Jsou v rokli a začínají lézt nahoru. Je čas prásknout do bot."

O chvíli později už naložený obytný vůz s dobitou baterií poskakoval horskou krajinou mezi ztepilými borovicemi a cedry, občas proloženými černým dubem. Ze srubu za nimi se ozvala série tlumených výbuchů.
"Jone! Co je to?" Marty otočil hlavu.
"Jsou v domě!" zaklel Jon. "Sakra."
"To sotva," řekl jim Peter. "Malé destrukční zařízení. Řídicí a počítačovou místnost jim přece nechat nemůžeme, ne? Teď se právě hroutí. Všechno vevnitř bude zničeno, ale zbytek domu přežije bez úhony. Chytrý, co? Práce jednoho starého ženisty, který se dal na elektroniku."
Do pohoří Sierra přichází zima pozdě, mezi stromy však jiskřily ostrůvky prvního sněhu. Cesta byla po deštích plná obnažených kamenů a vyjetých kolejí, a tak se karavan mocně otřásal. Kolébali se a kodrcali serpentinami a přitom si povídali.
"Zařídils mi tu cestu do Iráku?" nadhodil Jon, jenž se musel pevně přidržovat.
Peter sáhl do kapsy svého safari, které si navlékl přes flanelovou košili, a podal Jonovi obálku. "Vevnitř máš papír. Řiď se do písmenka podle instrukcí, nebo tvůj výlet skončí dřív, než bys řekl švec. Do písmenka."
"Rozumím."
Peter se podíval úkosem. "Mluvilo se taky o úkolu pro mě."

"A co já, Jone?" zeptal se Marty zezadu.
"Vy přece víte, co musíme udělat," řekl jim Jon. "Musíme zjistit, kde se ten virus vzal, jak ho léčit, kdo ho má, co s ním hodlá udělat a kdo zabil Sophii."
"A jak ty lidi zarazit," dodal Peter zasmušile.
"To hlavně," pravil Jon a všichni poskočili na sedadlech, jak vůz vjel do hluboké díry.
"Na léčbě pracují všechny laboratoře biologického zabezpečení stupně tři a čtyři po celé zeměkouli, takže se máme o co opřít. Ale jsou tady další otázky. Vlastně jedna, ale zato kardinální: Kdo ten virus má? Informace o kterékoli z dalších otázek však můžou vést ke konečné odpovědi. Spoléhám se na Irák. Podle mě je to nejlepší šance jak zjistit, odkud to přišlo a co s tím hodlají udělat."
"Hodně by nám mohla pomoct taky odpověď na otázku, kdo zabil Sophii," usoudil Peter. "To je úkol pro mě, ne?"
"Jo. Pro tebe a pro Martyho." Ohlédl se. "Marty, ty se pokusíš vyšťourat chybějící telefonáty a najít Griffina. Ale tentokrát sebou musíš hodit. Nepřešlapuj dlouho na místě. Měň trasy. Tohle jsou dvě důležité věci."
Marty se zatvářil provinile. "Mrzí mě to, Jone."
"Já vím." Jon se odmlčel. "Musíme nějak udržovat spojení."
"Přes internet," vyhrkl Marty. "Ale ne obyčejný e-mail."
"Máš pravdu," souhlasil Peter. "Možná bychom si mohli někde nechávat vzkazy."
Jon se usmál. "Já vím - přímo jim pod nosem, kde to nikdy neuvidí. Můžeme využít webovou stránku Aspergrova syndromu."
Marty nadšeně přikývl. "Bezva nápad, Jone. Paráda."
Dál se bavili o internetu a probírali, jaké budou používat šifry, když Peter náhle vykřikl: "Bacha!"
Kempinkový vůz se naklonil doprava tak prudce, že jel chvíli po dvou kolech. Z lesa přilétla sprška výstřelů. Kulky páraly kovové pláty v zadní části karavanu, sklo se tříštilo. Marty vykřikl.
"Marty?" Jon se ohlédl.
Marty se choulil na podlaze rozkymáceného vozu, držel se za levou nohu a snažil se nelétat ze strany na stranu jako pytel mouky. Krvavý pytel mouky. Jon si všiml, že se po Martyho nohavici rozlévá červený flek, počítačový génius se však přinutil k úsměvu a roztřeseným hlasem řekl: "Nic mi není, Jone."
"Vezmi si ručník," houkl Jon, "přelož ho a pevně si ho přitiskni k ráně. Jestli se krvácení rychle nezastaví, tak zařvi."
Potřeboval zůstat v kabině, kde mohl začít střílet z Peterova enfieldu, kdyby je někdo z útočníků odřízl.
Peter měl příliš práce, než aby ještě střílel. Pevně svíral volant a divoce s ním točil. Z jeho světlých očí čišel chlad.
Těžkopádné vozidlo sjelo z cesty a poskakovalo v mlází mezi stromy. Jako zázrakem do ničeho nenarazilo, protože Peter řídil s přesností kosmonauta přistávajícího na vesmírné stanici. Dvakrát protáhl mohutný vůz řekou. Karavan za sebou přitom zvedal gejzíry vody a nebezpečně se nakláněl na kamenech skrytých pod hladinou.
Po cestě běželi dva muži s puškami a snažili se přesně zacílit karavan, Peterovy krkolomné a nepředvídatelné manévry však jejich plány hatily. Zabijáci se vyhýbali větvím a skákali přes kameny. Za nimi bylo vidět šedý terénní vůz, jenž se snažil otočit na úzké cestě, aby se mohl také přidat k pronásledování.
Když se Peter běžcům trochu vzdálil, Jon si všiml, že se přímo před nimi rýsuje hluboká rokle. "Pozor!"
"Vidím to!" Peter dupl na brzdu a strhl řízení. Mohutné vozidlo sebou smýklo, až se málem převrhlo, odhodilo dva obří balvany a nakonec se trhavě zastavilo jen pár decimetrů od propasti.
Pronásledovatelé už se zase blížili. Terénnímu autu v dálce se už téměř podařilo otočit.
V karavanu panovalo velké napětí. Jon zíral do hluboké strže a otíral si pot z tváře.
"Jde se na to." Peter šlápl na plyn. Velký vůz začal poskakovat souběžně s roklinou a mířil přímo k cestě.
Jon sledoval dva pronásledovatele, kteří běželi zkratkou mezi stromy. "Už jsou blízko!"
Peter se na běžící muže letmo podíval. Náhle před nimi rokle ostře vybočovala a on znovu projel mezi stromy na cestu. S úlevným výrazem prudce otočil nemotorné vozidlo, jež pak se hřmotem vyrazilo po prašné cestě a zvedalo za sebou oblaka prachu.
Vypukla poslední kanonáda. Kulky svištěly mezi stromy kolem ujíždějícího vozu. Jon se dlouze nadechl a povolil stisk rukou na zbrani. Podíval se do zpětného zrcátka. K dvojici mužů se přidal ještě třetí a společně stáli uprostřed prašné cesty se zbraněmi ve svěšených rukou, rozezlení a zmatení.
Jon poznal malého podsaditého muže, jenž přistoupil k dvojici.
"Jsou to oni," řekl zlostně. "Lidi, co se mě snaží zabít." Podíval se na Petera. "Asi jich tady někde bude víc."
"Jasně." Peter upíral zrak na hrbolatou cestu. Vůz se dál otřásal a nadskakoval. "Použijeme úhybnou strategii. Znám místní terén. Musíme věřit, že nepřítel přecení moment překvapení."
Jon vylezl zpátky k Martymu a přidržoval se přitom, čeho se dalo. Tentokrát měl Marty pravdu - rána na jeho levé noze byla skutečně jen povrchní. Jon použil antibiotika a obvaz. Jedno z oken karavanu bylo prostřelené a vnější skořepina vozu byla na třech místech poďobaná od kulek, nic důležitého však nepřítel nepoškodil. Přežil i počítač, jenž patřil k Peterově standardní výbavě.
Smith se vrátil dopředu k Peterovi a o pět minut později uslyšel dopravní ruch.
"Jak to vidíš?" Upřeně sledoval prašnou cestu, jež se klikatila mezi stromy před nimi. "Budou na nás čekat u vjezdu na dálnici?"
"Nebo ještě dřív. Ale my je zklameme." Peter se téměř zasněně usmál.
Nalevo před sebou měli odbočku, jež byla ještě užší než cesta, po níž právě jeli, a brázdily ji ještě hlubší koleje. Byla snad jen o pár centimetrů širší než jejich vůz. Byla to však skutečně cesta, a ne pěšina.
"Úniková požární cesta," vysvětlil Peter. "V lese je jich plno. Nejsou vyznačené na žádných mapách. Znají je jen lesníci a hasiči."

"Pojedeme po ní?" zeptal se Jon.
"Uděláme si výlet do přírody." Peter se pousmál a zabočil na cestu.
Větve borovic škrábaly o kovové boky vozu a vyluzovaly odpudivý zvuk, jenž připomínal přejíždění nehty po školní tabuli. Po čtvrthodině nervy drásajícího hluku si už Jon začínal myslet, že se zblázní. Náhle však spatřil konec cesty.
"Jsme na místě?" zeptal se Petera s nadějí v hlase.
"Cože? Ty bys chtěl ukončit tenhle bezva výlet?" Peter stočil auto na další cestu pro hasiče. "Teď si držte klobouky, pojedeme z kopce. Ale jen chvíli," prohodil zvesela. "Tak jedééém!"
Nová úniková cesta byla stejně úzká jako ta předchozí. Peter se dál prodíral povislými větvemi, jež dál škrábaly o boky vozu. Jon zavřel oči a vzdychl. Snažil se zastavit mravenčení, jež cítil na kůži.
Ještěže si Marty zezadu nestěžuje. Ostatně má svoje léky. Díky pánubohu aspoň za to.
Když nakonec dorazili k silnici, Jon ostražitě narovnal záda. Peter zastavil karavan mezi stromy u asfaltové krajnice. Hrozné škrábání a skřípění konečně ustalo. Tichou krásu lesa kazil jedině zvuk motoru a ruch dopravy.
Jon se pozorně rozhlédl. "Vidíš je někde?" Provoz na široké dvouproudové silnici před nimi byl hustší, než očekával. "Tohle není Stodvacítka."
"Ne, je to Třistadevadesátpětka. Největší silnice na téhle straně. Měla by nám stačit. Nevidíš nějaké čmuchaly?"
Jon se rozhlédl oběma směry. "Ne, nikoho."
"Fajn. Já taky ne. Kudy se dáme?"
"Kudy je to nejrychlejší do San Franciska?"
"Doprava a zpátky po Stodvacáté přes Yosemitský park."
"Takže jedeme doprava a na Stodvacítku."
Peter na něj mrkl. "To je od tebe pěkná drzost."
"Že se vrátíme zpátky stejnou cestou, by měla být ta poslední věc, kterou by od nás čekali. Všechny karavany navíc vypadají podobně."
"Pokud si pronásledovatelé nepřečtou naši značku."
"Tak ji sundej."
"Sakra, člověče. Že mě to nenapadlo." Peter vytáhl z přihrádky na rukavice šroubovák a pár poznávacích značek státu Montana a vyskočil z vozu.
Jon ho následoval s berettou v ruce. Stál a pozoroval dění kolem, zatímco Peter sundal starou a přišrouboval novou značku státu Montana. Tichým lesem se nesl jen zpěv ptáků a bzukot hmyzu.
O pár minut později se oba muži vrátili dovnitř.
Marty seděl u počítače. Zvedl k nim hlavu. "Všechno v pohodě?"
"Naprosto," ujistil ho Jon.
Peter zařadil a nadšeně prohlásil: "Takže to riskneme."
Zamířil s rachotícím vozem po silnici směrem na jih. Když se objevila křižovatka se Stodvacátou, vjel na ni a zamířil do kopce. Za necelého půl kilometru projeli kolem dvou terénních vozů zaparkovaných vedle hustého lesa po obou stranách prašné cesty, jež vedla ze zadní části Peterova pozemku.
U jednoho z terénních aut mluvil do vysílačky vysoký poďobaný muž s přimhouřenýma tmavýma očima. Vypadal rozrušeně a zoufale pročesával horskou krajinu. Otlučenému karavanu se značkami Montany, jenž stoupal po silnici směrem k Yosemitskému parku, nevěnoval pozornost.
"Arab," řekl Peter. "Vypadá nebezpečně."
"Taky bych řek." Jon upřeně zíral na projíždějící auta a vážným hlasem dodal. "Doufejme, že se v Iráku něco dovím a vám se podaří vystopovat Billa Griffina a zjistit něco víc o Sophiině smrti. Ty vymazané telefonáty by mohly být rozhodující."
Jeli dál. Peter zapnul rádio, jež právě vysílalo zprávy z nic netušícího světa. Blížící se tma vrhala dlouhé zlověstné stíny na bílé vrcholky High Sierras, jež měli před sebou.

ČÁST
TŘETÍ

25

20.00, čtvrtek 21. října
Bílý dům, Washington, D.C.

Titulní strana deníku The Washington Post ležela jako obžaloba na oválném stole v zasedací místnosti vlády, kam ji položil prezident. Zasmušilí ministři sedící kolem naleštěného stolu, ani jejich poradci stojící u zdí se na noviny nedívali, všichni o nich však příliš dobře věděli. Když se probudili, sami je našli přede dveřmi svých domů, stejně jako miliony Američanů, které čekaly podobně děsivé titulky. Celý den na ně ta zpráva ječela z rádia. V televizi se už nemluvilo téměř o ničem jiném.
Vědci i představitelé armády informovali prezidenta a vysoké činitele už řadu dní. Avšak teprve nyní, kdy se ta novina

rozlétla po takzvaném civilizovaném světě, dostala hrozba epidemie reálný rozměr.

SVĚTEM SE ŠÍŘÍ SMRTÍCÍ PANDEMIE
NEZNÁMÉHO VIRU

Ministr zahraničí Norman Knight si v zaplněné zasedací místnosti posunul brýle s kovovou obroučkou po dlouhém nose. Jeho hlas byl rozvážný. "Smrtelné případy viru ohlásilo dvacet sedm zemí, dohromady to dosud činí přes půl milionu lidí. Vždy to začalo příznaky silného nachlazení nebo lehké chřipky, které trvaly zhruba dva týdny. Pak se náhle objevil syndrom akutní dechové tísně a během několika hodin - někdy ještě dřív - nastala smrt." Nešťastně vzdychl. "Čtyřicet dva zemí hlásí náhlé případy nemoci, která se projevuje jako lehká chřipka. Zatím nevíme, jestli to má na svědomí také ten virus. Teprve jsme začali počítat oběti, ale budou jich miliony a miliony."
Ministrova čísla vyvolala šokované ticho. Zdálo se, že místnost plná lidí zamrzla.
Prezident Samuel Adams Castilla pronikavým pohledem pomalu přejížděl po tvářích shromážděných. Snažil se odhadnout své ministry. Musel se ujistit, kdo zachová chladnou hlavu a může nabídnout znalosti, moudrost a ochotu jednat. Kdo naopak zpanikaří? Kdo bude ochromený šokem? Znalosti bez ochoty k činům jsou k ničemu. Ochota k činům bez znalostí je zase slepá a nebezpečná. A ty, jimž chybí obě vlastnosti, bude třeba vynechat.
Nakonec vyrovnaným hlasem řekl. "Dobře, Norme. Kolik obětí máme ve Spojených státech?"
Ministr zahraničí měl protáhlou tvář, korunovanou hustou bílou kšticí. "Kromě devíti případů ze začátku minulého týdne hlásí Střediska pro výzkum a prevenci chorob asi padesát dalších úmrtí a nejméně padesát případů podobných chřipce. Právě teď testují, jestli za to může ten nový virus."
"Zdá se, že jsme na tom ještě docela dobře," usoudil náčelník generálního štábu admirál Stevens Brose. Z jeho hlasu čišel opatrný optimismus.
Je až příliš opatrný a příliš optimistický, uvažoval prezident Castilla. Bylo to zvláštní, ale prezident si všiml, že vojáci mají často nejméně ochoty k okamžitému jednání. Naproti tomu si víc než kdo jiný uvědomovali smrtelné následky neuvážených činů.
"Zatím," poznamenala zlověstně Nancy Petrelliová, ministryně zdravotnictví a sociální péče. "Což neznamená, že zítra nepřijde drtivý úder."
"Ne, to vážně neznamená," přitakal prezident, poněkud překvapený negativistickým tónem ministryně. Vždycky ji považoval za optimistku. Možná je to důsledek hrůzy, kterou virus zasévá mezi obyčejné lidi i vládní činitele. To samo o sobě podtrhovalo, jak důležité je jednat - uváženě a smysluplně, ale hlavně něco udělat, aby se zmírnil pocit bezmocné paniky, jež by mohla všechny zachvátit.
Otočil se k hlavnímu lékaři. "Máme nějaké novinky o tom, kde se těch šest původních případů nakazilo virem, Jesse? Je mezi nimi nějaká souvislost?"
"Ve Střediscích ani v Institutu nic nezjistili. Tedy kromě skutečnosti, že všichni sloužili v operaci Pouštní bouře, nebo byli aspoň příbuzní někoho, kdo tam byl."
"A co zahraničí?"
"Totéž," přiznal Jesse Oxnard. "Všichni vědci přiznávají, že si nevědí rady. Vidí ho pod elektronovými mikroskopy, ale zkoumání genetické informace zatím nepřineslo nic kloudného. Sekvence DNA neodpovídá žádnému známému viru, takže se mohou jen dohadovat, co dál. Nemají tušení, kde se virus vzal, a absolutně nevědí, jak ho léčit nebo zastavit. Nemohou navrhnout nic jiného, než obvyklé metody léčení jakékoli virové horečky, a doufat, že míra úmrtnosti nepřesáhne padesát procent, které jsme zaznamenali u prvních šesti případů."
"Aspoň něco," usoudil prezident. "Můžeme zmobilizovat všechna zdravotnická zařízení v rozvinutých průmyslových zemích a rozeslat jejich lidi po celém světě spolu s léky. Všichni dostanou, co potřebují." Prezident kývl na ministra obrany Ansona McCoye. "Dáte celé ozbrojené síly k dispozici Jessemu. Všechno - dopravní prostředky, vojska, lodě, zkrátka co bude potřeba."
"Provedu," řekl Anson McCoy.
"Musí se jednat s rozmyslem, pane," varoval admirál Brose. "Když do toho investujeme moc, některé země by se toho mohly pokusit zneužít. Mohli bychom být zranitelnější proti případnému útoku."
"Když to takhle půjde dál, Stevensi," pravil prezident suše, "možná už nebude na co útočit, ani co bránit. Je čas na nové myšlení a taky na nové lidi. Staré odpovědi už neplatí. Lincoln kdysi dávno řekl něco takového při jedné krizi a je dost dobře možné, že my stojíme před podobnou krizí. Kenny a Norman se nám to snaží naznačit už léta. Je to tak, Kenny?"
Ministr vnitra Kenneth Dahlberg přikývl. "Globální oteplování. Zhoršování životního prostředí. Ničení deštných pralesů. Migrace z venkovských oblastí v celém třetím světě. Přelidnění. Všechno to vede k výskytu nových nemocí po celé zeměkouli. To znamená spoustu mrtvých. Tahle epidemie by mohla být jen špičkou ledovce."
"Což znamená, že musíme zmobilizovat všechny síly, abychom to zastavili," řekl prezident. "Stejně jako všechny rozvinuté země." Koutkem oka spatřil, jak Nancy Petrelliová otevřela ústa, jako by chtěla něco namítnout. "A neříkejte mi, kolik to bude stát, Nancy. V téhle chvíli na tom nezáleží."
"Souhlasím, pane. Chtěla jsem jen něco navrhnout."
"Fajn." Prezident se snažil ovládnout svou netrpělivost. Nemyslel na nic jiného, než na nutnost rychlé akce. "Řekněte nám, co máte na srdci."
"Nesouhlasím s tím, že nikdo z vědců s ničím nepřišel. Můj úřad přijal před necelou hodinou telefonát od doktora Victora Tremonta, předsedy představenstva a generálního ředitele společnosti Léčiva Blanchard. Říkal, že si nemůže být absolutně jistý, protože to na novém viru netestoval, ale podle popisu a příznaků mu připomíná opičí virus, na

němž jeho společnost už pár let pracuje." Odmlčela se, aby dodala svým slovům ještě větší váhu. "Vyvinuli sérum, které vyléčí většinu případů."
Nastal moment ohromení. Ozvala se nesourodá změť vzrušených hlasů. Přítomní bombardovali ministryni otázkami. Jedni naznačenou možnost zpochybňovali. Druhé nadchla.
Nakonec prezident praštil pěstí do stolu. "Tak klid, sakra! Sklapněte už!"
Jednací místnost vlády se téměř otřásla náhlým tichem. Prezident všechny probodával pohledem a dával jim čas na uklidnění. Ve vzduchu viselo napětí a tikání hodin na římse krbu znělo hlasitě jako hromobití.
Prezident Castilla nakonec znovu upřel pohled na ministryni zdravotnictví. "Mohla byste nám to vysvětlit, Nancy? Ale prosím vás o stručnost. Někdo si myslí, že zná lék na tu nemoc? Kde k němu přišel? A jak?"
Nancy Petrelliová se podívala se značnou nevolí směrem ke svým kolegům z vlády a poradcům, kteří by se na ni nejradši znovu vrhli. "Jak jsem řekla, pane, ten člověk se jmenuje Victor Tremont. Je to generální ředitel a předseda představenstva Léčiv Blanchard, což je velká nadnárodní biomedicínská společnost. Tvrdí, že tým Blanchardu vyvinul lék proti viru nalezenému u opic z Jižní Ameriky. Testování na zvířatech bylo velice úspěšné, lék dostal patent pro veterinární použití a všechno teď posuzuje Úřad pro potraviny a léky."
Hlavní lékař Oxnard se zamračil. "Takže Úřad to zatím neschválil ani pro zvířata?"
"A na lidech to vůbec nezkoušeli?" zeptal se ministr obrany McCoy.
"Ne," odvětila ministryně zdravotnictví. "Oni neměli v úmyslu ten lék používat na člověku. Doktor Tremont si myslí, že ten neznámý virus může být totožný s opičím virem, jenž ovšem nyní nějak nakazil lidi. Řekla bych, že za daných okolností bychom byli hlupáci, kdybychom se s tím blíže neseznámili."
"Proč by někdo vyvíjel lék na opičí virus?" chtěl vědět ministr obchodu.
"Aby zjistil, jak bojovat s viry obecně. Aby vymyslel metody výroby ve velkém pro budoucnost," vysvětlila jim Nancy Petrelliová. "Před chvílí jste slyšeli Kena a Normana. Říkali, že nové viry představují pro svět čím dál větší nebezpečí. Dnes máme totiž snadný přístup i do oblastí, které byly kdysi naprosto odlehlé. Dneska opičí virus a zítra možná lidská epidemie. Přece to všichni chápeme, nebo ne? Asi bychom tedy měli uvážit i možnost, že lék na opičí virus by mohl platit taky na lidi."
Znovu se strhl povyk.
"Je to příliš nebezpečné."
"Myslím, že Nancy má pravdu. Nemáme na vybranou."
"Úřad pro potraviny a léky by to nikdy nedovolil."
"Co můžeme ztratit?"
"Hodně. Mohlo by to být horší než samotná choroba."
A také: "Není to celé směšné? Čárymáryfuk a máme tady lék na nový virus?"
"Ale no tak, Same, oni na tom asi pracují už roky."
"Velká část výsledků čistého výzkumu nejdřív nemá praktické využití a pak se to náhle změní."
Prezident znovu udeřil do stolu.
"Dobře! Dobře! Probereme to. Vyslechnu si všechny námitky. Ale teď chci, aby Nancy s Jessem šli do těch Léčiv Blanchard a všechno prověřili. Máme na krku katastrofu a rozhodně ji nechceme ještě zhoršovat. Nějaký zázrak by se nám teď hodil. Musíme všichni doufat, že ten Tremont ví, co říká. A nejen to. Budeme se modlit, aby měl pravdu, nebo vymře půlka světa." Postavil se. "To bychom měli. Všichni víme, co máme dělat. Tak do práce."
Vyšel z místnosti daleko jistějším krokem, než odpovídalo jeho pocitu. Sám měl malé děti a velice se o ně bál.

Ve zvukotěsné zadní části své dlouhé černé limuzíny hovořila Nancy Petrelliová do mobilního telefonu. "Čekala jsem, až bude situace vypadat co nejhůř, jak jste radil Victore. Když jsem viděla, že už se všichni smiřují s tím, že nemůžeme nabídnout víc než leukoplast a dobré slovo, vypustila jsem nálož. Bylo jim to dost proti srsti, ale nakonec se zdá, že prezident je v zásadě připraven přijmout jakoukoli pomoc."
"Dobře. To bylo chytré." Tremont usmál ve své kanceláři nad klidným jezerem daleko v pohoří Adirondack. "Jak chce Castilla postupovat?"
"Posílá mě a hlavního lékaře do Blanchardu. Máme si s tebou promluvit a podat zprávu."
"To zní ještě líp. Zahrajeme Jessemu Oxnardovi divadélko o pokorné vědecké práci."
"Dávejte pozor, Victore. Oxnard a pár dalších mají podezření. Když prezident hledá, čeho by se chytil, tak se zmůžou jen na reptání. Ale stačí jen náznak, že něco není v pořádku, a vrhnou se na vás."
"Nic nenajdou, Nancy. Věřte mi."
"A co Jon Smith? Je už mimo hru?"
"Můžete se spolehnout."
"To doufám, Victore. To opravdu doufám."
Ministryně ukončila hovor, opřela se ve zšeřelé limuzíně a začala bubnovat pěstěnými prsty o opěradlo. Cítila vzrušení a strach. Všechno zatím běželo podle plánu, ale měla strach, že se něco pokazí..., že se najde nějaká drobnost, na kterou zapomněli, nebo jí nevěnovali dostatečnou pozornost.
Victor Tremont zatím vyhlédl z okna kanceláře a pozoroval temné štíty pohoří Adirondack, jež se rýsovalo v dáli. Nancy Petrelliovou uklidnil, větší potíže měl však sám se sebou. Když al-Hassan ztratil v High Sierras Jona a jeho dva kamarády, slehla se po nich zem. Tremont doufal, že se ukryli a nebudou tak znamenat další hrozbu - že mají naděláno v kalhotách a bojí se o život.
Nemohl však riskovat. Ze všech dostupných informací o Smithovi navíc vyplývalo, že to není typ člověka, který by se jen tak vzdával. Tremontovi lidé se před ním stále museli mít na pozoru. Smith neměl příliš velkou naději, že se mu

podaří napáchat nějakou škodu, a dokonce ani valnou naději na přežití. Tremont zavrtěl hlavou. Po zádech mu přeběhl mráz. Naděje přece umírá poslední, zvlášť u lidí jako Smith.

26

8.02, středa 22. října
Bagdád, Irák

Město Bagdád, kdysi považované za kolébku civilizace, leží na vyprahlé planině mezi řekami Tigris a Eufrat. Metropole plná kontrastů se v ranním světle jako by chvěla. Nad střechami exotického města se nesly nářky muezzinů, kteří z chrámů a minaretů obložených tyrkysovými kachličkami svolávali věřící k modlitbám. Ženy v dlouhých abájích se jako černé pyramidy šinuly úzkými postranními uličkami starého súku směrem k proskleným moderním věžákům nového města.
Toto starobylé město mýtů a legend se v běhu tisíciletí častokrát stalo terčem uchvatitelů - Chetitů a Arabů, Mongolů i Britů - a pokaždé přežilo a zvítězilo. Po deseti letech sankcí vedených USA se však celá dlouhá historie jevila jako nepodstatná. Život ve zpustošeném Bagdádu Saddáma Husajna byl každodenním bojem o základní potřeby - jídlo, čistou vodu a léky. Po bulvárech lemovaných palmami rachotila předpotopní vozidla a pouštní vzduch čpěl smogem.
O tom všem přemýšlel Jon Smith, když v taxíku projížděl šedivými ulicemi města. Když pak zaplatil řidiči, opatrně se rozhlédl po kdysi luxusní čtvrti. Nikdo mu nepřipadal příliš zvědavý. Koneckonců byl oblečený jako pracovník OSN, včetně oficiální pásky na ruce a plastikového průkazu připnutého k saku. A navíc: v tomto ponurém opevněném městě byly taxíky doslova všude. Řidič taxi byl jedním z nemnoha zaměstnám, jež většina Iráčanů ze střední vrstvy ještě mohla vykonávat. Stále měli v rodině aspoň jedno pojízdné auto a Saddám Husajn držel ceny benzínu nízko. Litr stál necelých deset amerických centů.
Když šofér odjel, Smith si znovu zkoumavě prohlédl ulici a ostražitě vykročil k budově, která kdysi sloužila jako americké velvyslanectví. Měla rozbitá okna a byla v dezolátním stavu stejně jako okolní domy. Objekt vypadal opuštěně, Jon k němu však přesto došel a zazvonil u dveří.
Spojené státy stále měly v Bagdádu svého člověka, byl to však Polák. V roce 1991, tedy na konci války v Perském zálivu, totiž nad impozantní americkou ambasádou v Severozápadní ulici převzalo správu Polsko. Od té doby pracovali na velvyslanectví polští diplomaté, kteří nehájili jen zájmy své země, ale také zájmy Ameriky. A to i v dobách, kdy z nebe padaly americké bomby a rakety. Na velké rozbité ambasádě se starali o pasové záležitosti, referovali odsud o místních sdělovacích prostředcích a občas předávali tajné zprávy mezi Washingtonem a Bagdádem. V každé válce přijdou chvíle, kdy spolu i nepřátelé potřebují komunikovat, což byl také jediný důvod, proč Saddám Husajn Poláky trpěl. Prchlivý irácký diktátor si to však mohl kdykoli rozmyslet a dát je všechny zavřít.
Hlavní dveře ambasády se pootevřely a objevil se v nich velký muž s neforemným nosem, hustými šedivými vlasy a huňatým obočím, pod nímž se skrývaly inteligentní hnědé oči.
Odpovídal popisu, který Jon dostal od Petera. "Vy jste Jerzy Domalewski?"
"Osobně. A vy určitě budete Peterův kamarád." Dveře se otevřely ještě víc a diplomat si změřil vysokého Američana jediným pronikavým pohledem. Mohlo mu být přes čtyřicet a měl na sobě zplihlý hnědý oblek, jenž vypadal, jako by už dlouho nebyl v čistírně. Mluvil anglicky s polským přízvukem. "Pojďte dál. Nemusíme být víc na ráně, než už jsme."
Zavřel za Jonem dveře a vedl jej halou plnou mramoru do velké kanceláře. "Určitě vás nikdo nesledoval?" Polákovi se líbil vyrovnaný pohled Smithových tmavě modrých očí i fyzická síla, jež z něj čišela. Dobře věděl, že v nebezpečném Bagdádu se mu budou obě tyto vlastnosti hodit.
Smith náhle ucítil závan strachu. "MI6 ví, co dělá. Nebudu vás nudit popisem všech oklik, kterými mě dostali do Bagdádu."
"Fajn. Neříkejte mi to." Domalewski kývl a zavřel dveře kanceláře. "Existují tajemství, která by neměl nikdo znát. Ani já ne." Pokusil se o úsměv. "Sedněte si. Musíte být unavený. Tamto křeslo je celkem pohodlné. Pořád ještě péruje." Když se Jon posadil, diplomat zamířil k oknu, s lupnutím otočil kličkou a vyhlédl z okna do ranní ulice. "Musíme si dávat velký pozor."
Jon si přehodil nohu přes nohu. Domalewski měl pravdu: skutečně byl unavený. Zároveň však cítil naléhavou potřebu pohnout s pátráním. Stále ho pronásledovala Sophiina krásná tvář i její bolestivá smrt.
Před třemi dny přiletěl v časných ranních hodinách na londýnské letiště Heathrow v nových civilních šatech, jež si koupil v San Francisku. Byl to začátek dlouhé úmorné cesty. V Heathrow ho jeden agent MI6 propašoval do vojenské sanitky, která ho rychle odvezla na jakousi základnu královského letectva ve východní Anglii. Odtud byl letecky přepraven na přistávací dráhu v saúdsko-arabské poušti, kde jej vyzvedl bezejmenný zamlklý desátník britské Zvláštní letecké služby SAS. Měl na sobě dlouhou beduínskou róbu a mluvil perfektní arabštinou.
"Oblečte si to." Hodil Jonovi stejný hábit, jaký měl sám. "Využijeme jedné málo známé předválečné dohody." Ukázalo se, že hovoří o irácko-saúdskoarabské neutrální zóně, kterou obě země stále udržovaly, aby jejich kočovní beduíni mohli dál putovat po historických obchodních trasách.
Členové iráckého podzemí předávali Jona s desátníkem z jednoho beduínského tábora do druhého. V hábitech jim bylo vedro k padnutí. Když se nakonec ocitli až na předměstí Bagdádu, desátník překvapil Smithe falešnými doklady. Dostal také irácké dináry, západní oblečení, průkaz a pásku pracovníka OSN z Belize. Jeho krycí jméno znělo Mark Bonnet.
Jon zavrtěl hlavou. Pečlivost MI6 jej ohromila. "Tohle jste mi zatloukl."
"Nesmysl," odsekl desátník rozhořčeně. "Nevěděl jsem, jestli to zvládnete. K čemu by byly dobré padělky zkrvavené

mrtvole?" Potřásl Jonovi rukou na rozloučenou. "Jestli ještě někdy uvidíte toho pitomce Petera Howella, tak mu řekněte, že nám dluží majlant."
Nyní tedy Jon seděl na bývalém americkém velvyslanectví oblečený jako typický pracovník OSN. Měl hnědé bavlněné kalhoty, košili s krátkým rukávem, sako na zip a dvě veledůležité věci - pásku na ruce a průkaz. V kapse ho hřály peníze a další doklady.
"Neberte si naše obavy osobně," povídal Domalewski a nepřestával si prohlížet ulici. "Nemůžete nám vyčítat, že nejsme zrovna nadšení z toho, že vám máme pomáhat."
"To chápu. Jedno musíte vědět - nejspíš na sebe berete větší riziko než kdykoli dřív."
Domalewski kývl svou huňatou hlavou. "Bylo to ve vzkazu od Petera. Taky mi dal seznam doktorů a nemocnic, které chcete navštívit." Polák se odvrátil od okna a zvedl své husté obočí. Znovu si pozorně změřil Američana. Jeho starý přítel Peter Howell říkal, že tenhle člověk je lékař. Ale poradí si, jestli vypukne násilí? Podle tváře s vysedlými lícními kostmi, širokých ramen a štíhlého pasu vypadal spíš jako ostřelovač než jako ranhojič. Domalewski si o sobě myslel, že má čich na lidi. Pohled na převlečeného Američana mu napovídal, že Peter měl možná pravdu.
Jon se zeptal: "Zařídil jste schůzky?"
"Ovšem. Na některé vás odvezu. Jiné budete muset zvládnout sám." V hlase diplomata se objevil varovný tón. "Ale pamatujte, jestli padnete do rukou vlády, doklady OSN vám budou k ničemu. Tohle je policejní stát. Hodně občanů má zbraně a kdokoliv může být fízl. Husajnova soukromá policie - Republikánská garda - je stejně brutální a mocná jako SS a gestapo dohromady. Pořád čmuchají a hledají nepřátele státu, opozičníky, nebo prostě jen někoho, kdo se jim nelíbí."
"Mně je jasné, že můžou být kdekoliv."
"Aha, takže o Iráku něco víte."
"Něco málo." Smith zasmušile přikývl.
Domalewski zvedl hlavu a dál si Američana zkoumavě prohlížel. "Nejvíc riskantní je někdy právě to, že se může stát úplně cokoliv. Násilí se tady strhne, ani nemrknete, často bez logického důvodu. Peter říkal, že byste si měl vzít tohle." Posadil se do křesla vedle Jona a vytáhl další berettu z výstroje americké armády.
Smith po ní dychtivě chňapl. "On myslí na všechno."
"Jak jsme svého času zjistili s mým otcem."
"Takže vy jste si ním už pracoval."
"Nejednou. Právě proto jsem mu vyhověl a pomáhám vám."
Konečně mu bylo jasné, proč Domalewski souhlasil. "Díky vám oběma."
"Doufám, že nám poděkujete zítra i pozítří. Peter říká, že to s berettou umíte. Když budete muset, bez váhání střílejte. Ale pamatujte si, že každý cizinec chycený se zbraní skončí za mřížemi."
"Díky za varování. Hodlám se tomu vyhnout."
"Fajn. Slyšel jste o Soudním vazebním středisku?"
"Bohužel ne."
Domalewski ztišil hlas. V jeho slovech se ozvala hrůza. "Existence vazebního střediska byla potvrzena teprve nedávno. Je to šest podlaží hluboko pod zemí. Jen si to představte - nejsou tam žádná okna, takže se svět nemůže podívat dovnitř; nejsou tam ani žádné vnější zdi, jimiž by byl slyšet křik mučených. Žádná naděje na útěk. Irácká vojenská rozvědka ho vybudovala pod nemocnicí poblíž vojenského tábora al-Rašíd jižně odsud. Říká se, že na projekt i stavbu osobně dohlížel Saddámův duševně chorý syn Kusaj. Celé jedno podlaží plné mučíren je rezervované pro důstojníky armády a státní zaměstnance, kteří se znelíbí Saddámovi. Ostatní vězně mohou poslat do nějakého patra, kde přestanou oficiálně existovat. Nikdo se na ně nemůže ptát. Jejich jména nesmí nikde padnout. Ale vůbec nejhorší část té podzemní budovy - ta nejstrašnější a nejkrutější - je podle mě v úplně spodním patře. Tam má Saddám nejen žaláře, ale taky dvaapadesát šibenic. Prostě hrůza."
Jon se málem otřásl děsem. "Panebože. Padesát dva šibenic? Masové popravy. To věší dvaapadesát lidí najednou? Tam dole musí být hotové peklo. Ten chlap je zvíře!"
"Přesně tak. Pamatujte, že lepší je zbraň použít, než aby vás s ní chytili. Strhne se mela a možná budete mít šanci na útěk." Zaváhal, sepjal ruce a pohlédl na Jona. Z jeho temných očí čišela starost. "Jste tady tajně, neoficiálně a nemáte žádnou ochranu. Hrozí vám vězení. Když budete mít velké štěstí, zabijí vás rychle."
"Rozumím."
"Jestli i přesto chcete pokračovat, čeká vás dneska hodně běhání. Musíme okamžitě zmizet."
V krátkém záblesku halucinace před sebou Smith spatřil Sophiinu zmučenou tvář. Bojovala o život a rozpálené tváře se jí leskly potem... Viděl její zplihlé hedvábné vlasy a roztřesené prsty, jež zoufale natahovala ke krku, jak se marně snažila popadnout dech. Trpěla strašlivou bolestí.
Hleděl do zachmuřené tváře Domalewského, myslel však na jedinou ženu, kterou kdy miloval, a na její strašlivou, záhadnou zbytečnou a násilnou smrt. Kvůli Sophii byl odhodlán poradit si se vším. Dokonce i s Irákem a Saddámem Husajnem.
Vstal. "Jdeme."

27

10.05
Bagdád

Jon seděl sám na zadním sedadle jediné pojízdné limuzíny amerického velvyslanectví a pozoroval z okna rušné město. Znechuceně si uvědomil jeden neměnný rys - fotografie Saddáma Husajna. Diktátor se svým hustým knírem byl všude. Zubil se z obřích billboardů, plakátů i ze zarámovaných obrázků ve špinavých výlohách. Saddám s dítětem v náručí. Hrdinný Saddám tváří v tvář novému americkému prezidentovi. Saddám v čele rodinné sešlosti či skupiny obchodníků. Saddám hrdě salutující pochodujícím vojskům.
Husajnova vláda ocelové pěsti nad zemí, kdysi pověstnou svou vzdělaností a kulturou, byla silnější než kdykoli v minulosti. Saddám učinil z válečného stavu země základ své moci a z bídy vlastního lidu otázku vlastenectví. Kritizoval nové embargo OSA - "alhissar" - a vykřikoval, že kvůli němu zemře milion jeho lidí na podvýživu. On a jeho kumpáni však přitom bezostyšně tloustli a bohatli.
Jonathanovo zhnusení se ještě prohloubilo, když dojeli do luxusního předměstí Džadírija, v jehož nádheře si žila řada Husajnových kamarádů, patolízalů a válečných zbohatlíků. Jerzy Domaszewski, jenž seděl za volantem, pomalu projížděl kolem okázalých sídel, nóbl kaváren a prvotřídních butiků. Chodníky lemovaly nablýskané mercedesy, BMW a ferrari. Před drahými restauracemi postávali sluhové v livrejích. Chudoba zde byla zapovězena, vládla lidská hamižnost.
Smith zavrtěl hlavou. "Tohle je zločin."
Domalewski měl na sobě šoférskou čepici a sako. "Když si vezmete, jak vypadá zbytek Bagdádu, tak vjet do Džadírije je jako přistát na jiné planetě. Na velice bohaté planetě. Jak si tihle lidi můžou užívat a na nic se neohlížet?"
"Je to nehoráznost."
"Souhlas." Polský diplomat zastavil s limuzínou před nádherně štukovanou budovou, jež měla střechu z modrých tašek. "Jsme tady." Ohlédl se přes rameno. Jeho tvář měla vážný a nervózní výraz. Motor běžel naprázdno. "Počkám. Tedy pokud odsud nevyběhnete s Republikánskou gardou za zadkem. Moc se toho nebojím, ale jeden nikdy neví. Kdyby však přesto k takové nešťastné události došlo, tak se prosím neurazte, když uvidíte jen kouř z výfuku."
Smith se letmo pousmál. "Rozumím."
Vznešená budova byla sídlem předního internisty doktora Husajna Kamila. Smith vystoupil do hřejivého slunce, ostražitě se rozhlédl a vykročil alejí datlovníků k vyřezávaným dřevěným dveřím. V prázdné čekárně uvnitř byla zima. Smith si povšiml skvostných koberců, závěsů a čalouněného nábytku. Díval se na zavřené dveře a přemítal, do jaké míry je tady v bezpečí a jestli se dozví odpovědi na své otázky. Doktor byl očividně zámožný, nežil si však tak dobře, jak by mohl. Ekonomická izolace Iráku se projevovala v maličkostech. Závěsy byly vybledlé a nábytek omšelý. Časopisy na stolcích byly pět až deset let staré.
Jedny ze dveří se otevřely a objevil se v nich doktor. Byl to muž střední postavy ve věku lehce přes padesát, měl snědou pleť a nervózní pronikavé oči. Byl oblečen v bílý lékařský plášť a nažehlené šedé kalhoty. Čekal sám. Bez sestry. Zřejmě načasoval schůzku se Smithem tak, aby proběhla beze svědků.
"Doktor Kamil." Jon se představil falešným jménem, jež stálo na jeho papírech od OSN - Mark Bonnet.
Doktor se zdvořile uklonil, jeho hlas byl však tichý a stísněný. "Máte doklady?" Mluvil anglicky s přízvukem vyšší britské třídy.
Jon mu podal padělané dokumenty OSN. Doktorovi Kamilovi bylo řečeno, že Jon je členem celosvětového týmu, jenž zkoumá jakýsi nový virus. Doktor jej zavedl do ordinace, kde si prohlédl doklady tak pečlivě, jako by na rentgenu hledal důkazy rakoviny.
Během čekání se Jon rozhlížel kolem - bílé zdi, chromované přístroje, dvě dřevěné stoličky a bíle natřený stůl, na němž v kameninové misce ležely krátké špačky tužek. Na lékařských přístrojích bylo patrné dlouholeté používání. Vše bylo čisté a lesklé, stojánky na zkumavky však zely prázdnotou. Bílé plátno přehozené přes vyšetřovací lůžko bylo prořídlé a poseté dírkami. Některé přístroje vypadaly velice zastarale. To ovšem nebyl jediný problém, který doktora - a všechny jeho kolegy v Iráku - trápil. Domalewski říkal, že mnozí z nich vystudovali na nejlepších světových lékařských fakultách a stále určovali správné diagnózy, jejich pacienti si však museli sami shánět léky. Léčiva se dala pořídit hlavně na černém trhu a nikoli za dináry. Pouze za americké dolary. Dokonce i příslušníci smetánky s tím měli potíže, i když byli ochotni platit astronomické částky.
Lékař mu nakonec vrátil papíry. Nenabídl Jonovi, aby se posadil, a ani on sám tak neučinil. Stáli uprostřed skromné omšelé místnosti a bavili se jako dva cizí lidé, kteří si nedůvěřují.
Doktor řekl: "Co přesně byste chtěl vědět?"
"Souhlasil jste, že se mnou budete mluvit, pane doktore. Snad víte, co jste mi chtěl říct."
Doktor ho odbyl: "Opatrnosti není nikdy dost. Jsem blízko našemu velkému vůdci. Mezi mé pacienty patří řada členů Revoluční rady."
Jon si jej změřil pohledem. Doktor vypadal jako člověk, který něco tají. Otázka byla, zda se jej Smithovi podaří přesvědčit, aby své tajemství prozradil. "Ale máte něco na srdci, doktore Kamile. Řekl bych, že je to nějaká lékařská záležitost. Jsem si jist, že to nemá nic společného se Saddámem ani s válkou, takže by pro žádného z nás nemělo být nebezpečné si o tom teď promluvit. Možná," řekl opatrně, "jsou to případy úmrtí na nějaký neznámý virus."
Doktor Kamil se kousl do spodního rtu. Jeho ebenové oči měly ustaraný výraz. Téměř prosebně se rozhlédl kolem, jako by se bál, že i zdi mají uši. Byl to však také vzdělaný člověk, takže vzdychl a přiznal: "Před rokem jsem léčil pacienta, který zemřel na syndrom akutní dechové tísně s plicním krvácením. Dva týdny předtím se silně nachladil, aspoň to tak vypadalo."
Jon potlačil vzrušení. Byly to tytéž příznaky, jaké měly oběti ve Spojených státech. "Byl to veterán z Pouštní bouře?"
Z očí lékaře čišel strach. "Tohle neříkejte!" zašeptal. "Měl tu čest bojovat v Republikánské gardě během Slavné války za sjednocení."
"Není možné, že by se stal obětí bojových biologických látek? Víme, že je Saddám měl."

"To je lež! Náš velký vůdce by takové zbraně nikdy nedovolil. Jestli nějaké existovaly, zavlekl je sem nepřítel."
"Mohly tedy jeho smrt způsobit biologické zbraně nepřítele?"
"Ne. To je vyloučeno."
"Váš pacient se ale nakazil někdy v průběhu války?"
Doktor přikývl. Jeho snědá tvář vypadala velice nervózně. "Víte, byl to starý rodinný přítel. Každý rok jsem mu dělal pravidelnou prohlídku. V zaostalé zemi, jako je ta naše, si musíte zdraví dobře hlídat." Vystrašeně se rozhlédl po místnosti. Urazil svoji vlast. "Krátce poté, co se vrátil do normálního života, začal trpět na menší infekce, které nereagovaly na běžnou léčbu, ale vždycky samy odezněly. Čím dál častěji si stěžoval na horečky a krátké chřipky. Pak přišlo to silné nachlazení a náhlá smrt."
"Zemřel od té doby v Iráku na ten virus ještě někdo jiný?"
"Ano. Dva lidi tady v Bagdádu."
"Taky váleční veteráni?"
"Tak mi to bylo řečeno."
"Vyléčil se někdo?"
Doktor Kamil založil ruce na prsou a nešťastně přikývl. "Slyšel jsem takové zvěsti." Na Jona se nepodíval. "Ale podle mého názoru ti pacienti jednoduše přežili syndrom dechové tísně. S výjimkou neléčeného viru vztekliny nezabije žádný virus sto procent lidí. Dokonce ani Ebola."
"Kolik jich přežilo?"
"Tři."
Znovu tři a tři. Důkazy se množily a Jon bojoval se vzrušením, ale také s hrůzou. Odhaloval informace, které čím dál jasněji svědčily o experimentu, v němž se místo pokusných králíků používali lidé. "Kde jsou ti, co přežili?"
V tom okamžiku ustrašený doktor couvl. "Tak dost! Nechci, abyste chodil ještě jinam a hledal údaje, podle kterých by mě mohli najít." Prudce otevřel dveře ordinace a ukázal na jiné dveře na druhé straně vstupní haly. "Běžte! Ven!"
Jon se ani nepohnul. "Chtěl jste mi něco říct, pane doktore. Něco jiného než o těch třech mrtvých."
Lékař div nevyletěl z kůže. "Už ani slovo! Nic! Běžte pryč! Nevěřím, že jste z Belize nebo od OSN!" Zvýšil hlas. "Stačí jeden telefon úřadům a..."
Jonovo napětí se stupňovalo. Vyděšený doktor vypadal, jako by měl každou chvíli vybuchnout, a Jon nemohl riskovat, že by na to doplatil. Vyklouzl postranními dveřmi do uličky. Když uviděl, že limuzína velvyslanectví stále čeká, spadl mu kámen ze srdce.

Doktor Kamil se ve své kanceláři třásl hrůzou a zlostí. Měl vztek, že se vlastní vinou dostal do takové situace, a bál se, že ho chytnou. Zároveň mu však tato prekérní situace nabízela jistou příležitost. Pokud tedy sebere odvahu a chopí se své šance.
Sklonil hlavu, založil ruce na prsou a snažil se uklidnit rozechvění. Musel živit velkou rodinu a jeho země chátrala doslova před očima. Musel myslet na budoucnost. Už ho nebavilo žít v chudobě v zemi, jež měla oplývat hojností.
Nakonec zvedl telefon. Nevytočil však číslo na oficiální místa.
Nadechl se. "Ano, tady doktor Kamil. Kontaktoval jste mě kvůli jistému člověku." Snažil se mluvit klidně. "Právě odešel z mé kanceláře. Má u sebe doklady zaměstnance OSN z Belize na jméno Mark Bonnet. Jsem si ale jistý, že je to ten člověk, na kterého jsem měl čekat, jak jste žádal. Ano, ten virus ze Slavné války za sjednocení... Na to se právě ptal. Ne, neříkal, kam jde. Ale moc ho zajímaly oběti, které přežily. Jistě. Jsem vám velice vděčný. Zítra budu očekávat peníze a antibiotika."
Odložil sluchátko do vidlice, padl do křesla a oddychl si. Hned se cítil líp. O tolik líp, že se dokonce mírně pousmál. Věděl, že riziko je obrovské, ale když bude mít štěstí, tučná odměna mu vše bohatě vynahradí. Díky jedinému telefonátu se měl co nevidět stát raritou Bagdádu: bude mít svou soukromou zásobu antibiotik.
Zamnul si ruce. Vlilo mu to optimismus do žil.
Až boháči nebo jejich děti onemocní, budou se před ním plazit. Zasypou ho penězi. Nikoli dináry, které jsou k ničemu v téhle zaostalé zemi, v níž je uvězněný od doby, kdy ti pitomí Amerikáni začali válku a zavedli embargo. Ne, nemocní boháči jej zaplaví americkými dolárky. Brzy jich bude mít dost, aby bez problémů zaplatil útěk své rodiny a začal nový život někde jinde. Kdekoli.

19.01
Bagdád

Na exotický Bagdád se pomalu snášel večer. Žena zahalená od hlavy k patě ve všudypřítomné abáje chvátala jako černý pavouk úzkou dlážděnou uličkou pod vystouplými patry a balkony domů, v nichž svítily svíce. V bagdádských parných létech tato vyčnívající patra poskytují nejstarším částem města blahodárný stín. Byl však chladný říjnový večer a v úzké štěrbině mezi domy se třpytil pruh hvězd.
Žena zvedla hlavu jen jednou. Plně se soustředila na dva úkoly, které ji čekaly. Vypadala staře a byla až hrozivě shrbená, nejspíš nejen stářím, ale také podvýživou. Vlekla s sebou otrhanou sportovní plátěnou tašku. Kromě abáje, do níž byla celá zahalená, měla také tradiční bílou puši, která jí zakrývala většinu tváře s výjimkou tmavých očí, jež nebyly ani patřičně sklopené, ani prázdné.
Spěchala kolem arkýřových oken - mašrábija - s vyřezávanými dřevěnými clonami, jež umožňovaly pohled do ulice, avšak nikoli dovnitř. Nakonec zabočila na klikatou hlavní třídu osvětlenou mihotavými starobylými lampami. Vzduchem

se rozléhala změť hlasů. Patřily prodavačům, kteří se ze všech sil snažili prodat svých pár kousků zboží potenciálním zákazníkům s minimem dinárů a také bosým dětem, jež s křikem pobíhaly kolem. Nikdo jí nevěnoval víc než jen zběžný pohled. Blížila se dvacátá hodina, což byla tradiční zavírací doba, a tak ulice kypěla v posledním vzedmutí energie.
Pak se objevili tři příslušníci obávaných Republikánských gard Saddáma Husajna. Měli typické tmavozelené uniformy a spletené opasky, na nichž se houpaly zbraně.
Čím více se blížili, tím více její napětí rostlo. Nalevo od ní - v řadě stánků, z nichž stoupala v chladném večeru pára - stál zemědělec nabízející čerstvé ovoce z venkova. Shromáždil se tam hrozen lidí, kteří bojovali o co nejvýhodnější koupi. Žena náhle vytáhla ze své nadýchané abáje dináry, vklouzla do zástupu a začala také vykřikovat nabídky za farmářovo zboží.
Po očku sledovala svalnaté strážníky. Srdce se jí rozbušilo.
Tři muži se zastavili a pozorovali dění. Jeden cosi poznamenal a druhý mu odpověděl. Čišelo z nich sebevědomí - měli zbraně a dobré bydlo. Za chvíli se posměšně rozchechtali.
Žena dál žadonila o ovoce a přitom se potila. I další Iráčané kolem ní se nervózně ohlíželi přes rameno. Většina z nich dál pokřikovala, někteří se však pokradmu vytratili.
V tom okamžiku si strážníci vybrali svou oběť: pekaře s vysokou hromadou bochníků v náručí. Muž schovával tvář za chleby a snažil se pomalu zmizet z davu. Žena jej nepoznala.
Trojice vytasila pistole, obklíčila pekaře a probodávala ho pohledy. Jeden z gardistů mu shodil bochníky na zem, druhý udeřil pekaře pistolí do vyděšené tváře.
Žena měla v plátěné tašce schovanou pistoli. Kéž by ji tak mohla vytáhnout a zabít brutální strážníky. Tvář ukrytá za puši jí hořela vztekem. Žena se kousla do rtu. Strašně se jí chtělo zasáhnout, měla však svoji práci. Nikdo si jí nesměl všimnout.
Rušná ulice náhle ztichla. Když pekař upadl, lidé odvrátili pohledy a mířili pryč. Kdo upoutal pozornost prchlivých gardistů, mohl se těšit na nejhorší. Muž ležel na zemi a křičel. Z tváře se mu řinula krev. Žena zhnuseně sledovala, jak ho dva gardisté berou za ruce a táhnou pryč. Bylo to veřejné zatčení, nebo si na něm strážníci jen tak vybíjeli zlost? To nemohl nikdo vědět. Jeho rodina se za něj bude muset přimluvit a doufat, že jej dostane ven.
Uběhla celá minuta. Večerní vzduch byl těžký a zlověstný. Připomínal klid před pouštní bouří. Vědomí, že nevypočitatelní strážníci si vybrali někoho jiného, bylo jen slabou útěchou. Příště to můžeš být ty.
Ale život šel dál. Klikatá ulice se opět rozezvučela. Lidé se vrátili. Farmář si vzal z dlaně ženy peníze a položil jí tam pomeranč. Lehce se zachvěla a hodila jej vedle pistole do plátěné sportovní tašky. Chvatně vykročila a nervózně se rozhlížela kolem dokola, v duchu však pořád viděla vyděšenou tvář nešťastného pekaře.
Nakonec zahnula do ulice Sadun, což byla obchodní třída s věžáky vyššími než všechny minarety na druhém břehu Tigridu. Na širokém bulváru nyní bylo jen málo lepšího zboží a ještě méně zákazníků, kteří si je mohli dovolit. Žádní turisté už pochopitelně do Bagdádu nejezdili. Bylo proto logické, že když nakonec vešla do moderního hotelu Krále Sargona, našla jen pusto a prázdno. Kdysi nádhernou halu plnou obsidiánu a chrómu vyprojektovali západní architekti tak, aby v sobě spojovala kulturu dávných království s nejmodernějšími výdobytky Západu. Nyní však byla špatně osvětlená, špinavá a úplně osiřelá.
Vysoký poslíček s velkýma tmavýma očima a saddámovským knírem nasupeně šeptal znuděnému recepčnímu: "Co pro nás velký vůdce udělal, Rašíde? Jen mi pověz, jak ten génius z Tikritu zničil zahraniční ďábly a nadělal z nás všech boháče. Já se teď mám tak dobře, že nosím tenhle obnošený poslíčkovský oblek, i když mám doktorát." Vztekle se tloukl do prsou. "Pracuju v hotelu, kam nikdo nechodí, a moje děti budou žít šťastně a dlouho, ale úplně bez budoucnosti!"
Recepční mu sklíčeně odvětil: "Přežijeme, Balšazare. Vždycky jsme přežili a Saddám tady nebude navěky."
Pak si všimli, že přímo před nimi stojí shrbená stařena. Přišla tiše jako duch a recepční se chvíli nemohl zorientovat. Jak ji jen mohl přehlédnout? Civěl na babu a zachytil krátký pohled pronikavých černých očí za její puši. Rychle sklopila oči, jak se sluší v přítomnosti cizích mužů.
Recepční se zamračil.
Žena mluvila pokorně a vyděšeně dokonalou arabštinou. "Moc se omlouvám. Poslali mě sem pro šití."
Když recepční uslyšel v jejím hlase strach, znovu získal navrch a kývl hlavou ke služebním dveřím za sebou. "V hale nemáte co dělat, stará paní. Příště to vezměte okolo k domovníkovi. Vy patříte dozadu!"
Stařena cosi omluvně zamumlala, svěsila hlavu a prosmýkla se kolem poslíčka s doktorátem Balšazara. Přitom mu nenápadně vsunula složený papír do kapsy obnošené uniformy.
Poslíček nijak nezareagoval. Místo toho se zeptal nadutého recepčního: "A co elektrika? Kdy ji mají zítra podle plánu vypínat?" Nepozorovaně si položil ruku přes kapsu.
Když žena zmizela ve služebních dveřích, uslyšela, že se muži opět baví. V duchu si úlevně oddychla: První úkol měla úspěšně za sebou. Nebezpečí však zdaleka nebylo zažehnáno. Musela zařídit ještě něco důležitého. Životně důležitého.

28

19.44
Bagdád

Večerním Bagdádem vanul silný vítr z pouště, jenž vyháněl zákazníky z ulice šejka Omara. Čerstvým povětřím se nesly aromatické vůně kadidla a kardamonu. Nebe bylo černé a teplota klesala. Mezi chodci se proplétala shrbená stařena v

černé abáje s tváří skrytou za puši. Tatáž, která předtím doručila vzkaz do hotelu Krále Sargona. Míjela stánky z překližky, na jejichž pultech se skvěly použité součástky dokladující iráckou schopnost spravit prakticky všechno. Mnozí obyvatelé města, kteří si dříve užívali života střední třídy, nyní prodávali v těchto skromných stáncích, kde bylo k mání všechno - od bylin přes teplé jídlo až po staré vodovodní trubky.
Když se žena blížila ke svému cíli, zkoprněla úžasem. Srdce jí div nevyletělo z hrudníku. Nemohla uvěřit vlastním očím. V prořídlých zástupech ten člověk vyčníval víc než za normálních okolností. Byl vysoký, upravený a svalnatý, zkrátka jediný běloch na ulici. Měl tmavomodré oči, havraní vlasy a klidnou přísnou tvář, kterou si velice dobře pamatovala. Cítila bolest a zlost. Muž měl na sobě sako na zip a hnědé kalhoty. Navzdory pásce s nápisem OSN věděla, že to není pracovník OSN.
Tajně by si prohlížela a analyzovala každého bělocha, protože to bylo v dnešním Iráku něco výjimečného. Tento muž však nebyl jen tak někdo, a proto žena na zlomek vteřiny zůstala překvapeně stát před dílnou. Pak rychle vešla dovnitř. Ani ten nejzkušenější pozorovatel by na jejím chování nepoznal nic než drobné zaváhání. Ve skutečnosti však utrpěla silný šok.
Co dělá v Bagdádu? Byl to poslední člověk, kterého by se tady nadálá: podplukovník MUDr. Jonathan Smith.

Jon měl nervy napjaté k prasknutí a zkoumavě si prohlížel ulici plnou překližkových stánků a úzkých opraven. Celý den chodil po ordinacích i skladištích klinik a nemocnic a mluvil s nervózními doktory, sestrami a bývalými válečnými zdravotníky. Mnozí mu potvrdili, že minulý rok bylo zaznamenáno šest obětí syndromu dechové tísně s příznaky smrtícího viru, který Jona zajímal. Žádný z nich mu však nedokázal říct nic o třech lidech, kteří přežili.
Procházel ulicí a snažil se zaplašit pocit, že ho někdo sleduje. Zkoumavě si prohlížel osvětlenou ulici s omšelými bazary a muži v dlouhých volných košilích - gallabájích -, kteří seděli u opryskaných stolků, pili horký čaj a kouřili vodní dýmky. Snažil se tvářit, jako by se nechumelilo. Tato část starého Bagdádu se mu zdála jako dost divné místo na schůzku s doktorem Radahem Mahúkem, světově proslulým dětským lékařem a chirurgem.
Domalewského pokyny však zněly jasně.
Jon začínal propadat zoufalství. Slavný pediatr byl toho dne jeho poslední nadějí a zůstat v Bagdádu dalších čtyřiadvacet hodin znamenalo prudké zvýšení nebezpečí. Kterýkoli z jeho zdrojů jej mohl nahlásit Republikánské gardě. Příští informátor by mu však mohl říct, kde se virus vzal a která svině nakazila Iráčany a pak Sophii.
Na pokraji nervového zhroucení se zastavil před dílnou, kde se po obou stranách nízkých tmavých dveří houpaly na řetězech ojeté pneumatiky. Právě do tohoto ponurého pneuservisu jej Domalewski poslal. Podle diplomata patřil kdysi zámožnému bagdádskému obchodníkovi, který byl teď zatrpklý, protože mu zbytečné války Saddáma Husajna zničily prosperující firmu.
Sešlý vzhled obchodu nijak nerozptýlil Jonovy pochybnosti. Podíval se na hodinky. Přišel včas. Naposledy se rozhlédl a vešel dovnitř.
Za otlučeným pultem stál mužík s pleší, ošlehanou pletí a obvyklým hustým černým knírem. Četl si noviny. Na tlustých prstech měl stopy po dehtu. Kousek vedle si nějaká žena v černé fundamentalistické róbě prohlížela pneumatiky.
"Ghassán?" zeptal se Jon muže.
"Není tady," odvětil Iráčan anglicky se silným přízvukem. Mluvil lhostejně, změřil si však Jona pronikavým pohledem.
Jon ztišil hlas a ohlédl se po ženě, která přišla blíž, zřejmě aby si prohlédla další sadu pneumatik. "Musím s ním mluvit. Farúk al-Dubk povídal, že má nové Pirelli." Bylo to heslo, jež Jerzy Domalewski předal Jonovi. Nemělo vzbudit žádný zájem okolí, protože Ghassahova kvetoucí firma na ulici Rašíd se specializovala na nejlepší nové pneumatiky z celého světa a všichni věděli, že je znalec.
Ghassán zvedl obočí na znamení souhlasu. Krátce se usmál, zmačkal papír v mozolnatých rukou a daleko lepší angličtinou ochotně řekl: "Jo, Pirelli. To je mezi pneumatikama třída. Máme je vzadu. Pojďte." Obrátil se ke dveřím a přitom cosi arabsky zamumlal.
Náhle se Jonovi naježily hrůzou vlasy na zátylku. Otočil se právě v okamžiku, kdy žena v dlouhé černé abáje vyklouzla jako stín ven ze dveří.
Zamračil se. Cítil, že něco není v pořádku. "Kdo...?" začal.
Ghassán mu však naléhavě řekl: "Pospěšte si, prosím. Tudy."
Proběhli tlustým závěsem z prázdné prodejny do skladiště připomínajícího jeskyni, kde se kupilo tolik ojetých pneumatik, že téměř blokovaly zadní vchod. Jeden stoh sahal až do stropu. Na nejmenší hromádce zhruba uprostřed místnosti seděla Iráčanka středního věku, která houpala nemluvně. Tváře i vysoké čelo měla poseté jemnými vráskami a černýma očima si zvědavě prohlížela Jona. Měla na sobě dlouhé vzorované šaty, černý svetr na zapínání a bílou šálu, ovinutou kolem hlavy a krku. Jon však upíral pohled na vlhkou horečnatou tvář děcka. Když zafňukalo, rozběhl se k němu. Dítě bylo zjevně nemocné a lékařská průprava nutila Jona, aby pomohl, i kdyby to měla být past.
Ghassán cosi ženě arabsky zadrmolil a Jon zaslechl své falešné jméno pracovníka OSN. Žena se zamračila. Zdálo se, že se na něco ptá. Než Jon dorazil k dítěti, z prodejny se ozvala hlasitá rána. Někdo vykopl dveře. Smith zkoprněl. Bylo slyšet dupot vojenských bot a výkřiky v arabštině.
V Jonovi hrklo. Někdo je prozradil! Vytasil berettu a prudce se otočil.
Ve stejné chvíli vytáhl Ghassán z hromady ojetých pneumatik Goodyear starý samopal AK-47 a vyštěkl: "Republikánské gardy!"
Zacházel s AK-47 s naprostou samozřejmostí. Jonovi bylo jasné, že svůj život a obchod nebrání s velkorážnou zbraní v ruce poprvé.
Když Jon vyrazil ve směru hluku, Ghassán skočil před něj a zablokoval mu cestu. Z Ghassána čišel zběsilý vztek. Škubl hlavou směrem k ženě s nemocným dítětem. "Dostaňte je odsud. Zbytek nechtě na mně. Tohle je moje věc."

Rezolutní Iráčan nečekal, co Jon udělá. Odhodlaně skočil k otevřené klenbě, prostrčil závěsem hlaveň AK-47 a začal střílet v krátkých dávkách.
Prodejnou se rozléhal hromový třesk. Překližkové zdi se otřásaly.
Žena za Smithovými zády vykřikla. Dítě vřeštělo.
Jon s berettou v ruce k nim proběhl mezi kupami pneumatik. Žena s nemluvnětem v náručí už vstala a spěchala k zadním dveřím. Palba z automatické zbraně náhle vyšlehla i do skladiště. Ghassán ustoupil a vrhl se za hromadu pneumatik. Z rány nad loktem mu crčela krev. Jon stáhl ženu s děckem za jiný stoh pneumatik. Kulky svištěly skladištěm a zavrtávaly se do tvrdých pneumatik. Kousky gumy vyletovaly do vzduchu.
Ghassán si za hromadou vzrušeně drmolil své modlitby: "Alláh je veliký. Alláh je spravedlivý. Alláh je milosrdný. Alláh je..."
Místností opět otřásla divoká palba. Žena se sklonila nad dítětem, aby ho chránila, a Jon oba zakryl vlastním tělem. Kulky s třeskotem rozbíjely láhve a zavařovací sklenice na policích. Blyštivé střepy se rozprskly po celém skladišti. Matice, šrouby a vruty, které byly v nádobách, vystřelovaly jako šrapnely. Kdesi se samovolně spláchl starý záchod. Jon to znal ze zkušenosti. Špatně vycvičení vojáci se obvykle naivně domnívají, že bezhlavou střelbou potlačí veškerý odpor. Pravda byla ovšem taková, že protivníkovi v zákopu či úkrytu tak nemohli způsobit velkou škodu. Ghassán se ani uprostřed vřavy nepřestával horečně modlit. Když znovu vyštěkla střelba, Jon zvedl v podřepu hlavu a podíval se starostlivě na ženu, jejíž tvář zesinala strachem. Smith nebyl schopen dodat jí sílu v jejím vlastním jazyce, a tak ji aspoň poklepal po rameni. Dítě plakalo, což ženu zneklidňovalo. Sklonila se k němu a konejšila ho.
Náhle nastalo ticho. Členové Republikánské gardy přestali z nějakého důvodu střílet. Jonovi vzápětí došlo proč. Jejich kroky ve vojenských botách dusaly směrem ke klenbě se závěsem. Chystali se vzít skladiště útokem.
"Alláh bud pochválen!" Ghassán rozčileně vyskočil zpoza své hromady pneumatik. Šklebil se jako šílenec a z černých očí mu šlehaly plameny. Než mu v tom stačil Jon zabránit, vrazil do dveří se závěsem a pálil přitom ze svého AK-47.
Obchodem se rozlehly výkřiky a chroptění. Bylo slyšet, jak se gardisté vrhají do úkrytů. Pak náhle nastalo ticho.
Jon váhal. Měl by odsud dostat tu ženu, ale možná...
Přikrčil se a vyrazil ke klenbě se závěsem.
Za ní se strhla další divoká střelba.
Jon padl k zemi a plazil se kupředu. Když se dostal k závěsu, palba ustala. Zadržel dech a nahlédl pod okraj houpajícího se korálkového závěsu. Vtom někdo vypálil samopalem další zuřivou dávku. Znělo to jako výkřik v pustině. Ghassán ležel za rohem prodejního pultu a držel Republikánské gardy v šachu. Smith k němu pocítil obdiv.
Pak uviděl, jak se strážníci plazí obchodem k místu, kde Ghassán kladl odpor. Bylo jich příliš mnoho. Statečný Iráčan nemohl dlouho přežít. Jon mu chtěl zoufale pomoci. Třeba by ve dvou aspoň mohli získat čas, který by jim stačil k útěku.
Pak uslyšel v úzké uličce vozy.
Přivážely posily. Byla by to sebevražda.
Ohlédl se po ženě, která jej pozorovala. Držela dítě a zdálo se, že čeká na jeho rozhodnutí. Ghassán mu řekl, že jí má pomoci. Obětoval život nejen na obranu svého obchodu, ale také proto, aby jí s dítětem umožnil útěk. Jon navíc musel dokončit úkol, který mohl zachránit miliony lidí před strašlivou smrtí. Smířil se s faktem, že Ghassána zachránit nemůže, a v duchu si povzdychl.
Jakmile se rozhodl, neztrácel čas. Za pokračující ohlušující palby rozrazil rozbité zadní dveře. Rozstřílenou prodejnou se rozléhaly výkřiky raněných. Pousmál se na ženu, aby ji uklidnil, vzal ji za ruku a vyhlédl do temné uličky, která byla tak úzká, že v ní ani nemohl pořádně foukat vítr. Jon táhl ženu za sebou a společně vyklouzli do průchodu.
Žena, jež tiskla dítě v náručí, vyběhla za ním. Když však minuli druhé dveře nalevo, strnuli.
Na obou koncích uličky se skřípěním brzdila vojenská auta. Vyskakovali z nich vojáci a s dupotem se hnali k nim.
Dostali je. Padli do pasti Republikánským gardám.

29

1.04, středa 22. října
Frederick, Maryland

Specialistka čtvrtého stupně Adele Schweiková se prudce vzbudila. Vedle ucha jí pulzoval pronikavý, nervy drásající zvuk alarmu. Spustilo jej čidlo, jež nastrčila do kanceláře Russellové v Institutu vzdáleném necelý kilometr odsud. Okamžitě se probrala, vypnula otravné pištění a aktivovala videokameru, kterou v kanceláři také sama nainstalovala. Pak se posadila za stůl ve zšeřelé ložnici, zírala na monitor a čekala. Po chvíli se v kanceláři Russellové objevila postava v černém. Schweiková si vetřelce pozorně prohlížela. Vypadal jako cizí osoba, ale pohyboval se pružně jako kočka a naprosto cílevědomě, což jí napovídalo, že dotyčný se nevloupal do střežené budovy poprvé. Postava měla kuklu s respirátorem a černou neprůstřelnou vestu. Vesta byla mimořádně kvalitní - zastavila by kulky z většiny pistolí i samopalů.
Schweiková byla v noční košili stejně upjatá a ostražitá jako přes den v uniformě. Setrvala před zářící obrazovkou dost dlouho, aby získala jistotu, co má vetřelec za lubem: prováděl důkladnou prohlídku kanceláře Sophie Russellové. Horečně ze sebe strhla noční košili, oblékla si maskovací uniformu a vyběhla z domu ke svému autu.

Marty Zellerbach nešťastně civěl na obrazovku počítače v potemnělém obytném voze zaparkovaném blok domů od

vchodu do Fort Detricku. Tvářil se sklíčeně a seděl sklesle jako hromádka neštěstí. Před sedmi hodinami si vzal mideral, a když jeho účinky začaly vyprchávat, dokončil geniální program na automatické náhodné přepínání přenosových tras, jenž zajišťoval, že nikdo neodhalí jeho elektronické stopy.
Tento výkon mu však nepomohl k úspěchu ani v jednom ze dvou hlavních cílů. Další telefonáty Sophie Russellové, pokud vůbec existovaly, zůstaly smazané a po Billu Griffinovi se také slehla zem.
Potřeboval nalézt nějaké tvůrčí řešení, což byla hozená rukavice, kterou by za jiných okolností s radostí zvedl. Nyní však byl nervózní. Měl málo času. Navíc pracoval na obou problémech současně a stále ničeho nedosáhl ani v jednom.
Trápil jej také strach o Jona, jenž se vydal do Iráku. Marty sice lidem v zásadě nedůvěřoval, rozhodně však netoužil, aby hromadně umírali. Věděl, že pokud se tomu viru neučiní přítrž, je tato hrozba zcela reálná.
Právě takovým okamžikům se celý život snažil vyhýbat. Sobectví, jež si léta pěstoval, se dostalo do rozporu s jeho nejniternějším tajemstvím. Kosa padla na kámen.
Nikdo o Martym nevěděl, že v něm dříme zrnko altruismu. Nikdy to nijak nenaznačil a jistě by to nikdy nepřiznal. Ve skutečnosti měl však kladný vztah k dětem, starým hašteřivým lidem i k dospělým, kteří tiše a bez nároků na odměnu vykonávali dobročinnou práci. On sám dával celý svůj roční příjem na různé bohulibé věci po celém světě. Na životní potřeby mu bohatě stačily peníze za řešení počítačových problémů pro jednotlivce, firmy i stát a navíc měl příjemné konto s úsporami, z nějž také vybral dvacet pět tisíc dolarů pro Jona.
Vzdychl. Cítil nervozitu a podrážděnost, což mu ohlašovalo, že bude brzy potřebovat další prášek. Jeho mysl však zoufale toužila uniknout do neznáma, kde mohl být konečně sám sebou, svobodný a bezprostřední. Jak o tom tak přemýšlel, obzor před ním se rozzářil jasnými barvami. Připadalo mu, že svět se rozpíná ve vlnách, jež skýtají nerušené možnosti.
Nastal Martyho plodný čas, kdy neměl daleko ke ztrátě sebeovládání, k níž měl ostatně všechny důvody. Musel zjistit, jak ověřit přesnost telefonních výkazů Sophie Russellové, a zoufale potřeboval najít Billa Griffina.
Nyní nadešel správný čas!
S úlevou se opřel, zavřel oči a šťastně vylétl do hvězdného světa své nedozírné fantazie.
Vtom jej však zmrazil přísný hlas, jenž přicházel jakoby odnikud: "Kdybych byl nepřítel, bylo by po tobě."
Marty vyskočil. Zaječel: "Petere!" Otočil se. "Ty idiote! Málem mě klepla pepka!"
"Jsi snadná kořist," zavrčel Peter Howell a mrzutě zavrtěl hlavou. "Musíš si dávat větší pozor." Peter byl rozložený v křesle a na sobě stále měl černou uniformu protiteroristického komanda SAS. V klíně mu ležela šedá kukla. Vrátil se z neúspěšné výpravy do Institutu a vešel do karavanu jako duch.
Marty byl příliš naštvaný, než aby hrál s tím starým špionem jeho hru. Nemohl se dočkat, až tahle lapálie skončí a on se bude moci vrátit do svého klidného bungalovu, kde největší nepříjemnost dne znamenal příchod pošťáka.
Posměšně ohrnul ret. "Bylo zamčeno, ty pitomče. Jsi obyčejný lupič, nic víc!"
"Neobyčejný lupič." Peter ignoroval Martyho útrpný pohled a zamyšleně přikývl. "Kdybych byl obyčejný zlodějíček, nevedli bychom tenhle hovor."
Když nechali Jona Smithe na mezinárodním letišti v San Francisku, vydali se v karavanu napříč zemí a střídali se u řízení. Aby si co nejvíc ulehčili situaci, tak v autě spali i jedli. Peter chtěl omezit Martyho reptání, a tak valnou většinu trasy odřídil sám. Ještě ke všemu musel Martyho znovu učit řídit, na což neměl trpělivost. Dokonce i nyní hleděl na počítačového génia a uvažoval, jak se tenhle neduživý človíček může chovat tak povýšeně, když je pro normální život téměř nepoužitelný. A navíc byl příšerně mrzutý.
Marty zabručel: "Pevně doufám, že jsi dosáhl lepších výsledků než já."
"Bohužel ne." Peterova ošlehaná tvář se ušklíbla. "Nenašel jsem nic podstatného."
Když dojeli do Marylandu, Peter usoudil, že nejmoudřejší bude začít Sophiinou laboratoří a kanceláří a přesvědčil se, že Jon nic nepřehlédl. Zaparkoval tedy karavan na jeho současné místo, navlékl na sebe výstroj příslušníka SAS a vklouzl do Fort Detricku. Peter vzdychl: "Marty, obávám se, že jestli se chceme pošťourat v minulosti té ubohé dámy, budeme potřebovat tvoje nadpozemské počítačové schopnosti. Dokážeš se nabourat do její osobní složky v Detricku?"
Marty se rozzářil, zvedl ruce nad hlavu a začal louskat prsty, jako by to byly kastaněty. "Stačí říct!" Rychle cosi naťukal do kláves a pak sledoval monitor. Za pár minut se opřel, založil ruce na prsou a zazubil se na Petera od ucha k uchu. "Jupí! Osobní spis doktorky Sophie Russellové. Mám to!"
Peterovi dělalo starosti, že Marty začíná mluvit ve vykřičnících. Vystoupil ze stínu, rychle proplul obývákem a sklonil se nad monitorem počítače.
Tiše řekl: "Jon si myslí, že ta vymazaná zpráva z Institutu prince Leopolda, kterou jsi obnovil, obsahuje něco, co Sophie považovala za důležité. Proto ji někdo vymazal a vyřízl z jejího deníku stránku s poznámkami." Zadíval se do Martyho rozzářených zelených očí. "Potřebujeme najít cokoliv, co by mohlo mít souvislost s tou zprávou."
Marty hopsal na křesle a prohodil: "To je v pohodě! Vytisknu celou složku." Po tváři se mu rozlil vítězoslavný úsměv. Zdálo se, že ze všech pórů jeho těla sálá elektrická energie. "Mám to! Mám to!"
Peter mu stiskl rukou rameno. "Taky by sis měl vzít mideral. Promiň. Vím, že ho nemáš rád. Ale hoď sebou. Teď se oba musíme pořádně soustředit, což nebude žádná legrace. Ty se aspoň můžeš nadopovat."

Peter nahlas četl zprávu z Institutu prince Leopolda a Marty ji porovnával se Sophiinou osobní složkou, kterou měli před sebou. Marty postupoval řádek po řádku a systematicky v hlavě zpracovával všechny údaje. Peter mu předčítal zprávu pořád dokola. Mideral byl zázračný lék. Jeho rychlý účinek zpomalil Martyho řeč a umožnil mu při tom obtížném úkolu klidně sedět. Choval se jako uhlazený, avšak zasmušilý gentleman.
Když padl soumrak, byli stále na stejném místě. Nenašli žádné spojení mezi Sophiinou předchozí činností a současnými kontakty v Institutu.

"Dobře," utrousil Peter. "Vrátíme se o krok zpátky. Kde studovala postgraduál?"
Marty se zadíval do spisu. "Na univerzitě v Kalifornii."
"Na které?"
Kdyby nebyl Marty na práškách, zoufale by zalomil rukama, jak je Peter neinformovaný. Namísto toho však jen zavrtěl hlavou. "Pochopitelně na Berkeley."
"No ovšem. A to se říká, že my Angláni jsme snobové. Nabouráš se do té velebné instituce, nebo budeme muset vyrazit na západní pobřeží?"
Marty překvapeně zvedl obočí. Peter si všechno představuje moc jednoduše, pomyslel si a odměřeně odsekl: "Řekni mi, Petře, lezeme si na nervy, stejně jako když nejsem na lécích?"
"To si piš, hochu."
Marty zvážněl a naklonil hlavu. "To jsem si myslel." Posadil se k počítači a deset minut nato držel v rukou Sophiin výpis. Peter znovu nahlas přečetl zprávu od prince Leopolda. Marty ji porovnával s výpisem. "Nejsou tady žádná odpovídající jména, ani zmínky o práci v terénu. Celý její studijní program byl zaměřený na lidskou genetiku, a ne na virologii." Opřel se a výpis mu sklouzl z kolena. "Je to beznaděj."
"Nesmysl. Jak říkáme my Britové: Ještě jsme nezačali bojovat!"
Marty se zamračil. "To přece řekl John Paul Jones, který proti Britům bojoval."
"No jo, ale když to řekl, tak byl de facto pořád Brit." Marty se jedovatě usmál. "Koukám, že na bývalé kolonie si nenecháš sáhnout, co?"
"Vždycky jsem říkal, že je nesmysl vzdávat se dobrých investic. No dobře, kde si udělala doktorát?"
"V Princetonu."
"Tak do toho."
Podle záznamů z doktorských studií však Sophiina práce byla příliš rozsáhlá a chyběly v ní podrobnosti, jichž by se mohli chytit. Její dizertační práce neměla s viry nic společného. Pojednávala o skupince genů, která obsahuje mutaci, kvůli níž kočkám na ostrově Man chybí ocas.
Marty poznamenal: "Hodně jezdila do terénu. To by se mohlo hodit."
"Jasně. Uvádí se tam jméno studijního poradce?"
"Doktor Benjamin Liu. Je už v důchodu, ale občas ještě přednáší. Bydlí v Princetonu."
"Fajn," řekl Peter. "Nakopnu mašinu. Odjezd."

8.14
Princeton, New Jersey

Vycházející slunce ozařovalo stromy a keře, jež hrály podzimními barvami. Peter s Martym mířili na sever a střídali se u volantu, aby se oba vyspali. Jižně od Wilmingtonu přejeli Delawareský pamětní most a uháněli po dálnici podél rušných metropolí Filadelfie a Trentonu. Když vjeli do Princetonu, slunce jasně svítilo a třepetavé listy stromů měly rudé, zlaté a oranžové odstíny.
Princeton byl staré město, v němž měli během války za nezávislost Britové svůj hlavní stan. Z minulosti si uchovalo aleje a šťavnaté louky, staré domy, klasické univerzitní budovy i vznešenou atmosféru, jež báječně svědčila studiu a poklidnému životnímu stylu. Proslulá univerzita a historické město žily v symbióze. Jedno bez druhého si člověk mohl jen stěží představit.
Doktor Benjamin Liu bydlel v postranní uličce hustě lemované javory, jejichž listy plály ohnivě rudou barvou. Usedlá dvoupatrová stavba byla pobitá šindelem, jenž měl barvu dřeva tolik typickou pro východní pobřeží - ani tmavěhnědou, ani tmavěšedou, ale něco mezi. Byl to výsledek statečného odolávání přírodním živlům.
I tvář doktora Liu vypadala jako ošlehaná větrem. Liu byl vysoký a svalnatý, takže vůbec neodpovídal typické představě nevyzpytatelného čínského dvořana. Očima i bílým povislým knírem připomínal asketického mandarína. Ostrá brada, plné tváře a zdravě červená pleť však ukazovaly spíš na kapitána velrybářské lodi z Nové Anglie. V jeho vzezření se snoubily rysy asiata i bělocha a zdi pracovny napovídaly proč. Visely na nich dva portréty, jež nejspíš zobrazovaly jeho rodiče. Na jednom byla vysoká blondýna sportovní postavy s jachtařskou čepicí a rybářským prutem v ruce, zatímco z druhého shlížel urozený člověk sedící na přídi lodi v tradičním hábitu staršího čínského mandarína. Vedle fotek visela ulovená ryba a na druhé straně se skvěly historické odznaky hodnosti čínského dvora.
Doktor Liu právě dojedl snídani. Zamával jim, aby se posadili ve studovně. "Tak jak bych vám mohl být nápomocen? V telefonu jste mluvil o Sophii Russellové. Dobře si ji pamatuju. Byla to skvělá studentka a navíc pěkná kočka. Nikdy jsem si nezačal nic se studentkou, ale v jejím případě jsem měl velké nutkání." Posadil se do ušáku. "Jak se jí vede?"
Léky zklidněný Marty ze sebe začal pomalu soukat odpověď: "No víte, Sophie Russellová je..."
Peter podlehl netrpělivosti. "Fajn, Marty. Tohle nech na mně," řekl a upřel pohled na profesora ve výslužbě. "Je mrtvá, pane doktore. Promiňte, že vám to říkám takhle drsně, ale doufáme, že nám můžete pomoct. Umřela na ten nový virus."
"Umřela?" Doktor Liu byl v šoku. "A kdy? Jak je to vůbec možné?" Zadíval se na Petera, pak na Marty ho a opět na Petera. Zavrtěl hlavou, nejprve pomalu, pak energicky. "Ale byla přece tak... mladá." Zaváhal, jako by si vzpomněl na Sophiinu vitalitu. Pak mu došel i zbytek toho, co řekl Peter. "Na ten nový virus? To je celosvětová katastrofa! Já mám vnoučata a strašně se o ně bojím. Ten virus by mohl vyhladit polovinu druhů. Co děláme, aby se to zarazilo? Může mi to někdo říct?"
Peterův hlas zněl konejšivě. "Všichni na něm pracují od rána do noci, pane profesore. Doktorka Russellová ho taky zkoumala."

"Zkoumala ho? A tak se nakazila?"
"Možná. Je to jedna z věcí, které se teď snažíme ověřit."
Profesor se zachmuřil. "Nedokážu si představit, že bych vám mohl nějak pomoct, ale pokusím se. Co tedy chcete?"
Peter podal profesorovi jednostránkovou zprávu. "Tohle je z Institutu tropických nemocí prince Leopolda. Prosím vás, přečtěte si to a řekněte nám, jestli má nějakou souvislost se studiem doktorky Russellové v Princetonu. Zajímají nás přednášky, exkurze, výzkum, kamarádi, prostě každá pitomost, která vás napadne."
Profesor Liu přikývl a začal si pečlivě pročítat zprávu. Často se přitom zarazil, přemýšlel a vzpomínal. Staré hodiny na římse krbu ve studovně hlasitě tikaly. Liu si znovu četl zprávu. A ještě jednou. Nakonec zavrtěl hlavou. "Nevidím tam nic, co by mi připomínalo Sophiinu práci nebo její studia. Zaměřovala se na genetiku, a pokud vím, na žádné exkurzi v Jižní Americe nikdy nebyla. Giscours nestudoval v Princetonu a Sophie zase nestudovala v Evropě. Nevidím žádnou možnost, jak by se mohli setkat." Vyšpulil rty a znovu si prolétl zprávu očima. Pak zvedl hlavu. "Ale počkejte, vybavuju si... Ano, během studia přece jen byla na jedné exkurzi. Ale nešlo o viry." Zaváhal. "K čertu, zmínila se o tom jen tak mimochodem při jednom neformálním setkání." Povzdychl si. "Víc vám bohužel nepovím."
Marty pozorně naslouchal. I když v sobě měl léky a jeho geniální mozek byl na uzdě, i tak by svou inteligencí zastínil devadesát osm procent lidské populace. Tím větší měl ovšem zlost na Petera Howella. Aby mu dokázal, že taky umí mluvit rychle, vysypal ze sebe: "Kde vlastně studovala?"
Profesor na něj pohlédl. "V Syracuse. Ale tenkrát nestudovala biologii. Takže nechápu, jak by ta exkurze mohla souviset s Giscoursem a jeho zprávou."
Peter otevřel ústa a chtěl něco říct, Marty mu však skočil do řeči: "Třeba zrovna jo." Náhle ho zamrazilo. Podíval se na Petera.
Peter se zatvářil chápavě. "Je to naše poslední šance."

Specialistka čtvrtého stupně Adele Schweiková seděla ve své malé hondě a pozorovala dům. Pořízek Maddux seděl na místě spolujezdce vedle ní. Viděla, jak vetřelec v černém vychází z Fort Detricku a nasedá do obytného vozu zaparkovaného na ulici, a pak za ním jela do Princetonu. Nyní se potřebovala vrátit na své stanoviště v Institutu. Řekla Madduxovi: "Támhle je jeho karavan. Ten chlap je nebezpečný. Dejte si pozor. Je s ním ještě jeden, ale ten by vám neměl dělat problémy. Můžete je sebrat, až vyjdou ven."
"Hlásila jste to al-Hassanovi?"
"Nebyl čas."
Maddux přikývl. "Fajn, jdeme na věc."
Vystoupil z auta a spěchal ke své dodávce. Schweiková odjela, aniž by se na něj podívala. Neohlédla se ani po karavanu.

30

9.14
Long Lake, New York

Pohoří Adirondack bylo provoněné čerstvým vzduchem. Na rozlehlý komplex firmy Léčiva Blanchard dopadaly dlouhé smutné stíny vysokých borovic, jež vrhalo ranní slunce. V cihlovém ústředí společnosti se hlavní lékař Jesse Oxnard nemohl ubránit ohromení. Právě s ministryní zdravotnictví Nancy Petrelliovou ukončil prohlídku Blanchardových laboratoří a výrobních kapacit, kterou osobně vedl Victor Tremont. Oxnard o existenci firmy pochopitelně věděl už dřív, ale nikdy na sebe nijak zvlášť neupozorňovala, a tak neměl ponětí o její obří velikosti ani o celosvětové působnosti.
Oba vládní úředníci se sešli s vedoucími pracovníky u kávy a pak se připojili k Tremontovi v jeho velkolepé kanceláři, jíž dominovaly dřevěné trámy. Velká okna na jedné ze stěn nabízela pohled na jezero Long Lake, které dalo jméno také městečku. Uvelebili se v křeslech u Tremontova krbu, v němž plápolaly uklidňující plameny, a pozorně poslouchali nadšené vyprávění hostitele o původu slibného experimentálního séra.
"...naši mikrobiologové za mnou přišli s tím návrhem už více než před deseti lety, protože v té době jsem byl šéfem výzkumu a vývoje. Předpovídali značný nárůst různých chorob. Vycházeli z toho, že rozvojové země se čím dál víc otevírají světu a jejich obyvatelstvo roste geometrickou řadou. Jinými slovy, na světě bude méně oblastí dostatečně odhlehlých na to, aby se smrtelné nemoci nerozšířily za jejich hranice. Proti těmto novodobým morovým ránám, které by mohly být ještě zhoubnější než AIDS, nebude mít průmyslový svět žádnou zbraň. Moji lidé doufali, že prací na některých nepříliš známých virech se dozvíme nejen cenné vědecké informace, ale také vyvineme séra pro nemoci, které byly až dosud nevyléčitelné. Jeden z virů, na něž se zaměřili, byl smrtelný pro jistý druh opic, geneticky velice příbuzný člověku. Vyvinuli jsme rekombinantní antisérum proti tomu viru a také biotechnologii na výrobu protilátek ve velkém. Zamýšleli jsme to jako studii možných způsobů masové produkce pro budoucnost..." Tremont vrhl na dvojici vážný pohled. "Právě kvůli té studii jsem vám volal, paní ministryně. Naše úsilí by teď možná mohlo pomoci světu. Aspoň v to pevně doufám."
Jesse Oxnard váhal. Byl to mohutný muž s velkým podbradkem a tlustým knírem. Zamračil se. "Ale ten váš objev..., to sérum... je ještě v zásadě ve stadiu výzkumu. Nebo snad ne?"
Po Tremontově opálené aristokratické tváři se rozlil chápavý úsměv. Zavrtěl hlavou a v jeho kovově šedivých vlasech se zablesklo světlo z krbu. "Máme za sebou testování na zvířatech i na primátech. Dokázali jsme, že sérum léčí virus u zasažených opic. A jak jsem řekl, čistě jako vědeckou studii jsme vyvinuli zařízení a techniky na jeho výrobu ve velkém.

V současné době už máme k dispozici miliony dávek. Právě to nás pobídlo, abychom si náš objev nechali patentovat, a požádali jsme Úřad pro potraviny a léky o schválení pro veterinární použití."
Nancy Petrelliová sledovala, jak to všechno zapůsobí na hlavního lékaře. Zároveň obdivovala lehkost, s jakou Victor Tremont vypráví zcela vymyšlenou historku. Téměř by jí sama uvěřila. Což jí připomnělo, že si má při jednání s Victorem krýt záda. Nikdy si nedělala iluze, že je její přítel. Nejdřív potřeboval její počáteční investici a později mu šlo o vliv, který měla jako kongresmanka a pak ministryně zdravotnictví. To byly pravé základy jejího vztahu s Victorem.
Nancy byla realistka. Měla stříbrné vlasy a nosila krátký praktický sestřih. Chodila v elegantně ženských, avšak zároveň seriózních úpletových kostýmech St. John. A riskovala pouze v případech, kdy měla jistotu, že nemůže prohrát. Victora Tremonta a jeho vysokou hru s podvodem podporovala, jelikož věřila, že ji dotáhne do zdárného konce. Také si dobře uvědomovala, že pokud ho dostanou, tak mu kromě všech dalších zločinů přičtou i masovou vraždu. Proto si dávala dobrý pozor, aby ji nikdo nemohl podezřívat, že o Tremontově skutečné činnosti něco ví. Zároveň věřila, že Victor vyhraje a učiní z ní bohatou ženu.
"Opice nejsou lidi, pane Tremonte," namítla Nancy a naoko tak nahrála Oxnardovi.
Victor se na ni potutelně podíval a přitakal: "To je fakt. Ale v tomto případě jsou velice blízké geneticky i fyziologicky."
"Musím si něco vyjasnit." Jesse Oxnard si uhladil knír. "Nemůžete přece vědět jistě, že to sérum bude léčit lidi."
Tremont mu rozvážně odpověděl: "Ovšemže ne. Dokud to neotestujeme na lidech, tak se o tom nepřesvědčíme. S ohledem na situaci si myslím, že je potřeba to zkusit."
Hlavní lékař se zamračil. "To je ale obrovská překážka. Co když zjistíme, že sérum naopak škodí? Dovedu si to snadno představit."
Tremont si propletl prsty a zadíval se na své ruce. Pak vzhlédl a naléhavým hlasem řekl: "Jedno je téměř jisté - jestli nenajdeme lék na tenhle strašný virus, zemřou miliony lidí." Zavrtěl hlavou, jako by jej trápily pochyby. "Myslíte, že jsem s tím taky vnitřně nebojoval? Právě proto jsem dva dny váhal, než jsem přišel se svým návrhem. Musel jsem mít čisté svědomí, že dělám správnou věc. Takže moje odpověď zní ano, jsem přesvědčen, že existuje značná šance, že naše sérum dokáže vyléčit tuhle hroznou epidemii. Ale jak můžu zaručit, že nezpůsobí ještě větší utrpení, dokud není vyzkoušené?"
Všichni tři tiše zvažovali své vnitřní dilema. Jesse Oxnard věděl, že nemůže doporučit Tremontovo sérum k užití bez důkladných zkoušek. Zároveň si však uvědomoval, že jestli to zachrání miliony lidí po celé zeměkouli před jistou smrtí, on bude vypadat jako odvážný a rozhodný člověk.
Nancy Petrelliová dál přemítala sama nad sebou. Věděla, že sérum bude účinkovat, ale politika ji naučila nikdy nešlapat na konec větve. Mohla by prasknout. Rozhodla se, že zaujme opatrnický postoj a přidá se tak k menšině, která bude nakonec zamítnuta ve Victorův prospěch. Byla si tím jistá.
Victorovi Tremontovi zase dělal starosti Jon Smith se svými dvěma kumpány. Od fiaska v pohoří High Sierras o nich od al-Hassana nedostal žádné nové zprávy. Když na to pomyslel, přenesl se zpátky do současnosti. Měl v plánu učinit odvážné gesto, jímž snad přesvědčí hlavního lékaře a jeho prostřednictvím i prezidenta Castillu. Musel to však přesně načasovat.
Zvedl oči k Petrelliové a Oxnardovi. Při pohledu na jejich zasmušilé a hluboce zamyšlené tváře usoudil, že nadešel správný okamžik.
Musel prolomit bezvýchodnou situaci. Pokud by se mu nepodařilo Oxnarda přesvědčit, bylo v sázce všechno, o co se v posledních deseti letech snažil.
V duchu pochmurně přikývl. Neprohraju, konejšil se, nesmím. "Abychom měli stoprocentní jistotu, musíme to vyzkoušet na člověku." Naklonil se k nim a pravil rozhodným a důstojným hlasem: "Izolovali jsme malé množství toho smrtícího opičího viru. Je nestabilní, ale zhruba týden se dá uchovat." Zaváhal, aby to vypadalo, že ho tíží nějaké velké morální dilema. "Existuje jediný možný způsob postupu. A nepřerušujte mě, prosím vás - v sázce je toho příliš. Musíme myslet na vyšší dobro, a nejen na to, co jako jednotlivci riskujeme." Znovu se odmlčel a nadechl se. "Sám si vstříknu opičí virus..."
Hlavní lékař Oxnard sebou škubl. "Dobře víte, že to nejde."
Tremont zvedl ruku. "Ne, ne. Nechte mě prosím domluvit. Vstříknu si virus a pak si vezmu sérum. Opičí virus se možná nebude přesně shodovat s tím, co se šíří. Ale věřím, že je natolik příbuzný, že když užiju sérum, uvidíme jeho případné nežádoucí vedlejší účinky. Pak budeme mít jistotu."
"To je absurdní!" zvolala Nancy Petrelliová, jež hrála roli ďáblova advokáta. "Víte přece, že vám to v žádném případě nemůžeme dovolit."
Jesse Oxnard zaváhal. "Opravdu byste to udělal?"
"Jistě." Tremont rozhodně přikývl. "Pokud je to jediný způsob, jak všechny přesvědčit, že naše sérum může zastavit tu začínající strašnou pandemii..."
"Ale..." spustila Nancy Petrelliová, jež předstírala nesouhlas.
Hlavní lékař zavrtěl hlavou. "Tohle my rozhodnout nemůžeme, Nancy. Pan Tremont nabízí úžasné humanistické gesto. Měli bychom to respektovat a předložit jeho návrh prezidentovi."
Petrelliová se zamračila. "Sakra, Jesse, nemáme přece žádnou jistotu, že ty dva viry budou reagovat na sérum v lidském těle stejným způsobem." Viděla, jak se na ni Tremont znovu překvapeně mračí, jako by pochyboval, jestli jí dobře rozuměl. "Jestli se doktor Tremont nabízí jako pokusný králík, měl by být nakažen opravdovým virem. Nebo bychom měli aspoň otestovat ty dva viry, abychom zjistili, jestli třeba nejsou stejné."
V Tremontovi vzkypěl vztek. Co to ta ženská sakra vyvádí? Moc dobře přece ví, že sérum není stoprocentně účinné - to není žádné sérum, ani vakcína. Na tuto eventualitu se připravil, to ano, ale ona o tom nevěděla. Navenek však dál přikyvoval. "Paní ministryně má samozřejmě pravdu. To by bylo skutečně nejlepší. Ale porovnání virů by trvalo

dlouho a zdrželo by nás. Ujišťuji vás, že jsem ochoten nechat se nakazit skutečným virem. Naše sérum ho vyléčí. Vím to jistě."
"Ne." Hlavní lékař se nesouhlasně plácl do kolen. "To vám v žádném případě nemůžeme dovolit. Ale rodiny obětí už volají o pomoc, takže by bylo logičtější zeptat se jich, jestli by dali svolení vyzkoušet sérum na jejich nemocných příbuzných. Tak zjistíme, co potřebujeme, a možná taky zachráníme nějaký ztracený život. Já zatím vydám příkaz Detricku a Střediskům, aby jejich vědci viry porovnali."
Petrelliová namítla: "Tohle Úřad pro potraviny a léky nikdy neschválí."
Oxnard kontroval: "Ale schválí, když jim to řekne prezident."
"To by nejdřív musel odstoupit ředitel."
"To je možné. Ale jestli bude chtít prezident to sérum vyzkoušet, tak se vyzkouší."
Nancy Petrelliová předstírala, že o tom přemýšlí. "Stejně jsem proti použití séra bez obvyklé série důkladných testů. Ale jestli máme pokročit, tak má větší smysl vyzkoušet ho na někom, kdo už nemocný je."
Hlavní lékař vstal. "Zavoláme prezidentovi a předložíme mu oba návrhy. Čím dřív začneme, tím víc životů máme šanci zachránit." Otočil se k Victoru Tremontovi. "Kde si můžeme soukromě zavolat?"
"Mám jednu linku v jednací místnosti. Jsou to támhlety dveře." Tremont kývl ke dveřím na pravé zdi své kanceláře.
"Nancy?" zeptal se Jesse Oxnard.
"Stačí, když zavoláte vy. Řekněte mu, že se vším souhlasím."
Když hlavní lékař spěšně vyšel z kanceláře a zavřel za sebou dveře, Victor Tremont se otočil v křesle a věnoval ministryni zdravotnictví ledový úsměv: "Kryjete si záda na můj účet, Nancy?"
"Nesouhlasila jsem jen proto, aby měl Jesse proti čemu bojovat," odpálila mu Nancy Petrelliová. "Přece jsme se dohodli, že já budu jako proti, takže on se zaměří na to pozitivní, na výhody."
Tremont měl zlost, na svém hlase to však nedal znát. "Byla to vážně dobrá práce. Ale myslím, že jste si hlavně chránila vlastní kůži."
Petrelliová se mu uklonila. "Učila jsem se od mistra."
"Děkuji. Ale šokuje mě, jak málo mi věříte."
Odměřeně se pousmála. "To ne, Victore, ale stát se může cokoliv. Nikdo ještě nenašel způsob, jak vyloučit náhodu."
Tremont přikývl. "To je fakt. Děláme, co můžeme, a myslíme na všechny možné eventuality. Například já bych trval na tom, že se podrobím testům, a ujišťuji vás, že než by se ke mně ten virus dostal, byl by zcela neškodný. Ale vždycky zbývá nějaký prostor pro náhodu, byť sebemenší. Bylo by to pro mě riziko."
"V tomhle projektu riskujeme všichni, Victore."
Nancy Petrelliová se nikdy nedozvěděla, kam až by je diskuse zavedla. Náhle se totiž otevřely dveře jednací místnosti a objevila se v nich mohutná postava hlavního lékaře Oxnarda, jenž se vrátil s úlevným výrazem na tváři.
"Pan prezident říká, že promluví s Úřadem pro potraviny a léky, ale zatím máme začít hledat dobrovolníky mezi obětmi. Prezident je optimista. Podstatné je, že sérum vyzkoušíme a učiníme přítrž řádění toho hnusného viru."

Victor Tremont se smál dlouho a hlasitě. Ano! Dokázal to. Všichni zbohatnou a to je teprve začátek. Seděl za stolem, kouřil svůj kubánský doutník, pil kvalitní skotskou a otřásal se smíchy. Než zazvonil mobilní telefon ve spodní zásuvce. Prudce otevřel zásuvku a popadl telefon. "Nadale?"
Nastalo krátké ticho způsobené zpožděním bezdrátového spojení na velkou vzdálenost. Pak se ozval spokojený hlas: "Našli jsme Jona Smithe."
Dneska mám opravdu velký den, pomyslel si Tremont. "Kde?"
"V Iráku."
Tremont na okamžik zapochyboval. "Jak se tam dostal?"
"Možná v tom má prsty ten Angličan ze Sierry. Nepodařilo se mi o něm vůbec nic zjistit. Není jisté, že se vážně jmenuje Howell, a ne Romanov. Proto si myslím, že má k anonymitě zatraceně dobrý důvod."
Tremont zlostně přikývl. "Nejspíš dělá pro MI6. Jak jste objevili Smithe?"
"Díky jednomu z mých kontaktů - doktoru Kamilovi. Předpokládal jsem, že Smith bude pátrat po našich zkumavkách, takže jsem uvědomil všechny doktory, co znám. V Bagdádu jich teď moc neordinuje. Kamil mi hlásil, že Smith se taky zajímá o lidi, kteří přežili."
"Sakra! To nesmí zjistit!"
"Stejně by to bylo jedno. Z Iráku se nedostane."
"Dovnitř se dostal."
"To po něm ještě nepátrala Saddámova policie a Republikánská garda. Jakmile se dozví, že tam mají vetřelce z Ameriky, zavřou hranice a půjdou po něm. Jestli ho nezabijí, tak to uděláme my."
"Sakra, Nadale, tentokrát si to ale pohlídejte!" zavrčel Tremont a vzpomněl si na jejich druhý problém. "A co Bill Griffin? Kde je?"
Al-Hassanova tvář ještě víc zkameněla. Vzteklý Tremont ho už tak dost ponížil a teď ještě tohle. "Sledujeme všechna místa, kde byl Jon Smith, ale Griffin se snad propadl do země."
"No to je bezva!" Tremont hněvivě zamáčkl tlačítko mobilního telefonu a nepřítomně zíral před sebe. Pak si znovu uvědomil, jaké radosti mu ten den přinesl, a pousmál se. Projekt Hádes postupoval podle plánu - navzdory tomu, co Jon Smith zjistil v Iráku, i navzdory Griffinovi. Usrkl whisky a po tváři se mu rozlil ještě širší úsměv. Už v tom jede i sám prezident.

10.02
Fort Irwin Barstow, Kalifornie

Ten muž sledoval vypůjčenou dodávku značky Toyota, v níž jel Bill Griffin, už z Fort Irwinu. Na dvouproudové silnici a poté i na dálnici číslo 15 udržoval bezpečnou vzdálenost. Nikdy se příliš nepřiblížil, ani nevzdálil. Čekal, až Griffin někde zastaví na delší dobu. Až si najde místo, kde přespí. Griffin věděl, že v takovém případě pronásledovatel povolá posily. Pokud by ovšem nezastavil, dotyčný by za ním jel klidně až do Los Angeles.
Bill Griffin stál za záclonou v okně motelového pokoje v Barstow a sledoval, jak muž vystupuje ze svého Land Roveru a míří k recepci motelu. Byl to tuctový člověk v neurčitém hnědém obleku a košili s rozepnutým límečkem. Griffin ho v životě neviděl. Ostatně, opak by ho překvapil. Přesto mu neunikla téměř neznatelná boule na mužově saku, jež signalizovala pistoli. Bylo jasné, že dotyčný si chce ověřit, jestli se Griffin - nebo jak si říkal zákazník v buňce 107 - zapsal na noc. Až to zjistí, tak si zatelefonuje.
Griffin vzal jednu z motelových osušek. Zvedl zadní okno, vylezl ven a obešel obytné buňky až k místu, odkud viděl do recepce. Jeho pronásledovatel právě ukazoval recepčnímu falešný odznak nebo oficiální průkaz. Ubytovatel nahlédl do knihy hostů, přikývl a otočil knihu tak, aby do ní tazatel viděl.
Griffin si poklusem zamířil k mužově Land Roveru. Vklouzl na zadní sedadlo vysokého vozu, skrčil se a čekal. Pak uslyšel rychlé kroky a vzápětí se rozletěly přední dveře auta.
Když se zabouchly, Griffin se zvedl. V pravé ruce držel pistoli značky Walther PPK ráže 6.35 mm, v levé ruce osušku. Muž právě vytáčel číslo na telefonu zabudovaném v autě.
Griffin jediným pohybem omotal mužovi ručník kolem hlavy a vypálil. Hlava se zvrátila dozadu. Griffin zachytil většinu krve i mozkové tkáně do osušky a tiše položil ochablé tělo. Celý zpocený vystoupil, odtáhl mrtvolu na sedadlo spolujezdce a posadil se za volant.
Daleko v poušti stopaře zakopal. Pak jel zpátky do Barstow a odstavil zamčené auto v jedné z postranních ulic. Byl unavený a rozčilený. Zamířil do motelu, odhlásil se a jel směrem k dálnici 15. Ve Fort Irwinu zjistil, že se Jon Smith zajímal o Tremontovy "vládní vědce" a o službu majora Andersena v Iráku během operace Pouštní bouře. Když dojel k dálnici, zamířil s dodávkou k mezinárodnímu letišti v Los Angeles. Musel učinit několik rozhodnutí a východní pobřeží k tomu bylo nejvhodnějším místem.

31

20.02
Bagdád

Když shrbená žena v černé abáje uslyšela první výstřely, byla blok domů od krámku s ojetými pneumatikami. Zastavila se vedle starce, jenž seděl se zkříženýma nohama na ulici a s nataženou dlaní žebral. Vrhla na něj prázdný pohled a v duchu si uvědomila, že není její povinností vrátit se do obchodu a zjistit, co znamenala ta střelba.
Ale pak znovu uslyšela hlasité štěkání zbraní.
Její úkol skončil s odchodem z krámku. Přesvědčila se, že tajný americký doktor navázal kontakt, a zmizela. Přesně, jak se od ní čekalo. Ozbrojený útok nebyl součástí plánu. Ani člověk, z nějž se vyklubal pokoutný lékař. Strnula. Možná měla řadu chyb, rozhodně však nepřezírala rozkazy. Na svou práci byla velice hrdá. Byla také pečlivá, zodpovědná a naprosto spolehlivá.
Ještě jednou sklopila zrak k iráckému žebrákovi. Hodila mu do dlaně pár dinárů. Pak zamířila k obchodu s pneumatikami tak rychle, jak jen jí shrbená postava dovolovala. Dlouhá abája jí vlála kolem nohou.

Smithe, ženu i děcko chránily v bagdádské uličce pouze temné stíny. Drželi se u oprýskaných zdí, aby je nebylo tak snadno vidět. Palba v domě přehlušovala běžné zvuky města, Jon přesto pozorně naslouchal a v šeru sledoval oba konce uličky. Rozeznával asi desítku postav, jež nejspíš patřily strážníkům z Republikánské gardy. Blížili se opatrně se zbraněmi před sebou. Pohybovali se jistě a nepozorovaně jako správní špičkoví zabijáci Saddáma Husajna.
Smith se přesto povzbudivě usmál na ženu, která k němu nervózně vzhlížela v měsíčním světle. "Hned jsem zpátky," zašeptal.
Věděl, že mu nerozumí, ale zvuk lidského hlasu jí mohl pomoci přestát svízelnou situaci. Žena pevně tiskla dítě k prsou, aby je ochránila.
Jonovi tepalo ve spáncích. Otočil se nalevo a zkusil kliku prvních dveří. Zamčeno. Pak další. Opět zamčeno. Republikánské gardy se blížily.
Obrátil se a proklouzl kolem ženy. Zkusil třetí dveře. Taky zamčeno.
Zoufale ji odtáhl dál od krámku s pneumatikami směrem k vedlejší budově. Pak jí zatlačil na rameno, aby se přikrčila k zemi, kde se stěna domu stýkala se starobylým dlážděním. Chtěl, aby byli co nejméně nápadní. Nezbývalo nic jiného než proklestit si cestu násilím.
Sevřelo se mu hrdlo. Uchopil pistoli a dál pozoroval, jak se temné stíny kradou blíž a blíž. Noční vzduch byl sice chladný, on se však přesto pod šaty potil. Na okamžik pomyslel na Ghassána a zadoufal, že přežil. Pak všechny myšlenky zaplašil - až na nebezpečí v uličce.
Soustředil se. Jediným zvukem bylo rytmické dupání blížících se vojáků. Zhluboka se nadechl, aby se uklidnil. Vzpomněl si na varování Jerzyho Domalewského, že je lepší střílet a riskovat smrt, než se nechat chytit s pistolí. Musel

dobře zvážit každou střelu, protože v sázce nebyl jen jeho život, ale také život ženy a dítěte. Rozhodl se, že zahájí střelbu, jakmile budou zabijáci dost blízko, aby je trefil. Potřeboval jich zasáhnout co nejvíc a co nejrychleji.
Když se přiblížili, zalitoval, že má jen jednu pistoli. Zvedl berettu. Právě v tom okamžiku dítě zanaříkalo a hned nato začalo pronikavě křičet. Pláč se rozléhal uličkou a žena se marně snažila dítě utišit.
Gardisté nyní věděli, kde jsou. Smith zkameněl na místě. Do stěny se okamžitě zavrtaly kulky. Vzduchem létaly třísky ostré jako jehly. Zena zvedla hlavu, oči jí zbělely strachem. Nemluvně nepřestávalo vřeštět. Smith si stoupl před ně a střílel nalevo i napravo na vojáky ve zšeřelé noční uličce.
Náhle kdosi zavrčel: "Připravte se. Dokud vám neřeknu, ani se nehněte!" Byl to hlas ženy hovořící americkou angličtinou a ozval se ze zadního vchodu do krámku s pneumatikami, jehož prostřílené dveře visely na jednom pantu.
Než Jon stačil zareagovat, vylétla ze dveří dlouhá černá abája a okamžitě po ní bledé ruce s krátkými nehty. Zkušeně svíraly lehký samopal typu Uzi. Záhadná shrbená žena si s úžasnou lehkostí opřela zbraň o rameno, stiskla spoušť a pokropila gardisty na obou stranách uličky.
Pak se žena otočila a soustředila palbu nalevo. Jon zůstal v podřepu, aby jej netrefila, a stále chránil Iráčanku s děckem. Rychle se otočil doprava a odstřelil dva hrdlořezy, kteří právě přebíhali uličku. Když se žena otočila doprava, on naopak zamířil nalevo. Díky otáčení palby z jednoho konce uličky na druhý byli všichni útočníci během pěti minut na zemi - mrtví, ranění, nebo si prostě jen chtěli zachránit kůži. Tmavým průchodem se rozléhaly překvapené výkřiky a chroptění. Dupot však ustal a s ním i téměř veškerý pohyb.
Žena v abáje vyštěkla: "Dovnitř! Oba."
V Jonovi hrklo. Její hlas mu připadal podivně povědomý. Na to však nebyl čas. Zatáhl Iráčanku s děckem zpátky do skladiště pneumatik a společně se rozběhli za shrbenou ženou, která odhrnula potrhaný závěs a odkulhala do prodejny. Zdi byly potřísněné krví, jež tvořila také louže na podlaze. U protější stěny ležely mrtvoly Ghassána a čtyř gardistů. Vzduch čpěl kovovým pachem krve a smrti. Jonovi se sevřelo hrdlo. Ghassán podlehl smrtelnému zranění hrudníku, ale předtím ještě stačil zabít čtyři vojáky.
"Ghassáne!" vyjekla Iráčanka.
Žena v abáje cosi arabsky drmolila ženě s dítětem a rychle si sňala puši a svlékla abáju. Kladla jí otázky a přitom si sundávala postroj, který ji držel ve shrbeném postoji. S úlevou se narovnala do svých bezmála sto osmdesáti centimetrů. Jon užasle zíral a nevěřil svým očím. Žena si upravila pásku s nápisem OSN na rukávu tvídového saka, uhladila si šedou sukni a nacpala puši i abáju do schránky pod falešným dnem své sportovní tašky. Zvládla proměnu za necelou minutu a přitom nepřestávala hovořit s Iráčankou.
Jona však nešokoval převlek té ženy, ale její vzhled.
Měla stejně krásné zlaté vlasy jako Sophie, i když krátké a stočené za uši. Měla tytéž svůdně tvarované rty, rovný nosík, ostrou bradu, růžovou tvář jak z porcelánu, černé oči a v nich vyzývavý odlesk. Nic na tom neměnil ani fakt, že právě nyní byl její pohled přísný a jasný. Nejspíš pokládala Iráčance poslední otázku. Byla to Sophiina sestra Randi.
Smith se prudce nadechl. "Ježíšikriste, co tady děláš?"
"Zachraňuju ti kůži!" odsekla Randi Russellová, aniž by se na něj podívala.
Jon ji téměř neslyšel. Měl pocit, že se mu úplně zastavilo srdce. Zapomněl, jak moc si byly sestry podobné. Prohlížel si Randi a po zádech mu běhal mráz. Nemohl však od ní odtrhnout pohled. Dál stál u pultu obchůdku a cítil, jak mu vzrušením buší srdce. Zamrkal. Věděl, že se z toho musí rychle otřepat.
Když žena s dítětem zodpověděla poslední otázku, Randi Russellová se obrátila ke Smithovi. Její tvář byla chladná jako mramor. Vůbec nepřipomínala Sophii. "Posily gardistů tady budou každou chvíli. Půjdeme předem. To bude nebezpečné, ale pořád mnohem lepší než v uličce. Ona se tady vyzná líp než já, takže nás povede. Budou hledat Evropana a dvě Iráčanky, z toho jednu v abáje."
Jon se přinutil k návratu do reality. Pochopil. "Vojáci, co přežili, o nás podají hlášení."
"Přesně tak. Popíšou, co viděli. Doufejme, že moje proměna posily zmátne. Evropany sice nenávidí, ale na druhé straně nestojí o mezinárodní konflikt."
Jon přikývl. Cítil, jak se mu znovu vrací duchapřítomnost.
Vyklouzli z obchodu do temné noci. Plníme bojový úkol, říkal si v duchu, a Randi je prostě jen profesionál. Zkušeným pohledem přelétl ulici. Okamžitě spatřil dva vojenské vozy. Jeden parkoval na konci ulice a vypadal jako BRDM-2, ruské obrněné vozidlo s hlavní o ráži 25 mm, koaxiálními samopaly a protitankové střely. Druhý smrtonosný obrněnec rachotil po ulici směrem k nim. Chodci mu sotva stačili uskakovat z cesty.
"Hledají nás," zavrčel Jon.
"Jdeme!" řekla Randi.
Žena s nemluvnětem se rozběhla a po sedmi metrech vklouzli do prostoru mezi budovami, jenž byl tak úzký, že se do něj vešel stěží jeden člověk. Jon utíkal úzkým průchodem za ní, na tvář se mu přitom zachytávaly pavučiny. Nervy měl napjaté k prasknutí a berettu v pohotovosti. Často se ohlížel po Randi, aby se ujistil, že je v pořádku.
Nakonec doběhli k širší ulici. Randi skryla samopal Uzi do sportovní tašky a Smith si zastrčil berettu za opasek pod sakem. Žena s dítětem šla stále vepředu, Jon s Randi si od ní udržovali diskrétní odstup. Vypadali přirozeně - jako dva pracovníci OSN z Evropy, kteří si spolu vyšli na večerní procházku. Jon měl však svíravý pocit. Jako by se minulost znovu hlásila o slovo a chtěla ho srazit na kolena. Stále se nemohl vzpamatovat ze Sophiiny smrti. Randi zavrčela:
"Jone, co sakra děláš v Bagdádu?"
Zašklebil se. Stará dobrá Randi, jemná a chápavá asi jako kobra. "Zřejmě totéž co ty. Pracuju."
"Pracuješ?" Její světlé obočí se zvedlo. "Na čem? Neslyšela jsem, že by tady měli nějaké nemocné americké vojáky, které bys mohl zabít."
"Zato se zdá, že tady mají agenty CIA. Teď už vím, proč nikdy nejsi doma, ani v tom svém ‚světovém mozkovém

centru'."
Randy po něm šlehla pohledem. "Pořád jsi neřekl, proč jsi v Bagdádu. Ví o tom armáda, nebo jsi na jedné ze svých soukromých výprav?"
Trochu zalhal: "V Institutu teď pracujeme na novém viru. Je to zabiják. Dostal jsem hlášení o podobných případech v Iráku."
"A armáda sem vyslala zrovna tebe?"
"Víš snad o někom lepším?" nadhodil. Randi zřejmě neslyšela, že ho prohlásili za zběha a že ho hledají kvůli výslechu ve věci úmrtí generála Kielburgra. V duchu si povzdychl. Takže nemohla slyšet ani o Sophiině vraždě.
Teď jí to však říct nemohl. Nebyl čas.
Ulice se opět zúžily. Byly plné prosklených balkonů, zářících žlutým světlem svíček. Krámky v těchto temných ulicích připomínaly kostičky vsazené do silných starobylých zdí. Byly tak nízké, že se v nich nedalo ani narovnat, a úzké sotva na šířku rozpětí rukou dospělého člověka. V každém vchodu dřepěl prodavač a nabízel své skrovné zboží.
Žena s dítětem nakonec zabočila do zadního vchodu jedné zašlé, avšak moderní budovy. Byla to malá nemocnice. V postýlkách lemujících stěny chodby i v pokojích po obou stranách leželi naříkající děti. Žena s nemluvnětem rozpáleným horečkou vedla Jona a Randi podél přeplněných ošetřoven plných dětských pacientů. Byla to dětská nemocnice a podle Smithova odhadu kdysi musela být moderní a dobře vybavená. Nyní však chátrala a její zařízení se nacházelo v různém stupni rozkladu.
Možná právě zde se měl setkat se slavným pediatrem. Jelikož oba pracovali ve zcela odlišných lékařských oborech, nic o něm nevěděl. Znovu se otočil k Randi. "Kde je doktor Mahúk? Ghassán mě za ním měl zavést. Je to pediatr."
"Já vím," špitla mu Randi. "Proto jsem taky byla v tom krámě s pneumatikami. Měla jsem se ujistit, že Ghassán navázal bezpečné spojení s jedním tajným agentem - nejspíš s tebou. Mahúk patří k významným členům iráckého podzemí. Čekali jsme, že schůzka proběhne v Ghassánově krámě. Mysleli jsme, že to bude bezpečnější."
Žena středního věku s dítětem vstoupila do ordinace, kde byl psací stůl a také vyšetřovací lůžko. Něžně položila dítě na lůžko. Když dítě zafňukalo, zvedla ze stolu stočený stetoskop. Jon vykročil za ženou, zatímco Randi se pozorně rozhlížela po špinavé chodbě. Pak vešla do ordinace a zavřela za sebou dveře. V místnosti byly ještě druhé dveře a Randi k nim rychle zamířila po ochozeném linoleu. Opatrně otevřela a nahlédla do nemocničního pokoje, z nějž se ozývaly dětské hlasy a pláč. Pak smutně zavřela.
Vytáhla samopal, sevřela jej v rukou a opřela se o dveře.
Jon nestačil zírat. Randi měla čím dál zarputilejší a ostražitější výraz, zkrátka pravá profesionálka. Hlídala nejen Iráčanku s dítětem, ale také jeho. Takhle Randi vůbec neznal. Věděl jen, že je až zuřivě nezávislá a sebejistá. Když se s ní před sedmi lety setkal poprvé, připadala mu krásná a velice zajímavá. Pokoušel s ní promluvit o smrti jejího snoubence a o svém pocitu viny, ale k ničemu to nevedlo.
Když za ní pak Smith zajel domů do Washingtonu, aby se jí znovu pokusil omluvit za Mikeovu smrt, narazil na Sophii. Zdrcená Randi mu nikdy neodpustila, díky lásce k Sophii mu to však už nepřipadalo tak zásadní. A teď měl říct Randi o zavraždění Sophie a vůbec se na to netěšil.
V duchu si povzdychl. Kéž by se Sophie vrátila. Pokaždé, když se podíval na Randi, po tom zatoužil ještě víc.
Když Jon pomáhal Iráčance vybalit dítě z deky, usmála se na něj. "Prosím vás, promiňte mi menší podvod," pravila perfektní angličtinou. "Když na nás zaútočili, bála jsem se, že vás chytnou. Bylo pro vás lepší nevědět, že jsem ta, kterou hledáte. Jsem doktorka Radah Mahúk. Děkuji vám za pomoc při záchraně toho maličkého." Usmála se na dítě, pak se k němu sklonila a začala je vyšetřovat.

32

21.02
Bagdád

Doktorka Radah Mahúková si povzdychla. "Jak málo toho můžeme pro děti udělat. A vlastně pro všechny nemocné a raněné v Iráku."
Na lůžku vyspraveném pomocí hřebíků a leukoplasti si dětská lékařka poslechla hrudník dítěte. Byla to holčička. Zkontrolovala jí oči, uši i krk a změřila teplotu. Jon odhadoval, že jí může být tak šest měsíců, přestože vypadala sotva na čtyři. Díval se na její průsvitnou horečnatou pleť a uvědomoval si, jak je hubená. Už předtím si všiml, že její oči mají barvu slonoviny a chybí v nich žilky - neklamná známka nedostatku vitamínů. Bylo jasné, že dítě postrádá dostatečnou výživu.
Doktorka Mahúková nakonec zamyšleně přikývla, otevřela dveře a zavolala sestru. Když jí předávala dítě, poplácala holčičku po tvářičce a arabsky přikázala: "Vykoupejte ji. Potřebuje umýt. Ale napusťte jí studenou vodu, to pomůže snížit horečku. Já si na chvíli odskočím." Její vráskčitá tvář byla ustaraná. Modré kruhy pod očima vypovídaly o tom, jak moc je unavená.
Randi, jež příkazům lékařky rozuměla, se anglicky zeptala: "Co je jí?"
"Průjem, mimo jiné," odvětila dětská lékařka.
Jon přikývl. "Ve zdejších životních podmínkách je to běžné. Když do pitné vody prosakuje odpad, člověk dostane průjem a ještě daleko horší věci."
"Samozřejmě máte pravdu. Posaďte se, prosím. Průjem je tady normální, hlavně ve starších čtvrtích města. Její matka má doma ještě tři další děti a dvě z nich mají svalovou dystrofii." Unaveně pokrčila rameny. "Tak jsem jí řekla, že vezmu její

holčičku sem a uvidím, co se dá dělat. Zítra ráno si pro ni matka přijde, jenže nemá co jíst, a tak se jí netvoří mléko ke kojení. Do té doby ale snad seženu dítěti aspoň nějaký dobrý jogurt."
Doktorka Mahúková se vyhoupla na okraj vyšetřovacího lůžka a posadila se. Měla na sobě jednoduché šaty s potiskem, pod nimiž se houpaly nohy v teniskách a bílých ponožkách. Život většiny Iráčanů se omezil jen na základní potřeby. Tato lékařka, jež hojně publikovala a kdysi objížděla pediatrické konference po celé zeměkouli, byla nyní odkázána jen na lektvary a jogurt.
"Vážím si toho, že se mnou mluvíte, i když je to riziko." Jon seděl ve vratkém křesílku za stolem. Rozhlížel se po spartánsky zařízené ordinaci a vyšetřovně. Věděl, že má naspěch, a tak jej svírala nervozita. Snažil se však tvářit uvolněně a držet hlas v nenucené poloze. Byl lékařce vděčný, že mu chce pomoci, a také zdeptaný po dlouhém dni.
Pokrčila rameny. "Je to moje povinnost. Je to správné." Rozvázala si bílý šátek, zatřepala hlavou a rozpustila své dlouhé tmavé vlasy. Když jí padly na ramena, vypadala mladší a rozzlobenější. "Kdo by si pomyslel, že dopadneme takhle?" V temných očích se jí zablesklo. "Vyrůstala jsem v období, kdy si lidé ještě hodně slibovali od strany Baas. Byla to vzrušující doba, která dala Iráku naději. Strana mě poslala na studia do Londýna a pak do New Yorku, kde jsem byla na praxi v presbyteriánské nemocnici. Když jsem se vrátila do Bagdádu, založila jsem tuhle nemocnici a stala jsem se její první ředitelkou. Nechci být taky poslední. Ale když strana Baas udělala ze Saddáma prezidenta, všechno se změnilo."
Smith přikývl. "Skoro hned vyvolal válku s Iránem."
"Ano, byla to hrůza. Zemřelo tolik našich chlapců. Ale po osmi letech krveprolití a prázdných hesel jsme nakonec podepsali smlouvu, která nám dala právo posunout naši hranici o pár stovek metrů od centra oblasti Šatt al-Arab směrem k východnímu břehu. Všechny zmařené životy kvůli jediné pohraniční šarvátce! A ke všemu neštěstí se ještě přidala hanba, když jsme v roce 1990 museli veškerou zemi vrátit Íránu jako úplatek za to, že se nezapojí do války v Perském zálivu. Prostě šílenství." Ušklíbla se. "No a po Kuvajtu a té strašné válce přišlo embargo. Říkáme mu al-hissar, což znamená nejen izolaci, ale obklíčenost nepřátelským světem. Saddám si v embargu libuje, protože na ně může svést všechny naše problémy. Je to jeho nejmocnější nástroj, jak se udržet u moci."
"Nemůžete například sehnat dostatek léků," řekl Jon.
Dětská lékařka zavřela oči. Cítila zlost a zoufalství. "Podvýživa, rakovina, průjmy, paraziti, neuromuskulární obtíže..., zkrátka nemoci všeho druhu. Potřebujeme nakrmit naše děti, dát jim čistou vodu a očkovat je. V naší zemi teď každá nemoc znamená hrozbu smrti. Něco se musí udělat, jinak přijdeme o celou příští generaci." Otevřela své tmavé oči. Byly vlhké. "Proto jsem se přidala k opozici." Pohlédla na Randi. "Jsem vám vděčná za pomoc." Naléhavě zašeptala: "Musíme svrhnout Saddáma, než nás všechny zabije."
Přes dveře, o něž se opírala, slyšela Randi Russellová tiché hlasy lékařů a sester. Konejšivá slova byla velice často tím jediným, co mohli nemocným a umírajícím dětem poskytnout. Velice s nimi soucítila, i s celou zemí, kterou stihl tragický osud .
Zároveň v ní však všechno vřelo. Držela stráž, aby je znovu nenapadly Saddámovy elitní jednotky, a dívala se na dva lékaře, zabrané do rozhovoru. Radah Mahúková seděla na lůžku a tvářila se jako boží umučení. Byla jednou z nejdůležitějších osob vratké opoziční skupiny, kterou financovala CIA. Právě CIA vyslala Randi a další lidi, aby pomohli posílit tuto organizaci. Jonathan Smith se krčil v malém křesílku a snažil se působit uvolněně. Randi ho však znala příliš dobře, aby neuhádla, že za nenuceným chováním skrývá napětí a bdělost. Přemýšlela o tom, co jí řekl - přijel sem pátrat po nějakém viru.
Její pohled ztvrdl jako kámen. Smithův sklon chovat se jako neřízená střela by mohl ohrozit doktorku Mahúkovou a jejím prostřednictvím i celé hnutí odporu. V návalu nervozity pevněji sevřela samopal.
"Proto jste svolila, že si se mnou promluvíte?" zeptal se Smith doktorky Mahúkové.
"Ano. Ale všechny nás sledují, a proto ta lest."
Jon se pochmurně usmál. "Čím víc uskoků, tím je CIA spokojenější."
Nervozita Randi vyvřela na povrch. "Čím déle jste spolu, tím větší nebezpečí pro všechny. Zeptej se na to, co tě zajímá."
Jon jí nevěnoval pozornost. Soustředil se na doktorku Mahúkovou. "Už jsem toho zjistil hodně o třech Iráčanech, kteří vloni zemřeli na neznámý virus. Všichni se ke konci války v Perském zálivu pohybovali v jižním Iráku na kuvajtské hranici."
"Ano, to jsem slyšela. Nějaký virus neznámý v Iráku, což je divné."
"Celé je to divné," souhlasil Smith. "Jeden z mých zdrojů říká, že vloni taky tři lidi přežili. Víte o tom něco?"
Tentokrát bylo třeba varovat doktorku Mahúkovou.
"Paní doktorko?" ozvala se Randi.
Dětská lékařka sklouzla z lůžka a opatrně přešla ke dveřím, jež vedly na hlavní chodbu. Rychle otevřela. Venku nikdo nebyl. Rozhlédla se napravo i nalevo. Nakonec zavřela, otočila se a s nakloněnou hlavou poslouchala, jestli někdo nejde. "Mluvit o mrtvých i o těch, co přežili, je zakázáno," řekla přiškrceným hlasem. "Ale máte pravdu, tři to přežili. Všichni v Basře, což je taky na jihu, jak jistě víte. Blízko Kuvajtu. Něco mi říká, že jste přišel na stejnou teorii jako já."
Jon řekl pochmurně: "Že by nějaký experiment?"
Dětská lékařka přikývla.
Zeptal se: "I tihle tři byli ve válce v Perském zálivu a sloužili poblíž hranice s Kuvajtem?"
"Ano."
"Je zvláštní, že ti z Bagdádu zemřeli, zatímco ti z Basry přežili."
"Velice zvláštní. Byla to jedna z okolností, které upoutaly moji pozornost."
Randi ty dva sledovala. Opatrně se bavili o záležitosti, jíž tak docela nerozuměla, cítila však její závažnost. Vysoký

Američan a malá Iráčanka na sebe upřeně hleděli. Ve vzduchu viselo napětí. Snažili se společně něco vymyslet a vnější svět v té chvíli ustoupil do pozadí. Byli tak ještě zranitelnější - a Randi ostražitější.
Jon se zeptal: "Paní doktorko, dokážete vysvětlit, proč ti lidé v Basře přežili?"
"Náhodou ano. Byla jsem totiž v nemocnici v Basře a pomáhala léčit oběti, když přijel tým doktorů OSN a dal každému injekci. Nejenže se zlepšili, ale o čtyři dny později už neměli žádné příznaky viru. Byli zdraví." Odmlčela se a pak s kamennou tváří dodala: "Bylo to úžasné."
"To je slabé slovo."
"Ano." Založila ruce na prsou, jako by ji náhle zamrazilo. "Kdybych to neviděla na vlastní oči, nevěřila bych."
Smith vyskočil a začal přecházet po místnosti. Jeho tvář s vysedlými lícními kostmi měla zadumaný výraz. Z modrých lesklých očí čišel chlad a hněv. "Víte, co mi tady povídáte, paní doktorko? Že proti tomu neznámému smrtelnému viru existuje lék. Žádná vakcína, ale lék."
"To je jediné rozumné vysvětlení."
"Léčivé antisérum?"
"Byla by to ta nejlepší možnost."
"Taky by to znamenalo, že takzvaní doktoři od OSN měli té látky značné množství."
"Ano."
Jon vyhrkl: "Velké množství séra proti viru, který se vloni poprvé objevil u šesti případů v Iráku a pak záhadně znovu před týdnem a něco u dalších šesti případů na druhém konci světa v Americe. A všech dvanáct obětí během války sloužilo na irácko-kuvajtském pomezí, případně od někoho takového dostalo transfúzi."
"Přesně tak." Dětská lékařka energicky přikývla. "Ve dvou zemích, kde ten virus nikdy předtím neexistoval."
Oba lékaři na sebe hleděli v těžkém tichu a zdráhali se říct další větu.
Randi to udělala za ně. "Není na tom nic úžasného. Nejde ani o žádný zázrak." Lékaři se otočili a zírali na Randi, která vyslovila nevyslovitelné: "Někdo všechny tím virem nakazil."
Jonovi se zvedl žaludek. "Jo, ale jen půlka z nich dostala sérum. Byl to řízený experiment se smrtí na lidech, kteří nic nevěděli a nedali k němu souhlas."
Dětská lékařka zesinala. "Připomíná mi to zvrhlé nacistické doktory, kteří používali vězně koncentračních táborů místo pokusných králíků. Je to hnus. Zvěrstvo!"
Randi ji probodla pohledem. "Co byli zač?"
"Paní doktorko, představil se vám někdo z těch lékařů se sérem?" otázal se Jon.
"Ne, nikdo. Jen říkali, že kvůli pomoci těm lidem by mohli mít oplétačky s naším režimem i s nadřízenými v Ženevě. Ale určitě lhali. Bez vědomí vlády by se nemohli dostat do Iráku a pracovat zrovna v té vojenské nemocnici."
"Jak si to vysvětlujete? Korupce?"
"Řekla bych, že museli nějak uplatit samotného Saddáma. A to pořádně."
Randi se zeptala: "Vy si nemyslíte, že byli z OSN, že ne?"
Dětská lékařka nervózně zavrtěla hlavou. "Už dřív mi mělo dojít, o co jde. Jenže to je právě dneska ten problém. Člověk musí bojovat, aby vůbec přežil, a tak mu unikají souvislosti. Takže ano, myslím, že nebyli z OSN, ani to nebyli lékaři z praxe. Chovali se spíš jako vědci z výzkumu. Navíc přijeli rychle, jako by předem věděli, kdo onemocní a kdy."
To zapadalo do Jonovy představy, že všech dvanáct obětí je součástí testu započatého ve 167. polní nemocnici na konci války v Perském zálivu. "Naznačili aspoň, odkud jsou?"
"Povídali, že z Německa, ale mluvili knižní němčinou a nebyli oblečení jako Evropané. Myslím, že to byli Američani. Což před rokem každopádně znamenalo, že bez souhlasu samotného Saddáma by vstupem do Iráku riskovali ještě víc."
Randi se zachmuřila a znovu sevřela samopal Uzi. "Nemáte tušení, kdo je mohl poslat?"
"Pamatuju si jen to, že se jednou bavili o báječném lyžování. Ale mohli mít na mysli spoustu míst."
Jon přecházel a přemítal o výzkumnících z Ameriky, kteří měli dostatečné množství séra na léčení nového viru. Náhle si uvědomil: "Celý den se vyptávám na těch šest, kteří ten virus chytili před rokem. A co od té doby? Vyskytly se v Iráku další případy?"
Doktorka Mahúková zdrceně stiskla rty. Celý život zasvětila léčení nemocných a teď se zdálo, že svět zaplavuje strašlivá nákaza, jež se vymyká veškeré kontrole. Když znovu promluvila, měla v hlase zlost, bolest a vztek. "Minulý týden jsme zaznamenali řadu dalších případů syndromu akutní dechové tísně. Nejméně padesát lidí zemřelo. Přesný počet neznáme a mění se každou hodinou. Teprve začínáme zkoumat, jestli je to ten neznámý virus, ale moc o tom nepochybuji. Má to stejné příznaky. Nemocní v minulosti trpěli horečkami a v předchozích týdnech si léčili silné nachlazení nebo lehkou chřipku. Nakonec přišla náhlá dechová tíseň, krvácení a smrt, všechno během několika hodin. Nikdo nepřežil." Selhal jí hlas. "Nikdo."
Smith přestal nervózně přecházet po místnosti a prudce se otočil. Velký počet mrtvých jej šokoval. Cítil velkou lítost, náhle si však uvědomil... Ano, to by mohla být odpověď: "Byly ty oběti také ve válce o Perský záliv? Nebo na kuvajtské hranici?"
Doktorka Mahúková vzdychla. "Odpověď bohužel není tak lehká. Ve válce jich bylo jen pár a nikdo z nich nesloužil poblíž Kuvajtu."
"Nedostali se do styku s původními šesti případy, které jste měli před rokem?"
Její hlas zněl neradostně. "Vůbec ne."
Jon myslel na svou milovanou Sophii a také na generála Kielburgra, Melanii Curtisovou a na 167. polní nemocnici před deseti lety. "Ale jak mohlo padesát lidí najednou bez svého vědomí dostat injekci s virem - a navíc v tak izolovaném státě, jako je Irák? Pocházeli ze stejné oblasti? Byli v zahraničí? Přišli do styku s cizinci?"
Doktorka Mahúková neodpověděla hned. Odlepila se od dveří, kde do té doby poslouchala. Zalovila v kapse sukně a

vytáhla cosi, co vypadalo jako ruská cigareta. Cestou k vyšetřovacímu lůžku si zapálila, celá nesvá a nervózní. Skrovnou ordinaci naplnilo ostré zemité aroma charakteristické pro ruský tabák.
Nakonec řekla: "Vzhledem k tomu, že jsem vloni s virem pracovala, požádali mě, abych si prohlédla také nové případy. Pátrala jsem po všech možných zdrojích infekce, které jste zmínil. Ale žádný jsem nenašla. Nezjistila jsem ani žádnou souvislost mezi oběťmi. Vypadalo to jako nahodilý vzorek obou pohlaví, všech věkových kategorií, zaměstnání, etnických skupin i geografických oblastí." Znovu potáhla z cigarety a pomalu vydechla kouř, jako by si stále rovnala myšlenky v hlavě. "Nezdálo se mi, že by nakazili jeden druhého nebo své příbuzné. Nevím, jestli je to podstatné, ale není to normální."
"Taky bych řekl. Podle všech zjištění není virus téměř vůbec nakažlivý."
"Tak jak ho mohli chytit?" Randi pozorně poslouchala rozhovor obou lékařů. Nevystudovala sice chemii ani biologii, ale absolvovala dost vědeckých kurzů, aby jí byly jasné některé základní věci. Lékaři mluvili o epidemii... a velice se jí obávali. "A proč jen v Iráku a Americe?" zeptala se. "Nemůže to být důsledek použití nějaké bojové biologické zbraně za Pouštní bouře?"
Doktorka Mahúková zavrtěla hlavou a přešla k opráskanému kovovému stolu v rohu místnosti. Cigaretový kouř se za ní vznášel jako hnědý duch. Vytáhla ze zásuvky list papíru a podala jej Jonovi. Randi k němu okamžitě přistoupila a odsunula samopal, aby se k němu mohla naklonit. Zděšeně četli titulní stranu deníku Washington Post, vytisknutou z počítače:

SVĚTEM SE ŠÍŘÍ SMRTÍCÍ PANDEMIE
NEZNÁMÉHO VIRU

V článku se psalo, že dvacet sedm zemí hlásí celkem více než půl milionu smrtelných případů. Choroba vždy začínala nachlazením či chřipkou, které trvaly zhruba dva týdny, pak náhle přišel syndrom akutní dechové tísně následovaný krvácením a smrtí. Ve čtyřiceti dvou zemích navíc byly miliony případů onemocnění, jež vypadalo jako obyčejná silná viróza. Zatím se nevědělo, zda se dotyčným virem nakazili všichni nemocní, nebo jen někteří.
Nové informace vyrazily Jonovi dech. Po zádech mu přeběhl mráz. Půl milionu mrtvých! Miliony nemocných!
"Kde jste to sehnala?" zeptal se.
Doktorka Mahúková uhasila cigaretu. "V nemocnici máme tajný počítač. Dneska ráno jsme to stáhli z internetu. Virus se už zjevně neomezuje jen na Irák a Ameriku, ani na válku v Perském zálivu. Nechápu, jak by to mohla způsobit nějaká biologická zbraň v naší zemi. Ten vysoký počet mrtvých mě děsí." Opět jí selhal hlas. "Proto jsem s vámi musela mluvit."
Důsledky, jež vyplývaly z novinové zprávy a z odhalení dětské lékařky, Jonem znovu otřásly. Ještě jednou si v rychlosti přečetl článek a přemýšlel o tom, co se dozvěděl. Doktorka Mahúková téměř vyloučila jakýkoli kontakt s vnějším světem. Virus přesto přerostl v celosvětovou epidemii. Ještě před dvěma týdny všechny oběti žily, tedy s výjimkou původních tří, které v Iráku zaznamenali před rokem. Rychlost současného šíření viru byla mimo lidské chápání. Zvedl oči od papíru. "Tohle se někomu vymklo z rukou. Musím se dostat domů. Jestli v Americe opravdu existují lidé, kteří mají sérum, musím je najít. Moji přátelé už navíc možná mají nějaké informace. Nesmíme ztrácet čas..."
Randi náhle strnula. "Počkat."
Zvedla samopal a přeběhla ke dveřím na chodbu. Smith k ní okamžitě přiskočil s berettou v ruce. Cítil, že Randi je napjatá jak struna.
Náhle se z chodby ozvalo zřetelné zavrčení v arabštině, na něž odpověděly slabší vystrašené hlasy. Po chodbě rázně dupaly těžké boty a mířily k malé ordinaci.
Jon se podíval na doktorku Mahúkovou a naléhavě se zeptal: "Republikánská garda?"
Přitiskla si roztřesené prsty ke rtům a naslouchala. Nakonec zavrtěla hlavou a zašeptala: "Policie." Její výrazné tmavé oči připomínaly jámy plné strachu.
Randi se rozběhla k druhým dveřím. S vlnitými blond vlasy a vysokou štíhlou postavou v přiléhavé sukni a saku vypadala spíš jako modelka než jako zkušená agentka CIA. Jon byl však svědkem, jak riskovala život v potyčce s Republikánskou gardou v uličce za krámkem s ojetými gumami. Tehdy dobře věděla, co dělá, a působila tak i nyní.
"Policie nebo garda. Na tom nesejde. Budou nás chtít zabít." Randi otočila hlavu a pohledem je přivolala k sobě. "Musíme zmizet přes pokoj. Pospěšte si!" Rozrazila dveře, ohlédla se a pokynula Jonovi a doktorce Mahúkové, aby šli první.
Byla to chyba. Policie na ně čekala na druhé straně. Byla to past a oni do ní spadli.
Jeden irácký policista v uniformě vyskočil a vytrhl Randi z rukou samopal dřív, než stačila zareagovat. Tři další vtrhli do místnosti s namířenými automaty AK-47. Když se Jon pokusil zvednout pistoli, dva další policisté vtrhli dveřmi z chodby a srazili ho na podlahu. Dostali je.

33

21.41
Bagdád

Doktorka Radah Mahúková stála zády ke zdi neschopná pohybu. Byla odvážná, ale ne bláhová. Kdyby se nechala zabít, nemohla by léčit nemocné. A kdyby je poslali do nechvalně známého Soudního vazebního střediska, nemohla by

se dál snažit o záchranu své země. Bojovala za svatou věc, stejně jako mrtvý Ghassán, neměla však žádnou pistoli, ani neovládala sebeobranu. Měla jen dvě zbraně: svou hlavu a důvěru, kterou si získala mezi krajany. Na svobodě mohla dál pomáhat lidem a možná i Američanům. Snažila se tedy splynout se zdí, aby jí nikdo neviděl. Na čele jí vyrazily krůpěje potu.
Z chodby vešli další dva policisté v uniformách. Byli ještě ostražitější a pohledem pročesávali místnost, zbraně měli v pohotovosti. Za nimi vstoupil štíhlý muž v elegantní uniformě, jenž v ruce svíral iráckou verzi pistole značky Beretta.
V daném okamžiku doktorku Mahúkovou nikdo nehledal. Nebyla důležitá, aspoň zatím. Vyděšená a zoufalá vyklouzla do haly a co nejnenápadněji kráčela k telefonu.
Elegantní důstojník se zatím usmál na Jona a řekl anglicky s lehkým přízvukem: "Podplukovník Smith? Konečně. Najít vás byla fuška."
Pak se s přehnanou zdvořilostí uklonil Randi. "A tahle dáma? Tu neznám. Že by byla z CIA? Vás Američany prý Irák tak fascinuje, že sem pořád musíte posílat tajné špiony a měřit teplotu naší lásky k vůdci."
Jonovi se sevřely útroby vztekem. Byli neopatrní. Sakra práce!
"Neznám ji," zalhal. "Patří k personálu nemocnice." Dokonce i jeho uším to znělo falešně, ale za pokus to stálo.
Důstojník se nevěřícně zasmál. "Že by v téhle nemocnici pracovala Evropanka? Ne, to bych neřekl."
Randi šlehla po Jonovi překvapeným pohledem. Za ten pokus mu byla vděčná. Měla na sebe zlost, dělala si starosti o podzemní organizaci a zoufale přemýšlela, co dělat.
Pak se však důstojník přestal usmívat. Zamával pistolí na znamení, že je čas odvést vězně. Vydal rozkaz v arabštině a policisté vytlačili Randi s Jonem do chodby. Dveře za nimi tiše zaklaply. Vystrašený personál nemocnice se raději neukazoval, aby neohrozil sebe či své svěřence, takže oba Američané byli odvedeni ztichlou prázdnou chodbou.
Randi se nervózně rozhlížela po Radah Mahúkové, a když ji nikde nespatřila, zhluboka si oddechla. Vtom jí jeden z policistů zaryl hlaveň zbraně do zad, aby ji popohnal. Byla to bolestivá připomínka svízelné situace, v níž se nacházeli.
Randi polil studený pot.
Policisté vyvedli Američany do hvězdné noci. U chodníku na ně čekal starý ruský nákladní automobil s plachtou a vrčícím motorem. Z výfuku stoupala mračna kouře, jež měla v měsíčním světle stříbřitý nádech. Noční ruchy města zněly jasně a hrozivě. Policisté sklopili zadní čelo korby, zvedli plachtu a nacpali dva Američany dozadu.
Uvnitř bylo vlhko a temno. Ve vzduchu čpěl nechutný zápach naftového motoru. Randi se otřásla a nervózně pohlédla na Jona.
Smit opětoval její pohled a snažil se zakrýt vlastní strach. Ironicky prohodil: "A ty sis stěžovala na moje výpravy."
Chabě se pousmála. "Omlouvám se. Příště si to naplánuju líp."
"Díky. Hned mám lepší náladu." Pozorně si prohlížel vnitřek vozu. "Co myslíš, jak nás našli?"
"Nechápu, jak mohli vědět, kam jsme šli z toho krámu s pneumatikami. Řekla bych, že nás udal někdo z nemocnice. Ne každý Iráčan souhlasí s revolučními myšlenkami doktorky Mahúkové. V téhle zemi to navíc chodí tak, že tě lidi udají v naději, že si udělají u policie oko."
Dva z bagdádských policajtů se vysoukali do nákladáku a namířili na Američany velké kalašnikovy. Máváním a úsečnými slovy jim naznačovali, že se mají přesunout hlouběji do vozu, dál od zadního čela. Jon s Randi předstírali rezignovanost, odtáhli se dál a usadili se na dřevěné lavici za kabinou auta. Oba ozbrojenci zaujali pozice po obou stranách zadního čela a hlídali jediný východ z vozu. Byli asi tři metry od vězňů a měli je přímo na ráně.
Důstojník s pistolí stál u otvoru na konci auta. "Zatím au revoir, mí noví američtí přátelé." Usmál se vlastnímu vtipu, ale také na ně výhůžně zamířil a nařídil zamknout zadní čelo. Jon se zeptal: "Kam nás vezete?"
"Na hřiště. Na chatu. Nebo do lázní, jestli je libo." Iráčan se usmál pod svůj knír. Pak přimhouřil oči a drsným hlasem řekl: "Chcete slyšet pravdu? Jedeme do Soudního vazebního střediska. Když uděláte, co se vám řekne, možná to přežijete."
Při vzpomínce šestipatrový podzemní komplex mučíren a popravišť, který mu popsal Jerzy Domalewski, zasáhla Jona vlna strachu. Snažil se to však nedat najevo. Vyměnil si pohled s Randi, jež seděla hned po jeho levici. Tvářila se neurčitě, ale viděl, jak se jí chvěje ruka. Také věděla o vazebním středisku. V té pekelné díře se nedalo přežít.
Plátěná chlopeň spadla a oni se ocitli odříznutí od vnějšího světa. Dva strážní seděli a mířili na ně puškami. Zpředu bylo slyšet, jak důstojník a další polisté nastupují do kabiny.
Když vůz vyrazil, Jon nic neříkal. To kvůli němu chytili Randi. Nedělal si iluze o tom, co by provedli se špionem CIA, navíc se ženou. A jak on předá Institutu a Pentagonu zprávu, že se dozvěděl o viru a o jeho léčbě?
Tiše řekl: "Musíme se odsud dostat."
Randi přikývla. "Vazební středisko mě taky zrovna neláká. Ale stráže jsou ozbrojené. Máme smůlu."
Jon zíral inkoustovými stíny na dva Iráčany, kteří měli strnulý a pozorný výraz. Kromě samopalů měli v pouzdrech na bocích i pistole.
Vůz se kodrcal uličkou tak úzkou, že jeho plátěné boky škrtaly o kamenné stěny.
Museli jednat dřív, než bude pozdě. Otočil se k Randi.
"Co?" zeptala se.
"Není ti špatně?" nadhodil.
Našpulila rty. Pak pochopila. "A víš, že mě berou strašné křeče do břicha?"
"Hlasitě hekej."
"Asi takhle?" Zasténala a chytila se za břicho.
"Hej!" Smith houkl na stráže. "Je jí špatně. Pojďte jí pomoct!"
Randi se zlomila v pase a arabsky vykřikla: "Umírám! Musíte mi pomoct!"
Strážní si vyměnili pohledy. Jeden z nich zvedl obočí. Druhý se rozesmál. Drmolili slova, jimž Jon nerozuměl. Randi

znovu zasténala.
Jon vstal, shrbil záda pod plátěným stropem a udělal krok směrem ke strážím. "Musíte..."
Jeden voják na něj zařval a druhý vystřelil. Kulka proletěla Smithovi kolem ucha tak těsně, že mu ostré třesknutí málem provrtalo mozek. Střela vyšla ven plátěnou střechou a oba strážní ho hrubým gestem zahnali zpátky.
Randi se posadila. "Nevěří nám."
"Vypadá to tak." Jon padl na lavici. Dal si ruku na ušní boltec. V hlavě mu hučelo. "Co říkali?" Zavřel oči a snažil se potlačit tepající bolest.
"Že tentokrát mířili vedle, ale příště bude po nás obou."
Přikývl. "Parchanti."
"Škoda, ale za pokus to stálo."
Nákladní auto na své klikaté cestě zahýbalo z jedné úzké uličky do druhé a přitom občas zavadilo boky o některý z domů. Randi slyšela výkřiky prodavačů, kteří měli otevřeno už dlouho přesčas v naději na další obchod, možná jediný za celý den. Všechno nasvědčovalo tomu, že se nacházejí ve starších částech Bagdádu.
Zašeptala: "Jedou moc pomalu a drží se ve vedlejších uličkách. To není logické. Bagdádská policie si může jezdit, kudy chce. Být na očích patří k jejich práci, ale tihle chlapi se hlavním třídám vyhýbají."
"Myslíš, že to není policie?" Sundal ruku z ucha. Bolest ustupovala.
"Mají uniformy a velkorážné ruské zbraně. Jestli to nejsou policajti a chytí je, tak je po nich. Nevím, co by ještě mohli být zač."
"Já jo."
Když to dořekl, náhle se vrátil do minulého týdne a došlo k něčemu, proti čemu bojoval: Randi zmizela a její místo zaujala Sophie. Srdce mu přetékalo láskou, a vždycky když na ni pohlédl, bolestně po ní zatoužil. Ze tmy na něj žáhly Sophiiny krásné černé oči, hladká bledá pleť a dlouhé hedvábné vlasy. Na plných rtech jí hrál sladký úsměv, jenž odhaloval drobné bílé zuby. Měla v sobě jakousi nedefinovatelnou krásu, jež znamenala mnohem víc než jen maso a kosti. Vyzařovala ze samotné lidské podstaty plné slušnosti, vitality a inteligence, jež měnily pouhou hmotu v estetickou kategorii. Byla úžasně krásná ve všech směrech.
Na okamžik propadl šílenství a opravdu uvěřil, že je naživu. Natáhne ruce, obejme ji, ucítí vůni jejích vlasů a tlukot srdce. Ona žije.
Ponořil se hluboko do sebe a hledal sílu.
A začal vidět zamlženě.
Zatřásl hlavou, aby se vzpamatoval. Věděl, že si musí přestat lhát do kapsy. Díval se na Randi.
Ne na Sophii.
Hrozilo jim vážné nebezpečí. Musel se postavit pravdě čelem. Měl sevřený žaludek, jako by jel ve výtahu, jenž příliš rychle klesá. Bylo možné, že žádný z nich nepřežije. Nemohl to už dál odkládat.
Musel jí povědět o Sophii. Musel ta slova vyřknout, protože kdyby to neudělal, vklouzl by do nějakého jiného světa, kde by si mohl věčně nalhávat, že Randi je Sophie. Musel zkrotit své city, jinak by s ním dál hrály krutou hru.
V sázce totiž nebyla jen jeho budoucnost, ale také osud Randi a desítek milionů lidí, kteří by mohli na ten virus zemřít. V duchu slyšel Sophiin hlas: "Vzmuž se, Smithi. Když se rozhodneš žít, tak to přece neznamená, že mě nemiluješ. Máš plno práce. Jestli mě máš doopravdy rád, budeš v ní pokračovat."
Randi si ho zkoumavě prohlížela. "Chtěls mi říct, co jsou ti policajti ve skutečnosti zač."
Znovu se nadechl, aby načerpal kyslík a potřebný klid. "Předtím jsem si to neuvědomil. Ale když poprvé zaútočili, jejich velitel řekl moje pravé jméno. Ne krycí jméno, které užívám v Bagdádu. Nevím, jak by mohl vědět, že jsem podplukovník Jon Smith, kdyby ho - tedy je všechny - nenajali lidi, kteří mají ten virus. Snaží se mi zabránit v pátrání už od..."
Přinutil se, aby před sebou viděl Randi, a ne její sestru. Vtom jí však ztuhly rysy, jako by si uvědomila, že se jí chystá říct něco strašného. Něco, co ji hluboce raní a co mu už možná nebude schopná odpustit.
Tiše jí řekl: "Randi, mám hrozně špatnou zprávu. Sophie je mrtvá. Zavraždili ji. Udělali to lidi, kteří mají všechno tohle na svědomí."

34

Randi sebou škubla a narovnala záda. Jon měl chvíli dojem, že slyšela něco úplně jiného..., ne jeho hlas a slova. Měla kamenný výraz, obličejové svaly napjaté k prasknutí. Ale jinak na sobě nedala znát, že právě vyslechla strašlivou novinu o vraždě své sestry. V šokovaném tichu Jon cítil každé nadskočení a náklon nákladního auta. Přinutil se dávat pozor, protože na tom záležel jejich život. Auto stále zrychlovalo. Zdálo se, že se budovy vzdalují a s nimi i lidské hlasy a vyhrávající rádia. Určitě byli na širší ulici. Jon slyšel zvýšený dopravní ruch a útržky konverzace z kabiny nákladního auta, ale nic víc.
Ve spáncích mu provinile tepalo. "Randi?"
Randi náhle zkřivila obličej a po tvářích se jí rozkutálely slzy. Zůstala vzpřímená a ani se nepohnula. Slyšela jeho slova, ale nemohla pochopit jejich význam. Bolest jí doslova sžírala. Sophie a mrtvá? Zavražděná? Nesmysl. Jak by Sophie mohla být mrtvá? Se slzami v očích ze sebe vypravila: "Nevěřím ti."
"Je to pravda. Bohužel. Vím, jak moc jsi ji měla ráda. A ona měla ráda tebe."
Zaplavil ji pocit viny. Jeho slova byla jako rány kladivem. Vím, jak moc jsi ji měla ráda.
Neviděla Sophii celé měsíce. Měla moc práce a všechno ostatní šlo stranou. Jiní lidé ji potřebovali víc. Myslela si, že na

sebe ještě budou mít spoustu času a že se navzájem bohatě užijí. Až obě splní to, co je třeba.
Až Sophie přestane věnovat tolik času Jonu Smithovi. Měla pocit, že jí pukne srdce. Prsty obou rukou si zlostně setřela slzy.
"Randi?"
Slyšela jeho hlas. Slyšela náklaďák... a náhlou prázdnotu pod koly. Jakoby z velké dálky si uvědomila, že přejíždějí most. Dlouhý most, pod nímž se hluk auta odráží od hladiny. Slyšela proudění vzduchu otevřeným prostorem. Vzdálené výkřiky večerních rybářů. Hýkání osla.
A pak si náhle s bolestným bodnutím vzpomněla. Sophie. Založila ruce na prsou a snažila se vzpamatovat. Podívala se na Jona. Vypadal zničeně. Čišel z něj tak hluboký zármutek, jaký se na člověku podepíše jednou provždy.
Jeho tvář nelhala: Sophie je skutečně mrtvá.
Sophie je mrtvá.
Prudce se nadechla. Snažila se ovládnout. V duchu před sebou stále viděla tvář sestry. Dívala se však na Jona Smithe. Začínala si myslet, že mu může důvěřovat. Chtělo se jí věřit, že s tím nemá nic společného, ale přece se nemohla ubránit podezření.
Slepá arogance, s jakou tehdy přistupoval k Mikeovi, připravila Mikea o život. Nezabil její sestru stejně jako Mikea?
"Jak se jí to stalo?" zeptala se. "Cos jí udělal?"
"Já u toho nebyl. Byl jsem v Londýně." Vyprávěl jí všechno, od schůzky s Billem Griffinem až po okamžik, kdy objevil chybějící stránku a pak i vpich po jehle na Sophiině kotníku. "Byl to právě ten virus, který se Sophie snažila určit, zařadit a vypátrat jeho zdroj. Virus, po kterém pátrám tady v Iráku. Ale její smrt nebyla náhoda. Ten virus není tak nakažlivý. Musela by udělat velice hloupou chybu. Ne, oni ji nakazili, protože na něco přišla. Zavraždili ji, Randi, a já hodlám zjistit, co jsou ti lidé zač, a zatnu jim tipec. Tohle jim neprojde..."
Jon dál povídal. Randi zatím zavřela oči a myslela na to, jak musela Sophie před smrtí trpět. Málem začala vzlykat, ale včas se ovládla.
Jon k ní promlouval tichým a vážným hlasem: "...Zavraždili taky našeho ředitele a sekretářku, protože jsem jim řekl, že někdo má živý virus a používá ho na lidech. Teď je z toho celosvětová epidemie. Nevím, jak se nové oběti nakazily, ani jakým způsobem jich kdosi pár vyléčil. Ale musím zjistit..."
Dál hovořil v rachotu vozu, jenž opět zrychlil. Zvuky města zůstaly daleko za nimi a zdálo se, že se ocitli v otevřené krajině. Jen občas se ozval hluk vozidla projíždějícího v protějším směru.
Randi přemohl další záchvat pláče. Jon jí položil ruku kolem ramen, ona ho však odstrčila a utřela si tvář do rukávu. Rozhodla se, že už nebude plakat. Tady ne. Teď ne. "...Mají velkou moc," povídal. "Zřejmě byli v Iráku. Možná tady ještě jsou. To je další důvod, proč si myslím, že poslali tyhle ‚policajty'. Lidé s virem asi mají dlouhé prsty. Dosáhnou dokonce i do naší vlády a do armády. Až do Pentagonu."
"Do Pentagonu?" Nevěřícně se na něj podívala.
"Neexistuje žádné jiné vysvětlení, proč by vyřadili Institut ze hry a přitloukli na něj víko. A pak všechny ty záznamy vymazané z terminálu Federálního střediska lékařských zdrojů. Dostal jsem se moc blízko, a tak mě museli zastavit. Je to jediné vysvětlení Kielburgrovy smrti. Volal do Pentagonu a řekl jim, co jsem zjistil. A pak zmizel i se svojí sekretářkou a pár hodin nato je oba našli mrtvé. Teď jdou i po mně. Oficiálně jsem zběh a navíc po mě pátrají kvůli výslechu ve věci smrti generála Kielburgra a jeho sekretářky."
Randi spolkla kousavou poznámku. Právě Jon Smith, který zabil její velkou lásku, jí teď říká, že ve smrti její sestry má prsty americká armáda a on před ní musel utéct, aby mohl pokračovat ve svém svatém pátrání. Jak by mu mohla věřit? Celá ta jeho historka je možná jeden velký výmysl.
Jenže každý Američan, který přijel do Iráku, riskoval život. Na vlastní oči viděla, s jakou odvahou se Jon snažil ochránit doktorku Mahúkovou před Republikánskými gardami ještě dřív, než vůbec věděl, že je to doktorka Mahúková. A pak ten virus. Kdyby byl jediný, kdo jí o něm řekl, měla by pochybnosti. Jenže s tím přišla i doktorka Mahúková a té věřila.
Jak o tom všem přemítala, uslyšela, že nákladní auto přejíždí přes další dlouhý most. Znovu se pod nimi ozval dobře známý dutý zvuk, jenž se odrážel od vody.
Od jaké vody? Náhle zpozorněla. "Kolik mostů jsme už přejeli?"
"Pokud se nepletu, tak dva. Byly zhruba dvacet třicet kilometrů od sebe. Tohle je druhý."
"Dva." Randi přikývla. "Taky bych řekla. Brzy by měl přijít třetí."
Nadechla se, zhluboka a přerývaně. A znovu. Všichni ji opustili - otec, matka a teď i sestra. Nejdřív zemřeli její rodiče při námořním neštěstí poblíž Santa Barbary. To bylo před deseti lety. A teď Sophie. Znovu si otřela oči. Čekali s Jonem beze slov. Spojoval je zármutek.
Když nákladní auto vjelo na třetí most, Randi se okamžitě vrátila do reality. Věděla, že ji čeká práce. Její jediná útěcha.
Naléhavě mu pošeptala: "Nejdřív jsme uprostřed Bagdádu museli přejet Tigris. Ten druhý most musel být přes Eufrat. A tenhle třetí je určitě zase Eufrat. Nejedeme na jih, ale na západ. Jestli teď začneme mírně stoupat, budeme to znamenat, že míříme do Syrské pouště a nakonec do Jordánska."
Ohromený Jon se díval přes Randi na dva policisty, kteří se tiše bavili. V rukou svírali samopaly s hlavněmi ledabyle namířenými k zajatcům. Kdy jsem se naposledy pokusil o útěk? zauvažoval Jon. Bylo to už dávno.
"Řekni jim, že jsem rozlámaný. Že se chci jen protáhnout."
Zmateně se zamračila. "Proč?"
"Dostal jsem nápad."
Zdálo se, že si jej Randi znovu nedůvěřivě měří. Nakonec však přikývla. "Tak jo." Pokorným tónem promluvila arabsky ke dvěma ozbrojencům.
Jeden se na ni obořil a ona řekla několik dalších slov.

Nakonec oznámila Jonovi: "Říká, že souhlasí, ale můžeš se postavit jen ty. Já ne." Trpce se usmála.
"Šmejdi."
Postavil se, ohnul hřbet a uvolnil ruce. Cítil, jak jej policisté ze zadní části korby probodávají pohledem. Když se odvrátili a znovu začali klimbat, pravým okem si prohlédl dlouhou trhlinu v ohybu plátěné střechy. Vyhlédl ven.
Vtom jeden z policistů zavrčel.
Randi mu přeložila: "Posaď se, Jone. Je to rozkaz."
Smith padl zpátky na lavici. Uviděl však to, co chtěl. "Severka. Jedeme na západ."
"Soudní vazební středisko je na jihu."
"Taky jsem slyšel. Navíc musí být hodně kilometrů za námi. Nevezou nás do vězení, ani do toho střediska. Máš nějakou zbraň, kterou nenašli?"
Zvedla obočí. "Nožík na stehně."
Pohlédla na svou usedlou šedou sukni a kývla. Dokázala by jej rychle vytasit.
Ruský nákladňák se náhle zakymácel a prudce zpomalil, takže vyletěli dopředu. Další trhnutí je odhodilo na kabinu.
Randi vrazila do Jona, rychle se však odtáhla. Vůz zastavil. Ozvaly se drsné hlasy. Náhle bylo slyšet, jak muži vystupují z kabiny, jdou dopředu a mluví.
Oba policisté v zadní části vozu se přikrčili, samopaly AK-47 měli v pohotovosti.
Randi naklonila hlavu a poslouchala arabštinu. "Myslím, že ten důstojník a ještě jeden vystoupili z kabiny."
Jon zatřepal ztuhlými rameny. "Je to kontrolní stanoviště?"
"Jo."
Ticho. Pak smích. Zase smích, plácání po zádech, klapání bot a dva policajti znovu nastoupili do kabiny. Motor nabral otáčky, auto vyrazilo přískokem vpřed a postupně zrychlovalo.
Randi tiše a zamyšleně řekla: "Pokud jsem dobře slyšela, zastavily je Republikánské gardy a oni je bez potíží přesvědčili, že jsou doopravdy policisté. Zdálo se mi, že gardisti dokonce znali toho důstojníka jménem."
"Takže jsou to fakt policajti?"
"Asi jo, což znamená, že práci pro tvoje americké kamarády mají jako melouch. Jestli se oba nemýlíme, tak za tím vším stojí někdo, kdo má nejen moc, ale taky spoustu peněz. Jediná dobrá zpráva je, že nejedeme do vazebního střediska. Ale pořád je jich šest a jsou ozbrojení po zuby."
Jon zvedl koutky úst, jako by se chtěl usmát, jeho modré oči však zůstaly chladné. "Nemají šanci."
Zamračila se. "Co máš za lubem?"
Zašeptal: "Než nás zastavila Republikánská garda, naši dva hlídači už málem podřimovali. Při troše štěstí je monotónní jízda zase ukolíbá. Budeme dělat, že spíme. Možná se jim pak taky začnou klížit oči."
"Nemůžeme čekat dlouho. Neodvezli nás sem proto, abychom se nadýchali pouštního vzduchu."
Tiše seděli. Zavřeli oči, svěsili hlavy a simulovali spánek. Tu a tam změnili polohu, jak to spící lidé dělávají. Jon občas tiše zachrápal, stále však sledoval stráže koutkem oka.
Uběhly další kilometry. Nákladní auto se kodrcalo nocí a přerušovaná konverzace strážných byla čím dál tišší a pomalejší.
Smith s Randi byli také ospalí. Pak uslyšeli lehké zachrápání, které nevydal Jon.
"Randi," oslovil ji ochraptěle.
Jeden z policistů se svezl na plátěnou stěnu. Druhému padala hlava a také bojoval se spánkem.
Brzy měla přijít šance, v níž doufali.
Jon si přiložil ukazovák ke rtům a pokynul Randi. Znamenalo to, že se má plazit podél levé bočnice korby, zatímco on se bude plazit podél pravé. Randi přikývla. Položili se na břicho a pak se po čtyřech v šeru kradli rozhoupaným vozem.
Náhle vůz prudce zatočil. Všichni odlétli napravo. Zdálo se, že auto zajelo do hlubokých kolejí. Těžké vozidlo nadskakovalo a otřásalo se, až jim cvakaly zuby. Zklamaný Smith se znovu zhroutil k plátěné stěně a Randi se také rychle usadila na své staré místo. Dva Iráčané vytržení ze spánku nadávali.
"Sakra," zamumlala Randi.
Vůz zpomalil, ale už bylo po všem. Přemoci bdělé stráže a prchnout bylo vyloučeno.
Jon zaklel. Promarnili nejlepší příležitost - možná úplně poslední.
Auto sebou znovu prudce škublo a zpomalilo, takže odlétli dopředu. Když s rachotem zastavilo, kdosi v kabině zlostně vykřikl. Ze tmy se také ozval výkřik. Náhle zaburácel motor jiného vozu. Temnotou přejížděly kužely reflektorů, jež se soustředily na plátěnou stěnu vozu a strašidelně osvětlovaly vnitřek. Jon s Randi poslouchali.
Bylo to arabsky.
"Co povídají?" zeptal se Jon.
"Máme další návštěvu." Randi naslouchala hlasům. "A naši kamarádi policajti z ní nemají zrovna radost."
"Kdo je to?"
"Nejsem si jistá. Možná znovu Republikánské gardy. Třeba jim na tom minulém kontrolním stanovišti bylo něco divného a mají další otázky."
"Paráda. Takže jsme v ještě větším průšvihu." Jon si otřel pot z tváře.
Náhle mu Randi naléhavě pošeptala: "Ten poslední hlas! Mluvil arabsky dobře, ale nebyla to irácká arabština."
Oba policisté na korbě se přikrčili a zvedli pušky. Čišela z nich obrovská ostražitost. Něco venku je vylekalo. Vyměnili si pár tichých slov a sáhli po plátěné chlopni, jež zakrývala zadní část.
Otočili se zády k Jonovi a Randi.
Jon bez váhání vydechl: "Jdeme na to."
Vrhl se kupředu a věřil, že Randi udělá totéž. Chytil policistu nalevo, stáhl ho zpátky a praštil ho pěstí do pravého

spánku. Když se muž svezl v bezvědomí na podlahu, Jon mu vykroutil samopal.
Randi si vykasala sukni, vytrhla nůž připevněný k stehnu a skočila na druhého policajta. Když se v podřepu otočil, aby pomohl kamarádovi, vrazila mu nůž do ruky. Zavřeštěl, upustil zbraň a chytil se za ránu.
Randi ho kopla kolenem do brady. Hlava mu odletěla dozadu a policajt padl na záda přes svého kolegu v uniformě.
Když mu Randi obloukem vytrhla automat, venku se strhla střelba. Byla hlasitá a nečekaná jako úder blesku. Noční pouští se rozlehly výkřiky. Následovalo dupání běžících nohou a další palba. Byla to přestřelka. Zvuky se přibližovaly a oni věděli, že se brzy ocitnou uprostřed boje.

35

18.32
Long Lake, New York

Victor Tremont seděl za stolem ve své rohové kanceláři. Odsunul zprávu, na níž pracoval, promnul si oči a znovu se podíval na hodinky značky Rolex. Poklepal prsty na okraj masivního stolu. Nervy měl napjaté k prasknutí. Od Nancy Petrelliové ani od hlavního lékaře nedostal žádnou zprávu a al-Hassan se naposledy ozval před devíti hodinami. Více než deset let riskantní práce se blížilo ke svému triumfálnímu vyvrcholení a on se měl co nevidět stát jedním z nejbohatších lidí světa. Nedělal to všechno proto, aby se teď něco pokazilo.
Nervózně vstal, spojil ruce za zády a přešel po plyšovém koberci k prosklené zdi. Jezero se v posledních paprscích slunce rozprostíralo do dáli jako stříbrný kráter. Tremontovi připadalo, že cítí vůni ztepilých borovic, jež rostly na obou stranách a v soumraku měnily barvu z modré do purpurové a nakonec do černé. Světla domů se mihotala jako vycházející hvězdy. Podíval se napravo a pak nalevo. Prohlížel si rozlehlý průmyslový komplex Léčiv Blanchard vsazený do divoké přírody, jako by se chtěl ujistit, že je stále na svém místě. Že je skutečný. Že je jeho.
Zabzučel domácí telefon. "Pane doktore, přijel pan al-Hassan."
"Dobře." Vrátil se ke stolu a nasadil klidný výraz. "Pošlete ho dál."
Poďobaný Nadal se tvářil vítězoslavně. "Dostali jsme Smithe."
Tremont téměř nadskočil nadšením. "Kde?"
Když se vyzáblý al-Hassan zastavil před stolem a předklonil se, připomínal chrta, jenž se chystá skočit na králíka. Usmál se. "V Bagdádu. ‚Zadrželi´ je policajti, které jsem podmázl."
"Bylo jich víc?" Situace se rýsovala lépe, než doufal. "Takže Zellerbach a ten Angličan jsou tam taky?"
Al-Hassanův úsměv se vytratil. "Bohužel ne. Byla s ním nějaká agentka CIA. Ženská, která tam podle nás pracuje v podzemí."
Tremont v duchu zaklel. Komplikace navíc. "Ať Smith zjistil cokoliv, ona to teď ví taky. Zlikvidujte ji. Co ti další dva?"
"Brzy je taky dostaneme. Náš člověk v Institutu odhalil Zellerbacha s tím Angličanem dneska brzy ráno..."
"Dneska ráno?" Tremont se zlostně zamračil. "Proč mi to nikdo nenahlásil?"
Al-Hassan sklopil oči. "Náš agent v Detricku byl nejdřív sám a měl dost starostí s jejich sledováním. Když to vzal do rukou Maddux a jeho muži, měli zase plné ruce práce, aby udrželi kontakt s tím Howellem. Neměli možnost zavolat. Kompletní hlášení jsem dostal teprve před hodinou. Pokáral jsem ho a zdůraznil mu, že mě musí plně informovat."
Al-Hassan popsal, jak se Peter Howell naboural do počítače, jak Marty Zellerbach stáhl Sophiinu složku a jak oba následně odjeli do Princetonu. "Maddux hlásí, že vyrazili na sever a teď jsou u Syracuse."
Tremont zamyšleně přešel kanceláří. Pak mu svitlo: "Zellerbach s Howellem se určitě šťourají v minulosti Sophie Russellové." Na chvíli se odmlčel. Měl vztek. "Mohli by se dovědět o její studijní exkurzi do Peru, a tím pádem i o setkání se mnou."
Zlostně šlehal pohledem a snažil se ovládnout hněv. Vždycky se považoval za znalce lidských povah a při pohledu na Araba si znovu uvědomil, že ten záhadný člověk z cizí země je to jediné, co ho může ochránit před Jonathanem Smithem a jeho spojenci. V duchu přikývl: Ano, musím mít jistotu, že al-Hassan Smithe skutečně zlikviduje. Náhle dostal nápad: "Měl jste je zarazit už dávno, Nadale. Zklamal jste mě."
Arab s propadlými rysy sebou škubl, přesně jak Tremont doufal. Al-Hassan zkoprněl a nebyl schopen slova. Tremont cítil, že je naštvaný a taky ponížený, protože zklamal. Přesně na tuto reakci se Tremont spoléhal.
Al-Hassanův hlas byl tvrdý jako kámen. "Už se to nestane, pane doktore." Pak se napřímil. Vyzařovala z něj úcta. "Mám plán." A vytratil se z kanceláře tiše jako smrt.

20.21
nedaleko Syracuse, New York

Velký obytný vůz ujížděl temnou silnicí směrem k světlům Syracuse, jež se mihotaly v dáli. Peter seděl za volantem a zamyšleně o všem přemítal. Na sobě měl opět černou uniformu Zvláštní letecké služby SAS, ale už bez kukly a opasku s nádobíčkem. Marty seděl za ním a byl zabraný do práce na počítači. Nenadálé rozšíření viru po celém světě je oba vyděsilo. V Syracuse chtěli najít něco, co by zapadlo do zprávy z Institutu prince Leopolda. Jinak by Marty musel vypátrat Sophiiny chybějící telefonáty nebo skrýš Billa Griffina.
Od Jona nedostali žádný vzkaz. To Petera nepřekvapovalo, ale dělal si starosti. Mohlo to znamenat, že Jon má potíže a

nemůže se dostat zpátky na bagdádskou ambasádu. Nebo to také nemuselo znamenat vůbec nic.
Brzy po odjezdu z Princetonu začal mít Peter nepříjemný pocit, že je kdosi sleduje. Aby se přesvědčil, jel z New Jersey oklikou po vedlejších silnicích. Teprve když pronikli hluboko do státu New York, vjel na dálnici. Myslel si, že tak by případného pronásledovatele odhalil, nebo setřásl. Stále se však nemohl zbavit nepříjemného pocitu. Tihle lidé byli zkušení a mazaní.
Dvakrát zastavil na odpočívadle, vystoupil a hledal, jestli nemají na autě sledovací zařízení. Žádné nenašel. Obavy však nezmizely a on už se dávno naučil, že má dát na své pocity. Proto sjel brzy z dálnice a do Syracuse zamířil po pomalejších, ale méně frekventovaných vedlejších silnicích.
Prvních osm kilometrů za sebou jen občas uviděl světla, a když zastavil, příslušné auto vždycky projelo kolem. Nejednou také změnil směr. Chvíli jel na západ, pak na jih, pak zase na východ, poté na sever a nakonec opět na západ směrem k městu. Nyní projížděl předměstím. Protože pořád neměl důkaz, že by je někdo sledoval, trochu se uklidnil.
Nebe bylo černé a plné hvězd. Měsíc co chvíli zakryly těžké zlověstné mraky, jež visely na obloze hodně nízko. Napravo od nich se podél silnice rozprostíral lesopark. Kůly jeho ohrady strašidelně trčely do tmy jako zlomené kosti. Zdálo se, že park je hustě zalesněný. Mýtiny, sloužící k táboření, byly poseté stolky a ohništi. V tuto hodinu panoval na cestě malý provoz.
Náhle se zčistajasna zjevila šedá dodávka, jež velkou rychlostí minula jejich karavan. Brzdová světla vyšlehla rudou barvou, auto zpomalilo a přinutilo Petera také šlápnout na brzdu. Peter se okamžitě podíval do zpětného zrcátka. Zezadu se k nim rychle blížily vysoké reflektory. Musel to být další nákladní nebo terénní vůz. Peter vykřikl: "Drž se Marty!"
"Co to zase vymýšlíš?" zabrblal Marty.
"Před námi je dodávka. Za námi terénní auto nebo taky dodávka. Ti parchanti si myslí, že nás zaklapnou do pasti jako myši."
Martyho kulatá tvář zrůžověla. "Jo tak." Okamžitě vypnul počítač, upevnil si pás a svolně se chytil stolu, přišroubovaného ke konstrukci obytného vozu. Pevně se držel a povzdychl si: "Na podobný krizovky už si pomalu zvykám."
Peter dupl na brzdu a strhl řízení doprava. Kola na pravé straně se zvedla a karavan se naklonil jako jachta v silném větru. Marty překvapeně vyjekl. Obytný vůz se smekl na zbylých dvou kolech, tvrdě dopadl na zem a vřítil se na osvětlené tábořiště. Za jejich zády skřípěly brzdy a pálila se guma. Vysoké reflektory poskakovaly travou, přehnaly se přes jeden menší stromek, projely křovím a znovu se objevily na cestě v parku. Šedá dodávka byla v těsném závěsu.
Marty se díval z okna a srdce mu bušilo strachy. Nemohl však od toho výjevu odtrhnout oči. Angličan byl sice intelektuálně méněcenný, měl však jakési záhadné nadání řešit situace, které vyžadovaly fyzické schopnosti, zejména násilí.
Cesta se znovu rozdvojovala. Peter strhl řízení doprava a hnal nadskakující rozkymácený vůz temnotou. Náhle se cesta prudce stáčela zpátky směrem k osvětlené oblasti tábořiště.
"Do prdele!" zaklel. "Je to smyčka." Silné světlomety byly za nimi a zepředu se k nim blížila šedá dodávka. "Zase jsme v pasti!" Sáhl za sedadlo a vytáhl samopal Enfield. "Běž k zadním dveřím a vezmi si tohle!"
"Já?" vyhrkl Marty. Když mu však Peter hodil zbraň, tak ji chytil.
"Až řeknu, prostě namíříš a stiskneš spoušť. Představuj si, že je to joystick."
Záhyby Peterovy ošlehané tváře vypadaly jako kaňony plné obav, oči mu však plály. Znovu šlápl na brzdu, strhl volant a sjel z cesty do hustého temného lesíka. Jakmile velké vozidlo se smykem zastavilo, Jon vyskočil ze sedadla, vytáhl samopal H&K, popadl dva zásobníky, podal Martymu náboje SA80 a vrhl se k postrannímu okénku.
Předek karavanu byl zasunutý mezi kmeny a boční dveře také obklopovaly stromy. To znamenalo, že vůz měl před útočníky celkem slušnou ochranu. Peter a Marty přitom mohli střílet jak ze zadních dveří, tak z malých postranních okének.
Marty si osahával zbraň a cosi mumlal.
Peter se zeptal: "Už jsi na to přišel?" Marty mu sice lezl na nervy, byl však skutečně tak chytrý, jak tvrdil Jonathan Smith. To byla také jeho jediná kladná vlastnost.
"Jsou věci, které jsem nikdy nechtěl umět." Marty zvedl oči a vzdychl. "Jasně, tuhle primitivní mašinku jsem pochopil. Je to hračka."
Za vysokými reflektory se skrýval velký černý terénní vůz. Zastavil na cestě. Šedivá dodávka se zatím pomalu sunula travou směrem ke karavanu.
Peter prostřelil dodávce přední pneumatiky.
Auto pokleslo a zastavilo se. Chvilku se nic nehýbalo.
Pak z něj jako hadroví panáci vyletěli dva muži a skočili pod dodávku. V tom okamžiku vyšlehla z terénního vozu palba ze samopalu. Kulky se s hlasitými skřípěním zarývaly do kovového boku karavanu.
"K zemi!" vykřikl Peter, když se vůz zhoupl pod přívalem palby.
Marty sklonil hlavu a Peter se přikrčil u bočnice.
Když střelba na chvíli ustala, Marty se rozhlédl. "Kde jsou díry po kulkách? To auto by mělo vypadat jako řešeto."
Peter se zazubil. "Dal jsem tuhle buginu pobít pořádným železem. Myslel jsem, že ti to došlo už při tom bengálu v High Sierras. Dobrý, ne?"
Do pancéřových ocelových boků se opět opřela palba. Tentokrát však také rozbíjela okna a trhala záclony. Vzduchem létaly střepy a zabodávaly se do přístrojů. Útržky látky se snášely k podlaze jako sníh.
Marty si zakryl hlavu rukama. "Nejspíš jsi měl nechat pobít i okna."
"Klídek," hlesl Peter. "Za chvíli se unaví a přestanou, aby se podívali, jestli jsme ještě naživu. Pak jim trošku pokazíme

zábavu."
Marty vzdychl a snažil se potlačit hrůzu, jež mu kolovala všemi žilami.
Po další minutě střelba ustala. Zdálo se, že v osvětleném parku náhle nastalo vakuum. I ptáci ztichli. Porostem se neprodírali žádní malí živočichové. Marty zesinal strachy.
"Tak jo," zahlaholil Peter. "Omrkneme to."
Zvedl se a vyhlédl z růžku rozbitého okna nad sebou. Dva muži z šedé dodávky stáli za svým vozem a svírali zbraně, jež vypadaly jako samopaly Ingram Mil. Zírali přes pás osvětlené trávy na karavan. Pak Peter zpozoroval, že z velkého terénního vozu vystupuje malý podsaditý muž v levném šedivém obleku. V ruce měl pistoli značky Glock. Pokynul rukou a z terénního auta vystoupili ještě dva ozbrojenci. Dalším pohybem nařídil skupině, aby se roztáhla a obklíčila obytný vůz.
"Tak jo," zopakoval Peter, tentokrát potichu. "Marty, vezmeš si ty dva napravo. Já se postarám o levou stranu. Pochybuju, že se někdo z nich pohrne do střelby, takže si nedělej starosti s mířením. Prostě natoč hlaveň jejich směrem, zmáčkni spoušť a drž. Připraven?"
"Je to primitivní, až hanba."
"Hodnej. Jdeme na to."

36

Uvnitř opancéřovaného karavanu panovalo elektrizující napětí. Pět ozbrojených mužů a malý podsaditý velitel byli jen asi dvacet metrů daleko a rychle obkličovali Petera s Martym. Útočníci postupovali opatrně a očima pročesávali okolí. Zbraně drželi s jistotou, která svědčila o bohatých zkušenostech. Jejich krok i na dálku budil strach.
"Teď!" Peter dobře zamířil a vypálil dávku na velitele, zatímco Marty spustil dokonalou kanonádu.
Kulky z Martyho zbraně cupovaly listy a jehličky borovic, trhaly kůru, a očesávaly větévky. Peterův cíl zachroptěl, chytil se za pravou paži a padl na kolena. Marty nepřestával kropit nepřátele za ohlušujícího rámusu.
"Nech toho, Marty! To už stačí."
Parkem se rozléhaly ozvěny divoké palby. Čtyři muži a jejich zraněný vůdce se zběsile vrhali do úkrytu, který jim poskytly ohniště, lavičky, křoviska a stromy. Když se schovali, znovu začali pálit na obytný vůz. Kulky svištěly otevřeným oknem nad Peterovou hlavou a s třeskem se odrážely od protější stěny. Teď už útočníci nepálili bezhlavě, ale dobře mířili.
Peter se co nejvíc přikrčil. "Nezkusí nás znovu přepadnout, protože jsme ozbrojení, ale ani neodejdou. Nejspíš nechali řidiče v terénním autě. Je jen otázka času, kdy to jeden z nás koupí, nebo nám dojde munice a dostanou nás. Anebo přijede policie a všechny nás sebere."
Marty se zachvěl. "Škoda, že policie nepřipadá v úvahu. Při té představě se dost děsím."
Peter přikývl a usmál se. "Chtěli by vědět, co jsme dělali s nelegálními zbraněmi a k čemu máme v karavanu řídící stanoviště. Jestli jim řekneme o Jonovi, prověří si to, zjistí, že je hledaný, zavřou nás a počkají si na armádu a na FBI. Když jim to neřekneme, nebudeme mít žádné vysvětlení a seberou nás spolu s našimi kamarády zabijáky."
"To zní logicky. Máš nějaké řešení?"
"Musíme se rozdělit."
Marty neoblomně pravil: "Nenechám se předhodit těm hrdlořezům a vrahům."
Peter po něm šlehl pohledem. V černém výsadkářském úboru ho ve stínu bylo sotva vidět. "Hochu, ty si o mně myslíš, že jsem nepobral moc inteligence, ale nezapomínej, že jsem se takhle živil už v době, kdy tys byl ještě na houbách. Mám plán: Vyklouznu předními dveřmi, kde mě neuvidí. Ty mi budeš krýt záda střelbou. Až budu v suchu, dám se obloukem nalevo a budu přitom tak rámusit, že si budou myslet, že jím prchá celý oddíl. Když dojdou k přesvědčení, že jsme oba opustili karavan, budou mě pronásledovat v plné síle. V ten moment v pohodě nahodíš tuhle rachotinu a rychle odsud vystřelíš. Jasný?"
Marty našpulil rty. Jeho kulaté tváře se zamyšleně protáhly. "Když zůstanu v karavanu, můžu si pohlídat, jestli se ozve Jon, a taky pátrat po Sophiiných telefonátech a po Billu Griffinovi. Je jasné, že budu muset najít místo, kam karavan schovám. Až to udělám, ohlásím svoji polohu na internetové stránce Aspergrova syndromu, jak jsme o tom mluvili."
"Pálí ti to, hochu. Jednat s géniem není zas tak úplně k zahození. Dej mi minutu, abych zaujal pozici. Pak začni střílet, až vyprázdníš zásobník. Pamatuj, celou minutu."
Marty si prohlížel jeho ošlehanou zbrázděnou tvář. Už si na ni zvykl. Byla středa a oni se od sebe už od soboty nehnuli. Za posledních pět dnů prožil víc hrůzostrašných a napínavých chvilek, než za celý předchozí život, a strašně přitom riskoval. Proto pokládal za celkem přirozené, že si na Petera zvykl. Na okamžik ucítil cosi zvláštního. Lítost. S Angličanem si sice užil spoustu útrap, ale věděl, že mu bude chybět. Chtěl mu říct, aby si dal pozor.
Ale zmohl se jen na: "Bylo to pro mě něco zvláštního, Petere. Díky."
Jejich pohledy se setkaly. Oba se však rychle odvrátili. "Já vím, hochu. Pro mě taky." Peter mrkl, odkradl se do přední části karavanu a připnul si opasek s výzbrojí.
Marty se pousmál a opět zaujal pozici u zadních dveří. Nervózně čekal a důrazně si opakoval, že to všechno v pohodě zvládne.
Palba venku už téměř ustala. Útočníci si pravděpodobně promýšleli nový plán. Jakmile Peter vyklouzl z vozu a splynul s temnými stíny stromů osvětlenými měsícem, Marty začal v duchu odpočítávat minutu. Přinutil se dýchat pomalu a pravidelně. Když minuta vypršela, zaťal zuby, vyklonil se a začal pálit hlava nehlava. Puška mu vibrovala v rukou a otřásala celým jeho tělem. Odhodlaně pálil nepřetržitý proud kulek do temných stromů, i když měl nahnáno. Věděl, že

Peter je na něm závislý.
Skrytí útočníci spustili střelbu. Karavan se otřásal pod přívalem kulek.
Martymu vyrazil na tváři pot. Neúnavně mačkal spoušť a bojoval se strachem. Když vyprázdnil zásobník, přitiskl si zbraň k hrudníku a pozorně vyhlédl z rohu dveří. Neviděl žádný pohyb. Přejel si dlaní po čele, setřel si pot a zhluboka vydechl.
Když uplynula další minuta, nemotorně vyměnil zásobníky. Seděl a čekal. Uběhly další dvě minuty. Napětím mu běhal mráz po zádech.
Pak uslyšel, jako by se nalevo od něj někdo tiše pohyboval mezi stromy. Peter! Naklonil hlavu a poslouchal.
Z tábořiště vyštěkl varovný hlas jednoho z útočníků. "Utíkají!"
Vzápětí poté vyšlehla divoká palba, jež byla tak silná, že snad vycházela ze dvou nebo tří pušek. Nesla se z lesa nalevo, tedy z místa, kam měl namířeno Peter.
Muži z dodávky i z terénního vozu téměř najedou skočili do nových úkrytů.
Pak střelba utichla. Zdálo se, že lesem na levé straně běží několik lidí.
"Na ně!" vykřikl jiný hlas z tábořiště.
Do Martyho jako když střelí. Přesně na tohle čekal. Sledoval, jak se muži z dodávky rozběhli nalevo. Zároveň někdo natočil motor terénního auta, udělal s ním širokou obrátku a také vyrazil doleva. Všichni se hnali za Peterem, přesně podle předpokladů.
Marty se hřmotně odkolébal do kabiny karavanu. Cítil se provinile. Byl v bezpečí, zatímco Peter venku nasazoval krk a nechal se honit jako zajíc. Věděl však, že Peter má pravdu. Byl to nejrozumnější cesta, jak se dostat ze šlamastyky.
Klíčky byly v zapalování. Dlouze se nadechl, aby uklidnil rozbouřené nervy a nastartoval motor. Nevěděl, zda dokáže zjistit důležité informace, které Jon tak moc potřeboval. Ale hlavně se bál, aby bezpečně vyjel s Peterovým obytným vozem z parku. Když ucítil pod rukama sílu obřího motoru, dostal nápad. Zavřel oči a povolil uzdu fantazii. Náhle seděl v meziplanetární kosmické lodi a sám ji pilotoval do nebezpečného Čtvrtého kvadrantu. Musel se hodně snažit, protože mideral ještě nepřestal účinkovat. Za okny rakety však přesto pestrobarevně zářily hvězdy, planety a asteroidy. Měl všechno nádherně v rukou a řítil se do neznáma, jež mu otevíralo svou náruč.
Prudce otevřel oči. Nebuď hlupák, napomenul se znechuceně, přece dokážeš řídit tohle pozemské auto. Vždyť je to primitivní krám!
V záchvatu sebejistoty zařadil zpátečku, šlápl na plyn, vyrazil dozadu a otřel vůz o strom. To ho však nijak nevyvedlo z míry. Ohlédl se přes obě ramena a podíval se do zpětných zrcátek. Nikoho neviděl. Zatočil s volantem, udělal obrátku a vystřelil z lesa jako zubní pasta z tuby. Byl stále připraven na možné potíže, jak ho to učil Peter. Jiskrnýma zelenýma očima se vpíjel do stínů i překážek a pročesával všechna místa, kde by se útočníci mohli skrývat.
V této části parku však panoval klid. S úlevou si vydechl. Prohnal se s karavanem kolem tábořišť a zamířil na silnici vedoucí na sever do Syracuse.

Peter Howell se krčil v betonovém odvodňovacím příkopu na okraji parku, samopal měl připravený ke střelbě. Náhle spatřil svůj obytný vůz, jenž se hnal po silnici směrem na sever. Obdivně se pousmál. Ten pošuk Marty se znovu vyznamenal.
Přejel si rukou po zarostlé šedivé bradě a opět se hluboce soustředil. Jak zhluboka dýchal, cítil zemité pachy vlhkého příkopu, ale též vůni okolních stromů i nesčetných stvoření, jež v nich bydlela. Zároveň pozorně naslouchal a každičkou buňkou těla zkoumal okolí. Všechny jeho smysly byly v horečné pohotovosti. Slyšel a cítil, jak se k němu útočníci blíží pěšky i v autě po cestě, která vedla nad příkopem. Byl čas zvednout kotvy.
Odepnul z opasku dvě válcovité plechovky, položil je vedle sebe na okraj mostu a vytáhl z otevřeného pouzdra čtrnáctiranný Browning Hi-Power ráže 9 mm. S pistolí v pravé ruce a samopalem v levé vyhlédl na cestu.
Zabijáci postupovali v široké rojnici. Terénní vůz jel za nimi a světlomety zvýrazňoval jejich obrysy. Peter potřeboval, aby byli blíž u sebe. Když se přiblížili asi na vzdálenost patnácti metrů, zahájil palbu z obou zbraní. Rychle se přitom přesunoval ze strany na stranu, aby to vypadalo, že střílí víc než jeden člověk.
Zacílili na něj a opětovali střelbu. Uskočil a předstíral ústup. Povzbuzení zabijáci se k němu rozběhli v sevřenějším půlkruhu. Peter popadl plechovky a plazil se po břiše směrem k nim. Jakmile byli necelých deset metrů od něj, zvedl ruku a vrhl první plechovku. Omračující granát na bázi hořčíku vybuchl s velkým záblesken a třeskem. Dopadl přesně doprostřed půlkruhu, jen pár desítek centimetrů od většiny pronásledovatelů.
Všichni padli k zemi. Někteří křičeli a drželi se za hlavu. Jiní byli jen v šoku a na okamžik ochromení. To Peterovi stačilo. Okamžitě vstal a rozběhl se kolem jejich levého křídla. Člověk nemůže zapomenout tisíce dávek vypálených ve výcvikovém středisku SAS, ani schopnost střílet v běhu. Dvěma rychlými výstřely snadno zneškodnil reflektory terénního vozu a pak hodil druhý granát, jenž přistál uprostřed pronásledovatelů. Ti se stále ještě nevzpamatovali z prvního šoku, a tak je další zásah srazil na kolena nejen fyzicky, ale i psychicky. Než se vzpamatovali, Peter už byl v dálce a klusal směrem k silnici do Syracuse. Pohyboval se tiše, avšak svižně.

Když Marty přijel blíž k městu, zpomalil a hledal místo, kam by se mohl s karavanem skrýt. Pomalu si začínal myslet, že tentokrát převezl sám sebe. Kde by mohl schovat něco tak velkého a nápadného, jako je obytný vůz, navíc s řadou rozbitých oken a stěnami poďobanými od kulek? Na státní silnici za ním se vytvořila kolona aut, jejichž klaksony neustále troubily. Marty z toho byl nervózní a rozčileně se rozhlížel po bezpečeném útočišti.
Nakonec zajel ke krajnici, takže nahromaděná osobní i nákladní auta mohla zlostně prohučet kolem něj. S obavami vjel zpátky na silnici a pokračoval v hledání. Pak se mu naskytl úžasný pohled: po obou stranách silnice byly prodejny aut s jasně osvětlenými salony a parkovišti. Stála tam všechna možná auta - od malých a levných až po luxusní limuzíny a

sportovní vozy. Celé kilometry aut. Dostal nápad. Natáhl krk a ohlédl se. Nejsou tady...?
Ano! Na pravé straně se jako zázrakem rozprostírala ohromná osvětlená plocha. Byl to dvůr prodejny nových i ojetých karavanů s přilehlým servisem.
Vzpomněl si na jednu prastarou dětskou hádanku: Kde schováš slona?
Odpověď pochopitelně zněla: Ve stádu slonů.
Marty se radostně zasmál, zabočil do hlavní brány a jel dozadu. Když nakonec našel volné místo, vjel do něj a vypnul motor. Bylo pozdě a Marty věděl, že prodejce už bude muset brzy zavírat. Doufal, že při troše štěstí ho tady v noci nikdo nenajde.

20.27
Syracuse, New York

Profesor Ementus Richard Johns bydlel v udržovaném starém viktoriánském domě na South Crouse Avenue, přímo pod návrším, kde sídlila univerzita. Seděl v obýváku, který jeho žena láskyplně zařídila nábytkem starým jako dům sám, a prohlížel si muže, jenž zaklepal u jeho dveří v tak pozdní hodinu a zajímal se o Sophii Russellovou. Na tom cizím člověku ho něco děsilo. Jakési napětí. Potlačovaná prudkost. Litoval, že ho vůbec pustil dovnitř.
"Nevím, co bych vám ještě mohl říct, pane...?"
"Louden. Gregory Louden." Peter Howell připomněl profesorovi falešné jméno, jež mu už sdělil ve dveřích. Pousmál se a dodal: "Doktorka Russellová vás velice uznávala."
Měl na sobě kombinézu a pršiplášť, jenž si koupil od jednoho zvědavého řidiče kamionu, který jej svezl do Syracuse. K profesorově domu poblíž univerzity dojel taxíkem. Návštěva se zatím jevila jako ztráta času. Starý pán byl nervózní a vzpomínal si jen na to, že Sophie byla výborná studentka a měla pár dobrých přátel, ale jménem si na žádného nevzpomněl.
Johns zopakoval: "Já byl jen vedoucí katedry a měl jsem ji jen na pár hodin. Nic víc. Slyšel jsem, že při postgraduálním studiu změnila obor."
"Studovala u vás antropologii, je to tak?"
"Ano. Byla hrozně pilná. Překvapilo nás, že nechala studia svého hlavního předmětu."
"Proč to asi udělala?"
"Nemám ponětí." Johns svraštil čelo. "I když si vzpomínám, že ke konci pobytu na škole studovala z antropologie jen to nejnutnější minimum. Zato se hodně zajímala o biologii. Pochopitelně už bylo pozdě, aby si nahlásila jiný hlavní obor, pokud by tady ovšem nechtěla zůstat o rok nebo o dva déle."
Peter přestal přecházet pokojem. "Co ji tak přitáhlo k biologii?"
"To taky netuším."
Vzpomněl si na zprávu z Institutu prince Leopolda, kde byla zmínka o Bolívii a Peru. "A co exkurze?"
Profesor se zamračil. "Exkurze?" Pak se na Petera zadíval, jako by si náhle na něco vzpomněl. "No ovšem. Uprostřed studia naše katedra pořádala pro posluchače letní exkurzi."
"Kam jela Sophie?"
Profesor se zamračil ještě víc. Opřel se a přemýšlel. Nakonec pravil: "Do Peru."
Peterovy bleděmodré oči se rozzářily vzrušením. "Vyprávěla o tom, když se vrátila?"
Johns zavrtěl hlavou. "Na to si nevzpomínám. Ale všichni studenti musí z exkurze napsat zprávu." Postavil se. "Měl bych ji tady mít." Sebral se a vyšel z pokoje.
Peterovi se vzrušením rozbušilo srdce. Tak nakonec přece jen našel něco podstatného. Nervózně si poposedl na okraj křesla a poslouchal, jak profesor ve vedlejším pokoji mluví sám se sebou. Slyšel také otvírání a zabouchávání zásuvek. Pak se ozvalo vítězoslavné: "Aáááá!"
Peter vyskočil. Johns se vrátil a listoval sešitým dokumentem. "Když jsem byl vedoucí, všechny jsem si je nechával. Jsou to užitečné zdroje, ze kterých se dají čerpat náměty pro přednášky v nižších ročnících."
"Děkuju." Peter nedokázal vyjádřit svou vděčnost slovy. Dychtivě si vzal studijní materiál a posadil se do nejbližšího křesla. Pročítal si papíry a ... našel to. Nevěřícně zamrkal. Znovu se začetl a vrýval si do paměti každé slůvko. "Setkala jsem se s úžasnou skupinou domorodců, kterým se říká Lidé s opičí krví. Když jsme na ně narazili, zkoumalo je pár biologů ze Států. Biologie musí být úžasný obor. V tropech existuje tolik nemocí, že pomáhat v jejich léčbě vydá na celoživotní práci."
Žádná jména. Nic konkrétního o viru. Ale co když si vzpomněla právě na Peru, když měla začít pracovat s novým virem?
Peter vstal. "Děkuji, pane profesore."
"Našel jste, co jste hledal?"
"Možná," řekl Peter. "Můžu si to nechat?"
"Promiňte, ale je to součást mého archivu."
Peter přikývl. Nezáleželo na tom. Vše potřebné si zapamatoval. Rychle se rozloučil a zmizel v temné chladné noci, jež mu poprvé připadala celkem příjemná. Rozběhl se do kopce směrem k univerzitě. Věděl, že tam najde telefonní automat.

37

00.06, čtvrtek 23. října
Wádí al-Faí, Irák

V Syrské poušti panovalo ticho a chlad. Pod plátěnou korbou nákladního auta čpěl téměř nesnesitelný zápach naftového motoru. Jon s Randi se krčili vedle zadního čela a poslouchali palbu. Za nimi leželi v bezvědomí dva policisté, kteří je měli hlídat, a zvenčí je obléhala jakási nová neznámá síla.
Smith si opatrně dřepl se zkonfiskovaným samopalem AK-47 na prsou. Přitáhl Randi k sobě. Sundala z ramene svůj kalašnikov a také se připravila ke střelbě. Vyhlédli ven škvírou v místě, kde plátěná chlopeň přiléhala ke stranám korby.
"Vidím jen záblesky a pohybující se postavy," ucedil otráveně Jon, jenž měl tvář zbrocenou potem. Čas plynul bolestně pomalu.
"Já taky. A navíc světlo z toho druhého auta."
"Sakra!"
Spustili plachtu. Přestřelka náhle utichla. Studenou nocí se rozhostilo zlověstné ticho. Jediným slyšitelným zvukem zvukem bylo chroptivé oddechování dvou irácký strážných, kteří leželi v bezvědomí na podlaze ve strašidelné záři světlometů druhého vozidla.
Jon pohlédl na Randi, která se právě v tom okamžiku otočila. Zamračil se. Zavrtěla hlavou. Měla ztrhané rysy a z očí jí čišel strach. Raději odvrátila pohled.
Jonovi se sevřely vnitřnosti. Před nebezpečím, jež číhalo venku, je chránily jen zabavené kalašnikovy a plátěné stěny.
"Začneme střílet. Nemáme na vybranou," oznámil jí.
"Až budou dost blízko."
Z pouště se ozval výkřik v arabštině: "Všichni se vzdali! Odhodte zbraně a vyjděte ven s rukama nad hlavou!"
Randi to Jonovi rychle přeložila a pochmurně dodala: "Vypadá to na Republikánské gardy."
Smith přikývl a přimhouřil oči. Ve vzduchu viselo zlověstné ticho. Nehodlal jen tak sedět a čekat na popravu. Znovu odchlípl plátno. Škvírou spatřil trojici černých siluet, jež mířily na nákladní auto, kde se s Randi skrývali.
"Tři z nich můžu dostat," usoudil Jon. "Jsou hezky na ráně. Ale nevím, co jsou zač. A kde jsou ostatní?"
Randi vstala a vyhlédla úzkým otvorem nad jeho hlavou. Jon ucítil na zádech teplo jejího těla.
"Možná je stejně budeme muset zabít," řekla zasmušile. "Musíme dostat informace o viru z Iráku. Miř jim na nohy. Co je pár zlomených stehenních kostí proti tomu, co je v sázce?"
Rozvážně kývl a vystrčil hlaveň samopalu z korby. Přiložil prst ke spoušti a chystal se vystřelit...
Náhle však ticho prořízl zvučný hlas: "Russellová!"
Jon i Randi zkoprněli a šokovaně se po sebe podívali.
"Jsi tam, Russellová?" zaječel hlas anglicky s výrazným americkým přízvukem. "Jestli jste s tím chlápkem od OSN zneškodnili stráže, tak na mě houkněte. Jinak odsud nevyváznete bez hromady broků v kalhotách."
Randy se vzrušeně nadechla a stiskla Jonovi rameno.
"Vím, kdo to je. Díky Bohu." Zvýšila hlas. "Donoso? Jsi to ty, rypáku?"
"Osobně, děvenko."
"Málem jsme tě zabili, ty pitomče!"
Jon tiše zadrmolil: "Neříkej jim, kdo jsem. Používej krytí OSN. On tomu věří, jinak by o mně tak nemluvil. Jestli se jako zběh dostanu do ruky americké armádě..." Nechal slova viset ve vzduchu. Věděl, že Randi chápe, co by to mělo za následek: zabránili by mu pronásledovat lidi, kteří zabili Sophii. "Randi? Uděláš to?"
Otočila se a šlehla po něm pohledem: "Jasně."
Musel jí věřit, z čehož byl náhle velice nervózní. Společně zvedli plátno zakrývající zadní část nákladního prostoru. Ze strany se zjevil snědý mužík v pouštní maskovací uniformě. Při pohledu na něj vrhl Jon na Randi znepokojený pohled. Muž měl nesmlouvavý výraz a naběhlé svaly, které svědčily o pravidelném posilování. Díval se za ně na raněné policisty ležící v zadní části korby a v ruce třímal devítimilimetrovou berettu.
Pak se uznale ušlíbl. "Dobrá práce. Aspoň jste nám ušetřili starosti."
Smith s Randi seskočili z korby a Randi potřásla Donosovi rukou. "Ty se zjevíš vždycky v pravou chvíli, Donoso. Tohle je Mark Bonnet."
Představila ho krycím jménem, a tak si Jon oddychl.
Randi se na něj přívětivě usmála a pak se znovu podívala na Donosa. "Mark je tady na lékařské misi. Marku, tohle je agent Gabriel Donoso. Jak jsi nás sakra našel, Gabby?"
"Doktorka Mahúková nám zavolala hned, jak vás chytili. Jeden z našich spolupracovníků pak zachytil nákladák přejíždějící Tigris." Očima se vpíjel do tmy. "Rád bych si pokecal o starých časech, ale někdo mohl slyšet střelbu. Měli bysme rychle zmizet." Zamyšleně si změřil Jona. "Tak lékařská mise OSN, jo?"
"A vy asi budete z CIA." Jon mu podal rukou a usmál se. "Moje úcta k CIA každým okamžikem roste."
Donoso chápavé přikývl. "Asi jste si dost užili."
Když je Donoso vedl kolem nákladního auta, Jon spatřil starý sovětský transportér BMP-1 s boky pomalovanými znaky Republikánské gardy. Koleje prozrazovaly, že předtím stál přes cestu. Nyní reflektory vozu svítily přímo na policejní auto s plátěnou korbou. Na světlé pouštní hlíně seděli zády k autu zbylí bagdádští policisté a jejich důstojník, jenž krvácel z ramene a už si nehrál s pistolí. Na stráži stáli dva agenti CIA, které by si člověk snadno spletl s Iráčany.
"Víte, co s námi chtěli udělat?" zeptal se Smith Donosa.
"Jo. Odvézt vás do co největší pustiny, zabít vás a pak schovat vaše mrtvoly na místo, kde by je nenašli ani beduíni."
Jon zvedl obočí a vyměnil si pohled s Randi. Nebylo to nic překvapivého.
Donoso řekl: "Potřebuju ty kalašnikovy, pane Bonnete. Oba, děvenko."

Když jim odevzdali zbraně, Randi Jonovi vysvětlila: "Donoso je mužský šovinistický prase. Říká mi děvenko, holčičko, případně zlatíčko, nebo jiným ponižujícím jménem, které se vylíhne v tom jeho tupém mozečku."
Donoso se zasmál od ucha k uchu. "Ona mi zas říká rypáku. Má skvělý nohy, ale malou představivost. Jde se do transportéru."
"Já že mám malou představivost? A kdo ti zachránil prdel v Rijádu? Kam se poděl tvůj vděk?"
Donoso se nesměle pousmál. "No jo. Úplně se mi to vykouřilo z hlavy." Hodil jejich samopaly na hromadu dalších zbraní, které zabavili iráckým policistům. "Vidíte tam svoje bouchačky?"
Jon rychle našel svou berettu, zatímco Randi se musela chvíli přehrabovat, než objevila samopal Uzi. Donoso souhlasně přikývl a vysoukal se do transportéru. Smith s Randi ho následovali.
Když si našli místa k sezení, Jon kývl směrem k iráckým zajatcům. "Co s nima budete dělat?"
"Nic," pravil Donoso. "Jestli jen naznačí, že si sami vyjeli v policejním autě, Saddám je okamžitě nechá pověsit. Nebudou mít čas ani ceknout o tom, co se stalo."
Smithovi svitlo. "Což znamená, že až se vrátí na ústředí, měli by u sebe mít svoje zbraně."
Donoso přikývl. "Uhádl jste."
Zatímco zajatci zlostně šlehali očima, hrubé pneumatiky transportéru se zabořily do vyprahlé země a vůz vyrazil kupředu. Řidič zvyšoval rychlost a hnal velký stroj středem úzké cesty, která vedla do nitra drsné skalnaté krajiny. Měsíc visel nízko nad západním obzorem, zato mihotavé světlo hvězd jim zářilo přímo nad hlavou. Na horizontu daleko před nimi se vlnily vyprahlé kopce. Jejich obrysy měly černou barvu, nebe však bylo ještě černější.
Jon se ale díval dozadu a viděl, jak se Iráčané nakonec rozběhli pískem k hromadě zbraní a ke svému autu. Mohli bezpečně utéct, protože transportér už byl mimo dostřel. Pár vteřin poté jejich oplachtované vozidlo zmizelo a zůstala po něm jen hřibovitá mračna světlého prachu. Policisté uháněli zpátky do Bagdádu s jediným cílem: přežít.
"Kam jedeme?" chtěla vědět Randi.
"Na stanoviště, které za první světové války postavili Britové," odvětil Donoso pohotově. "Dneska už jsou z něj jen trosky. Pár polorozpadlých zdí a v nich pouštní duchové. Za rozbřesku vás tam vyzvedne Harrier a přepraví vás letecky do Turecka."
"Oni mě tady už nechtějí, rypáku?" chtěla vědět Randi.
Donoso zavrtěl otráveně hlavou. "Nesmíš se divit, holčičko. Tenhle šikula tě ohrozil a málem taky celou operaci."
Zvýšil hlas a znovu probodl Jona pohledem. "Doufám, že to aspoň stálo za to."
"Stálo," ujistil ho Jon. "Máte děti?"
"Náhodou jo. A proč jako?"
"Proto je to tak důležité. Při troše štěstí jste jim možná právě zachránil život."
Agent CIA pohlédl na Randi. Když přikývla, řekl: "Tak jo, beru. Ale budeš jim toho v Langley muset spoustu vysvětlit, holubičko."
Randi se otázala: "Víš jistě, že nás Harrier oba pobere?"
Donoso měl všechno promyšlené. "Je odstrojený. Žádné střely, jeden pilot. Nebude to nic pohodlného, ale dá se to přežít."
Hřmotný transportér dál uháněl pouští vyfoukanou větrem. Jasný měsíc propůjčoval skalnaté wádí stříbrnou svatozář. Všichni byli ve střehu a beze slov se nervózně rozhlíželi kolem v předtuše dalších nepříjemností.

Zřícenina stála na severní straně cesty. Smith si ji prohlížel z transportéru. Zbytky kamenných zdí trčely z pouště jako zkažené šedivé zuby. Některé z nich byly prorostlé tvrdými křovisky. Opodál rostl shluk trnitých tamaryšků, což znamenalo, že pod slaným povrchem této odpudivé krajiny musela někde prýštit voda.
Donoso nařídil jednomu z mužů, aby držel hlídku v ruském vozidle BMP. Zbylí členové posádky se usadili podél zdí a zabalili se do lehkých dek, aby nějak přečkali jasnou noc. Suchý vzduch měl zásaditý nádech a všichni byli unavení. Někteří rychle usnuli a jejich tiché chrápání zanikalo v šelestění větru, jenž se prohánělo tamaryšky a v malých vírech zvedal volné částečky vyprahlé země. Randi ani Jon však mezi spáče nepatřili.
Jon si opřel hlavu o kámen a prohlížel si ji. Ležela ve stínu u staré zdi a tvář jí hrála vzrušením jako nějaký hudební nástroj. Takhle si pamatoval Sophii. Vždycky na ní bylo vidět, co právě cítí. Jonovi se to líbilo, sám totiž své city příliš najevo nedával. Randi se hlídala víc než Sophie, protože byla profesionální agentkou. Učili ji, že emoce zatemňují rozum, který je při její práci nezbytný. Dnes večer však bylo všechno jinak a Jon poznal, že se trápí bolestnou ztrátou sestry. Hluboce s ní soucítil.
Zarmoucená Randi zavřela oči. V duchu jasně viděla svou starší sestru - útlá tvář, jemně zašpičatělá brada a dlouhé saténové vlasy stažené do culíku. Když se obraz Sophie usmál, Randi s obtížemi potlačila slzy a objala se. Je mi to strašně líto, Sophie. Promiň, že jsem tam nebyla.
Náhle se však z minulosti vynořila celá pokladnice vzpomínek a Randi jim v naději na útěchu vyšla dychtivě vstříc. Nejlepší byly snídaně. Znovu ucítila konejšivou vůni kavárny Maxwell House a slyšela veselé tlachání rodičů jako vždycky, když za nimi se Sophií seběhly po schodech. Večery se odehrávaly ve znamení pikniků a panoramatických západů slunce nad Tichým oceánem. Byly tak nádherné, až člověka píchalo u srdce. Vzpomínala si, kolik legrace si užili, když hrály nebe, peklo, ráj s panenkami Barbie. Vybavovala si hloupé vtipy jejich otce i laskavé maminčiny ruce. Hlavním rysem dětství obou sester však byla jejich neobyčejná vzájemná podoba. Randi se Sophií na ní neviděly nic zvláštního, lidé na ni však upozorňovali už od jejich raného dětství. Ohromovala je neobvyklá kombinace genetických faktorů, díky nimž byly sice obě blondýny, ale měly hnědé oči, a ne modré. Přesněji řečeno velice tmavě hnědé, až téměř černé. Jejich matka to považovala za úžasnou věc. Aby její dcery viděly, že jejich netradiční barvy mají obdobu i v přírodě, nasela před jejich usedlostí v kalifornské Santa Barbaře terčovky. Krémové kvítky s výraznými černými

středy se každé léto jasně rozzářily.
To vše vzbudilo v Sophii prvotní zájem o vědu. Úchvatný pohled z usedlosti na ostrovy Channel Islands a na nekonečný Pacifik zase v Randi vyvolal touhu dozvědět se, co leží za obzorem. Jejich rodina měla dva domy - v Santa Barbaře a také v zálivu Chesapeake Bay v Marylandu. Otec byl námořní biolog a pravidelně cestoval sem a tam. Matka s dcerami jej občas doprovázely.
Kdo ví, v jakém okamžiku pro ně získaly význam životy jiných lidí? U Randi to začalo neustálým pocitem, že se stává někým novým. Zažívala jej nejen na cestách od pobřeží k pobřeží, ale také na výletech do Cortézova či Středozemního moře a na další vzdálená místa, jež tolik přitahovala jejího otce. Brzy si zvykla na zkoumání nepoznaného i na setkávání s neznámými lidmi. Pak si to oblíbila. Nakonec bez toho nemohla žít.
Jazykové nadání jí zajistilo stipendium na Harvardu, kde také získala titul bakaláře v oborech španělština a státní správa. Poté studovala na Columbijské univerzitě, kde se stala magistrou mezinárodních vztahů. Všude se zapisovala do kurzů dalších jazyků, až jich plynně ovládala sedm. Právě během studia na Columbii ji naverbovala CIA. Byla pro ně ideální kandidátkou - pocházela z lepší rodiny, dostala vzdělání na prestižních univerzitách, a navíc měla toulavé boty. Jako agentka však odváděla jen průměrnou práci a vyhýbala se těžkým úkolům... až do Mikeovy smrti v Somálsku. Nezemřel na ránu kulkou či nožem. Strašlivý bolestivý konec mu připravil neviditelný virus. Při té vzpomínce se jí opět sevřelo hrdlo a pocítila palčivou lítost nad tím, co mohlo být, kdyby...
Právě tehdy ji začaly trápit nespravedlnosti života. Kam se jen podívala, viděla hladovějící, ohrožené, podváděné či utiskované lidi. To ji dopalovalo. Uzavřela se do sebe a práce se stala smyslem jejího života. Když už neměla Mikea, záleželo jí pouze na jediném: udělat ze světa lepší a bezpečnější místo pro život. Sophii však pomoci nedokázala.
Znovu ji zaplavil zármutek. Nadechla se a snažila se uklidnit rozbouřené city. Přinutila se k soustředění. Měla před sebou důležitý úkol. Věděla, že Smithe nikdy nebude mít ráda a nejpíš mu ani nebude moci opravdu věřit. Na tom však už nezáleželo. Potřebovala ho.
S dekou omotanou kolem těla tiše vstala. Rozhlédla se po spících mužích. Se samopalem Uzi v ruce se přikradla k místu, kde ležel Jon. Natáhla se vedle něj. Otočil hlavu a podíval se na ni. "Jak ti je?" zeptal se.
Randi nedbala na laskavý tón jeho hlasu. Zašeptala: "Musíme si něco vyjasnit. Já chápu, že jsi nezabil Mikea úmyslně. Lassa se v prvním stadiu těžko rozeznává od malárie a i tak by ho mohla zabít. Ale možná taky ne, kdybys ji diagnostikoval včas a přivolal pomoc."
"Randi!"
"Pssst. Nevím, jestli ti někdy dokážu odpustit. Byl jsi nafoukaný a sebevědomý až hanba. Myslel sis, že všechno víš."
"Jo, moc jsem si o sobě myslel. Ale hlavně mi chyběly znalosti. Stejně jako většině vojenských doktorů, když narazí na vzácnou tropickou nemoc." Unaveně vzdychl. "Udělal jsem chybu. Osudovou chybu. Ale nebylo to z nedbalosti. Já to prostě nevěděl. To není výmluva, ale vysvětlení. Lassa se i dneska zaměňuje za malárii. Snažil jsem se ti říct, že právě kvůli Mikeově smrti jsem přešel na Institut. Chtěl jsem se stát odborníkem na infekční choroby. Byl to jediný způsob, jak odčinit to, co se stalo - zajistit, aby se to už nestalo žádnému vojenskému doktorovi. Je mi strašně líto, že umřel, i to, jakou jsem v tom sehrál roli." Upřeně se na ni zadíval. "Smrt se bohužel nedá vzít zpátky."
Randi slyšela, s jakou bolestí mluví, a věděla, že určitě zase myslí na Sophii. Kéž by mu mohla odpustit a hodit to všechno za hlavu, ale nešlo to. Dal se sice na pokání a snažil se o nápravu, ale co když se nezměnil? Co když je to pořád ten starý kovboj, který si bezhlavě cválá životem a na nikoho jiného se neohlíží?
V danou chvíli to však nebylo podstatné. "Mám pro tebe návrh."
Položil ruce na deku a zamračil se. "Fajn. Poslouchám."
"Ty chceš zjistit, kdo zabil Sophii, a mě to zajímá taky. Chci vypátrat lidi, kteří stojí za tím virem, a proto potřebuju tvoje vědecké znalosti. Ty zase potřebuješ moje kontakty a další schopnosti. Když to dáme dohromady, může to klapat."
Prohlížel si tvář, jež mu tolik připomínala Sophii. I hlas jako by patřil Sophii, až na tu odměřenost. Pracovat s Randi bylo lákavé... a zároveň nebezpečné. Nemohl se na ni podívat, aniž by si nevybavil Sophii a nepocítil palčivou bolest. Věděl, že dál musí žít svým životem, ale nebyl si jistý, jestli toho bude s Randi po boku schopen. Podobala se sestře jako vejce vejci. Vypadaly jako dvě úplně stejná dvojčata. Sophii miloval, Randi však ne. Práce s ní by mu mohla jen přisypat sůl do ran.
Takže řekl: "Nemůžeš mi nijak pomoct. To není dobrý nápad. Díky, ale nechci."
Randi odsekla: "Tady nejde o tebe, ani o mě. Jde o Sophii a o miliony lidí, co mají umřít."
"Jsi vedle. Tady jde o tebe a o mě," opravil ji. "Jestli nedokážeme spolupracovat, žádný z nás ničeho nedosáhne. Jakákoliv šance přijít tomu na kloub se rozplyne v hádkách a nenávisti." Pak tiše zavrčel: "Pochop to. Je mi úplně fuk, co si o mně myslíš. Jde mi jen o Sophii a o to, abych zastavil její vrahy. Jestli chceš, tak se můžeš zbytek života dusit vztekem. Na to já nemám čas. Mám na práci něco mnohem důležitějšího. Hodlám zarazit tenhle zlořád a nepotřebuju, abys mi v tom pomáhala."
Tím ji uzemnil. Byla zticha a v duchu se divila, že je na ní zlost tolik vidět. Navíc se cítila provinile, což si ovšem nechtěla přiznat.
"Mohla bych ti zatnout tipec. Stačí zajít za Donosem a pošeptat mu do ouška, aby na tebe po přistání v Turecku čekala vojenská policie. Nedívej se na mě tak, Jone. Jen jsem ti vyložila možnosti. Říkáš, že mě nepotřebuješ, a já říkám, že jo. Já zásadně nepodrážím lidi, které uznávám. A kvůli tomu, co jsem viděla v Iráku, patříš mezi ně. Což znamená, že i když my dva nic nevymyslíme, Donosovi neřeknu ani muk." Na okamžik zaváhala. "Sophie tě milovala. To je taky důležité. S Mikeovou smrtí se možná nikdy nesrovnám, ale to neznamená, že bych s tebou nemohla spolupracovat. Máš například tušení, co budeš dělat, až tě dostanu do Spojených států?"
Smith se poškrábal na bradě. Napětí se náhle uvolnilo. "Ty mě můžeš dostat do Spojených států?"
"Jasně. To není problém. Určitě mi nabídnou místo v nějakém vojenském letadle. Vezmu tě s sebou. Ty papíry OSN

jsou perfektní."
Přikývl. "Mohla bys mi ještě před příjezdem domů sehnat počítač s modemem?"
"Snad. Na jak dlouho?"
"Při troše štěstí bude stačit půlhodinka. Potřebuju se mrknout na jednu internetovou stránku, abych zjistil, kde se mám sejít s přáteli. V mojí nepřítomnosti pátrají po jistých věcech. Pochopitelné pokud přežili."
"Pochopitelně."
S úlevou se na něj podívala. Jonův pragmatismus ji překvapil. Zdálo se, že je mnohem složitější člověk, než si myslela. A taky mnohem rozhodnější.
Málem by se mu byla omluvila, když řekl: "Jsi unavená. Vidím to na tobě. Vyspi se trochu. Zítra nás čeká spousta práce."
Čišel z něj chlad, právě to však potřebovala. Souhlasil, že s ní bude spolupracovat, i když to přímo neřekl. Odvrátila se, zavřela oči a tiše se modlila, aby to zvládli.

ČÁST ČTVRTÁ

38

17.32, středa 22. října
Washington, D.C.

Poslední počty hovořily o téměř milionu mrtvých po celém světě. Tragické bylo, že další stovky milionů lidí trpěly příznaky silného nachlazení, které mohlo znamenat první útok smrtícího viru, pro nějž zatím nikdo neměl vědecký název. Hysterie se šířila oběma polokoulemi rychlostí čtyř jezdců z Apokalypsy. Nemocnice ve Spojených státech amerických byly plné nemocných vyděšených lidí. Všeobecná ztráta jistoty srazila během několika dní ceny akcií na burze o neuvěřitelných padesát procent.
Na mramorové římse krbu v prezidentově osobní kanceláři v jednacím sále Bílého domu stála řada barevných figurek s čelenkami a bederními zástěrkami z kůže. Jak si je prezident Castilla prohlížel, téměř slyšel rytmické podupávání Indiánů a jejich šamanské zpěvy vyzývající k záchraně světa.
Odešel z rozbouřeného západního křídla a hledal útočiště ve své domácí kanceláři. Chtěl dopilovat důležitý projev, který měl podle plánu pronést příští týden v Chicagu na večeři stranických lídrů ze Středozápadu. Nemohl však psát. Všechna slova mu připadala banální.
Bude příští týden vůbec někdo z nich naživu?
A sám si odpověděl: Ne, jestli nákazu bující po celém světě nezastaví nějaký zázrak. K tomu však popěvky Indiánů nestačily - ani těch skutečných, ani imaginárních.
Odsunul hlavičkový papír popsaný naprosto nemístnými slovy. Chtěl vstát a odejít z místnosti, když se od zavřených dveří ozvalo hlasité zaklepání.
Samuel Adams Castilla se na ně překvapeně zadíval. Na vteřinu zadržel dech. "Dále."
Do místnosti vstoupil hlavní lékař Jesse Oxnard. Nedalo se říct, že by tam přímo vběhl, ale rozhodně šel velice rychle. Ministryně zdravotnictví Nancy Petrelliová musela klusat, aby mu stačila. Za ní vešel do místnosti personální šéf Bílého domu Charles Ouray. Procesí uzavíral ministr zahraničí Norman Knight, jenž držel v ruce své brýle na čtení s kovovými obroučkami, jako by si je právě sundal z nosu. Vypadal zasmušile a nervózně.
Oxnardova povislá brada se však chvěla vzrušením. "Jsou mimo nebezpečí, pane!" Když mluvil, jeho hustý knír se zvedal a zase klesal. "Dobrovolníci z řad obětí... Blanchardovo sérum je vyléčilo. Úplně všechny!"
Nancy Petrelliová v zelenomodrém úpletovém kostýmu zářila nadšením: "Zotavují se rychle, pane. Všichni." Kývla svou stříbřitou hlavou. "Je to zázrak."
"Díky Bohu." Prezident se znovu zabořil do křesla, jako by se mu náhle udělalo mdlo. "Víte to naprosto jistě, Jesse? I vy, Nancy?"
"Ano, pane," ujistila jej Nancy Petrelliová.
"Naprosto," vyhrkl nadšený hlavní lékař.
"Jaká je situace v Blanchardu?"
"Victor Tremont čeká na pokyn, aby mohl začít s distribucí séra."
Charles Ouray přispěchal s vysvětlením: "Čeká, až ho schválí Úřad pro potraviny a léky." Hlas personálního šéfa Bílého domu měl zlověstný tón. Založil ruce na svém kulatém břiše. "Ředitel Cormano tvrdí, že to bude trvat nejméně tři měsíce."
"Tři měsíce? Panenko skákavá!" Prezident se natáhl po telefonu. "Zoro, spojte mě s Henrym Cormanem z Úřadu pro potraviny a léky. Okamžitě!" Vrátil telefon do vidlice a zlostně se na něj podíval. "Copak se necháme zahubit vlastní hloupostí?"
Ministr zahraničí si odkašlal. "Úkolem Úřadu je chránit nás před chybami ze zbrklosti a strachu, pane prezidente. Proto ten orgán máme."

Prezident podrážděně ohrnul rty. "Člověk musí rozpoznat, kdy je strach tak velký a opravdový, že přehnaná opatrnost škodí, Norme. Kdy je taková opatrnost nebezpečnější než případná chyba." Telefon zabzučel a prezident Castilla po něm chňapl. "Cormano..." spustil a posadil se. Ředitel Úřadu pro potraviny a léky mu začal vysvětlovat svůj postoj. Ve vzduchu viselo nepřátelské ticho. Prezident nervózně podupával a nakonec vyštěkl: "Fajn, pane Cormano, to stačí. Co horšího by se ještě mohlo stát? Co? Už teď je to přece hrůza." Další minutu pak nasupeně poslouchal. "Henry, dobře mě poslouchejte. To sérum teď schválí celý svět. Vyléčilo totiž oběti viru, o kterém vy vědci ani nevíte, kde se vzal. Chcete snad, aby Američané byli díky vaší ‚ochraně' jediní, kdo budou dál umírat? Jo, já vím, že to není fér, ale lidi to budou říkat a budou mít pravdu. Schvalte to sérum, Henry. Pak si klidně napište dlouhou zprávu o tom, proč jste to nechtěl dovolit a jaká jsem zrůda." Odmlčel se a poslouchal, pak mu však došla trpělivost a zařval: "Ne! Uděláte to hned!"
Castilla praštil telefonem a šlehal očima po všech přítomných v jednací síni, až se jeho pohled nakonec ustálil na hlavním lékaři.
"Kdy můžou začít s distribucí?"
Jesse Oxnard vyhrkl: "Zítra ráno."
"Budou potřebovat pokrýt své náklady," poznamenala Nancy Petrelliová. "Chtějí rozumný výnos z investice. Je to v pořádku a dohodli jsme se tak."
"Peníze jim pošleme zítra," rozhodl prezident, "hned co jejich laboratoř opustí první várka."
"Co když na to nějaký stát nebude mít?" zeptala se Nancy Petrelliová.
"Rozvinuté státy budou muset zaplatit za ty chudší," řekl jim prezident. "Je to zařízené."
Ministr zahraničí Knight byl v šoku. "Výrobce léčiv chce peníze dopředu?"
Personální šéf se zamračil. "Myslel jsem, že to dělají pro dobro lidstva."
Hlavní lékař zavrtěl hlavou a pokáral je: "Vakcínu ani sérum vám nikdo nedá zadarmo, Charlie. Myslíte, že očkování proti chřipce, které každou zimu zajišťujeme občanům, nic nestojí?"
Nancy Petrelliová vysvětlila: "Léčiva Blanchard vložila obrovské prostředky do vývoje biotechnologie a zařízení na výrobu antisér ve velkém. Chtěli zjistit, jestli je to proveditelné - abychom taková zařízení měli pro budoucnost. Očekávali, že to bude mít dlouhodobou návratnost. Ale my to potřebujeme všechno a rychle. Vydali se z peněz a nejsou na tom nijak slavně."
"O tom nic nevím, pane prezidente," řekl znepokojený Norman Knight. "K ‚zázrakům' mám dost rezervovaný postoj."
"Zvlášť když nejsou levné," utrousil Ouray se špetkou jedovatosti v hlase.
Prezident udeřil pěstí do stolu, vyskočil a přešel doprostřed místnosti. "Sakra, Charlie, co je s tebou? Copak v posledních dnech neposloucháš ušima?" Vrátil se za stůl, naklonil se nad desku a zadíval se na ně. "Skoro jeden milion mrtvých! Další miliony můžou umřít každým dnem. A vy se chcete hádat o dolary? O rozumném zisku pro akcionáře? V naší zemi? Ekonomický pohled přece hlásáme jako jediný správný a spravedlivý, sakra práce! Můžeme tomu strašnému viru učinit přítrž. Hned teď. A bude to rychlé a levné v porovnání s tím, co utrácíme každý rok na boj proti chřipce, rakovině, malárii a AIDS." Otočil se na podpatku a zadíval se z okna jednací síně, jako by se snažil přehlédnout celou planetu. "Lidi, vždyť by to vážně mohl být zázrak!"
Beze slova čekali. Spravedlivé rozhořčení jejich jindy zamlklého šéfa je překvapilo.
Když se k nim však znovu otočil, už byl klidný. Tichým, avšak působivým hlasem řekl: "Jestli chcete, říkejte si tomu třeba vůle Boží. Cynici a neznabozi jako vy vždycky pochybují o neznámu, o duchovnu. Jenže mezi nebem a zemí toho existuje víc, než se vám vůbec sní, pánové a dámo. Zní vám to moc intelektuálně? Tak jinak: ‚Darovanému koni se na zuby nedívej'."
"Jako dárek mi to zrovna nepřipadá," řekl Ouray.
"Proboha, Charlie. Už toho nech. Je to zázrak. Měli bychom se z něj radovat a oslavovat ho. Ano, na počest přijetí první zásilky séra uspořádáme velkou slavnost v sídle Léčiv Blanchard v Adiron-dacku. Je tam nádherně. Poletím tam taky." Když si uvědomil důsledky celé situace, usmál se. Nakonec se přece jen objevila nějaká dobrá zpráva a on přesně věděl, jak ji využít. Při té lákavé představě opět zvýšil hlas. "Víte co? Prostřednictvím uzavřeného televizního okruhu tam pozveme všechny vládce světa. Udělím Tremontovi Medaili svobody. Zarazíme epidemii a odměníme všechny, kteří nám pomohli." Vychytrale se usmál. "Je to pochopitelně dobré i z politického hlediska. Musíme přece myslet na příští volby."

17.37
Lima, hlavní město Peru

Náměstek ministra se usmál uprostřed pozlacených ozdob a mramoru své kanceláře.
Důležitý Angličan řekl: "Každý, kdo jede do Amazonie, potřebuje povolení vašeho ministerstva, je to tak?"
"Svatá pravda," přitakal náměstek ministra.
"Platí to i pro vědecké expedice?"
"Pro ně zvlášť."
"Jsou ty záznamy přístupné veřejnosti?"
"Ovšem. Máme přece demokracii."
"A ne ledajakou," souhlasil Angličan. "Takže si potřebuju prohlédnout všechna povolení udělená před dvanácti a třinácti lety. Pokud to není příliš velký problém."

"Ale kdeže," řekl náměstek ochotně a znovu se usmál. "Bohužel, záznamy z těch let byly za jedné z minulých vlád zničeny."
"Zničeny? Jak?"
"To přesně nevím." Náměstek ministra omluvně rozpřáhl ruce. "Je to už dávno. Pár bezvýznamných frakcí tenkrát usilovalo o převrat a vyvolalo nepokoje. Například hnutí Světlá stezka. Jistě chápete."
"Ne tak docela." Důležitý Angličan se taktéž usmál.
"Jak prosím?"
"Na žádný útok na ministerstvo vnitra si nevzpomínám."
"Tak ty záznamy možná zmizely, když si je někdo kopíroval."
"O tom byste měli mít záznam."
Náměstek ministra se nenechal vyvést z míry. "Jak jsem řekl, bylo to za jiné vlády."
"Promluvím si s ministrem osobně, jestli můžu."
"Jistě, ale bohužel není ve městě."
"Opravdu? To je divné, protože jsem ho včera večer viděl na koncertě."
"To bude omyl. Je na dovolené. Myslím, že v Japonsku."
"Tak to jsem asi viděl někoho jiného."
"Ministr vypadá jako každý druhý."
"To bude ono." Angličan se usmál, vstal a lehce se uklonil náměstku ministra, jenž také zdvořile kývl. Pak odešel.
Angličan se jmenoval Carter Letissier. Na širokém bulváru úpravného starého města s vyhlášenou koloniální architekturou mávl na taxi a sdělil řidiči adresu svého domu v Miraflores. V taxíku mu úsměv zamrzl na rtech. Opřel se a zaklel.
Ten parchant byl koupený. A navíc nedávno. Kdyby záznamy skutečně chyběly, ministr by klidně dovolil Letissierovi mrhat drahocenným časem, aby se o tom přesvědčil sám. Jenže záznamy určitě ještě zničeny nebyly. Letissier však také věděl, že by zmizely dřív, než by si domluvil schůzku s ministrem. Podíval se na hodinky. Na ministerstvu právě zavírali. Při obvyklé lenosti peruánských ministerských náměstků se dalo s úspěchem předpokládat, že záznamy nezmizí dřív než zítra ráno.

O tři hodiny později se velkolepé kanceláře ministerstva vnitra utápěly ve tmě. Carter Letissier se vloupal dovnitř ozbrojen poloautomatickou pistolí Browning ráže 10 milimetrů. Byl celý v černém, na nohou měl černé kanady a na hlavě kuklu s respirátorem z výstroje protiteroristického komanda britské Zvláštní letecké služby SAS. Kdysi sloužil jako kapitán 22. pluku SAS a na toto důležité období svého života byl také patřičně hrdý.
Zamířil přímo ke kartotéce, o níž věděl, že obsahuje dokumenty z Amazonie. Našel část, kam se ukládala povolení, a vytáhl pořadače s příslušnými dvěma lety. Narovnal se a rozsvítil baterku, kterou si s sebou přinesl. Pak otevřel pořadače a miniaturním fotoaparátem si ofotil stránky uvnitř. Když skončil, vrátil všechno na místo, zhasl svítilnu a znovu vyklouzl do noci.
Letissier byl v Peru známý jako dovozce fotoaparátů a příslušenství. Nafocený film vyvolal ve své soukromé temné komoře v domě v Miraflores. Když negativy oschly, udělal z nich velké snímky.
S úsměvem na rtech vytočil dlouhou řadu čísel a čekal. "Tady Letissier. Mám jména lidí, kteří v inkriminovaných letech vedli vědecké týmy do oblastí, které tě zajímaly. Máš po ruce tužku a papír, Petere?"

39

10.01, čtvrtek 23. října
Syracuse, New York

Staré průmyslové město Syracuse se choulí v srdci státu New York pod kopci, jež právě hrály podzimními barvami. Tato oblast se vyznačuje zvlněnou zemědělskou půdou, bohatými řekami a nezávislými lidmi, kteří rádi opouštějí bezpečí metropole na břehu jezera a vyrážejí do nespoutané přírody. Jonathan Smith to všechno věděl, protože tam dřív bydleli jeho prarodiče a on za nimi každý rok jezdil. Před deseti lety odešli do důchodu a přesídlili na Floridu. Tam rybařili, surfovali a oddávali se hazardu v kasinech. Pak ovšem jeho babička zemřela na infarkt a dědeček ji za tři měsíce následoval. Nechtělo se mu žít samotnému.
Jon zíral z okna vypůjčeného oldsmobilu, který řídila Randi. Právě se rychle zařadila do vedlejšího pruhu a připravovala se sjet z mezistátní dálnice 81 na Trasu 5, směr východ. Doufali, že někde po cestě najdou Martyho. Jon viděl známé orientační body v centru města - historickou cihlovou zbrojovku, budovu plavební komory a také moderní sportovní halu Carrier Dome patřící univerzitě v Syracuse. Byl rád, že staré domy stále stojí jako důkaz toho, že v nejistotě světa přece jen existuje cosi pevného.
Byl unavený a nervózní. Cesta z irácké pouště do Syracuse ve státě New York byla velice dlouhá. Jak slíbil Gabriel Donoso, letadlo Harrier je přepravilo na leteckou základnu v tureckém Incirliku. Tam Randi šikovně zařídila, aby mohli pokračovat v cestě nákladním letadlem C-17. Když nabrali výšku, mazala druhému pilotovi med kolem úst tak dlouho, až úplně zapomněl na svůj notebook. Jon se napojil na internet a hledal OÁZU, stránku Aspergrova syndromu. Martyho zprávu nakonec našel v rubrice s radami pro rodiče nemocných, jež byla součástí této obsáhlé webové adresy.

Kašlající Vlku,
poslyš hádanku: Kdo je napaden a rozdělen, zůstane doma s Hartovou mylnou komedií pět cest na východ, je zelený jako jezero nebo v okolí, a čí dopis je ukraden?
Edgar A.

"Tohle má být ten vzkaz?" Randi mu četla přes rameno a tvářila se skepticky. "Není tam tvoje jméno a ani slovo o ‚Zellerbachovi'."
"Ten kašlající jsem já," vysvětlil jí. "Uvažuj - kapky proti kašli od bratří Smithů. Můj strejda, co léčil Martyho, na ně nedal dopustit. Věčně jsme si z toho s Martym dělali legraci. Byly to černé kapky s odpornou chutí."
Randi vyvalila oči. "To snad ne. Vážně se to tak dá vyložit."
Usmál se. "Proto jsme se dohodli, že si budeme posílat vzkazy tímhle způsobem. Bylo nám jasné, že budou očekávat naši komunikaci e-mailem. Ale stránka Aspergrova syndromu nám umožnila posílat si zprávy tajně pomocí osobních šifer. Jelikož jsme s Martym vyrůstali, není problém je vymyslet. Můžeme čerpat z naší společné minulosti."
"Takže on sestavil tenhle vzkaz z narážek, kterým porozumíte jen vy tři, a nikdo jiný." Přikrčila se vedle něj. "Fajn. Dostals mě. Překládej."
"První dvě věci jsou jasné: Marty a Peter byli ‚napadeni', a museli se ‚rozdělit'. Ale Marty ‚zůstal doma'. To znamená, že je někde v karavanu a možná pořád neví, kde je Peter."
"Jasné jak facka," ucedila sakrasticky. "Takže kde je pan Zellerbach s tím karavanem?"
"Pochopitelně v Syracuse ve státě New York."
Zamračila se. "Tohle mi vysvětli."
",Hartova mylná komedie."
"A z toho poznáš, že je v Syracuse?"
"Neomylně. Rogers s Hartem napsali svůj broadwayský muzikál Kluci ze Syracuse podle Shakespearovy Komedie plné omylů. Takže Marty je někde v Syracuse nebo poblíž."
"A co ‚pět cest na východ'?"
"Jo, to od něj bylo zvlášť chytré. Vsadím se, že ho najdeme na nějaké silnici ‚pět´ nebo na ‚východ´ od Syracuse."
Randi měla stále pochyby. "Uvěřím tomu, až to uvidím."
Přistáli na vojenské letecké základně v Andrews poblíž Washingtonu a odjeli na Dullesovo letiště, kde posnídali a koupili si nové šaty - jednoduché tmavé kalhoty, roláky a bundy. Vyhodili všechno, co nosili v Bagdádu, a nasedli do dopravního letadla směr Syracuse. Celé dopoledne si dávali pozor a nepřestali se rozhlížet po okolí, jestli neuvidí nějakého zvědavce. Jon se celou cestu snažil zmírnit napětí, které mezi nimi panovalo. Pomalu se začal smiřovat s tím, že si při pohledu na Randi každou chvíli vybavil Sophii. Nedalo se však nic dělat: Tváří, hlasem i postavou si byly tak podobné, že ho nepřestávala sžírat bolest. Překvapilo ho, jak jim šla spolupráce od ruky, a byl jí vděčný, že mu pomohla dostat se z Iráku zpátky do Spojených států.
Před půl hodinou přistáli na Hancockově mezinárodním letišti severovýchodně od Syracuse, kde si Randi vypůjčila vůz Oldsmobile Cutlass. Nyní projížděli předměstím po Trase 5 - žádná dálnice s takovým číslem neexistovala - a rozhlíželi se na obě strany silnice.
",Je zelený jako jezero,'" přečetl Jon. "Něco na téhle silnici má souvislost se zelenou barvou a figuruje v tom jezero. Asi nějaký orientační bod. Možná motel."
"I kdyby sis ten blábol vyložil správně," utrousila Randi, "kolem něčeho takového bysme mohli projet klidně stokrát a stejně by nám to mohlo uniknout."
Zavrtěl hlavou. "Poznal bych to. Když už jsme se dostali takhle daleko, Marty by nám nedal nic přehnaně složitého k rozluštění. Jeď dál."
Pomalu projížděli předměstím jménem Fayetteville a stále hledali poslední odkazy zprávy. Pomalu ztráceli naději. Míjeli country kluby, nákupní střediska, autosalony, autobazary a další obchody na předměstí, které bylo kdysi samostatným venkovským městem. Ničeho zvláštního si však nevšimli.
Vtom Jon zkoprněl. Pak vymrštil ruku a ukázal: "Támhle!" Po jejich levici byl vchod do velkého parku a u něj stál sloup s cedulí: STÁTNÍ PARK ZELENÁ JEZERA. "Tady máme ‚jezero' i celenou'." Hlas se mu chvěl vzrušením. "Ve vzkazu se píše ‚nebo v okolí', takže musí být zalezlý někde poblíž."
Randi sledovala dění na silnici a zkušeně přejížděla z pruhu do pruhu, aby si mohli udržet pomalé tempo, aniž by narušili plynulost provozu. "Zdá se, že doteďka jsi měl pravdu. Třeba bych ti taky mohla pomoct. Takže teď tady máme nějaký ukradený dopis a vzkaz je podepsaný ‚Edgar A.'." Zabubnovala prsty na volantu. "Což mi připomíná ‚Odcizený dopis' od Edgara Allana Poea. Pomůže ti to nějak?"
Jon upíral zrak do dáli a přemýšlel, co by dělal na Martyho místě. Marty byl počítačový mág, ale také se vyžíval v tajemných náznacích. "To je ono! Kde nejlíp schováš dopis? No přece v přihrádce s dalšími dopisy, kde si ho nikdo nevšimne. Pod svícnem bývá největší tma."
"Takže tvůj kamarád nám chce říct, že se schovává někde, kde ho vidíme. Co to sakra znamená?"
"Mluví o tom karavanu, ne o sobě. Otoč auto a jeď zpátky stejnou cestou."
Jeho panovačnost Randi naštvala. Zahnula do postranní ulice, otočila auto a vjela zpátky na silnici směrem do Syracuse. "Tys snad předtím něco zahlídl?"
Smithovy modré oči se rozzářily. "Pamatuješ si ty prodejny aut ve Fayetteville, které lemovaly obě strany silnice? Myslím, že před jednou z nich stály obytné vozy."
Randi se rozesmála. "To je tak pitomé, že by tam fakt mohl být."
S očima na stopkách opět projížděli Fayetteville. Město se jim tentokrát zdálo delší a nepřehlednější. Jonova

netrpělivost rostla.
Pak to uviděl. "Tady. Napravo." Bylo slyšet, že je z toho vedle.
"Vidím," špitla Randi.
Před nimi se rozprostíral obrovský dvůr zaplněný nejrůznějšími obytnými vozy, novými i ojetými. Všechny byly rozpálené žhavým sluncem. U parkoviště nestál žádný autosalon, jen dřevěná prodejní kancelář. Před jejím vchodem seděl na zahradním křesílku obrýlený muž v polyesterovém obleku a četl si noviny.
"Nevypadá zrovna moc ostražitě. To by mohla být naše šance."
Randi projela kolem, zahnula za roh a zaparkovala ve stínu velkého javoru, jenž zářil ohnivými barvami.
"Pro jistotu bysme to měli omrknout pěšky," usoudil Jon.
Zpátky tedy zamířili po svých a rozhlíželi se, jestli je někdo nesleduje. Rušnou silnicí stále projížděla osobní i nákladní auta. V zaparkovaných vozech nikdo neseděl. Nikdo se neopíral o domy na protější straně ulice, nepozoroval je a netvářil se, že na někoho čeká. Za chůze měli dobrý výhled na muže, jenž seděl před prodejnou asi patnáct metrů od nich. Byl zcela zabraný do čtení a právě otočil stránku svých novin.
Zdálo se, že všechno je v pořádku.
Jon s Randi si vyměnili pohled a tiše překročili volně visící řetěz, jenž ohraničoval pozemek. Vklouzli mezi obytné vozy a prohledávali přeplněný prostor. Rychle procházeli kolem řad kempinkových vozů, přívěsů a karavanů. Smith si už začínal myslet, že se zmýlil a že tohle místo si Marty za úkryt nevybral. Došli až k poslední řadě vozidel, za nimiž se tyčila řada platanů, javorů a dubů. Korunami stromů povíval větřík, jenž rozfoukával hromádky listí, které už opadalo.
"Ježíšikriste," vydechl Jon překvapeně. "Tady je."
Peterův karavan stál na samém konci v dlouhé řadě zaprášených ojetých vozidel, které vypadaly, že už jsou na prodej hodně dlouho. Jeho kovové boky byly hustě poseté dírkami, jež musely být důsledkem střelby. Několik oken bylo vyražených.
"No nazdar." Randi se zhluboka nadechla. "Co se s tím autem stalo?"
Jon znepokojeně zavrtěl hlavou. "Fakt nevypadá dobře!"
Nikoho nebylo vidět. Rozdělili se a se zbraněmi v rukou obhlíželi terén. Ničeho podezřelého si nevšimli, dokonce ani mezi stromy, a tak se přiblížili k otlučenému vozu.
"Vevnitř je ticho," zašeptala Randi.
"Marty možná spí."
Vzal za kliku a dveře se lehce otevřely. Jako by je někdo zavřel tak spěšně, že se nestačily zaklapnout.
Vběhli dovnitř s napřaženými zbraněmi. Dveře se kývaly na pantech ve strašidelném tichu. Nikdo se neobjevil. Po další minutě se Smith vplížil do obývacího pokoje a pronikavým pohledem jej prozkoumával.
Pak tiše zavolal: "Marty? Petere?"
Nikdo se neozval.
Jon vykročil stísněným interiérem. Randi postupovala zády k němu směrem ke kabině řidiče. Na kuchyňském stole stála krabice Martyho oblíbených ovesných vloček Cheerios a vedle ní miska s lžící ponořenou do chladnoucího mléka. Na jedné palandě určitě někdo spal. Byly na ní zmuchlané deky a prostěradla. Počítač byl zapnutý, na monitoru však svítila pouze pracovní plocha. Koupelna byla prázdná.
Randi se vrátila. "Vpředu nikdo není."
"Nikde nikdo není." řekl Jon. "Ale Marty tady ještě nedávno byl." Zatřásl hlavou. "Tohle se mi nelíbí. On strašně nerad chodí ven. Nechce riskovat, že by mohl potkat cizí lidi. Kam mohl jít? A proč?"
"A co ten tvůj druhý kámoš? Ten chlápek od MI6?"
"Peter Howell. Ani po něm tady není památky."
Poslouchali ticho a hleděli do prázdna. Nikde ani živáčka. Jon byl v koncích a dělal si starosti o Martyho i Petera.
Randi si prohlížela vnitřek vozu. Zkoumala díry po kulkách, jež zasáhly větší část stěn a zničily některé nástěnné mapy.
"Vypadá to na pořádnou bitku."
Jon přikývl. "Tipoval bych, že Peter nechal pod kovový plášť karavanu zabudovat pancéřové pláty. Podívej, kam dopadly střely. Kulky proletěly dovnitř jenom okny."
"A ta přestřelka se nejspíš neodebrala tady. Venku by byly stopy."
"Přesně tak. Marty, nebo Peter - případně oba dva - ujeli v karavanu a tady se skrývali."
"Měli bychom to tady důkladně prohledat."
Jon se posadil k počítači a chtěl se podívat, na čem Marty pracoval. Marty však použil jakési heslo, přes které se nemohl dostat. Půl hodiny se snažil proniknout do počítače. Zadal název Martyho ulice ve Washingtonu, datum jeho narození, jména rodičů, název ulice, kde bydlel v dětství, i základní školu. Všechno to byly tradiční zdroje hesel a Marty je také nejpíš někdy v minulosti použil. Teď však ne.
Smith zoufale zavrtěl hlavou. Vtom však Randi vykřikla a on se prudce otočil.
"Podívej! Teď víme, kdo má to sérum!"
Seděla na malé pohovce a provokovala jej dlouhýma nohama a rozcuchanými blondatými vlasy. Když se předklonila, světlé lokny jí spadly k očím a její růžové rty se zamyšleně našpulily. I z druhé strany místnosti viděl její dlouhé černé řasy. Nohavice kalhot se trochu vyhrnuly a nad teniskami se ukázaly útlé kotníky. Pod přiléhavým bílým rolákem se rýsovala pevná kulatá ňadra. Byla krásná. Se zaujatým výrazem na tváři byla tak podobná Sophii, že Jon opět na okamžik zalitoval, že svolil ke spolupráci s ní.
Podobné myšlenky však musely stranou. Věděl, že se rozhodl správně a že se s tím musí nějak vypořádat. "Cos zjistila?"
Randi se přestala probírat kupkami na konferenčním stolku a zvedla noviny The New York Times, aby viděl palcový

titulek na první straně: LÉČIVA BLANCHARD MAJÍ LÉK.
Jon přešel místnost třemi dlouhými kroky. "Jméno té firmy si vybavuju. Co se píše v tom článku?"
Randi začala nahlas číst:

Proti neznámému viru, jenž se šíří světem, existuje nové sérum. Včera večer to na tiskové konferenci oznámil prezident Castilla. Podle předběžných testů sérum vyléčilo deset nemocných.
Sérum mělo původně sloužit k léčbě opičího viru, který byl nalezen v jedné z odlehlých oblastí Peru. Vzniklo jako výsledek desetiletého programu výzkumu a vývoje Léčiv Blanchard v oblasti málo známých virů, jenž zahájil generální ředitel a předseda představenstva společnosti Victor Tremont.
"]sme vděční za předvídavost, kterou doktor Tremont a Léčiva Blanchard projevili při výzkumu neznámých virů," řekl prezident včera večer. "Věříme, že s pomocí jejich séra zachráníme mnoho životů a zastavíme tuto strašlivou epidemii."
Sérum si už objednalo dvanáct zemí a dá se očekávat, že o něj brzy oficiálně požádají i další.
Prezident Castilla oznámil, že se dnes v 17 hodin zúčastní slavnosti na počest doktora Tremonta a Léčiv Blanchard v ústředí společnosti v Long Lake. Ceremoniál bude přenášen do celého světa.

Jon a Randi se po sobě užasle podívali.
"V článku se píše, že ten projekt trvá už deset let," řekl.
"Myslíš na Pouštní bouři?"
"To si piš," zavrčel zlostně. "Rok devatenáct set devadesát jedna. Třeba s nakažením těch dvanácti případů nemají nic společného. Je to opičí virus a my nemůžeme vědět jistě, že je totožný s tím, na němž jsme pracovali, i když sérum ho zřejmě léčí. Musím tomu přijít na kloub. Takže oni tečí vyrukovali se sérem? To je ale náhodička."
"Až moc velká," přitakala Randi. "Zvláště když víme, že vloni se tři lidi vyléčili v Iráku a další tři přímo tady před týdnem. Ale pokud víme, je to jiný virus."
"Je to zatraceně podezřelé."
"Ty nevěříš, že jde o jiný virus," řekla.
"Z vědeckého hlediska je to strašně nepravděpodobné. Napadá mě jediná možnost - že to nějaký šílenec z firmy ukradl a chtěl si zahrát na Pánaboha. Nebo na Satana, jestli chceš."
"Ale jak vypukla epidemie? Je strašně divné, že Blanchard má najednou sérum, které účinkuje jak na opice, tak zřejmě i na lidi. Jak mohl někdo vědět, že epidemie vypukne právě teď, nebo že k ní vůbec dojde?"
Jon se ušklíbl. "To by mě taky zajímalo."
Tiše na sebe zírali.
Randi zvedla samopal Uzi a Jon vytáhl z opasku velkou berettu. Ve stísněném karavanu poslouchali s nastraženýma ušima. Žádné větvičky se venku nelámaly, bylo však slyšet jemné šelestění, jako když se někdo pohybuje spadaným listím.
Mohl to být jen vítr nebo nějaké zvíře, ale Randi tomu nevěřila. Sevřely se jí útroby. "Jeden," odhadla. "Víc jich není."
Jon souhlasil, ale namítl: "Třeba je to průzkumník a další nás pozorují. Možná z tamtěch stromů."
"Nebo má ten jeden odvést naši pozornost a další jsou před karavanem."
Zvuk utichl. Neslyšeli nic než vzdálený ruch silnice.
"Vezmi si na starost zadní část," řekl. "Já si beru předek."
Přitiskl se ke stěně vedle předního okna, opatrně se přiblížil k jeho okraji, vyhlédl ven směrem ke dveřím a prohlížel si řadu ojetých karavanů. Neviděl však žádný pohyb.
"Vzadu je klid," zašeptala Randi s pohledem upřeným mezi stromy, jež tvořily zadní hranici parkoviště.
"Je tady moc nepřehledných míst," usoudil. "Musíme ven."
Randi přikývla. "Ty nalevo, já napravo. Půjdu první."
"Já půjdu první." Zvedl berettu a chtěl prudce otevřít dveře. Vtom se za nimi ozvalo hlasité cvaknutí a škrábání dřeva o dřevo.
Otočili se současně jako dvojice akvabel na olympiádě. Se zbraněmi v pohotovosti překvapeně sledovali, jak se z linoleové podlahy zvedají čtyři čtverce velkého geometrického vzoru a na jejich místě se objevuje samopal Heckler & Koch MP5.
Jon tu zbraň okamžitě poznal. "Petere!" vyhrkl a uvolnil prst na spoušti. "To je v pořádku, Randi."
Zamračila se a podezřívavě se dívala, jak se z otvoru vynořuje vrásčitá ošlehaná tvář Petera Howella. Měl na sobě nepromokavý kabát a pod ním černý výsadkářský úbor.
Okamžitě namířil samopal na Randi. "Kdo je to?"
Jon odvětil: "Randi Russellová. Sophiina sestra. Je u CIA. Je to dlouhá historie."
"Povíš mi to někdy jindy," řekl Peter. "Dostali Martyho."

40

10.32
jezero Magua, New York

Marty zběsile vrtěl hlavou a rozhlížel se po vlhkem zapáchající místnosti bez oken a s jedinou pryčnou. Musel se hodně soustředit, aby ji vůbec viděl. Seděl přivázaný k židli tenkým nylonovým provazem, jeho mysl se však vznášela na

světélkujícím oblaku vysoko nahoře - oslnivá, bezstarostná a vševědoucí. Rád se takhle vznášel. Jeho neforemné tělo bylo náhle lehké jak pírko a on měl pocit naprosté nespoutanosti. Část jeho já věděla, že už neměl dlouho mideral, zbytku to však bylo jedno.
Byl pořádně nakvašený. "Musíte si uvědomit, že se chováte na svůj věk naprosto směšně. Chcete si hrát na policajty a na zloděje? To mě podržte! Ujišťuju vás, že mám na práci daleko důležitější věci, než tady sedět a odpovídat na vaše pitomé otázky. Žádám vás, abyste mě okamžitě zavezli zpátky do lékárny!"
Marty mluvil odhodlaně a dokonce drze. Vzpurně se zmítal na židli v suterénní místnosti velkolepého sídla Victora Tremonta. Tihle lidi mu hrůzu nenaženou! Co si o sobě vůbec myslí? Jen počkejte, vy zbabělí gauneři, brzy zjistíte, že pustit se do křížku s Martym je hloupé a nebezpečné!
"To není žádná hra, pane Zellerbachu," ucedil chladné Nadal al-Hassan. "My zjistíme, kde je Smith, a dozvíme se to teď hned."
"Nikdo se nedozví, kde je Jon Smith! My se zkrotit nedáme. Lítáme v úplně jiném čase a v jiném vesmíru. Váš ubohý svět nemá dost gravitace na to, aby nás zadržel. Jsme nekoneční! Nekoneční!" Marty zamrkal na poďobaného Araba. "Božínku, váš obličej. To je hrůza. Neštovice, co? Máte štěstí, že jste to vůbec přežil. Víte, kolik lidí na tu příšernou nákazu za stovky let zemřelo? Jak dlouho světu trvalo, než tu nemoc vyhubil, a co všechno to stálo? Ještě dneska jsou v mrazicích boxech dvě nebo tři zkumavky. Proč..."
Marty dál fantazíroval, jako by si pohodlně seděl v křesílku a vykládal skupince studentů o historii virových onemocnění. "Právě teď se nám rozmáhá jeden nový virus. Podle Jona je smrtelně nebezpečný. Myslí si, že ho někdo má a zabíjí jím lidi. Dokážete si to představit?"
"Co ještě Jon povídal o tom viru?" zeptal se Victor Tremont a přátelsky se usmál.
"Spoustu věcí. Víte, on je vědec."
"Neví náhodou, kdo ten virus má a co s ním má v plánu?"
"No, ujišťuju vás, že..." Marty se zarazil a přimhouřil oči. "Vy se mě snažíte nachytat! Mě! Vy hlupáci, Paladina přelstít nemůžete! Už ani neceknu." Pevně sevřel rty.
Podrážděný al-Hassan utrousil jakousi arabskou nadávku a napřáhl pěst.
Victor Tremont zvedl ruku. "Ne. Ještě ne. Ten lék, co dostal v lékárně, kde ho našel Maddux, je mideral, jeden z nové rodiny stimulantů centrálního nervového systému. Jeho doktor vám přece říkal, že trpí jistým druhem autismu. Připadá mi, že teď nemá svůj lék a jedná iracionálně."
"Takže se nedozvíme, kde je Jonathan Smith?" zeptal se al-Hassan.
"Naopak. Dáme mu jeho mideral. Během dvaceti minut se uklidní a vrátí se do drsné reality. Jestli trpí Aspergrovým syndromem, může být mimořádně inteligentní. Ale Mideral ho zpomalí a trochu otupí. Zároveň bude schopen rozeznat, že je v nebezpečí. Pak bychom z něj měli dostat to, co nás zajímá."
Marty si nahlas prozpěvoval. Téměř si nevšiml, když mu al-Hassan rozvázal jednu ruku a podal mu pilulku se sklenicí vody. Odmlčel se a spolkl prášek, pak znovu začal zpívat a al-Hassan jej opět přivázal.
Victor Tremont a Arab sledovali Martyho. Zpíval čím dál tišeji, přestával se vzpínat a jeho horečnaté oči se náhle zklidnily.
"Myslím, že teď už ho můžete vyslechnout," řekl Tremont.
Al-Hassan se zlověstně usmál, obešel židli a postavil se před Martyho. "Takže začneme znovu, co říkáte, pane Zellerbachu?"
Marty se podíval na štíhlého Araba, jenž měl na tváři zarputilý výraz. Přikrčil se na židli. Ten člověk byl příliš blízko a vypadal zle. Druhý muž - ten vysoký - stál z druhé strany. Také byl příliš blízko a také vypadal výhružně. Marty cítil jejich pach. Cizí lidé. Zatajil dech. Kéž by zmizeli a dali mu pokoj.
"Kde je váš kamarád Jon Smith?"
Marty se zachvěl na židli. "V Ir-Iráku."
"Dobře. Byl v Iráku. Ale teď je zase v Americe. Kam chce jít?"
Dychtivě se nad něj naklonili. Marty zamžikal. Vzpomněl si, že nechal Jonovi zprávu na internetové stránce. Možná už ji Jon našel a je na cestě ke karavanu. Hrozně si to přál.
Marty cítil, že bezděčně skřípe zuby. Ne! Ne, neřekne jim to. "Já...já nevím."
Arab znovu zaklel a rozmáchl se. Marty vykřikl strachy.
Hlavou mu projela strašlivá bolest a rázem ho zaplavila velká černá vlna.
"Do hajzlu," Victor Tremont zaťal pěsti. "Je v limbu."
"Ale já ho tak moc nepraštil," zaprotestoval al-Hassan.
Tremont se zatvářil kysele. "Budeme muset počkat, až přijde k sobě, a zkusit na něj něco jemnějšího."
"Existují různé způsoby."
"Musíme si dát pozor, jinak ho zabijeme. Vidíte, jak je citlivý."
Zoufale zírali na ztichlého Martyho. Seděl přivázaný k židli a hlava mu bezvládně visela.
"Anebo," Victor Tremont se začal usmívat. "Napadá mě daleko lepší způsob, jak zjistit, co nás zajímá." Přikývl. "Ano, to bude mnohem lepší."

10.35
Syracuse, New York

Peter Howell ze sebe shodil kabát a odhalil černý výsadkářský úbor. Světlýma očima obhlížel vnitřek svého špičkově

vybaveného karavanu poďobaného od kulek. Na jeho vrásčité tváři se na chvíli objevil smutek, rychle jej však vystřídal výraz naprostého soustředění. Peter rychle procházel vozem a kontroloval škody.
"Co se stalo Martymu?" Jon se odvrátil od sedadla řidiče a zíral Angličanovi na záda. "Víš, kam ho odvezli?"
"Zmerčili ho v drogerii pár ulic odsud. Vy Američani tomu říkáte lékárna. Byli tři." Jak se k nim Peter blížil, jeho šlachovité tělo přímo sršelo energií. "Velel jim ten malý tlusťoch, kterého jsme viděli při přepadení na té prašné cestě v High Sierras."
Randi řekla: "To znamená, že ho zajali lidi, co mají vir?"
Jon se ušklíbl. "Přesně tak. Chudák Marty."
"Bude mluvit?" zeptala se Randi.
"Kdyby zazpíval, už by tady asi byli," řekl Peter.
"Ale vydrží mlčet?"
"Žádný hrdina to není," připustil Smith. Popsal, jak se projevuje Aspergrův syndrom.
"Ten kluk je daleko tvrdší a mazanější, než by člověk řekl, Jone," namítl Peter. "Najde si cestičku, jak odolat nátlaku."
"S tím nevystačí navždycky. Skoro každý se nakonec zlomí. Musíme ho odtamtud dostat."
"A víme, kde je?" zeptala se Randi Petera.
Peter zavrtěl hlavou. "Bohužel jsem byl pěšky, a proto jsem nemohl sledovat auto, kterým ho odvezli."
"Jak tě napadlo, kde ho máš hledat?" zeptal se Jon.
"Polohu karavanu jsem zjistil asi před hodinou z Martyho vzkazu." Peter vyprávěl, jak našel prázdný karavan, přesně jako oni. On však také nalezl falešné lékařské předpisy vytištěné z počítače. "Marty určitě zfalšoval předpis na mideral. Prášky mu docházely už včera v noci, když jsme se rozdělili." Pak jim popsal přestřelku v parku.
Jon zavrtěl hlavou. "Co myslíš, jak vás našli?"
"Asi nás sledovali už z Detricku a čekali na nejpříhodnější okamžik k útoku. Myslel jsem, že jsem všechny možné i nemožné pronásledovatele setřásl, ale zdá se, že jsou to profíci." Peter se zadíval na dírky po kulkách, jimiž byla posetá mapa zemí třetího světa, a zavrtěl hlavou. "Vydal jsem se na obhlídku nejbližších drogerií. Když jsem dorazil ke třetí z nich, právě z ní vycházel Marty a ti tři se na něj sesypali."
"Poznal jsi podle auta, co byli zač?"
"Bohužel ne."
"Takže jestli chceme najít Martyho, musíme nejdřív najít je."
"Jo, to bude fuška. O jednom řešení bych možná věděl, ale nejdřív mi rychle poreferuj o Iráku."
Smith vyzdvihl nejdůležitější body svého pátrání v Bagdádu, až do útoku Republikánských gard na krámek s pneumatikami.
Po Angličanově vrásčité tváři se rozlil široký úsměv, jenž patřil Randi. Obdivně si ji změřil. "Koukám, že CIA zlepšuje kvalitu agentů, slečno. Po těch obvyklých sucharech v oblecích a vestách jste vítaná změna. Ale to nic, to je jen názor ukecaného stařika."
"Díky. Vy taky nejste k zahození." Randi opětovala jeho úsměv. "Určitě vás doporučím řediteli."
"Buďte tak hodná." Peter se otočil k Jonovi. "A co se dělo pak?" Jeho tvář znovu rychle zvážněla. Napjatě poslouchal, co se dozvěděli od doktorky Mahúkové v dětské nemocnici a jak je zajala bagdádská policie, zřejmě podplacená lidmi, kteří mají v moci virus.
"Takže v Iráku se taky uzdravili tři nemocní?" Angličan zaklel. "Je to dábelský experiment. Nechci ani pomyslet na peníze a moc, které umožní něco podobného v tak izolované zemi. Tvoje cesta pochopitelně potvrdila, že virus má kořeny ve válce v Perském zálivu." Odmlčel se. "Teď je řada na mně. Mám jednu novinku, která poodhaluje roušku toho hnusu. Myslím, že vím, co Sophii připadalo tak důležitého na Giscoursově hlášení z Institutu prince Leopolda."
Jon se vzrušeně nadechl: "Co?"
"Peru. Od začátku to bylo Peru." Peter mu vysvětlil, že tam Sophie byla před dvanácti lety na exkurzi jako studentka antropologie v Syracuse. Když tuto dílčí informaci zjistil, oslovil bývalého kolegu v Limě a ten mu sehnal seznam vědců, kteří se v daném roce vypravili do peruánské Amazonie.
Smith se okamžitě zeptal: "Ty ten seznam máš?"
Na Peterově snědé ošlehané tváři se objevil samolibý úsměv. "Najde pes svoji kost? Pojdte se podívat, milé děti."
Důležitě přistoupil ke kuchyňskému stolu, vytáhl odkudsi ze svého úboru dva přeložené papíry, narovnal je a rozsvítil lampu nad stolem. Všichni tři se sklonili a rychle četli jména.
Peter jim vysvětlil: "V tom roce jich bylo v Amazonii ještě mnohem víc, ale ne ve stejnou dobu jako Sophie."
Čtrnácté jméno udeřilo Jona i Randi do očí.
"To je ono!" vyhrkla Randi. "Victor Tremont."
Smith zachmuřeně přikývl. "Generální ředitel a předseda představenstva Léčiv Blanchard. Prezident mu hodlá dneska udělit medaili za to, že svým sérem zachránil svět. Je to velký humanista. Jeho společnost pracovala na výrobě séra dnem i nocí a on ho přitom prodává jen za režijní cenu."
"Houby s octem." Peter zavrtěl hlavou. "Jestli je tohle pravda, tak jsme my Britové vybudovali svoje impérium jen proto, abychom domorodcům zajistili výdobytky civilizace."
"My jsme věděli, že Léčiva Blanchard mají sérum," podotkla Randi v narážce na článek v novinách. "Teď to ale vypadá, že ten virus přitáhl z Peru sám Tremont."
Jon přikývl. "A protože je vědec, dokázal rozpoznat, jaký význam bude mít sérum proti tak nebezpečnému viru, a během Pouštní bouře se mu nějak podařilo nakazit pár lidí. Musel vědět, že virus sám o sobě není moc nakažlivý, že působí pomalu a dříme v těle celé roky jako HIV."
"Panebože," vydechl Peter. "Takže začal to svoje tajemství testovat na lidech už před deseti lety v Iráku? I když tenkrát

ještě vůbec neměl záruku, že někdy vyvine sérum, které zabere proti viru v jeho poslední smrtící fázi? Je to zrůda!"
"Možná ještě něco horšího. Právě teď je vhodná doba, aby virus zaútočil." Jonovy pomněnkově modré oči připomínaly dva kusy ledu. "Odstartoval pandemii, aby ji mohl sám vyléčit a vytřískat na tom majlant."
Ve voze se rozhostilo šokované ticho. Smith vyřkl slova, která sám nechtěl slyšet. Byla to však pravda, jejíž důsledky visely ve vzduchu jako ostrá sekyra, která každou chvíli spustí.
Nakonec se Randi zeptala: "Jak to dokázal?"
"To nevím," přiznal Jon. "Musíme projít záznamy Léčiv Blanchard. Ksakru. Škoda, že tady není Marty."
"Možná bych za něj mohl zaskočit," nadhodil Peter. "S počítačem si celkem rozumím a celé dny jsem pozoroval, jak Marty pracuje s vlastními programy."
"Já to zkoušel, ale on používal nějaké heslo."
Peter se smutně pousmál. "To vím taky. Typický příklad Martyho zvláštního smyslu pro humor. To heslo zní Kocourek Stanley."

10.58
Long Lake, New York

Mercer Haldane byl v jádru čestný a slušný člověk. Měl podezření, že velkou světovou pandemii nějak vyvolal sám Victor Tremont, i když se k tomu nikdy nepřiznal. Shlížel z okna své kanceláře na tribunu a obří televizní obrazovku, kterou technici montovali pro odpolední slavnost. Věděl, že už nemůže mlčet. Bože na nebesích, první várku séra přijede oficiálně odeslat sám prezident. Jako by Léčiva Blanchard a Victor byli Matka Tereza, Gándhí a Einstein dohromady.
Celé dny v něm zuřil morální boj.
Kdysi byl ctihodným mužem a svou bezúhonností se velice pyšnil. Nyní si však uvědomoval, že při proměně firmy ve světového farmaceutického giganta někde sešel z cesty. V důsledku toho měl teď Victor Tremont převzít nejvýznamnější americké vyznamenání - Medaili svobody - za pravděpodobně nejodpornější čin, jaký svět viděl.
To nemohl Mercer Haldane dovolit. Bez ohledu na to, co s ním bude... I když nejspíš bude muset přiznat vinu..., tak ať. Musel tu frašku zarazit. Na světě jsou důležitější hodnoty než peníze či úspěch.
Sáhl po telefonu. "Paní Pendragonová? Spojte mě, prosím vás, s kanceláří hlavního lékaře ve Washingtonu. Myslím, že číslo máte."
"Ovšem, pane. Hned tam volám."
Mercer Haldane se opřel ve svém manažerském křesle a čekal. Položil krk na chladivou kůži a zakryl si oči rukama. Přepadla ho však další vlna pochybností. Znovu si s hrůzou uvědomil, že by mohl skončit ve vězení.
Přišel by o rodinu, o své postavení i majetek. Na druhé straně věděl, že Victor vydělá spoustu peněz pro všechny.
Zavrtěl svou bílou hlavou. Jsi hlupák, napomínal se v duchu. Starý sentimentální hlupák. Co na těch milionech anonymních lidí vlastně záleží? Jednou stejně umřou, a jak to tak bývá, většina z nich neskoná přirozenou smrtí, ale zahubí je nemoc, hlad, válka, revoluce, zemětřesení, tajfun, nehoda nebo zuřivý milenec. Svět je beztak přelidněný, zvlášť ten třetí, a počet obyvatel roste geometrickou řadou.
Příroda to člověku nakonec stejně nějak vrátí, jako zatím vždycky v historii. Ať už v podobě hladomoru, moru, válek či vesmírných katastrof.
Co se změní, jestli on, Victor a firma zbohatnou na smrti milionů lidí?
Vzdychl. Ve skutečnosti ho to totiž užíralo.
Jeho osud byl v rukou jiného člověka. Vzpomněl si, co říkávali staří Prusové: Cena člověka se pozná podle toho, jestli je ochoten položit život za své zásady.
Mercer Haldane byl k zásadovosti vychován. Kdysi si na zásadách velice zakládal. Měl pocit, že pokud ještě může spasit svoji duši, tak musí zastavit Victora Tremonta.
Haldane dál seděl se zavřenýma očima a opíral krk o polštář křesla. Stále sváděl vnitřní boj. Měl pocit, že je stále slabší a ubožejší. Nakonec se však rozhodl, že všechno poví hlavnímu lékaři. Věděl, že musí. Udělá správnou věc, ať to stojí, co to stojí.
Když uslyšel, jak se otvírají dveře, otevřel oči a otočil se v křesle. "Nemůžete se dovolat, paní Pendragonová?"
"Ztratil jsi hlavu, Mercere?"
Do kanceláře vstoupil Victor Tremont. V drahém obleku a naleštěných botách z kozinky vypadal impozantně. Jeho husté ocelově šedivé vlasy zářily ve světle lustrů a ostře řezaná tvář s lehce povýšeným výrazem se mračila na Haldanea. Z Tremonta čišela sebejistota, s níž vládl zasedacím síním jako velký dirigent špičkovému orchestru.
Haldane zvedl své staré oči, pohlédl na bývalého žáka a vyrovnaným hlasem pravil: "Hnulo se ve mně svědomí, Victore. Ani pro tebe ještě není pozdě. Nech mě zavolat hlavnímu lékaři."
Tremont se zasmál. "Svědomí je přepych, který z nás všech dělá zbabělce. Tuším, že to napsal Shakespeare. Ale mýlil se. Svědomí z nás dělá slabochy, Mercere. Poražené. A to já rozhodně nemám v úmyslu." Odmlčel se a zachmuřil tvář. "Člověk je bud vlk, nebo laň, a já si hodlám pochutnat na kořisti."
Haldane zvedl ruce dlaněmi dopředu. "Proboha Victore, my máme lidem pomáhat. Máme zmírňovat jejich utrpení, a ne jim škodit. Jde nám o zdraví."
"Starou belu," uťal jej Tremont. "Jde nám o prachy. O zisk. V tom je podstata."
Haldane se už neudržel. "Jsi sobecká zrůda, Victore!" vybuchl. "A já tě považoval za přítele! Řeknu hlavnímu lékaři všechno Já..."

"Ty neuděláš nic," vyštěkl Tremont. "Ten hovor ti nikdo nespojí. Paní Pendragonová ví, ke komu se přidat." Strčil ruku pod sako a vytáhl tmavou vražednou pistoli Glock ráže 9 mm. "Nadale!"
Staré srdce Mercera Haldanea se rozbušilo. Náhle ho polil pot. Do místnosti vstoupil poďobaný Arab, také s velkou pistolí v ruce.
Mercer byl ochromený strachem a zíral z jednoho na druhého neschopen slova.

41

11.02
jezero Magua, New York

Prostorným obývacím pokojem rezidence Victora Tremonta prostupovala vůně borového jehličí, jež připomínala Vánoce. Za okny se třpytilo modré křišťálové jezero obklopené hustým zeleným lesem. Poblíž obřího krbu, v němž šlehaly vysoké plameny, seděl v koženém křesle Bill Griffin. Jeho podsadité tělo působilo uvolněně. Neposlušné hnědé vlasy mu jako obvykle splývaly až na límec saka. Přehodil si nohu přes nohu a zapálil si cigaretu.
Líně se usmál na Victora Tremonta a Nadala al-Hassana a tiše jim vysvětlil: "Potíž byla v tom, že jsme všichni nevědomky pracovali proti sobě. Když jste mi nařídil zneškodnit Jona Smithe, začal jsem sledovat tři místa najednou - jeho dům v Thurmontu, byt té Russellové ve Fredericku a Fort Detrick. Není divu, že jste mě nemohl sehnat."
Všechno to byla lež. Skrýval se v činžovním bytě v Greenwich Village, jenž patřil jedné jeho dávné přítelkyni v New Yorku. Když však viděl televizní zprávy o tom, jak se prezident chystá ocenit Léčiva Blanchard a jak se objednávky séra jen hrnou, změnil strategii. Věděl, že se musí vrátit a postarat se, aby dostal spravedlivý podíl.
A navíc šlo ještě o Smithe. "Chtěl jsem Smithe odpravit, až opustí Detrick," vysvětloval, "ale nemohl jsem najít vhodnou příležitost a od té noci se už na žádném z těch míst neukázal. Vypařil se. Možná toho nechal, nebo si vzal dovolenou. Nebo někam zalezl a oplakává tu ženskou." Doufal, že je to pravda, ale znal Jona, a tak o tom pochyboval.
Victor Tremont stál a díval se z okna na stromy. Paprsky slunce se odrážely od hladiny jezera a tvořily na ní blyštivé ostrůvky. "Ne. Nevzal si dovolenou kvůli truchlení," pravil zamyšleně.
Vyzáblý Nadal al-Hassan se posadil na opěradlo vysoké pohovky naproti krbu. "Stejně je to už jedno. Víme, kde je, a brzy nám už přestane otravovat život."
Po Griffinově tváři se opět rozlil úsměv. "Tak to mi teda spadl kámen ze srdce." A pak rychle dodal, jako by ho to zrovna napadlo: "Dělá na něm Maddux?"
Tremont odstoupil od okna, sehnul se ke skříňce na tabák a vytáhl z ní doutník. Nabídl skříňku i Griffinovi, ten však zvedl svoji cigaretu a zavrtěl hlavou. Nadal al-Hassan jako přísný muslim nekouřil.
Když si Tremont zapálil doutník, ještě s rukama u úst řekl: "Mimochodem, Maddux dostal jednoho ze Smithových kamarádů. Počítačového šílence jménem Martin Zellerbach. Brzy z něj dostaneme, kde v Syracuse se Smith schovává."
Z doutníku stoupal aromatický kouř.
"Smith je v Syracuse?" Griffin vypadal vylekaně. Vyčítavě se podíval na al-Hassana. "Tak blízko nás? Jak se sem sakra mohl dostat?"
Al-Hassan mu klidně odvětil: "Proklepl si minulost a vzdělání Russellové. V Syracuse psala svoji studijní práci."
"Studovala tam v době výletu do Peru?"
"Bohužel asi ano."
"Takže on o nás ví!"
"To bych neřekl. Aspoň zatím."
Griffin zvýšil hlas. "Ale dozví se to, sakra. Zastavím ho. Tentokrát..."
Tremont ho přerušil: "Se Smithem si nemusíte dělat starosti. Mám pro vás něco jiného. Jack McGraw má plné ruce práce se zajišťováním prezidentovy bezpečnosti. Dnešní odpolední slavnost je pochopitelně velká čest, ale rozhodlo se o ní na poslední chvíli. Každý chce být u toho. Navíc musíme zvládnout všechny novináře a reportéry. Nerad bych, aby nám to pokazil někdo nežádoucí. Vy máte zkušenosti z FBI, takže byste si měl vzít na starost koordinaci s tajnou službou."
Griffin byl v rozpacích. "Jistě. Vy jste šéf. Ale jestli máte pořád obavy ze Smithe, tak bych..."
"To nebude potřeba." Al-Hassanův hlas zněl rezolutně. "Už jsme se o to postarali."
"A jak? Kdo?" Griffin pochybovačně pohlédl na Araba. Neměl z toho dobrý pocit.
"Generálu Casparovi se podařilo nasadit na podplukovníka Smithe agentku CIA. Je to sestra Russellové, která s ním má nějaké nevyřízené účty, a tak ho silně nenávidí. Bylo jí řečeno, že Smith znamená pro naši zemi vážné nebezpečí. Nebude jí dělat potíže ho zlikvidovat." Al-Hassan se upřeně zadíval na Griffina. "Myslím, že bychom měli považovat úkol za splněný. Jako by byl Smith po smrti."
Bill Griffin nehnul ani brvou a dlouze potáhl z cigarety.
Pak přikývl a předstíral uspokojení se špetkou pochybnosti. Tvářil se v souladu s postojem, který zaujímal už od okamžiku, kdy zjistil, že Smithovi hrozí nebezpečí. Tenkrát v noci Jona varoval a oni ho od té doby podezřívali. Tím, že Smithe nezabil, jejich nedůvěru jen prohloubil. Teď dostali Zellerbacha, kterého si pamatoval ze střední školy jako génia, ale taky jako slabého a bojácného člověka. Dřív nebo později se Marty zlomí a prozradí Jona. Navíc na Smithe nasadili Randi, sestru Sophie Russellové. To bylo zvlášť zlé. Vzpomínal si, že mu Jon vyprávěl, jak ho ta žena nenávidí. Byla by ho schopná zabít. Ostatně, jako každý agent CIA.
Díky dopadení Martyho a infiltraci Randi Russellové si Tremont s al-Hassanem vyřešili své problémy. Nebo si to

aspoň mysleli.
Zavalitý Griffin vstal. "To je úkol přesně pro mě. Hned se dám do práce."
"Fajn." Tremont kývl na znamení, že ho propouští. "Vezměte si džíp Cherokee. Nadal a já pojedeme land roverem, až tady skončíme práci. Díky, že jste přišel, Bille. Dělali jsme si o vás starost. Rád jsem se s vámi setkal."
Když se však Griffin obrátil k odchodu, Tremontův výraz se změnil. Chladným pohledem sledoval, jak zrádce mizí za dveřmi.

Bill Griffin sjel s džípem Cherokee ze silnice a zaparkoval v hustém háji, kde rostly duby a břízy. Když pak maskoval vůz mlázím, zuřil v něm vnitřní svár. Musel se nějak spojit s Jonem a informovat ho o Randi a Martym. Zároveň však nechtěl přijít o všechno, na čem pracoval od doby, kdy před dvěma lety potkal Victora Tremonta a přidal se k Projektu Hádes. Měl nárok slíznout svoji část smetany, stejně jako všichni další zloději, kteří otáčejí kormidlem tohoto světa. Tvrdě si to odpracoval léty služby pro nevděčné podvodníky a lháře, kteří řídí FBI a celou zemi.
Jona jim však zabít nedovolí. Tak daleko by nezašel. Čekal mezi stromy a pozoroval venkovskou rezidenci a styková okolní stavení. Hmyz bzučel. Vzduch byl prosycený vůní lesního humusu vyhřátého sluncem. Tep se mu prudce zrychloval.
Po čtvrt hodině uslyšel land rover. S úlevou sledoval, jak míjí jeho skrýš a mizí mezi stromy jihovýchodním směrem. Tremont s al--Hassanem dojedou po pár kilometrech k hlavní venkovské silnici a budou pokračovat do městečka Long Lake, aby se připravili na ceremoniál. To mu nedávalo příliš času.
Spěchal s vozem zpátky k lesní rezidenci, zaparkoval za křídlem pro služebnictvo a rychle zamířil k ohradě na kraji lesa, kam nebylo z domu vidět. Odemkl vrata a tiše hvízdl. Z dřevěné psí boudy tiše vylezl velký dobrman, jehož hnědý kožich se leskl v paprscích horského slunce. Nastražil špičaté uši a inteligentníma očima si prohlížel Griffina.
Griffin podrbal psa za ušima a tiše řekl: "Tak co, ty můj kluku, připraven? Je čas pustit se do práce."
Vykročil z ohrady a velký pes tiše vyběhl za ním. Znovu zamkl vrata a pak oba svižně zamířili k rezidenci. Griffin se nepřestával rozhlížet. Tříčlenná ochranka před domem by neměla dělat problémy, její členové ho totiž znali. Stejně ale raději nechtěl riskovat. U postranních dveří sídla se zhluboka nadechl a ještě jednou se rozhlédl. Pak otevřel dveře a společně s dobrmanem vešel. V domě panovalo strašidelné ticho jako v ohromné dřevěné rakvi. Téměř všichni odjeli na oslavu do ústředí Blanchardu v Long Lake. Zůstalo jen pár laborantů ve velké laboratoři v prvním patře. Na půdě laboratoře by Tremont vězně nedržel.
Zbytek rezidence měl být teoreticky prázdný, s výjimkou Martyho a možná jednoho ozbrojeného hlídače. Sklonil se k dobrmanovi. "Porozhlídni se tady, kamaráde."
Dobrman zmizel v chodbách tiše jako mlha nad vřesovištěm. Griffin čekal a poslouchal bezstarostné tlachání dvou členů ochranky, kteří se zastavili za okem, kde se potkali při pochůzce.
Po dvou minutách se dobrman vrátil. Točil se dokolečka a nemohl se dočkat, až zavede Griffina k tomu, co našel. Griffin zamířil za zvířetem po chodbě lemované dveřmi hostinských pokojů, jež kdysi před sto lety sloužily jako útočiště boháčům, kteří si tady hráli na návrat k přírodě. Pes se však u žádných nezastavil. Místo toho pokračoval dál kolem dveří kuchyně, jejichž štěrbinami probleskovalo světlo. Místnost byla podivně ztichlá a prázdná, jelikož kuchaři i umývači nádobí dostali na odpoledne volno, aby se také mohli zúčastnit společenské akce v městečku Long Lake.
Nakonec se pes zastavil před jedněmi zavřenými dveřmi. Griffin vzal za kliku. Bylo zamčeno.
Cítil nervózní mravenčení. Už sám ohromný prázdný dům ho děsil a teď měl navíc otevřít dveře, za které neviděl. Rozhlédl se na obě strany, vyndal z kapsy saka malou krabičku a vytáhl z ní sadu úzkých paklíčů. Zručnými pohyby vyzkoušel tři z nich. Nic. Čtvrtý konečně pasoval. Zámek se s jemným cvaknutím otevřel.
Griffin vytáhl pistoli a vzal za kliku. Dveře měly naolejované panty, a tak se otevřely tiše. Uvnitř to bylo slabě cítit plísní. Nahmatal na zdi vypínač a rozsvítil. Lustr osvětlil schody do jakéhosi sklepa. Griffin dal psovi znamení rukou a zavřel dveře. Dobrman vyrazil po schodech za dalším úkolem a hlasitě přitom klapal drápy na dřevěných schodech.
Griffin čekal a nervózně civěl do temnoty. Za pár vteřin byl pes zpátky a naznačoval mu, že má jít za ním.
Uprostřed cesty dolů našel Griffin další vypínač. Rozsvítil jím řadu stropnic, jež osvětlovaly velké sklepení s otevřenými kójemi plnými kartónových krabic. Každá krabice byla úhledně polepená jmény souborů, zdrojů a údajů, které dokumentovaly předešlou činnost významného vědce a podnikatele. Zájem psa se však soustředil na jediné zavřené dveře. Ostražitě před nimi zakroužil.
Griffin si připravil zbraň a přiložil ucho ke dveřím. Když nic nezaslechl, podíval se na psa. "Záhada, co?"
Pes zvedl čenich, jako by souhlasil. Zvíře bylo pouze ve střehu, kdyby to však Griffin potřeboval, okamžitě by se změnilo v zabijáka.
Griffin znovu odemkl dveře svým nádobíčkem, ale neotevřel. Suterén domu připomínal hrobku, což ještě zvyšovalo jeho napětí. Krev se mu vařila v žilách. Cítil naléhavou potřebu jednat, opatrnost ho však už dávno naučila, aby byl připraven na všechno. Nevěděl, co ho čeká na druhé straně dveří - zda ozbrojená četa, nějaký šílenec nebo jen prázdnota. Tak či onak, musel se pořádně soustředit.
Znovu se zaposlouchal. Nakonec odložil paklíče, pevně sevřel zbraň a opatrně se opřel do dveří.
Za nimi byla temná kobka bez oken. Z chodby pronikal dovnitř obdélník světla. Před Griffinem se rýsovala postava, jež ležela na jediném kusu nábytku - úzké pryčně přiražené k protější zdi. Na podlaze stál nočník, z nějž se linul nepříjemný zápach moči. Z celého místa čišelo nebezpečí a smutek. Griffin dobrmanovi rychle naznačil, aby hlídal dveře a tiše zamířil k posteli. Pod vlněnou přikrývkou spal menší zavalitý muž.
Griffin zašeptal: "Zellerbachu?"
Marty otevřel oči. "Co? Kdo?" Mluvil pomalu a hýbal se strnule.
"Jsi celý? Není ti něco?" Griffin vzal Martyho kolem ramen a pomohl mu sednout. Chvíli si myslel, že je Marty zraněný,

a pak zase, že je jen zmatený z probuzení. Když však tlouštík zatřásl hlavou a promnul si oči, Griffin si vzpomněl na Martyho Zellerbacha, kterého znal ze střední školy. Byl to Jonův dobrý kamarád - pomatený náfuka, kvůli kterému se Jon pravidelně dostával do rvaček a hádek. Později se zjistilo, že není ani blázen, ani zlý, nýbrž nemocný. Trpěl jakýmsi druhem autismu.
Tiše zaklel. Může mu ten kluk vůbec říct, co ho zajímá?
"Já jsem Bill Griffin, Marty. Pamatuješ si mě?" zkusil se ho zeptat.
Marty ve stínu zkoprněl. Pryčna zavrzala. "Griffin? Kdes byl? Všude jsem tě hledal. Jon s tebou chce mluvit."
"A já chci mluvit s ním. Jak dlouho jsi tady?"
"Nevím. Připadá mi to jako celá věčnost."
"Cos jim řekl?"
"Cože?" Marty si vzpomínal na všechny otázky. Na ránu do hlavy i na následnou temnotu. "Byla to hrůza. Jsou to úchylové. Vyžívají se v bolesti druhých. Byl jsem... v bezvědomí." Když si vybavil ten otřesný zážitek, rozbušilo se mu srdce. Zdálo se mu, jako by se to seběhlo před pár minutami. Hrozný zážitek mu mokval v mysli jako otevřená rána. Všechny události však byly zakalené. A zmatené. Zatřásl hlavou, aby si ji vyčistil. Věděl, že značná část nepříjemností se odehrála, když byl pod vlivem léků. "Myslím, že jsem jim nic neřekl."
Griffin přikývl. "Já si to taky myslím." Kdyby ano, už by Jona zajali nebo zabili. Jenže Russellová ho už také mohla zabít. "Dostanu tě odsud, Marty. Pak mě můžeš dovést k Jonovi."
Na Martyho kulaté tváři se objevil ztrápený výraz. "Nevím jistě, kde je," přiznal.
Griffin zaklel. "Počkej. Tak dobře, přemýšlej. Kde by tak mohl být? Museli jste se domluvit, kde se sejdete. Ty jsi přece svým způsobem génius. Géniové si takové věci vždycky pamatují."
Marty najednou dostal podezření. "Jak jsi mě vlastně našel?" Billa Griffina neměl nikdy v lásce. Na škole se pořád vytahoval a hrál si na nejchytřejšího, i když - aspoň podle Martyho názoru - sotva převyšoval průměr. Bill navíc soupeřil s Martym o Jonovu pozornost. Marty se znovu schoulil ke zdi. "Třeba patříš k nim!"
"Já k nim fakt patřím. Jon už to určitě ví taky. Ale hrozí mu mnohem větší nebezpečí, než si myslí, a já nechci, aby ho zabili. Musím mu pomoct."
Marty chtěl Jonovi také pomoci, a proto by Griffinovi rád věřil. Ale nevěděl, jestli může. Jak mohl mít jistotu?
Griffin se na Martyho upřeně díval. "Podívej, já tě odsud dostanu. Budeš mi pak věřit a řekneš mi, kde ses měl sejít s Jonem? Půjdeme tam spolu."
Marty naklonil hlavu. Jeho pohled byl náhle ostrý a zkoumavý. "Tak jo." Je to jednoduché, řekl si. Jestli usoudím, že se Griffinovi nedá věřit, tak budu zkrátka lhát.
"Fajn. Jdeme."
"Já nemůžu. Připoutali mě řetězem ke zdi." Marty zoufale zvedl ruce a zatřásl pravou nohou. Tenké pevné řetězy byly připevněné k okům ve zdi. Každý byl zajištěn masivním visacím zámkem.
"Mělo mě to napadnout, když tady s tebou nenechali žádného hlídače."
"Není to nic příjemného," přiznal Marty.
"To věřím." Ještě jednou vytáhl paklíče a rychle odemkl visací zámky.
Zatímco si Marty mnul zápěstí a kotníky, Griffin tiše hvízdl na dobrmana.
Pes k nim přiběhl se zvednutým větřícím čenichem.
"To je kámoš," řekl Griffin a dotkl se Martyho. "Je hodnej. Budeš ho bránit."
Jindy nervózní Marty s ohromující trpělivostí spustil nohy z pryčny a klidně se posadil. Statný dobrman mu očichával šaty, ruce i nohy.
Když velké zvíře ustoupilo, Marty se zeptal. "Jmenuje se nějak?"
"Samson."
"To se k němu hodí," utrousil Marty. "Je to kus psa."
"To teda jo." Griffin vydal rozkaz: "Hledej."
Samson odběhl do chodby, rozhlédl se na obě strany a zamířil ke schodům.
"Pojď," řekl Griffin.
Pomohl Martymu vyjít z místnosti, pak jej však Marty setřásl. Griffin šel první a Marty za ním napůl běžel svým obvyklým kachním stylem. Rychle vystoupali po schodech a zamířili opuštěnými chodbami k zadním dveřím, kde Griffin zaparkoval auto. Martyho mozek nyní pracoval na maximální obrátky a byl plný emocí. Z Billa Griffina měl smíšené pocity, ale aspoň ho dostal z toho hnusného vězení.
Když se Griffin zastavil u dveří, Marty ho popadl za paži a zašeptal: "Podívej. Támhle se hýbe stín." Ukázal z malého okénka.
Dobrman měl ostražitě vztyčenou hlavu, otáčel ušima a poslouchal. Griffin mu dal rukou znamení, aby zůstal, a stáhl Martyho dolů. Společně se přikrčili k podlaze.
Griffin ochraptěle zašeptal: "Je to jen jeden z hlídačů. Označil si čas na hlavním stanovišti. Asi tak za tři minuty by mohl vypadnout, ne?"
"Jestli se mě chceš ptát na svolení, tak to nemusíš," ucedil Marty kousavě. Cítil se zřetelně líp.
Griffin zvedl obočí. Zvedl se a vyhlédl z okna. Kývl na Martyho. "Jdeme." Jakmile Marty vstal, Griffin ho vystrčil ven.
Dobrman se rozběhl směrem k červenému džípu Cherokee. Bill otevřel dveře a Samson skočil dovnitř. Zatímco se Marty soukal do auta, Griffin vklouzl za volant.
Když Griffin nastartoval motor, poručil: "Lehni si na podlahu."
Za poslední týden zažil Marty dost krizových situací na to, aby se vzpěčoval příkazům člověka, který se umí pohybovat v nevyzpytatelném světě násilí. Položil se na podlahu v zadní části vozu. Samson seděl na sedadle vedle

něj. Marty natáhl zkusmo ruku. Když svalnatý pes sklonil hlavu a strčil mu ji pod dlaň, Marty se usmál a poplácal ho po teplém čenichu. "Hodnej pejsek," zacukroval.
Griffin uháněl pryč a hluboce si oddechl úlevou. Když vyjížděl z opevněné rezidence, další člen ochranky mu zamával a on mu to oplatil. Od jeho návratu uplynulo necelých dvacet minut. Griffin si byl jistý, že na jeho předchozí odjezd si už nikdo nevzpomene. Soustředil se na jediný cíl: spojit se s Jonem dřív, než ho Randi Russellová zabije.
"Fajn, jsme venku. Tak kam teď?"
"Do Syracuse. Zbytek ti povím, až tam budeme."
Griffin přikývl. "Budeme muset letadlem. Na místě si pak půjčíme auto."
Pro samý spěch však zapomněl na důležitého třetího hlídače, který se skrýval v háji platanů. Strážný sledoval, jak cherokee míří pryč po silnici a tiše mluvil do mobilního telefonu.
"Pane Tremonte? Skočil na to. Dostal Zellerbacha z vězení a teď jedou pryč. Ano, pane. Dali jsme mu tam sledovací zařízení, hlídáme letiště a Chet čeká na té venkovské silnici."

42

13.02
Syracuse, New York

"Do prdele s tím vším!" Šlachovitý Peter Howell se skláněl nad svým počítačem a zoufale zíral na zářící monitor. "V souborech Blanchardovy společnosti je toho o veterinárním séru nebo o opičím viru strašně málo. Všechno vypadá naprosto legálně." Rozbitými okny karavanu foukal dovnitř vítr a Peter si drsnou hnědou rukou otráveně prohrábl šedivé vlasy.
"Nic o testech na lidech?" Smith seděl na pohovce opodál. Měl ruce založené na prsou a natažené nohy. Dobu, kdy Peter vyhledával informace, využil ke zdřímnutí. Berettu měl zastrčenou za opaskem, takže po ní mohl snadno sáhnout.
"Ani o Iráku?" Randi se vedle něj protáhla. Také spala a ze sna ji vytrhlo až Peterovo hlasité zaklení. Náhle si uvědomila, jak blízko je vedle Jona. Přenesla tedy váhu a taktně si odsedla. Samopal Uzi měla připravený pod pohovkou, těsně za patami. Když mírně kopla dozadu, cítila jeho uklidňující tvrdost.
"Ani písmenko," zabručel Peter a dál upíral pohled na obrazovku. "Třeba jdeme po špatné stopě - Blanchard je čistý jako padlý sníh a nemá s virem nic společného. To jejich sérum je třeba fakt jen šťastná shoda okolností."
"Ale jděte." Randi zavrtěla nevěřícně hlavou.
"To nevysvětluje prvních dvanáct pokusných osob," řekl Jon. "Ať ten experiment spustil před deseti lety kdokoliv, měl tenkrát virus. A vloni přišel se sérem, kterým vyléčil Iráčany a pak minulý týden tři Američany."
Přemýšleli o nějakém jiném vysvětlení experimentu.
"Musí existovat ještě další záznamy." Peter se otočil v křesle. Zlověstně se na ně podíval a poškrábal se na tváři.
"Třeba písemnou dokumentaci vůbec nevedli," nadhodila Randi.
"Vyloučeno," nesouhlasil Smith. "Vědci z výzkumu si musí zapisovat, poznámky, výsledky, spekulace, každý sebemenší nápad, jinak se v práci nepohnou dopředu. Kromě toho mají nadřízené, a ti musí sledovat jejich pokroky, stanovovat cíle a zajišťovat financování. Jejich účetní musí vést přesné výkazy."
"Ale vědci přece nemusí dávat všechno do počítače," řekla Randi. "Poznámky můžou být rukopisné."
Jon zavrtěl hlavou. "Dneska už ne. Počítače se samy staly nástrojem výzkumu. Používají se k projekci, k simulování různých reakcí, ke statistické analýze... Všechno by jinak trvalo roky. Ne, někde v počítači musí existovat skutečné záznamy."
"O tom nepochybuju," přitakal Peter, "ale kde?"
"Potřebujeme Martyho." Tentokrát zaklel Smith. Jeho modré oči se zakalily pocitem marnosti.
Randi rozumně navrhla: "Můžeme to zkusit i jinak. Pojedeme do Léčiv Blanchard, vloupeme se dovnitř a prohledáme jejich soubory přímo na místě. Jestli na někoho narazíme, ‚přesvědčíme' ho, aby se k nám choval slušně."
"Bezva," spustil Jon. "Úplně všechny zákony jsme ještě nepřekročili. Na nějaký jsme určitě zapomněli."
Vtom se ode dveří obytného vozu ozvalo divoké klepání. Vozidlo se téměř zatřáslo.
"Už asi stárnu." Peter prudce zvedl svůj samopal H&K MP5. "Neslyšel jsem nikoho přicházet."
Randi s Jonem bleskově vytasili zbraně.
"Jone!" Hlas zvenčí byl slabý, povědomý a panovačný. "Jone! Otevři ty pitomý dveře. To jsem já."
"Marty!" Smith skočil ke vchodu a prudce otevřel.
Martyho kulaté a baculaté tělo se vzepjalo ke sportovnímu výkonu. Tlouštík odstrčil dveře, skočil dovnitř a chytil Jona za obě ramena. "Jone! Konečně." Objal ho, hned však rychle ustoupil. Byl v rozpacích. "Pomalu jsem si začínal myslet, že už tě nikdy neuvidím. Kdes proboha byl? Jsi celý? Bill mě zachránil, tak jsem myslel, že ho za tebou můžu přivést. Nezlobíš se?"
"Je to past," vyštěkl Peter. Máchl samopalem a namířil na Griffina, jenž tiše vstoupil.
Bývalý agent FBI stál sám ve větrovce a v kalhotách zády k zavřeným dveřím. Z širokých ramen mu volně visely prázdné ruce. Jeho statné tělo bylo strnulé a zdálo se, že je ve střehu. Měl dlouhé hnědé vlasy, které vypadaly, jako by si je dlouho nemyl, a hnědé oči s prázdným pohledem, jenž Jona děsil.
Randi okamžitě podpořila Petera svým samopalem.
"Ne!" vyjekl Smith a postavil se před Griffina. "Nechte toho, vy dva. Marty má pravdu. Tohle je Bill Griffin. Dejte bouchačky dolů." Otočil se ke Griffnovi. "Jsi sám?"

"Jsme sami," ujistil ho Marty. "Bill říká, že tě musí varovat, Jone. Hrozí ti větší nebezpečí, než si dokážeš představit."
"Jaké nebezpečí?"
Randi s Peterem zůstali ve střehu, pomalu však sklopili zbraně. Jakmile se tak stalo, Bill Griffin vsunul ruku pod bundu a vytáhl pistoli Glock ráže 9 mm.
"Ona." Griffin namířil smrtící nástroj na Randino srdce a upřel na ni své prázdné oči. "Je od CIA. Poslal ji generál Nelson Caspar, aby tě zavraždila, Jone."
"Cože?" Randi uraženě zvedla světlé obočí a trhla blondatou hlavou od Griffina ke Smithovi. "To je lež!" Probodla Griffina pohledem. "Co si to dovolujete? Vy pro ně pracujete, ale klidně si sem přijdete a obviníte mě?"
Jon zvedl ruku. "Proč mě podřízený náčelníka generálního štábu chce dát zabít?"
"Protože dělá pro stejné lidi jako já."
"Pro Tremonta a Léčiva Blanchard?"
Bill přikývl. "Proto jsem tě tenkrát varoval v parku Rock Creek." Jon na něj zíral. "Ale nikoho jiného jsi nevaroval." Z tváře s vysedlými lícními kostmi čišel hněv. "A proto zabili Sophii."
"Takhle to dneska chodí," utrousil Griffin s hořkostí. "Kladní hrdinové vymřeli. Nikdo už nevěří na dobro a na zlo. Každý se snaží urvat, co se dá. Takže já si urvu to svoje. Mám na to nárok."
Jon odvrátil zrak a snažil se zachovat klid. Sophie byla mrtvá. Život už jí vrátit nemohl. Věděl, že bolesti se už nikdy nezbaví, ale možná by se s ní mohl naučit líp žít. Takže tiše řekl: "Nikdo nemá na nic nárok, Bille. A v Randi se pleteš. Nemohli ji poslat, aby mě zabila. Okolnosti našeho setkání to vylučují. Ve skutečnosti mi zachránila život." Usmál se na ni a s překvapením si všiml, že její tvář Ledové královny roztála. "Randi chce Tremontovi zatnout tipec, stejně jako já. Kdo ti řekl, že ji Caspar poslal, aby mě zabila?"
Jak Bill Griffin poslouchal Jona, měl z toho divný pocit. Jako by mu ve skládance života náhle chyběl nějaký důležitý dílek. Nevěděl jistě, co přesně to je. V krátkém okamžiku prozření však svůj nedostatek pocítil a uvědomil si, že už nikdy nenajde ztracenou cestu. Když se díval na Jona a viděl, jak se snaží vyrovnat s připomínkou Sophiiny smrti, cítil osamělost a lítost. Možná se příliš staral sám o sebe. Možná měl varovat Sophii. Mohl varovat i ostatní...
A pak se zarazil. Jak daleko by ještě mohl zajít? Rozhodně neměl v úmyslu spasit svět. Ale možná by naposledy mohl udělat pro Jona něco, čím by aspoň trochu odčinil smrt jeho snoubenky.
Takže mu řekl: "Za vším stojí Victor Tremont. Jeho pistolník číslo jedna je Nadal al-Hassan. Ti dva..." Když však vyřkl ta jména, v hlavě se mu nahlas rozezněl varovný zvon. Vzpomněl si na Tremontovu rezidenci a uvědomil si, jak snadno se do ní vloupal za Martym. Jak pohodlně z prázdného domu uprchli.
Jak hladce projel kolem stráží.
Rychle pohlédl na Martyho. "Dal ti Tremont nebo někdo jiný něco s sebou?" zavrčel. "Vzpomínej! Nějaké knoflíky, mince, pera, nebo třeba hřeben?"
Jon se obrátil ke Griffinovi. "Ty myslíš...?"
Bill poručil Martymu: "Prohledej si kapsy. Možná ti něco nepozorovaně podstrčili. Kdokoli z nich. Třeba Maddux."
Marty si nejdřív neuvědomoval, co po něm chtějí, pak mu však svitlo. "Bojíš se, že mi dali štěnici!" V mžiku obrátil kapsy naruby a vysypal jejich obsah na konferenční stolek v obývacím pokoji. "Na nic si nevzpomínám, ale byl jsem v bezvědomí. Ten poďobanec mě praštil do hlavy."
Martyho baculaté ruce, jež byly obvykle hbité jen na klávesnici, tentokrát pracovaly rychle. Bývalý agent FBI ho velice netrpělivě sledoval. Nejradši by z něj strhal veškeré oblečení a sám se ujistil, že je čistý.
Místo toho však poručil: "Sundej si pásek, Marty. Honem."
Jon dodal: "A taky boty."
Marty si odepnul opasek a hodil ho Jonovi. Jindy neutrální tvář Billa Griffina zrudla vzteky. "Podstrčili mi lež a věděli, že tě budu varovat, Jone. Pak mě nechali osvobodit Martyho, aby mě k tobě zavedl. Sami z něj totiž nic nedostali. Dvě mouchy jednou ranou. Museli mě podezřívat už od Rock Creeku. Měl jsem..."
Zvenčí se ozvalo pronikavé zaštěkání psa. Vlastně jen jediné štěknutí.
Bill zkopměl. Tvář mu zpopelavěla. "Jsou venku. Al-Hassan a jeho banda."
"Jak to víte?" Randi se přesunula podél zdi k rohu jednoho z oken, jehož sklo zůstalo netknuté. Opatrně vyhlédla ven. "Ten pes," uvědomil si Jon. "To je dobrman, kterého jsi měl v parku."
Bill přikývl. "Samson. Je vycvičený k boji, stopování, hlídání, prostě ke všemu."
"Vidím je," zašeptala Randi. "Asi nejsou hloupí. Schovávají se za řadou vozů před námi. Jeden z nich je vysoký Arab."
"Al-Hassan," řekl Bill hrobově tichým hlasem.
Peter mlaskl jazykem o horní patro a zamumlal: "Tak takhle nás našli." V ruce držel drobný vysílač, který vyndal z vydlabaného podpatku Martyho boty. "Hezká štěnička, co?" Znechuceně zavrtěl hlavou, vyhodil zařízení ze zadního okna a pozvedl samopal.
Randi stále hlídala u okna. "Nevidím žádné policajty ani vojáky."
"Co na tom záleží?" obořil se na ni Bill. "Navedl jsem je sem a oni vás dostali. Choval jsem se jak pitomec!"
"Tak horké to zas nebude," pravil Angličan klidně. "Jestli nás chtějí dostat, tak se pořádně zapotí." Natáhl ruku ke svítidlu připevněnému na zdi nad kuchyňským stolem a stiskl tlačítko na jeho straně. Ozvalo se třesknutí. Z podlahy uprostřed obývacího pokoje se náhle zvedly čtyři čtverce z PVC, předtím nerozlišitelné od ostatních. Šlachovitý Howell bleskově přiskočil k novému východu. "Nikdy nespoléhejte na jedinou únikovou cestu, přátelé. Jone, byl bys tak laskav?"
Jon zvedl padací dveře a skočil do otvoru.
"Další pán na holení," řekl Angličan Martymu.
Marty otráveně kývl, podíval se otvorem na asfalt a skočil. Pod vozem tiše ležel mohutný dobrman a velkýma tmavýma

očima si prohlížel otevřené prostranství a lesík, za nímž karavan parkoval.
Marty se v hlubokém stínu pod vozidlem rychle odplazil z cesty.
Postupně pak na asfaltu přistáli Randi Russellová, Bill Griffin a Peter Howell. Ostražitý dobrman zvedl čenich k Martymu a ten se přisunul blíž. Když se Samson znovu začal věnoval hlídání, Marty se přikrčil vedle něj a hladil ho rukou po hladkém elegantním hřbetě. Kupodivu vůbec necítil strach. Pak zvedl oči a rozhlédl se. Viděl jen kola jiných obytných vozů a silné kmeny stromů, ale žádné nohy. Na okamžik ho bláhově napadlo, že to al-Hassan a jeho zabijáci možná vzdali a šli domů.
Bill Griffin přivolal psa a tiše řekl: "Kamarádi, tohle je Samson. Samsone, to jsou kamarádi."
Nechal dobrmana, ať je všechny očichá.
Pak se odplížili za Jonem k zadní části karavanu, jenž stál nejblíž k lesu. Od bezpečí je dělilo jen asi pět metrů.
"To je ono." Peter kývl směrem ke stromům. "Můžeme se tam schovat a vymyslet co dál. Až řeknu ‚teď', vyskočíte a poběžíte, jako by vám u zadku hořela koudel. Budu vás krýt." Poklepal na svůj H&K.
Pak se však z lesa vynořily postavy.
"K zemi!" zavrčel Smith a padl na břicho. Ostatní ho napodobili.
Okamžitě se strhla kanonáda. Kulky svištěly otevřeným prostranstvím a odrážely se od boku karavanu. Plazili se dozadu a hledali úkryt mezi pneumatikami.
Bill Griffin houkl: "Kolik jich je?"
"Dva." Angličan mhouřil oči a vpíjel se pohledem mezi stromy.
"Nebo tři," ozval se Jon a lapal po dechu.
"Dva nebo tři," zopakovala Randi, "což znamená, že jeden nebo dva jsou pořád vepředu."
"Jo." Bill Griffin se rozhlédl po ostatních. Viděl na nich napětí a strach, neušly mu však ani jiskry odhodlání v jejich očích. Platilo to dokonce i o Martym, i když měl potíže s kondicí, a především s hlavou. Marty už nebyl ten zženštilý ufňukánek, kterého si pamatoval ze školy. Marty dospěl. Když o tom přemítal, cítil, jak se v jeho nitru trhá cosi starého a bolestného. Zároveň prožíval jakousi vnitřní proměnu. Možná už měl plné zuby práce pro lidi s dutou hlavou. Nebo jednoduše nedokázal zapadnout do světa, který jiným přinášel uspokojení. Nejspíš to však bylo tím, že už mu na ničem a na nikom nezáleželo, ani na sobě.
Zoufale to chtěl změnit. Najednou pochopil, proč tolik riskoval, aby zachránil Jona. Uchoval si tím naději, že v něm ještě zůstalo něco dobrého. Když o tom uvažoval, jako by se mu v žilách znovu rozproudila krev. Náhle měl naprosto jasno. Dostal takovou chuť do života, jakou cítil naposledy za starých zlatých časů, kdy byli s Jonem mladí a všechno měli před sebou.
Věděl, co má dělat.
Cítil to každou buňkou těla, celým svým zklamáním.
Bylo mu zcela jasné, co musí udělat, aby se vykoupil.
Bez varování se rychle vyplížil z úkrytu pod vozem, vyskočil a s pronikavým hrdelním výkřikem se rozběhl k okraji lesíka, kde se krčili útočníci. Dobrman vyrazil za ním.
"Bille!" zařval Jon. "Ne..."
Ale bylo pozdě. Nohy podsaditého muže se už rychle míhaly temnotou a dlouhé vlasy vlály za ním. Bill uháněl k lesu a pálil přitom z pistole. Cítil vzrušení a obrovskou úlevu. Nemyslel už na nic jiného, než na vlastní vykoupení. Dobrman se s obnaženými tesáky rozběhl k jednomu z vetřelců po Billově levici.
Jon, Randi a Peter vyskočili se zbraněmi v rukou. Za pár vteřin bylo po všem.
Když Jon dorazil na místo, našel Billa Griffina ležet na zádech v suchém býlí na okraji lesa. Z hrudníku mu prýštila krev.
"Ježíšikriste." vydechl Peter a ostražitým pohledem pročesal stromy i zaparkovaná auta.
Tři metry opodál ležel bez hnutí malý tlouštík, který vedl útok na Jona v Georgetownu. Druhý muž zemřel na průstřel hlavy, třetí ležel na zádech s rozervaným hrdlem. Dobrman zatím pobíhal mezi stromy a hledal další nepřátele.
"Chlápek, kterému Bill říkal al-Hassan, tady není," vysypal ze sebe Peter. "Může být pořád vepředu."
"Jestli je sám, nejspíš se o nic nepokusí," poznamenala Randi, jež držela samopal Uzi v pohotovostní poloze. Pohlédla dolů a ztišeným hlasem se zeptala: "Jak je na tom, Jone?"
"Pomoz mi."
Peter hlídal okolí a mával přitom kolem sebe samopalem. Randi pomohla Jonovi odnést Griffina do úkrytu stromů, kde jej položili na vrstvu suchého listí.
"Vydrž, Bille," hlesl Jon se staženým hrdlem. Dřepl si a pokusil se usmát na svého starého přítele.
Peter za nimi do lesa nešel. Zůstal stát na stráži.
Jon přívětivě prohodil: "Bille, ty troubo jeden. Cos to vyváděl? Zvládli bysme je."
"To... nemůžeš vědět jistě." Stáhl Jona za límec. "Tentokrát... tě mohli zabít. Al-Hassan tady někde je. Čeká na posily. Utíkej..., vypadni odsud!"
Svíral ho pevně, pak se mu však na rtech objevila růžová pěna.
"Klid, Bille. Omrknu ti rány. Všechno bude v pohodě..."
"Kecy." Griffin se slabě pousmál. "Běž do rezidence... u jezera Magua. Hrůza..., hrůza..." Zavřel oči a mělce se nadechl.
"Nesmíš mluvit," řekl Jon úzkostlivě a roztrhl Billovi košili.
Raněný opět otevřel oči. "Už nemám čas... Promiň mi Sophii... Promiň mi všechno." Vytřeštil oči, jako by v širé temnotě něco spatřil.
"Bille? Bille! Nedělej to!"
Billova hlava se však bezvládně zvrátila. Byl mrtvý. Jeho nevýrazná tvář náhle působila mladším a jaksi nevinnějším dojmem. Rysy, jež v minulosti sehrály tolik různých rolí, se vyhladily a odhalily výrazné lícní kosti a bradu. Zatímco si

ho Jon mlčky prohlížel, kdesi začal zpívat pták. Ozývalo se bzučení hmyzu. Korunami stromů pronikalo teplé slunce.
Smith se dal do práce. Nahmatal krční tepnu. Nic. Horečně položil ruku na zkrvavený hrudník. Necítil však sebemenší náznak tepu. Posadil se vedle svého přítele. Tělem se mu rozlila bolest. Nejdřív Sophie a teď Bill.
Náhle se objevil dobrman. Stoupl si vedle Billa a hlídal ho. Šťouchl Billa do hlavy a vyloudil z hrdla zvuk, jenž připomínal tiché zasténání. Marty si něco zamumlal a poplácal dobrmana po zádech.
Smith zatlačil Billovi oči a podíval se nahoru. "Umřel."
"Musíme jít, Jone." Peterův hlas byl přívětivý, avšak rozhodný. Sáhl do jednoho z váčků na spleteném opasku své výsadkářské uniformy a podal mu barevný kapesník.
Když si Jon otřel krev z ruky, Randi řekla: "Je mi to líto, Jone. Vím, že to byl tvůj kamarád. Ale brzy tady budou posily."
Smith okamžitě nevstal, a tak na něj Marty houkl: "Jone! Jdeme. Ty mě děsíš!"
Smith vstal, prohlédl si otlučený karavan a mrtvá těla. Zhluboka se nadechl, aby ovládl svůj zármutek a vztek. Ještě jednou se podíval na Billa Griffina.
Victor Tremont se bude muset zpovídat ze spousty věcí... Vykročil do lesa. "Tudy si proklestíme cestu zpátky do auta."
"Dobrý nápad." Randi vyrazila jako první.
"Pojď, Samsone," zavolal Marty.
Pes zvedl hlavu a dloubl svého mrtvého pána do ramene. Znovu vyloudil tichý hrdelní zvuk a ještě jednou do Billa šťouchl. Když pán nereagoval, pes se naposledy rozhlédl, jako by se loučil. Pak tiše odběhl do lesa za nimi.
Vysoká Randi se vydala nalevo a jistým krokem vyšlapávala cestu mlázím kolem stromů. Za ní šli Jon s Martym a průvod uzavíral Peter s dobrmanem. Peterův samopal H&K mířil střídavě na obě strany.
Jon se podíval na Martyho. "Víš něco o ‚rezidenci´, o níž mluvil Bill? A o jezeru Magua?"
"Tam mě přivázali řetězem v jedné místnosti." "Víš, kde to je?"
"Jasně."
Jejich rozhovor náhle přerušil Peterův hlas. "Bacha, jdou po nás. Zdržím je. Utíkejte!"
"Bez tebe nejdu!" odmítl Smith.
"Nebuď labuť. Musíš skoncovat s Tremontem. Já se o sebe dokážu postarat."
Když velký dobrman uslyšel blížící se kroky, zastavil, otočil se a odběhl k Peterovi. Ten psovi cosi tiše řekl a pak opět pohlédl na Smithe.
"Jděte. Hned! My se Samsonem vám budeme krýt záda a získáme čas. Honem!" Podíval se na psa. "Rozumíš signálům, kamaráde?" Připažil jednu ruku a pak s ní udělal rychlý pohyb. Pes se okamžitě rozběhl na obhlídku lesa. Peter spokojeně přikývl. "Vidíš, nebudu sám."
"Má pravdu," přitakala Randi. "Bill by to takhle určitě chtěl." Jon na vteřinku zaváhal. Ve stínu stromů vypadala jeho tvář s vysedlými lícními kostmi a tmavě modrýma očima zlověstně.
Jonovo vysoké svalnaté tělo bylo napjaté jako struna, která může každou chvíli prasknout. Sotva zemřel Bill, už se Peter dobrovolně nabízí, že zůstane vzadu, kde také ohromně riskuje. Jon zasvětil celou kariéru záchraně lidských životů, a ne jejich maření. Nyní se mu však zdálo, že ho okolnosti vehnaly do smyčky, z níž není úniku.
Zadíval se na Peterovu vráskou ošlehanou tvář a do jeho pronikavých očí, v nichž četl: Běžte. Nechtě mě tady. Tohle je moje práce.
Smith přikývl. "Fajn. Marty, půjdeš za mnou. Zlom vaz, Petere."
"Dík." Angličan už byl zády k nim a zkoumavě si prohlížel les za nimi, jako by na tomto okamžiku závisel celý jeho život.
Jon se na něj ještě chvíli díval. Pak s Martym a Randi vyrazili mezi kmeny. Za nimi se rozlehla dlouhá salva následovaná bolestným výkřikem.
"Peter?" vyhrkl Marty ustaraně. "Myslíš, že je raněný? Neměli bysme se vrátit?"
"Byla to střelba z jeho zbraně," uklidnil jej Jon, přestože si sám nebyl úplně jistý.
Marty váhavě kývl. Vybavil si nekonečné dny až příliš blízkého kontaktu s Peterem v karavanu, jeho černý humor i zvyky, které mu lezly na nervy. "Doufám, že máš pravdu. Já..., já jsem si už na Petera celkem zvykl."
Zasmušile kráčeli dál. V lese byl klid, jen občas se ozvala střelba. Každý výstřel jako by se Smithovi zarýval do živého masa. Pak nastalo úplné ticho. To bylo ještě horší. Nedalo se vyloučit, že Peter někde leží v kaluži krve a umírá.
Nakonec vyšli z lesa na klidnou ulici, jež vedla souběžně s Trasou 5. Opatrně schovali zbraně pod šaty, přeběhli napravo a zabočili do ulice, kde Jon s Randi zaparkovali pod javorem auto z půjčovny.
Rozdělili se a obezřetně se přiblížili k vozu.
Vzduch byl však čistý. Nikdo se jim nesnažil zkřížit cestu. Marty si zhluboka vydechl a nasoukal se na zadní sedadlo. Jon vklouzl za volant, Randi se usadila na místo spolujezdce a na klín si položila malý samopal Uzi. Vyrazili směrem k dálnici. Za hodinu dorazili k letišti Oriskany-Utica, kde si pronajali lehké letadlo, v němž se vydali do rozlehlé přírodní rezervace Státního parku Adirondack.

43

15.02
jezero Magua, New York

Mezi stromy pod nimi se rýsovala ohromná roubená rezidence Victora Tremonta. Z příliš velké roubené garáže v zadní části domu vedla úzká cihlová příjezdová cesta, jež mizela v hloubi lesa. Objekt hlídali tři po zuby ozbrojení muži. Za

vzdálenější stranou chaty se rozprostíralo křišťálově čisté jezero, zasazené mezi borovice a listnaté stromy. Odpolední slunce vrhalo dlouhé temné stíny na zalesněné svahy, nad nimiž se vznášela velká bílá oblaka.
Jon, Randi a Marty sledovali tuto scenérii z kopečku v lese za domem. Leželi na břiše na tlustém koberci lesního humusu pod hustými borovicemi a pečlivě analyzovali uspořádání chaty i znuděné pohyby trojice strážných.
"Doufám, že se Peterovi nic nestalo," hlesl Marty s obavou v hlase. Zíral před sebe, i když si nebyl zcela jistý, na co se má vlastně soustředit.
"Peter ví, co dělá, Marty," odvětil Smith tiše a vrýval si do paměti trasy strážných.
Pak pohlédl na Randi. Ležela vedle něj, tiše poslouchala a soustředěně pozorovala dění u domu. Chápavě se na něj usmála.
Poté se všichni tři opět věnovali vymýšlení plánu, jak se vloupat do Tremontova horského hradu. Jeden ze znuděných a zívajících strážných každou půlhodinu obešel roubenou stavbu, zkontroloval dveře a zběžně se rozhlédl po okolí domu. Takovým pohledem nebylo možné spatřit nic, co by vyloženě nebilo do očí. Druhý muž seděl uvolněně na židli, kouřil a vyhříval se v paprscích říjnového slunka. Na klíně mu ležel starý samopal M-16A1. Třetí hlídač byl pohodlně uvelebený v civilní verzi terénního vozu Humvee zaparkovaném padesát metrů napravo od nich vedle malé mýtiny, jež sloužila jako přistávací plocha pro vrtulníky. Pušku měl opřenou vedle sebe.
"Ti tady nezažili narušitele už roky," odhadl Jon. "Jestli vůbec někdy."
"Možná tady není co hlídat," řekla Randi. "Třeba nám Griffin lhal. Nebo se prostě spletl."
"Ne. Zachránil nás a věděl, že ho to bude stát život," trval na svém Smith. "Nelhal by."
"Nebylo by to poprvé, Jone. Sám jsi říkal, že se změnil k horšímu."
"Tolik zas ne." Otočil se k Martymu. "Marty, tys tam byl zamčený. Pamatuješ si vnitřek toho baráku?"
"Byl tam velký obývák a spousta menších pokojů. Taky zasklená veranda, kuchyně a něco na ten způsob. Vyslýchali mě v jedné místnosti dole. Byla v ní jen pryčna a židle. Když jsem se vzbudil, tak jsem zjistil, že jsem přivázaný řetězem ke zdi ve sklepě."
"Nic víc nevíte?" zeptala se Randi.
"Zapomněl jsem si tam vzít propagační brožurku," odsekl Marty podrážděně. Pak se ušklíbl. "No jo, omlouvám se. Vím, že jste tím nic nemyslela. Vlastně jsem viděl ještě nějaké lidi v bílých pláštích. Vypadali jako doktoři. Většina z nich měla taky bílé kalhoty. Chodili nahoru do druhého patra, ale nevím přesně kam."
"Že by laboratoř?" zauvažovala Randi.
"Tajná laboratoř," řekl Jon tiše, ale důrazně. "To je možná jedna z věcí, které nám Bill chtěl říct. Tajná laboratoř výzkumu a vývoje. Měly by tam být záznamy o experimentu na dvanácti případech z války v Perském zálivu i o jejich další činnosti. Proto jsme asi nic nenašli v počítači Léčiv Blanchard. Nikdy tam nic nebylo."
"Třeba používají název a heslo nějaké jiné firmy," nadhodila Randi.
Jon řekl: "Měli bychom tam vlézt a zjistit to nabeton. Marty, ty zůstaneš tady. Bude to bezpečnější. Jestli někoho uvidíš nebo uslyšíš, vypal jeden varovný výstřel."
"Můžeš se spolehnout." Marty zaváhal a šokovaně vytřeštil své kulaté oči. "To snad není pravda, já to vážně řekl. A navíc nadšeně." V baculatých ručkách nervózně svíral samopal Enfield. Stále byl klidný, jelikož si vzal novou dávku léku. Jeho účinek však měl už brzy vyprchat.
Jon s Randi se rozhodli počkat, až strážný dokončí další pochůzku, vrátí se ke kolegovi před domem a zapálí si cigaretu. Pak chtěli zneškodnit toho v autě na mýtině plné dlouhých chladných stínů odpoledního slunce.
Nemuseli čekat dlouho. Po několika málo minutách jeden ze dvou strážných vepředu vstal a zmizel za chatou. Za deset minut se znovu objevil, tentokrát u vzdálenější strany budovy. Zběžně přelétl pohledem les a okolí, zapsal se na kontrolním stanovišti vedle hlavního zadního vchodu a zamířil před dům za svým kumpánem.
Randi s Jonem viděli, že na jejich straně rezidence zůstal pouze strážný v terénním voze Humvee. "Teď," řekl Jon.
Prošli mezi borovicemi k okraji lesa. Hlídač byl rozvalený na sedadle řidiče a dřímal na teplém slunci. Nacházel se mimo zorný úhel svých kolegů.
"Co kdybys vlezla za auto, Randi?" navrhl Jon. Cítil, jak mu hlasitě začíná bušit srdce. "Budu tě odsud krýt. Až tam budeš, dej mi znamení a já ho odlákám. Jestli se vzbudí moc brzo a uslyší tě, zneškodním ho."
"Zamávám kapesníčkem." Pousmála se. "Je to Kleenex." Už se cítila líp. Znovu byla v akci.
S rozbušeným srdcem vklouzla mezi stromy a zmizela Smithovi z očí. Jon se přikrčil ve stínu na kraji lesa, s připravenou berettou sledoval klimbajícího strážného a čekal. Uplynulo pět minut. Pak spatřil bílý záblesk přímo za zaparkovaným humvee. Strážný sebou škubl, pohnul se, oči však neotevřel. Když se muž znovu uklidnil, Jon se rozběhl přímo k vozu bez střechy.
Když však byl uprostřed mýtiny, strážný prudce otevřel oči a okamžitě popadl samopal. Vtom se za ním zjevila Randi. Světlé vlasy jí plály kolem hlavy jako svatozář a její krásná tvář měla kamenný výraz plný soustředění. S hbitostí divoké kočky tiše doběhla k humvee, přehoupla se přes zadní čelo a přitlačila hlaveň samopalu Uzi k temenu hlídačovy hlavy. Jednou nohou přitom balancovala na opěradle zadního sedadla a druhou na ochranném rámu auta. Jonovi to vyrazilo dech. Něco podobného by od žádné ženy nečekal.
Randi řekla ledovým hlasem, ostrým jak břitva: "Polož tu pušku."
Strážný na vteřinu zaváhal, jako by zvažoval své šance, a pak pomalu odložil pušku na sedadlo vedle sebe. Položil si ruce na stehna, aby je bylo dobře vidět. Bylo znát, že dobře ví, jak to chodí při zatýkání.
"Rozhodl ses správně."
Jon doběhl k humvee a sebral samopal M-16. S Randi pak odvedli hlídače zpátky k místu, kde čekal Marty. Všichni tři pracovali rychle. Marty natrhal košili strážného na proužky. Jon a Randi mu svázali ruce i nohy a opasek použili jako roubík. Znehybněný a umlčený hlídač ležel na vrstvě borového jehličí a šlehal kolem sebe zlostnými pohledy.

Smith mu vzal kroužek s klíči. "Ti dva před domem nás nebudou čekat zevnitř."
"To nezní špatně." Randi přikývla na znamení, že jeho plán schvaluje.
Zadíval se na ni trochu déle, než bylo nutné, ale zdálo se, že si toho nevšimla.
Marty vzdychl. "Vím, co mi teď řeknete. ‚Jestli něco uvidíš, tak vystřel.' Jemine. Když si pomyslím, že jsem ještě před dvěma týdny nikdy nedržel zbraň v ruce... Já snad padnu."
Marty sice nevěřícně vrtěl hlavou, uvolil se však hlídat svázaného strážného. Jeho kolegové zatím seběhli z kopce k vedlejšímu zadnímu vchodu do rezidence. Vzduch byl prosycený poněkud vtíravou vůní borovic.
Randi hlídala, jestli je čistý vzduch. Jon zatím našel správný klíč a odemkl dveře. Opatrně vstoupili do předsíňky, kam střešními okny proudilo slunce. Ještě lépe osvětlený však byl konec chodby, jejíž zdi lemovala řada zavřených dveří. Když opatrně našlapovali směrem ke druhému zdroji světla, ucítili slabý zápach kvalitních doutníků.
"Co je to?" Randi se zastavila v teniskách na parketové podlaze.
Smith zavrtěl hlavou. "Nic jsem neslyšel."
Randi stála jak solný sloup. Její pravidelné rysy byly napjaté soustředěním. "Přestalo to. Nevím, co to bylo, ale už nic neslyším."
"Měli bychom zkusit všechny dveře."
Randi se zaměřila na jednu stranu chodby, on na druhou. Vzali za každou kliku.
"Zamčeno." Jon zavrtěl hlavou. "Mohly by to být pokoje pro hosty nebo kanceláře."
"Nejlepší bude, když si je necháme na potom," usoudila Randi.
Prošli kolem schodiště, jež stoupalo k odpočívadlu a pak se stáčelo. Výš než na odpočívadlo nebylo vidět. Šli dál a poslouchali. Pach doutníků stále sílil. Jon nervózně těkal pohledem kolem sebe. Nakonec došli k roubenému vchodu do obývacího pokoje, jenž připomínal jeskyni. Byl zařízený selským nábytkem ze dřeva a kůže, lampami ze dřeva a mosazi a nízkými dřevěnými stolky. Určitě to byl ten velký pokoj, který jim popisoval Marty. Jeho vzdálenější stěnu tvořila prosklená plocha, jíž dovnitř proudilo slunce. Nechyběl ani ohromný kamenný krb, v němž žhnuly uhlíky chránící místnost před říjnovým chladem. Obří okna poskytovala výhled na jezero ukryté v hustém lese. Uprostřed prosklené stěny se nacházely dvoukřídlé dveře, jež vedly na zastřešenou verandu. Tichý pár beze slova proklouzl pokojem a ode dveří si prohlížel verandu. Na trávníku nalevo za ní odpočívali v křeslech zbývající dva strážní. Kouřili a bavili se s puškami položenými na klíně. Dívali se do údolí, v němž zářily sytě zlaté a červené ostrůvky. Byla to místa, kde mezi zelenými borovicemi rostly podzimem zbarvené listnaté stromy.
Randi pozorovala stráže. "Jsou krásně na ráně," zamumlala. "Pitomí lenoši. Myslí si, že když je Tremont pryč, můžou si dělat, co chtějí."
"Jestli budeme muset střílet," zašeptala Randi, "vezmu si toho napravo a ty toho nalevo. Při troše štěstí se vzdají."
"Přesně to taky chceme." Smith kývl na souhlas. Na práci s ní už si začínal zvykat. Dokonce si v ní liboval. Doufal, že jim to pomůže k přežití... "Jdeme."
Opatrně otevřeli dveře a vykročili na verandu. Oba muži si v křeslech dál povídali a kouřili. Jon v ostrém slunci soustředil pohled na nic netušící strážné sedící přímo pod nimi.
Vyšší strážný cvrnkl cigaretu na trávník a vstal. "Je čas na další pochůzku." Než se Jon s Randi stačili pohnout, uviděl je. "Bobe!" vykřikl vyděšeně.
"Položte zbraně," poručil Jon.
Randi přiškrceně řekla: "Hezky pomalu a nezvorejte to."
Oba muži zkoprněli. Jeden vestoje, napůl otočený směrem k nim, druhý uprostřed pohybu z křesla. Žádný z nich nemířil na Jona s Randi, kteří naopak měli oba strážné na mušce. Překvapení ze zálohy zabralo. Nebylo nejmenších pochyb, že pokud strážní nechtějí spáchat sebevraždu, udělají přesně to, co jim přikázali.
"Kurva," utrousil jeden z nich.

Když Smith zamykal tři svázané strážné v kůlně za garáží, v okolních lesích byl klid. Marty stál ve stínu vedle domu, Randi zatím prohledávala rezidenci. V Martyho kulaté tváři a zelených očích se zračily starosti. Jako by se ocitl ve světě, o kterém nechtěl nikdy nic vědět. Jeho obtloustlé tělo v plandavých kalhotách a bundě vypadalo zbědované. Podíval se na Jona. "Chceš, abych tady zůstal?" zeptal se, jako by už předem znal odpověď.
"Bude to bezpečnější, Marty, a taky potřebujeme, aby někdo držel stráž. Bůhví, co najdeme v laboratoři. Jestli se nám něco stane, máš šanci utéct do lesa."
Marty rozvážně přikývl. Jeho prsty na pušce sebou zaškubaly, jako by zatoužily po klávesnici. "To je v pohodě, Jone. Vím, že se pro mě vrátíš. Hodně štěstí. A jestli něco uvidím," - odvážně se usmál - "určitě jednou vystřelím."
Smith mu povzbudivě sevřel rameno.
Marty poplácal Jona po ruce. "Zvládnu to. Neboj se o mě a běž."

Jon a Randi se zbraněmi v rukou se sešli u postranních dveří do rezidence, které už jednou použili. Dlouze se na sebe zadívali, jako by chtěli jeden druhému vyjádřit uznání. Když Jon odvrátil zrak, Randi nervózně zauvažovala, co se to s ní děje.
Vešli do domu a zastavili se pod schodištěm v dlouhé chodbě. Venku se nestřílelo. Jon s Randi doufali, že ten, kdo nahoře pracuje, nemá tušení o zneškodnění stráží ani o napadení rezidence. Smyslem tajného útoku bylo zjistit, čím se zabývají, a to co nejrychleji a nejefektivněji - a vyváznout se zdravou kůží.
Opatrně našlapovali po schodech, prošli odpočívadlem a stoupali dál nahoru. Když se přiblížili k vrcholu schodiště, kolem stále panovalo ticho.
A pak zjistili proč. Nad schodištěm se nacházelo malé předsálí, ukončené masivními skleněnými dveřmi s tlustými

skleněnými panely po obou stranách. Za sklem se blyštila rozlehlá laboratoř, jejíž celý obvod lemovaly kanceláře. Opodál na straně bylo cosi, co vypadalo jako "čistý prostor" sloužící k experimentům, jež se musely provádět v atmosféře dokonale zbavené nečistot. V další místnosti se nacházel elektronový mikroskop. Všechny laboratoře budily dojem mírného pracovního nepořádku, jenž vyvolávalo množství papírů, zkumavek, plynových kahanů, skleněných kádinek, lahviček, mikroskopů, kartoték, chladniček a dalšího příslušenství, bez nichž si nelze představit vědecké bádání. V jedné z laboratoří byl také přístroj, jenž vypadal jako spektrometr z budoucnosti.
Jonův pohled však upoutalo něco jiného - masivní dveře uprostřed jedné ze zdí označené křiklavě červeným trojlístkem, symbolem biologického nebezpečí. Byly to dveře do laboratoře stupně zabezpečení čtyři. Do tajné laboratoře. Jonovi se podlomily nohy a zároveň ucítil triumfální radost.
"Vidím čtyři lidi," zašeptala Randi.
Jon se snažil mluvit klidně. "Je načase, abychom se představili."
Se zbraněmi v rukou vklouzli dovnitř.

44

Dva laboranti vzhlédli od práce. Jakmile zahlédli zbraně, zkřivili tváře strachem. Jeden z nich zasténal, načež zvedli oči další dva. Krve by se v nich nedořezal. Jon s Randi získali pozornost všech čtyř, aniž by řekli slovo.
"Nestřílejte!" zaprosil starší z dvojice mužů.
"Prosím vás. Mám děti!" řekla mladší z dvou žen.
"Když nám odpovíte na pár otázek, nikomu se nic nestane," ujistil je Jon.
"Má pravdu." Randi namířila samopal Uzi na kancelář vedle laboratoře, jež vypadala jako malá zasedací místnost. "Támhle si můžeme přátelsky a srdečně promluvit."
Čtyři laboranti v bílých uniformách zamířili husím pochodem do kanceláře a na povel se posadili na židle u jednacího stolu s umakartovou deskou. Věkově se pohybovali asi od pětadvaceti do pětačtyřiceti let a působili jako lidé, kteří pracují v pravidelných směnách. Nebyli to žádní pobledlí vědci s horečnatýma očima, kteří při dokončování projektu tráví ve své laboratoři klidně celé týdny. Byli to obyčejní lidé se snubními prsteny, kteří měli na pracovních stolech fotky svých početných rodin. Laboranti, nikoli vědci.
S výjimkou starší ženy s krátkými šedivými vlasy, která měla pod dlouhým laboratorním pláštěm běžné civilní oblečení. Od jejich příchodu ani nehlesla a měla se na pozoru. Asi vědecká pracovnice nebo nadřízená.
Vysoké čelo staršího z mužů se perlilo potem. Přestal se upřeně dívat na zbraně a pohlédl na Randi. "Co chcete?" zeptal se roztřeseným hlasem.
"Jsem ráda, že se ptáte," sdělila mu. "Povězte nám o tom opičím viru."
"A taky o séru, co jako z udělání zabírá i na lidský virus," doplnil ji Jon.
"Víme, že ho Victor Tremont získal před dvanácti roky v Peru."
"Taky víme o pokusech na dvanácti vojácích během operace Pouštní bouře."
Randi se zeptala: "Jak dlouho máte to sérum?"
"A jak vypukla epidemie?"
Pod kulometnou palbou otázek se na pobledlé tváři starší ženy objevil sveřepý výraz. Z jejích unavených očí čišel vzdor. "Nevíme, o čem to mluvíte. Se žádným opičím virem, ani se sérem nemáme nic společného."
"Tak na čem tady děláte?" otázala se Randi důrazně.
"Zkoumáme hlavně antibiotika a vitamíny," řekla jí šéfová.
Smith se tím nespokojil. "Tak proč ty tajnosti? Proč pracujete v takovém zapadákově? Tahle laboratoř není zanesená v žádných dokumentech Léčiv Blanchard."
"My k nim taky nepatříme."
"Tak pro koho zkoumáte antibiotika a vitamíny?"
Nadřízená zčervenala. Řekla toho víc, než chtěla. Ve tvářích ostatních se opět objevil strach. "To vám nemůžu říct," vyštěkla žena.
"Fajn. Tak se mrkneme do vašich záznamů," nadhodila Randi.
"Jsou v počítači a my k nim nemáme přístup. To smí jen ředitel a doktor Tremont. Až se vrátí, skoncují s vámi i s tímhle vším..."
Jon měl čím dál větší vztek. Ti lidé napomohli k vraždě Sophie, byť třeba nevědomě. "To si ještě počkáte. Mají plnou hlavu přebírání medailí. A vaši tři strážní venku jsou mrtví," zalhal. "Chcete je snad následovat?"
Šéfová zarytě mlčela a probodávala ho očima. Randi se snažila udržet zlost na uzdě. "Myslíte si, že když jsme se k vám zatím chovali slušně, tak vás nezabijeme? Máte pravdu, nejspíš vás necháme žít. Máme moc měkké srdce. Ale," dodala zvesela, "mohla bych vám způsobit značnou bolest. Člověk je přece tvor nedokonalý. Posloucháte mě pořádně?"
To na ně zabralo. Aspoň na zbylé tři. Spěšně přikývli.
"Dobře. Takže, kdo z vás nám poví jméno firmy, pro kterou pracujete, a taky hesla umožňující vstup do počítačů?"
"A," dodal Smith a upřeně se zadíval na vedoucí, "proč na vitamíny a antibiotika potřebujete laboratoř stupně čtyři."
Nadřízená zbledla a roztřásly se jí ruce. Čím dál zlostnějším pohledem se však snažila zastrašit své tři kolegy.
Menší a starší z mužů ji ovšem ignoroval. "Nech toho, Emmo." Jeho hlas byl slabý, avšak odhodlaný. "Teď tady šéfují oni, a ne ty." Podíval se na Jona. "Jak si můžeme být jisti, že nás stejně nezabijete?"
"Nemůžete. Ale pište si, že jestli se má někomu něco stát, tak se to stane teď. Potom se budeme snažit dostat Victora Tremonta."

Starší muž chvíli zíral a pak klidně přikývl. "Řeknu vám to."
Jon pohlédl na Randi. "Když už jsme to tady vyřídili, dojdu pro Martyho."
Chvatně přikývla. Mířila samopalem na čtyři laboranty, přitom však myslela na Sophii. Přiblížila se k jejímu vrahovi. Ten musí pykat, ať ji to bude stát cokoliv.

Marty seděl opřený o strom poblíž kůlny se samopalem Enfield na klíně. Něco si pobrukoval. Zdálo se, že si prohlíží sluneční paprsky, jež tančily v pruhu žlutého světla mezi stromy. Kdyby člověk soudil jen podle jeho těla a nožek natažených na borovém jehličí, spletl by si ho se skřítkem z nějaké staré pohádky, kterého netíží žádný světský problém. Nesměl by si ovšem všimnout jeho očí. A právě na ně se Smith soustředil, když se k němu tiše a opatrně blížil. Měly téměř smaragdový odstín a čišel z nich neklid.
"Nějaké problémy?"
Marty vyskočil. "Do pytle, Jone. Příště nechod jako duch." Promnul si oči, jako by ho rozbolely. "S radostí ti oznamuju, že jsem nikoho neviděl, ani neslyšel. V kůlně je taky ticho. Ti tři toho stejně moc udělat nemůžou, vzhledem k tomu, jak pevně jsme je svázali. I tak si ale nemyslím, že jsem stvořený pro práci hlídače. Je to nuda a taky moc odpovědnosti, o kterou nestojím."
"Rozumím. Nechtěl by sis místo toho zarejdit v počítači?"
Marty okamžitě vypadal veseleji. "No konečně. Jasně!"
"Tak jdeme do baráku. Potřebuju, abys prohledal nějaké Tremontovy soubory."
"No jo, Victor Tremont. Ten za vším stojí."
Marty si zamnul ruce.
Když vešli dovnitř, pokračovali kolem řady zavřených a zamčených dveří. Vtom Smith zaslechl jakýsi zvuk. Bylo to téměř na stejném místě, kde předtím Randi také něco slyšela, nebo se jí to aspoň zdálo. Jon se otočil na podpatku. "Co to bylo?"
Marty se zamračil. "Jako kdyby někdo volal."
Zvuk se ozval znovu. Byl to hlas, avšak tlumený a vzdálený. Mužský hlas.
"Vychází to odsud." Jon přitiskl ucho k jedněm z dveří. Vypadaly bytelněji než ostatní a měly masivní zámek. Kdesi na druhé straně někdo volal, ale bylo ho sotva slyšet.
"Otevři je!" řekl Marty.
"Dej mi enfield."
Pak vystřelil zámek velkým samopalem. Z laboratoře nad jejich hlavami se ozvaly výkřiky hrůzy, dveře se však rozletěly, což bylo podstatné. Opatrně vstoupili. Téměř okamžitě narazili na druhé dveře. Když Smith výstřelem otevřel i je, ocitli se ve velkém a dobře zařízeném obývacím pokoji. Hned vedle byla kuchyně, jídelna, bar a chodba, jež pravděpodobně vedla k ložnicím. Volání, teď už zcela zřetelné, vycházelo z chodby.
"Zůstaneš tady a budeš mě krýt, Marty."
Marty tentokrát ani nezaprotestoval. "Fajn. Udělám, co se dá."
Když Jon ostražitě vstoupil do chodby, usoudil, že volající podle hluku poznal, že někdo jde. Za třetími dveřmi se ozvalo bušení. Jon vzal za kliku. Zamčeno.
"Kdo je tam?" křikl.
"Mercer Haldane!" zařval zuřivý hlas. "Jste od policie? Chytili jste Victora?"
"Běžte na stranu," křikl Jon znovu a ustřelil jednoduchý zámek berettou.
Dveře se rozletěly a Jon spatřil staršího drobného muže s bujnou hřívou bílých vlasů, hustým bílým obočím a hladce oholenou, avšak nasupenou tváří. Seděl v křesle v místnosti, která vypadala jako hlavní ložnice. Byl spoutaný a za kotník připevněný řetězem ke zdi, roubík však neměl.
"Kdo sakra jste?" otázal se stařec.
"Podplukovník doktor Jonathan Smith. Ten, kterého se vaši lidi snaží zavraždit."
"Zavraždit Proč by to, pro lásku..." Stařec se zarazil. "No ovšem, Victor. Já slyšel, že má vítr z nějakého... doktora, jak říkáte. Jste ze Středisek? Nebo snad z Úřadu pro potraviny a léky?"
"Z Institutu."
"Fort Detrick, no ovšem. Takže jste toho parchanta chytili?"
"Snažíme se."
"Měli byste sebou hodit. V pět hodin má převzít tu zatracenou medaili. Hned potom nejspíš dostane i peníze a bůhvíkde mu bude v šest konec. Jestli se nepletu, zmizí hodně daleko odsud."
"Tak to byste nám měl pomoct."
"Stačí říct."
"Myslíte, že epidemii vyvolal on?"
"No jistě. Uvažujte hlavou. Proto mě tady přece zamkl. Ale nevím, jak ji vyvolal."
Jon přikývl. "Syčáci. Teď pozor, ustřelím vám řetěz u nohy."
Mercer Haldane sebou strachy škubl. Pak pokrčil rameny. "Doufám, že máte dobrou mušku. Chci žít aspoň tak dlouho, abych stačil srazit Victora na kolena."
Smith ustřelil zámek řetězu a pomohl starci na nohy. "Moje kolegyně je v laboratoři. Snažíme se najít Tremontovy záznamy o výzkumech."
"Musel ty svoje pokoutní záznamy dobře schovat. Taky jsem se je snažil najít."
Jon poplácal Martyho po zádech. "Jenže vy jste neměl moji tajnou zbraň."

Jon s Martym vešli do laboratoře po boku malého stařík a s bílou kšticí a tváří rudou zlostí. Randi na ně čekala. Čtyři laboratorní techniky zamkla v jednací místnosti.
"Co to bylo za střelbu? Málem jsem dostala infarkt."
Jon jí představil Mercera Haldanea a zeptal se: "Co ti řekli laboranti?"
"Pracují pro Tremonta a spol. Heslo do jejich počítače je Hades."
Marty okamžitě zamířil k nejbližšímu počítači, Haldane za ním. Marty se tvářil téměř bezstarostně. Byl šťastný, že se vrací do světa, jemuž rozumí. Aniž by se na něj podíval, podal Marty Haldaneovi svůj samopal, posadil se, protáhl prsty a dal se do práce. Haldane si přisunul stoličku k němu. Jon k nim přistoupil a vzal bývalému generálnímu řediteli z rukou samopal Enfield. Nemohl mu zcela důvěřovat.
Smith tiše vysvětlil Randi: "Mercer Haldane je bývalý předseda představenstva a generální ředitel Blanchardu. Minulý týden ho Tremont přinutil odstoupit a sám převzal řízení."
"Jak to mohl udělat?"
"Prý ho prostě vydíral. Ale já bych řekl, že si ho taky koupili. Stal se součástí Projektu Hádes. Tak Tremont nazval projekt s tím virem a sérem. Tajil ho před Haldanem a firmou přes deset roků."
"Pro hrůzu, kterou napáchali, je to přesné jméno. Co ti ještě řekl?"
"V podstatě to, co jsme si mysleli. Tremont objevil ten virus v peruánské Amazonii a přivezl si ho do Léčiv Blanchard spolu s primitivním lékem domorodců: krví z opic, které nemoc přežily a byly plné neutralizujících protilátek. Někteří tamní Indiáni tu krev pijí a spousta z nich se tak každoročně zachrání. S pomocí peněz a zaměstnanců firmy založil Tremont vlastní tajný tým. Většinu práce dělali tady. Izolovali virus a klonováním genů produkujících protilátky postupně vyvinuli antisérum. Pak ten parchant použil opravné enzymy DNA a vyvolal pár drobných mutací, aby urychlil zhoubnost viru."
"Víc ti toho neřekl?" Randi byla zklamaná.
"Ne. Kromě toho, že si je jistý, že tu pandemii nějak vyvolal sám Tremont."
Laboratoří se rozlehl zuřivý výkřik. "Blbosti! Je to všechno k ničemu!"
Marty probodl Haldanea pohledem a pak se zlostně zadíval k jednací místnosti, kde byli zamčení laboranti. "V souborech Tremonta a spol. nic není. Jen běžný balast o antibiotikách, vitamínech a nějaké vodičce na vlasy! Ten technik nám lhal."
"Ne," uvědomil si Haldane. "To je celý Victor. Je to fiktivní firma. Tihle lidi jsou jen laboranti. Využil je, ale nic jim neřekl. Oni si vážně myslí, že pracují pro firmu Tremont a spol. Heslem Hades chtěl jen napálit toho, kdo by se přiblížil k jeho počítači."
Jon přikývl. "Takový člověk mohl vést pokus na lidech za války v Perském zálivu. Ale někde tam musí být skutečný materiál, Marty. Šťourej dál. Musíme to zjistit."
Martyho hlas zněl zvadle. Jeho léky ještě nepřestaly účinkovat. "Zkusím to, Jone. Ale vážně potřebuju svůj vlastní..."
Vtom se za okny tajné laboratoře ozval jakýsi hluk. Jon s Randi se jako sehraná dvojka společně vymrštili a vyhlédli ven. Po horské silnici přijíždělo auto, jehož pneumatiky zvedaly oblaka prachu.
Ve Smithovi se vzbouřil adrenalin. "Marty! Haldane! Hlídejte laboranty."
Jon a Randi prolétli laboratoří, vyrazili ze dveří a seběhli na odpočívadlo. Padli k zemi vedle sebe. Odtud by viděli kohokoli, kdo by vešel do chodby z obývacího pokoje nebo bočními dveřmi. Randi se podívala na Jona. Prohlížela si jeho horečné modré oči, široký obličej s ostrou bradou, černé vlasy sčesané dozadu. Měl kamenný výraz.
"Co teď?"
"To brzy zjistíme." Nepodíval se na ni. Ani nemusel. Cítil ji vedle sebe. Dodávala mu jistotu.
Slyšeli, jak se zabouchly dvoje dveře auta. Pak se ozvaly rychle se blížící kroky a také nějaký hlas. Byl tichý a naléhavý.

45

15.32
jezero Magua, New York

Od zadních dveří k nim chodbou rychle cupitaly tiché a lehké kroky.
"Co to..." začala Randi.
Než stačil Jon odpovědět, pod schodištěm se objevil velký dobrman Samson. Zvedl hlavu, obnažil tesáky a napjal své silné svaly. Chystal se k útoku.
Smith vstal s berettou za zády. "Samsone, sedni!"
Zmatený pes naklonil hlavu. Když Jon příkaz zopakoval, zdálo se, že v něm zvíře poznalo jednoho z "přátel", které na příkaz Billa Griffina očichal pod karavanem. Pomalu se posadil a pořád zíral nahoru.
Jon zvýšil hlas. V obličeji měl dychtivé očekávání. "Jsi to ty, Pe-tere?"
Do jejich zorného pole vstoupil bývalý člen SAS, hubený a s ošlehanou tváří. Opět měl na sobě nepromokavý kabát zapnutý na knoflíky a pod ním černý výsadkářský úbor. "A kdo jiný? Snad si nemyslíš, že by Samson přeběhl k nepříteli."
Peter a dobrman vykročili po schodech.
Randi vyskočila. "To by nás ani nenapadlo. Rádi vás vidíme, Petere."
Smith se usmál od ucha k uchu. Náhle vypadal o deset let mladší. "Dělali jsme si starosti."
"Venku nebyly žádné stráže. To je vaše práce?"

"Jo. Předpokládám, že všichni ostatní jsou na slavnosti," řekl Jon.
Randi dodala: "Kromě čtyř laborantů, které máme pod zámkem. A bývalého šéfa Blanchardu, který pomáhá Martymu u počítače."
Vtom se Randi zarazila. Společně s Jonem se zadívala na Petera, jehož levá ruka bezvládně visela vedle těla. Na levém zápěstí pod dlouhým rukávem kabátu měl zaschlou krev.
"Ty jsi raněný! Co se ti stalo? Ukaž, mrknu se ti na to," nařídil Jon.
"Je to jen škrábnutí."
"Nech toho. Pojď sem a svlékni si kabát."
Jon podržel dveře do laboratoře, Peter vzdychl a vyšel po schodech se Samsonem po boku.
"Marty," houkla Randi, když vešli. "Je tady Peter."
Peter vstoupil a Marty se otočil v křesle. Po tváři se mu rozlil radostný úsměv. Angličan jej opětoval. Hodnou chvíli na sebe zírali.
Peter nakonec řekl: "Nesmíš se o mě bát, hochu. Nezapomeň, že tvůj starouš už zažil horší věci, a to na více kontinentech, než by dokázal vyjmenovat. Tak a teď se dej zas hezky do práce." Jeho hlas zněl až něžně.
Martyho zelené oči vesele zamrkaly. Krátce přikývl a vrátil se do křesla. Když vykládal Merceru Haldaneovi o Peterovi, objevil se vedle něj dobrman. Marty ho poplácal, pes vzdychl a unaveně si mu lehl k nohám.
Angličan tiše řekl Jonovi: "Jen žádnou paniku. Krvácení jsem zastavil. Než seženu doktora, v pohodě vydržím."
"Já jsem doktor, ty praštěnej Angláne. Nejspíš ti slouží všechno kromě paměti."
Peter se ušklíbl a položil samopal H&K na laboratorní stůl. Jon mu pomohl svléknout kabát. Pod ním měl Peter jen výsadkářské kalhoty a pletený opasek. Od pasu nahoru byl nahý. Kulky ho zasáhly do hrudníku a paže. Rány si ovázal čímsi, co vypadalo jako kusy roztrhaného prostěradla.
Zatímco Peter rozvazoval látku, Randi přivedla ze zasedací místnosti staršího z laborantů s objemnou lékárničkou.
Zranění hrudníku byl čistý průstřel. Kulka prošla podpažím kolem horního žebra. Nejspíš ho zlomila, nezasáhla však žádný životně důležitý orgán. Rána na ruce bylo skutečně jen škrábnutí. Krvácení už téměř ustalo. Jon omyl rány, použil antibiotika a obě opět důkladně ovázal. Trval na tom, aby si Peter vzal aspoň aspirin.
Řekl mu: "Potřebuješ do nemocnice, ale tohle ti zatím pomůže.
"Jsem jak rybička," prohlásil Peter. "Řekni mi, na co jste přišli."
"Celkem jistě víme, kde Tremont a jeho kumpáni prováděli většinu práce. Marty s Haldanem se teď snaží proniknout do záznamů. Tremont vyhodil Haldanea ze sedla teprve před týdnem. Prý ho vydíral, ale já mám podezření, že se Haldane spíš nechal přesvědčit pořádným krajícem z miliard, které má tahle akce hodit. Svědomí ho začalo hryzat až následně."
"Bylo by fajn, kdyby svědomí začalo hryzat víc lidí," podotkl Peter. "A zjistili něco?"
"Vůbec nic." Randi rezignovaně zavrtěla hlavou. "Marty je pořád pod vlivem léků a nemůže přijít na to, kde ty záznamy jsou. Systém není spojený s hlavním počítačem Blanchardu, takže si Haldane neví rady."
Randi se skláněla nad Martym a Mercerem Haldanem. První z nich létal prsty po klávesnici, druhý seděl vedle něj a vysvětloval nalezená data.
"Řekni tomu klukovi, že by sebou měl hodit," utrousil Peter a škubl sebou bolestí. I mluvení mu dělalo potíže. "My se Samsonem jsme sice nepřátele poranili, ale ani náhodou jsme je nevyřadili z provozu. Ten Arab, co jsme ho viděli tenkrát v High Sierras, je nejspíš šéf, přesně jak říkal Griffin. Vyvázl se zdravou kůží a s ním nejmíň dva jeho chlapi. Zbytek těch mizerů se hodně dlouho nepohne, možná už nikdy."
"Nemohli vás sledovat?" chtěla vědět Randi.
"To těžko. Ale asi jim nakonec dojde, že nám Griffin nebo Marty řekli o téhle rezidenci a že jsme tady. Každou chvíli by se tady mohli objevit s posilami."
"Slyšíš to, Marty?" zeptal se Jon.
"Zkusil jsem všechno, co umím," odsekl Marty nedůtklivě. "Teď se snažím navázat nezachytitelné spojení se svým počítačem, abych mohl použít vlastní programy. Dejte mi ještě pár vteřin."
Podrážděnost a čím dál rychlejší řeč napovídaly, že účinek léku už téměř vyprchal. Dál tedy čekali, tak trpělivě, jak jen to šlo.
"Někdo by měl jít dolů a hlídat," uvědomil si Smith. "Ty ne, Petere."
"Může tam jít Samson. Je to lepší hlídač, než my všichni."
Když Peter poslal psa pryč, Marty vykřikl: "Mám spojení!"
"Díky Bohu," vyhrkla Randi úpěnlivě.
"Tak jo. Nejdřív se pokusíme najít firmu, která provozuje tenhle počítač." Marty pracoval s klávesnicí a na obrazovce se rychlostí blesku střídaly různé údaje. Nakonec na monitoru naskočil znak a jméno: Léčiva Blanchard, a.s.
"To znamená, že Victor zaregistroval přístroj na nás a my ho taky platíme," poznamenal Haldane. "Nevysvětlený počítačový systém byl jednou z položek, které naši účetní nedokázali přiřadit k žádnému schválenému výzkumnému programu."
Martyho prsty tančily po klávesnici. Na obrazovce se dál míhaly řady výpočtů. Nakonec se na ní rozzářil název: VAXHAM, a.s.
"Co je to, sakra, VAXHAM?" podivil se Haldane.
Marty byl v předklonu a plně se soustředil. Když kliknul na VAXHAM, rozsvítil se dlouhý seznam adresářů. Jeden z nich byl označen jako "Laboratorní zprávy". Kliknul na něj a rychle projížděl datované záznamy až k tomu úplně prvnímu: 15. ledna 1989. Jon se mu naklonil přes rameno.
"Páni," vydechl Jon. "Je to zpráva o prvním restrikčním mapování enzymů opičího viru z Peru! To je něco!" Smith si přitáhl stoličku. Studoval restrikční mapu viru a v duchu ji porovnával s mapou, kterou si před časem prohlížel v

Institutu. S mapou viru, jenž zabil Sophii. Dlouze hvízdl a zvedl oči. "To se dalo čekat, ale aspoň máme konečně důkaz. Jsou téměř totožné. Není divu, mezi opičím virem a tím, co zabíjí lidi, totiž není žádný rozdíl."
Randi zlostně řekla: "Victor Tremont to celou dobu věděl."
U každého roku bylo uvedeno shrnutí technických poznatků o viru a séru. Vyplývalo z nich neustálé zkracování inkubační doby, jež předcházela smrtelnému útoku nemoci, a stálé zvyšování účinnosti séra ve zhoubném stadiu - aspoň v Petriho misce a později u opic. Znamenalo to další potvrzení jejich předpokladů. Marty však nemohl najít žádné údaje o experimentech v Iráku, ani informace o tom, jak se virus tak náhle rozšířil po celém světě až z odlehlého Peru - zda to způsobil Victor Tremont a jeho společnost VAXHAM.
"Poslední adresář je na heslo," oznámil jim Marty. Pak se ušklíbl. "Chudáčci pitomí. Oni si snad myslí, že něco utají před Kouzelníkem Zellerbachem!"
Zvedl ruce jako koncertní pianista a vzal klávesnici útokem. S pomocí vlastního softwaru vytvořil na obrazovce kaleidoskop slov, otázek, povelů a obrázků. Byla to záležitost několika vteřin.
"Tady!" Marty se vítězoslavně usmál. "Je to banální a absurdní zároveň."
Na obrazovce se objevila větička: Lucifer je doma.
"Hádes," zaúpěl Jon.
"Lidi nemají špetku fantazie," pravil Marty pateticky.
Zadal požadované heslo. Nejdříve se objevily dokumenty, jež obsahovaly řadu pedantsky vedených finančních tabulek a souhrnných zpráv za všechna léta počínaje rokem 1989. Nechyběl seznam členů představenstva společnosti: Victor Tremont vlastnil zhruba třicet pět procent akcií, George Hyem, Xavier Becker, Adam Cain a Jack McGraw vlastnili po deseti procentech.
Marty ve svém povzneseném stavu okamžitě pochopil: "VAX-HAM je akronym jmen a příjmení: Victor, Adam, Xavier, Hyem a McGraw. Přidali tam navíc ‚A', aby to vypadalo jako nějaké slovo."
"Ti lidé patří k nejlepším ve firmě." Haldane byl zděšen. "Jsou to vedoucí oddělení a McGraw je šéf ochranky. Není divu, že jim to tak dlouho vycházelo."
Jako hlavní akcionáři byli uvedeni: generálmajor Nelson Caspar a generálporučík Einar Salonen (v. v.).
"Tady máš to svoje napojení na armádu," řekla Randi Jonovi a znechuceně zavrtěla hlavou.
"A taky na vládu," dodal Haldane vztekle. "Je tady Nancy Petrelliová, ministryně zdravotnictví a sociální péče. A taky kongresman Ben Sloat."
Marty hledal dál. "Tohle vypadá jako každoroční statistiky údajů o postupu projektu. Něco jako pracovní výkazy." Odmlčel se. "A tady jsou údaje o zásilkách antibiotik."
Jon a Haldane se naklonili blíž.
Haldane neskrýval překvapení. "Všechno to jsou antibiotika Léčiv Blanchard. A tahle čísla vypadají jako souhrn našich dodávek za každý rok."
Zaraženě četli dál. Vtom se Smith prudce nadechl a vstal. Čišel z něj vztek. "To je ono!" Ostré světlo stropních zářivek zvýrazňovalo lícní kosti vystupující z jeho napjaté tváře. Jonovy tmavomodré oči se proměnily v bezedné jámy. Zdálo se, že bojuje s pochybami, vztekem a zármutkem.
Mercer Haldane zvedl oči. Randi se otočila a zírala na Jona.
"Co se stalo, člověče?" Peter seděl opodál, unavený a celý rozbolavělý. Pohled na Jonovu tvář ho však vyburcoval.
Jonův hlas byl chladný jako led. "Marty, vytiskni to. Všechno. Začni u zpráv o postupu výzkumu. A rychle!"
"Jone?" Randi vyděsil pohled na jeho propadlou tvář a prázdné oči. "Co to znamená?"
Všichni na něj upírali zrak. V laboratoři bylo hrobové ticho. Smith pomalu přejel pohledem zkumavky, mikroskopy a stoly, kde se za posledních deset let udělalo tolik špinavé práce. Pálilo ho na prsou a měl pocit, jako by dostal pěstí do žaludku. Pak začal mluvit.

46

Jon hovořil ochraptěle a pomalu, jako by potřeboval mít stoprocentní jistotu, že se vyjádří úplně přesně. "Zakopaný pes je v zásilkách Blanchardových antibiotik. Vzpomínáte, jak jsem vám vysvětloval, že ten virus není moc nakažlivý? To mě vedlo k otázce, jak mohlo tolik milionů lidí zhruba ve stejnou dobu tak těžce onemocnět a umřít. Je to tak, jak jsme si mysleli - Victor Tremont." Na okamžik zaváhal. Pak sevřel ruce v pěst a zavrčel: "Ten parchant rozeslal virus do celého světa v antibiotikách z Blanchardu. Antibiotika, která měla lidi léčit, je nakazila nevyléčitelnou smrtelnou chorobou." Jeho oči byly plné děsu. "Tremont a jeho gang to všechno uvedli do pohybu před deseti lety. Projekt Hádes. Celých deset let kontaminoval antibiotika s cílem nakazit miliony lidí, i když věděl, že až virus dospěje do smrtícího stadia, možná proti němu nebude mít lék."
"Pěkný svinstvo," vydechl Peter nevěřícně. Jon pokračoval, jako by to neslyšel. "Rozeslali ten virus, aby vyvolali epidemii, která měla začít o deset let později. A mezitím se snažili změnit virus tak, aby každým rokem mutoval do svého smrtícího stadia o něco dřív. Všechno mělo jediný cíl: aby se právě letos ocitly v ohrožení miliony lidí, oni je mohli léčit a vytřískat na tom miliardy dolarů. Spustili to v době, kdy ještě nemohli vědět, že někdy budou mít sérum, nebo že bude dostatečně účinné a stabilní, aby ho vůbec mohli rozeslat. Odsoudili miliony lidí k jisté smrti a vsadili na to, že je přinutí zaplatit, aby si zachránili život."
Šokovaná Randi zavrtěla hlavou. "A to všechno jen proto, aby Léčiva Blanchard a Tremont mohli vydělat miliardy dolarů. Napakovat se. Užívat si." Selhal jí hlas. "Proto Sophie zemřela. Byla v Peru a musela se tam setkat s Tremontem. To je ten telefonát, co chybí. Když začala studovat neznámý virus, na něco si vzpomněla, a tak zavolala Tremontovi.

Není divu, že jí musel zabránit v pátrání."
Jon pohlédl na Randi, které se po tvářích rozkutálely slzy. Zvlhly mu oči a sevřelo se mu hrdlo. Randi ho vzala za ruku. Přikývl a stiskl ji.
Haldane vstal, celý roztřesený hrůzou. "Panebože. Takovou zvrhlost bych nečekal. Když pomyslím na ty nemocné chudáky, kteří potřebovali naše antibiotika... Věřili, že věda a medicína zmírní jejich utrpení. Věřili Léčivům Blanchard."
Jon se vztekle otočil k bývalému generálnímu řediteli. "Kolik jste z toho měl mít vy, Haldane, než se ve vás najednou hnulo svědomí?"
"Cože?" Haldane překvapeně zamrkal. Z jeho vrásčité tváře náhle čišel stejný vztek jako z Jona. "Victor zfalšoval můj podpis. Podvedl mě! Zařídil to tak, aby to vypadalo, že jsem všechno schválil. Co jsem měl dělat? Zahnal mě do kouta. Chtěl mi ukradnout firmu. Něco jsem si přece taky zasloužil! Já..." Zarazil se, jako by si uvědomil, co právě řekl. Padl na stoličku a zahanbeně ztišil hlas. "Tenkrát jsem nevěděl, co udělal a jak hrozné to bude mít následky. Když jsem zjistil, oč jde, nemohl jsem zůstat zticha." Ušklíbl se sám nad sebou. "Pozdní lítost. Ano, tak to budou lidi říkat. Byl stejně chamtivý jako ostatní a svědomí se v něm probudilo příliš pozdě."
"Tak nějak," ucedil Jon s odporem. Otočil se zády k Haldaneovi a čelem k Peterovi a Randi. "Musíme..."
"Jone!" Výkřik byl tak hlasitý a zděšený, že se všichni prudce otočili k jeho zdroji. V hrůze z nového odhalení všichni málem zapomněli, že Marty dál pracuje s klávesnicí a civí na obrazovku. "Oni si nedali pokoj. Ne, ne, ne. Nejenže každý rok přidávali do antibiotik virus, oni s tím dosud nepřestali! Tady se píše, že zásilka kontaminovaných léků dnes odejde z firmy současně s první dodávkou antivirového séra!"
V místnosti by bylo slyšet spadnout špendlík. Jon, Randi, Marty, Peter a Marcer Haldane se po sobě podívali, jako by špatně slyšeli. To snad ne.
Jon užasle vydechl: "Vyvolává pandemii, která bude pokračovat dál a dál."
Randi dodala: "Ve srovnání s tím vypadá jaderná bomba jako hračka pro děti."
Peter probodl laboratoř pohledem. Stiskl si zraněnou ruku, jako by bolest náhle zesílila. "Tak musíme těm hajzlům překazit plány."
"Měli bychom sebou hodit." Marty pořád četl údaje na monitoru počítače. "Jakmile opustí továrnu první zásilka, Blanchard dostane elektronickou cestou něco přes dvě miliardy dolarů z řady zemí včetně Ameriky." Otočil se dokola. Z očí mu šlehaly plameny. "A váš Victor Tremont si čirou náhodou nedávno otevřel bankovní konto na Bahamách. Asi pro případ nějaké nečekané události, co říkáte?"
"Takže jestli ho nezarazíme dneska," řekla Randi, "vyjede z fabriky další zásilka s virem a Tremont nejspíš vezme roha s miliardou dolarů nebo tak nějak."
"Ale co s tím?" zaúpěl Mercer Haldane, jemuž se vidina vlastního vykoupení rozplývala před očima. "Victor dostane medaili a zásilka je za hodinu venku! Prezident navíc bude v Blanchardu s tajnou službou, s FBI a všemi policajty, co jich stát a město má."
Jon přikývl. "Prezident!" V hlavě se mu rodil plán. "Takhle zastavíme Tremonta. Ukážeme prezidentovi, co Tremont provedl."
"Jestli se k němu dostaneme," řekla Randi.
"S důkazem na papíře," dodal Peter.
"A taky s někým, komu bude věřit," dokončil Jon. "Ne se zdiskreditovaným vědcem, jako jsem já, který zběhl z armády a po němž jdou kvůli výslechu."
"Ani s agentkou CIA, která už taky nejspíš dostala nějakou nelichotivou nálepku," přitakala Randi otráveně.
Marty, jenž nepřestával tisknout zprávy z Projektu Hádes, prohodil přes rameno. "Já bych navrhoval pana Mercera Haldanea, bývalého předsedu představenstva Léčiv Blanchard, který aspoň papírově patří k těm hnusným darebákům."
Všichni se zadívali na bělovlasého ředitele, jenž nadšeně přikývl. Viděl v tom šanci, jak získat ztracenou sebeúctu.
"Ano. To je dobrý nápad. Chci říct prezidentovi všechno." Jeho nadšení však vzápětí ochladlo. "Ale Victor mě k němu nepustí."
"K prezidentovi by se dneska osobně asi nedostal nikdo," souhlasila Randi.
Jon zamyšleně našpulil rty. "Takže jsme tam, kde jsme byli. Ale nějak to sakra Tremontovi zarazit musíme."
"A hodně brzo," varoval Peter. "Ten syčák al-Hassan by se tady mohl objevit každou chvíli s celou armádou. Takže co podnikneme?"
"Kdo ještě bude na té slavnosti?" zeptala se Randi. "Hlavní lékař? Ministr zahraničí? Prezidentův personální šéf?"
"Ti budou dobře hlídaní," poznamenal Smith. "Krom toho se Tremontovi lidé postarají, abychom se nepřiblížili. Tremontova ochranka používá násilí jako běžný prostředek. Svým způsobem je to horší překážka než tajná služba."
"Kéž by tam přišel osobně někdo z těch zahraničních potentátů. Třeba bysme měli šanci...", přemítala Randi.
"Počkat." Jon náhle dostal jiný nápad. Posadil se na stoličku vedle Martyho. "Marty, dokážeš se nabourat do vysílání v uzavřeném televizním okruhu?"
"Jasně. Jednou jsem se nabourал i do vysílání CNN." Při vzpomínce na ten kousek se zasmál. "Jenže tehdy šlo jen o místní kabelovou stanici a já byl v jiném studiu v budově. S celostátní kabelovou sítí nemám žádnou zkušenost. Co je to za společnost? Jaká používá hesla? Samozřejmě bych tady taky potřeboval televizní kameru."
Mercer Haldane nadhodil: "V Long Lake je místní studio."
"Právě tudy budou trasovat signál," namítla Randi. "Bude tam plno techniků."
"Jestli to nepůjde jinak, tak si prostřílíme cestu. Dokázal by ses odtud napíchnout na kabel, Marty?"
"Myslím, že jo."
"Fajn, takže to uděláme."

Peter měl pochybnosti. "Město se bude hemžit policajty. Budou o sebe doslova zakopávat."
Vtom jejich pozornost upoutal pohyb na vzdálenějším konci místnosti. Pomalu k nim kráčel starší laborant, jenž předtím přinesl Jonovi lékárničku. Zapomněli ho znovu zamknout v zasedací místnosti. Muž měl sinalou tvář.
"O tom, co jste právě zjistili, jsem vůbec neměl tušení. Já jen provádím normální analýzu." Zvedl ruku, jako by žádal odpuštění. "Já sám jsem bral antibiotika z Blanchardu. Moje rodina..." Polkl. "Taky je celé ty roky občas brali. Víte..., možná byste měli vědět, že pan Tremont má v rezidenci malé televizní studio. Nechal si ho tady zařídit, aby měl spojení s továrnou a s místním studiem. Kvůli výrobě televizních reklam a taky kvůli živému vysílání. Je supermoderní. Můžu vám ukázat, kde je."
"Marty?" zeptal se Jon.
"Odtamtud mi to asi bude trvat dýl." Měl své pochybnosti.
Když pomalu pominul prvotní šok z Tremontova zrůdného plánu, Smith opět dokázal uvažovat s chladnou hlavou. Zdálo se mu, že nikdy nebyl v lepší formě. Podíval se na hodinky a začal štěkat rozkazy. "Máme čtyřicet minut. Randi, my půjdeme na slavnost a pokusíme se předat kopie všech záznamů prezidentovi. Jestli se k němu nedostaneme, aspoň můžeme způsobit rozruch a dát tak Martymu víc času." Obrátil se k Peterovi. "Ty a Samson zůstanete tady a budete chránit Martyho s Haldanem. Haldane, jakmile budete v záběru, pronesete svůj životní projev."
"Ano." Bývalý generální ředitel přikývl. "Můžete se spolehnout."
"To bude v pohodě," zamumlal Peter, pobledlý ze svého zranění.
"Ten laborant ti ukáže, kde je televizní studio, a ostatní tři necháme pod zámkem. Vezmeme si ‚em šestnáctky' - pro případ, že budeme potřebovat nadělat rámus. Připraveni?"
Všichni přikývli. Krátce se po sobě podívali, jako by se navzájem chtěli posílit. Pak se vyhrnuli z laboratoře, jen se za nimi zaprášilo. Peter, Marty a Haldane vyrazili za laboratorním technikem do zadní chodby. Jon a Randi vyběhli z domu k vypůjčenému vozu.

Randi se řítila autem po horské silnici v pozdně odpoledním slunci. Překvapeně si uvědomovali, jak normálně a nádherně svět vypadá. Když byli asi půl kilometru od rezidence, spatřili před sebou stoupající oblaka prachu.
"Sjeď ze silnice!" vyštěkl Jon.
Pneumatiky zakvílely. Randi strhla auto mezi vysoké borovice a přitom utrhla zpětné zrcátko o jednu z větví. Vyskočili z auta a běželi dvacet metrů zpátky. Každý měl dva samopaly - Randi svůj Uzi a jednu ‚em šestnáctku', Jon zbylé dva automaty typu M-16.
Když se otočili a zadívali se mezi stromy, uviděli, jak se silnicí ženou tři terénní vozy.
"Támhle je." Jon poznal štíhlého Nadala al-Hassana na předním sedadle prvního z aut, "To mě nepřekvapuje."
"Al-Hassan," přitakala Randi. Pamatovala si jej z Peterova otlučeného karavanu.
"Budeme na ně střílet vším, co máme, aby si mysleli, že je nás hodně. Ale pozor, ať netrefíš pneumatiky."
"Proč ne, sakra?" zeptala se Randi.
"Potřebujeme, aby jeli za námi a nechali dům na pokoji."
Přebíhali ze strany na stranu a oběma rukama pálili ze svých zbraní. Mířili hlavně do vzduchu, přesto však napáchali dost škody na to, aby všechny tři vozy sjely ze silnice. Jakmile se ke krajnici smýkly pneumatiky třetího z nich, Jon s Randi se rozběhli zpátky ke svému autu. Randi znovu vjela na silnici a rychle prosvištěla kolem al-Hassana a jeho mužů. Přitom si všimli, že jeden ze tří terénních vozů má prostřelené přední pneumatiky. Stál mezi stromy vyřazený z provozu.
"Do hajzlu!" zaklel Jon.
"Peter se Samsonem se o ně postarají, když budou muset."
Dva zbylé vozy měly rozbitá okna, ale žádnou velkou újmu neutrpěly a znovu se vykodrcaly na silnici. Jon s Randi viděli v zrcátku, jak z nepojízdného auta vyběhli dva muži a vyšplhali se na zbylé vozy, které se daly do jejich pronásledování. Všichni mířili k okresní silnici, jež ležela o dva kilometry dál.
"Dokud nedorazíme do Long Lake, tak se drž vpředu," řekl Smith. "Jen ať nás hezky honí."
"To bude v pohodě," napodobila Randi Peterův hlas a trpce se usmála.

47

16.52
Long Lake, New York

V pohoří Adirondack panovalo jedno z těch nádherných odpolední, při němž se zatetelí duše každého milovníka přírody. Slunce viselo nízko na horské obloze, koruny statných listnatých stromů hrály bohatými podzimními barvami. Borovice jako by rostly přímo do blankytného nebe. Vzduch byl ostrý a čistý. Kopretiny stále kvetly. Na trávníku uprostřed rozlehlého komplexu Léčiv Blanchard se tyčila tribuna. V její zadní části seděli v bílých skládacích křeslech důležití lidé, kteří se už nemohli dočkat, až začne formální program této významné společenské akce. Před tribunou stál nadšený dav.
Prezident Samuel Castilla čekal ve stanu postaveném kvůli jeho ochraně a s uspokojením pozoroval přípravy na slavnost. Publikum se skládalo z obyvatel místní zemědělské oblasti, z představitelů většiny zemí světa a dále z redaktorů, komentátorů a reportérů ze všech hlavních sdělovacích prostředků. Co víc by si mohl přát prezident, jenž se chystá vyhrát volby? Tento historický ceremoniál, přenášený televizí do všech koutů světa, hlavně však do celé

Ameriky, by mu měl zajistil znovuzvolení drtivou většinou hlasů.
Vedle něj stál Victor Tremont, jenž pohledem pomalu přejížděl vlnící se zástup. Jeho myšlenky byly daleko méně optimistické. Trápila ho zlá předtucha. Jako by mu za zády stál otec a znovu mu říkal: "Nikdo nemůže mít všechno, Viki." Věděl, že pro takový pocit poraženectví nemá žádný reálný důvod, přesto se však nemohl zbavit obav. Ten dábel Smith a hloupá sestra Russellové z CIA znovu utekli al-Hassanovi a jeho mužům. Zmizeli a Tremont od té doby nedostal od al-Hassana žádnou zprávu.
Navzdory přesvědčení, že se připravil na všechny eventuality, ho to znepokojovalo. A tak se díval do davu, zda dvojici nespatří. Kéž by nikdy nezvedl telefon od Sophie Russellové. Proč jen jí to kratičké setkání před více než deseti lety uvízlo v paměti? Náhoda. Nepředvídatelný prvek, jenž člověk nemůže nikdy zcela vyloučit.
Ale to ho nezastaví.
Znovu analyzoval všechny předchozí kroky, když ryčná dechovka spustila skladbu "Ať žije šéf".
"Už je to tady," pravil prezident zálibně. "Tohle je velký okamžik, pane Tremonte. Měli bychom ho náležitě využít."
Za doprovodu tajné služby vykročili ze stanu. Ozval se potlesk, jenž rychle přerostl v bouři. Oba muži se usmívali a mávali. Tremont se řídil instrukcemi, jež obdržel, a tak se držel zpátky, aby prezident mohl pochodovat k tribuně jako první. Šel za ním a vrýval si do paměti všechny podrobnosti této vzrušující události. Tribunka byla vyzdobená mnoha metry rudé, bílé a modré látky. Na přední straně řečnického pultu se vyjímal modrozlatý prezidentský znak. Za tribunou se tyčila velká obrazovka uzavřeného televizního okruhu, aby každý mohl vidět hodnostáře z celého světa, kteří v přímém přenosu pronesou své projevy.
Za nepolevujícího aplausu stoupali po schůdcích, prezident kráčel v čele. Významní činitelé, usazení v šesti řadách, vyskočili, aby prezidenta uvítali. Byli mezi nimi všichni členové kabinetu, včetně rozzářené Nancy Petrelliové. Dále náčelník generálního štábu s pobočníkem, generálmajor Nelson Caspar, delegace kongresmanů ze státu New York a velvyslanci padesáti zemí.
U řečnického pultu stál hlavní lékař Jesse Oxnard a tleskal spolu s ostatními. Jeho mohutná hlava a knír se nedaly přehlédnout. Nakonec vykročil za pult, aby pronesl úvodní řeč.

17.30

Jon s Randi stáli v zadní části davu pár metrů od sebe.
Podařilo se jim setřást částečně oslabené pronásledovatele. Když před půl hodinou dojeli do Long Lake, procházeli po přeplněných chodnících a přemýšleli, jak by změnili svůj vzhled. Nakonec našli prodejnu oděvů, poté obchod s hračkami a drogerii.
Všechny na hlavní ulici, jež byla jednou z mála komunikací, které protínaly přírodní rezervaci Adirondack. Ve všech třech obchodech nakoupili zásoby a pak se převlékli na veřejných záchodcích. Když odtud vyšli, měl Jon tmavší pleť a vypadal, jako by se v této horské oblasti narodil. Měl na sobě plandavé lovecké kalhoty, kostkovaný zálesácký kabát a pod nosem se mu skvěl huňatý černý knír, který odlepil z dětské masky. Randi vyšla v šatech myší barvy a v botech na plochých podpatcích. Na hlavě měla slaměný klobouk a pod ním vlasy obarvené tmavým krémem na boty.
Na místě bylo naštěstí dost čumilů odjinud a novinářů, takže Jon s Randi nebudili přílišnou pozornost místních, kteří jim věnovali jen pár zvědavých pohledů. Prostor kolem tribuny i samotné pódium se však hemžily příslušníky tajné služby, FBI i lidmi z ochranky Blanchardu, kteří nepřetržitě sledovali dav a při jakémkoli narušení akce byli okamžitě připraveni zasáhnout.
Jon a Randi neustále měnili místa. Nezvedali hlavy, mlčeli a přátelsky se usmívali. Dávali si dobrý pozor, aby působili naprosto nenuceně.
Když kapela spustila "Ať žije šéf!" a všichni upřeli pozornost na prezidenta Castillu a Victora Tremonta, kteří kráčeli k tribuně, Randi se přitočila k Jonovi a pošeptala mu: "Ta ženská s krátkými šedivými vlasy v úpletovém kostýmu je Nancy Petrelliová a ten generál v druhé řadě za admirálem Brosem je Nelson Caspar."
"Předpokládám, že tady někde budou Ben Sloat i starý generál Salonen."
Měli jednoduchý plán: proklestit si cestu co nejblíž k tribuně, aby upoutali pozornost prezidenta, a pokusit se vykřiknout, co mají na srdci. Mávat dokumenty. Obvinit Victora Tremonta i jeho komplice před všemi svědky a doufat, že aspoň jeden z nich zpanikaří a prozradí se. Přinejmenším chtěli přesvědčit prezidenta, aby je vyslechl. Je to přece veřejné shromáždění.
Tak zněla nejlepší varianta.
Kdyby to nevyšlo, chtěli aspoň poskytnout Martymu čas nabourat se do vysílání, aby Mercer Haldane mohl potvrdit jejich slova.
Nejdřív však museli proklouznout davem, aniž by upoutali ostříží zrak stovek státních i soukromých strážných, kteří pátrali po narušitelích, výtržnících, teroristech... a po nich.

17.09
jezero Magua

Marty si cosi divoce mumlal pod vousy v malém televizním studiu a horečně pracoval na počítači ve špičkově vybavené režii.
"Kde seš, ty potvoro! Vím, že tam někde jsi. Vyplivni jméno a heslo, sakra! Ještě jednou, telefonní ústředna je..."

Mercer Haldane čekal ve studiu se čtyřmi laboranty a s řadou kopií počítačových záznamů. Na fotografickém pozadí za nimi se skvěla lesnatá krajina Adirondacku s vysokými vrcholky hor Whiteface a Marcy, jež se tyčily v dáli. Haldane měl zpocené tváře. Neustále si je otíral a sledoval Martyho oknem do režie. Často se nervózně podíval na hodinky.
"...Jo, je to tady! Mám tě. Dostal jsem se do telefonní ústředny. Teď ještě najít linku do místní kabelové televize. No tak... no tak... Já vím, že chceš, abych tě našel... Jo, mám to..., krucifix..!"
Peter držel stráž na chodbě u dveří do studia a poslouchal, zda Samson nevydá varovný zvuk. Také on sledoval Martyho horečné úsilí a čas od času se přitom podíval na hodinky.
"...aha! Mám tě. Teď režie. No tak.... No tak... Zatracená práce! Mě nezastavíš..., nemůžeš..." Marty bušil prsty do kláves a zuřivě hledal vstupní heslo do systému. Z tváře mu kapal pot.

17.12
Long Lake

Hlavní lékař ve svém projevu dál velebil ctnosti Victora Tremonta i moudrost prezidenta. Jon s Randi si zatím razili cestu dopředu dvěma souběžnými pěšinami, jež se postupně pomalu sbíhaly. Jon spatřil Tremontova poďobaného zabijáka Nadala al-Hassana. Byl zabraný do rozhovoru s mužem, který vypadal jako šéf všech přítomných agentů FBI. Al-Hassan držel ve své hubené ruce svazek fotografií a druhou rukou máchl směrem k davu. Jon nemusel hádat, kdo na těch fotkách je. Málem vyjekl úlekem.
Úvodní řeč hlavního lékaře skončila a k mikrofonu přistoupil prezident. Měl vážný výraz a očima pomalu přejížděl po tvářích v publiku. Pak se otočil, aby si stejným způsobem prohlédl hodnostáře, kteří seděli za ním. Pokračoval pohledem přes záda bdělých členů tajné služby a Tremontovy ochranky, až dokončil obrátku a znovu stanul tváří v tvář uchvácenému davu.
"Prožíváme hrozné chvíle," začal. "Svět trpí. Umírají miliony lidí. Přesto jsme se zde sešli k oslavě a věřte, že je to plně na místě. Muž, jemuž chceme vzdát hold, se zapíše do historie nejen jako vizionář, ale také jako velký humanista. Pan Tremont..."
Zatímco prezident vášnivě rozvíjel svou dramatickou řeč, Jon s Randi postupovali neúprosně vpřed. Někdy ušli jen pár krůčků, jindy najednou celý metr i víc. Dávali si dobrý pozor, aby nikoho nerozčílili. Aby nevzbudili nežádoucí pozornost. A aby vypadali jako lidé fascinovaní prezidentovým projevem, jenž spěl rychle k závěru: "...S obrovským vděkem a radostí uděluji doktoru Victoru Tremontovi nejvyšší civilní vyznamenání naší země. To on rozžehl obrovské slunce, které brzy vrhne světlo na bezednou temnotu, v níž se všichni utápíme."
Victor Tremont se snažil tvářit vážně, ale zároveň poctěné. Vyzařovala z něj pokora i síla. Skutečnou reakci, hlasitý triumfální smích, však dusil v sobě. Vše se poskládalo v jakýsi podivný škleb, s nímž Victor Tremont přistoupil k pódiu. Medaili převzal skromně a s rozpaky. Na obrovském plátně se rozzářil obraz britského premiéra, jenž se tyčil nade všemi.

17.16

Pronikavé černé oči Nadala al-Hassana pomalu pročesávaly vlnící se dav. Co chvíli se jeho chladný pohled zastavil na tváři, která mu připomněla jednu či druhou kořist, na povědomém rameni či na člověku s vojenským držením těla. V takové chvíli se Arabova úzká snědá hlava s kamenným výrazem pohnula jako kudlanka nábožná.
Byl si jistý, že tam určitě jsou. Ze Smithe se vyklubal daleko vynalézavější a nebezpečnější protivník, než by člověk čekal. Al-Hassan neměl přílišnou důvěru ke státní policii, ani k policii tohoto venkovského městečka, ani k McGrawově soukromé bezpečnostní službě složené ze starých vojáků a vysloužilých policistů a ani k FBI. Byl si dobře vědom toho, že agenti tajné služby mají za úkol zajistit bezpečnost prezidenta. Ochrana Victora Tremonta a Projektu Hádes spočívala na jeho bedrech.
Vysoký Arab dál mhouřil oči a probodával zástup těl. Hluboké jizvičky na jeho tváři vypadaly v soumraku jako jámy. Al-Hassan vdechoval čpavý zápach hořícího dřeva, jenž se linul chladným podvečerním vzduchem. Ta vůně mu připomněla jeho kočovné mládí kolem ohňů v severním Iráku. Nebyly to vzpomínky, o nichž by se mu chtělo mluvit. Od nuzných začátků ušel hezký kus cesty a Projekt Hádes měl být završením jeho dlouhého běhu. Nikdo mu to nesmí překazit!
Jak o tom tak přemýšlel, náhle je spatřil. Prudce se nadechl.
Smith se převlékl do plandavých loveckých kalhot a kostkovaného loveckého kabátu. Pod nosem měl huňatý černý knír. Ta ženská z CIA na sobě měla šedivé šaty a na hlavě slamák. Vlasy si obarvila tmavým krémem na boty. Před ním se však skrýt nemohli.
Pošeptal cosi McGrawovi, vyrazil kupředu a začal se prodírat davem. Pěnila se v něm krev.

17.16
jezero Magua

Marty hrbil záda a obličej měl tak blízko u klávesnice, že mu pot kapal na klávesy. S divokým pohledem v očích se zoufale snažil překonat poslední překážku, jež mu bránila proniknout do kabelového vysílání. Už dlouho si nic

nemumlal ani nevykřikoval. Upadl do hlubokého soustředěného ticha a bojoval s počítačem.
Mercer Haldane stál s laboranty před jedinou kamerou. Byla zapnutá, namířená a čekala. Haldane si pod žhavými světly neustále otíral pot, jenž se mu řinul po tváři. Nikdo se nebavil. V místnosti panovalo až nesnesitelné napětí.
Peter, jenž stál u dveří do studia, už ani nesledoval chodbu, ani neposlouchal. Stejně bylo slyšet jen ticho, jež se zdálo nekonečné. Nevěděl, co se děje v Long Lake, ale věděl, že projevy už musely začít nejméně před deseti minutami. Doufal, že se Jon s Randi už blíží k pódiu a každou chvíli začnou vykřikovat svá obvinění. Před prezidentem, zástupy lidí, tajnou službou, Tremontem a televizními diváky z celého světa.
Obvinění, která nebudou mít šanci dokázat..., pokud se Marty v několika příštích sekundách nenaboura do vysílání.

17.17
Long Lake

Jon s Randi došli až do druhé řady namačkaných diváků. Přímo před nimi se tyčilo řečniště s výzdobou v národních barvách. Celý dav - všichni činitelé, Victor Tremont i prezident - zíral na obří obraz ministerského předsedy, jenž pěl ódy na Victora Tremonta.
Jon se nadechl a kývl na Randi. Rychle se prodrali přes poslední lidi a začali vykřikovat k otočeným zádům prezidenta.
Smith zařval: "Tremont je podvodník a masový vrah!" Mával přitom kopiemi tajných dokumentů. "Sám vyvolal pandemii! Pro peníze. Aby z celého světa vymámil miliardy!"
Při prvním Jonově výkřiku se prezident překvapeně obrátil.
Victor Tremont se k nim prudce otočil a křikl: "Mají zbraně! Ten chlap je vojenský zběh, pochybný vědec a vrah. Zastřelte ho!"
Členové tajné služby seskočili z tribuny a rozběhli se k Jonovi.
Tentokrát spustila Randi: "Tremont úmyslně infikuje miliony lidí! Rozesílá virus ve svých antibiotikách. Nakažená antibiotika posílá každý den. Dokonce i dneska!"
Nadal al-Hassan a jeho muži se probíjeli zástupem směrem k nim. Jack McGraw hulákal rozkazy na své stráže.
Jon se vzpínal v sevření tajné služby. Podařilo se mu zamávat svými papíry. "Mám důkaz! Mám jejich záznamy. Mám..."
Tajná služba ho srazila k zemi.
Další muži z tajné služby a FBI se sesypali na Randi. Do ramen jí vystřelovala bolest. Našli její Uzi. "Je ozbrojená!"
Nadal al-Hassan byl už skoro u nich. Ve spuštěné ruce nenápadně držel pistoli.

17.18
jezero Magua

Marty křikl do mikrofonu. "Jsme tam!"
"Jedem!" houkl Peter.
Mercer Haldane pohlédl do kamery, zhluboka se nadechl a začal hovořit.

17.18
Long Lake

Další agenti tajné služby popadli prezidenta a chtěli ho odvléct z tribuny.
Obří obrazovka nad rozbouřeným davem na okamžik potemněla a pak se na ní objevil Mercer Haldane se svou bujnou bílou hřívou a důstojnou tváří. Stál v tajné laboratoři. Za ním stáli čtyři laboratorní technici, kteří drželi obří zvětšeniny těch nejprůkaznějších dokumentů. Obecenstvo pod tribunou ztichlo překvapením.
"Jmenuji se Mercer Haldane," zadunělo z reproduktorů. Mar-tymu se nějak podařilo zvýšit hlasitost. "Až do minulého týdne jsem byl předsedou představenstva a generálním ředitelem Léčiv Blanchard. Mám nové informace o viru, které si musíte všichni pozorně vyslechnout. Závisí na tom vaše životy. Victor Tremont na nás všech spáchal strašlivé zlo."
Všichni stáli jako opaření a pozorně poslouchali, včetně agentů tajné služby.
"Před deseti lety Victor zahájil obludný tajný plán, který nazval Projekt Hádes. Za války v Perském zálivu infikoval dvanáct vojáků, šest na každé straně konfliktu, vzácným smrtícím virem, který našel v peruánské džungli. Živým virem pak kontaminoval antibiotika z produkce Léčiv Blanchard a začal je rozesílat do celého světa. Tento virus pak dřímal..."
Prezident byl těsně obklopený bdělými agenty a zíral na mamutí obrazovku, pomalu mrkal a hltal slova Mercera Haldanea. Všichni činitelé rovněž upírali pozornost na plátno, kde Mercer Haldane ukazoval položky v dokumentech s daty a čísly. Početný dav hrůzou ztichl.
Lidé v publiku si začali mumlat. Nejprve to znělo jako vzdálené a sotva slyšitelné tornádo, hlasy však postupně sílily.
Agenti tajné služby přestali Jona s Randi svírat tak pevně.
Haldane ukázal na obří obrazovce seznam vedoucích pracovníků a akcionářů tajné společnosti VAXHAM.
Davy se zavlnily, jako by lidé pochopili a uvěřili. Prezident vyštěkl jakýsi rozkaz. Agenti tajné služby a FBI přistoupili k Nancy Petrelliové, generálu Casparovi, Benu Sloatovi, rozlícenému generálu Salonenovi a ke čtyřem šéfům VAXHAMu.
Prezident se podíval do publika. "Přiveďte ty dva, co křičeli. Chci vidět dokumenty, které se mi snažili ukázat."

Randi se vytrhla agentům z FBI a tajné služby, vyskočila na tribunu a podala listiny prezidentu Castillovi.
"Pane prezidente, musíte dát okamžitě zadržet Victora Tremonta, nebo uteče a převede miliardy dolarů na svoje konta v zahraničí."
Prezident si prohlédl papíry a vyštěkl další rozkaz. Agenti tajné služby a FBI se rozptýlili a pátrali po Tremontovi.
Šéf oddílu vyběhl na pódium. "Není tady, pane prezidente. Victor Tremont zmizel!"
Randi se také rozhlížela kolem sebe. "Jon taky!" vyjekla.
"Najděte je!" křikl prezident.

17.36

Jasně osvětlené chodby podzemního skladiště hlavní budovy Léčiv Blanchard byly plné krabic, kartoték, vyřazeného kancelářského nábytku a vybavení. O podlaží níž leželo další sklepení, kde už bylo tlumenější světlo. Zde se nacházela veškerá zařízení zajišťující topení, klimatizaci, elektřinu a celkovou obsluhu velké jednopatrové budovy. Stroje tiše ševelily.
Ještě níž se nacházelo třetí podzemní podlaží. Neoznačené. Málokdy navštěvované. Bylo temné, vlhké a rozdělené úzkými chodbami. Zde nebylo ticho. Od zdí se odrážely ozvěny běžících kroků Victora Tremonta a Nadala al-Hassana. Hnali se s rychlostí a jistotou lidí, kteří přesně vědí, kam míří. Oba měli zbraň. Minuli běžné ocelové dveře po pravé ruce. Nezastavili se, ale pokračovali ke zdi na samém konci. Stěna byla stejně hladká a neporušená jako celý zbytek tohoto vlhkého podzemního prostoru. Prostě konec chodby, aspoň na první pohled.
Victor Tremont vytáhl z kapsy saka černou krabičku.
Nadal al-Hassan se ostražitě ohlížel do chodby, zbraň měl přitom v pohotovosti.
Tremont stiskl knoflík na krabičce. Celá zeď se ztěžka posunula doleva a za ní se objevily skryté dveře do sklepení. Byly vyrobené z té nejsilnější oceli, která byla k mání v době, kdy Léčiva Blanchard přesunuly výrobu do přírodní rezervace Adirondack a kdy byl na Tremontův rozkaz vyhlouben tajný sklep. Tremont se třásl. Několikrát pootočil zámkem a nastavil příslušnou kombinaci. Masivní dveře se díky pneumatickému mechanismu zvedly o pár milimetrů a pomalu se otevřely.
"Chytré," řekl Jon, jenž se zjevil z hlavní chodby. V obou rukou svíral berettu a mířil na dva uprchlíky, kteří k němu zvedli hlavy. Zatímco Mercer Haldane promlouval k užaslým davům, Jon sledoval, jak se Victor Tremont potichu vytrácí. Masa těl mu nedovolila prodrat se k Tremontovi tak rychle, jak chtěl. Ale nakonec to bylo jedno. Našel ho.
Nadal al-Hassan neměl ve zvyku váhat. Po útlé tváři mu přelétl škodolibý úsměv. Dřív, než dozněla ozvěna Jonova hlasu, máchl pistolí a vypálil.
Kulka jen o vlásek minula Jonův krk.
Jon také nezaváhal, mířil však přesněji. V jedné nezapomenutelné vteřině mu prolétly hlavou všechny hrůzy posledních dvou týdnů. Zmáčkl spoušť a al-Hassan bez jediného hlesnutí padl na břicho. Ležel roztažený na podlaze a na šedivém betonu vedle jeho hlavy se tvořila loužička krve.
Ani kulka Victora Tremonta neminula cíl a zabodla se Jonovi do levého stehna. Pocítil palčivou bolest a upadl na zem, takže další dva Tremontovy výstřely proletěly kolem, odrazily se od zdi a odlétly do hlavní chodby.
Jon se opíral o zeď a zoufale se snažil zůstat při vědomí. Znovu vypálil. Kulka zasáhla Tremonta do pravého ramene, odhodila ho na pootevřené dveře a vyrazila mu z ruky pistoli, která odlétla na podlahu. Smýkala se a poskakovala po betonu a její řinčení se rozléhalo tajnými chodbami jako smrtelný křik.
Jon za sebou táhl zkrvavenou nohu a sunul se k masovému vrahovi.
Tremont se nepřikrčil. Zvedl bradu. Z jeho očí sálala jistota, že každý člověk se dá koupit. "Dám vám pět milionů dolarů! Pět milionů!"
"Vy už žádných pět milionů dolarů nemáte. Dohrál jste. Skončíte na elektrickém křesle."
"Nenajdou mě." Trhl hlavou k napůl otevřeným dveřím. "Zničil jsem plány. Nikdo neví, že je tady východ. Stavěli mi ho cizinci. Peníze jsou už převedené na místě, kde je nikdo nenajde."
"Já tušil, že máte nějaký plán."
"Nejsem hlupák, Smithi. Nikdy mě nedostanou."
"Ne, vy nejste hlupák," souhlasil Jon. "Jste zrůda. Vrah milionů lidí. Ale to je jen statistika. Za to ať vás soudí svět. Ale zabil jste Sophii, a to je moje osobní věc. Já rozhodnu, co s vámi. Ukončil jste její život mávnutím ruky: ‚Zneškodněte ji.' Teď je řada na mně."
"Půlku! Dám vám půlku! Miliardu dolarů. Nebo ještě víc!" Tremont couvl směrem k masivním ocelovým dveřím a přikrčil své vysoké tělo.
Jon kulhal k němu a v obou rukou pevně svíral berettu. "Já ji miloval, Tremonte. A ona milovala mě. Teď..."
Vtom se za ním ozval hlas Randi. "Ne, Jone. Nedělej to. Nestojí za to."
"Co ty víš? Já ji miloval, sakra!" Jeho ukazovák ještě pevněji ovinul kohoutek.
"On skončil, Jone. Je tady FBI. Tajná služba. Všechny je dostali. Sérum je na cestě a ukončí umírání. Všechna antibiotika už zkonfiskovali. Ať mu to spočítají oni. Ať mu to spočítá svět."
Ze Smithe čišel vztek. Jeho oči žhnuly jako uhlíky. Vysunul bradu, postoupil o další krok a ustálil berettu jen pár cenimetrů od Tremontovy rozechvělé tváře. Arogantní šéf firmy chtěl znovu něco říct, měl však příliš sucho v ústech a vyprahlé rty. Vydal ze sebe jen jakési zaskučení.
"Jone?" Hlas Randi byl náhle tichý a podivně povědomý.
Ohlédl se přes rameno a spatřil Sophii. Její hezkou tvář, velké inteligentní oči a milý úsměv. Zamžikal. Ne, byla to Randi.

Sophie. Randi. Zatřásl hlavou, aby si udělal jasno. Věděl, co po něm Randi chce a co by chtěla Sophie.
Ještě jednou se zhluboka nadechl a šlehl pohledem po roztřeseném Tremontovi. Pak svěsil pistoli, otočil se a klopýtal pryč. Zraněnou nohu táhl za sebou. Vyhnul se Randi a prodíral se šiky agentů FBI a tajné služby. Někteří z nich natáhli ruce a chtěli ho zastavit.
"Pusťte ho," hlesla Randi. "Dostane se z toho. Nechtě ho jít."
Jon ji slyšel za sebou. Náhle ho oslepil příval slz, který nemohl zastavit. A ani nechtěl. Tiše mu stékaly po tváři. Zabočil do hlavní chodby a belhal se ke vzdáleným schodům.

Epilog

O šest týdnů později, začátkem prosince Santa Barbara, Kalifornie
Santa Barbara... - země palem a rudých západů slunce. Země racků, padajících střemhlav na hladinu tyrkysového průlivu, a luxusních jachet se svinutými bílými plachtami. Země krásných dívek a pohledných mladých mužů v těch nejtitěrnějších plavkách. Bývalý voják MUDr. Jon Smith se snažil vychutnávat pokojnou krásu tohoto tichého ráje, kde všechno lidské pachtění působilo zbytečně a kde záleželo na jediném: těšit se ze života, z přírody a z vlastních snů.
Smith opouštěl své zaměstnání nerad. Nechtěli ho pustit, ale on věděl, že jinak by nenašel důvod žít. Rozloučil se s přáteli z Institutu a na velmi dlouhou chvíli se zastavil v Sophiině bývalé kanceláři. Jakýsi horlivý mladík s hromadou doporučení si už rozložil věci na místech, kde předtím ležely její propisovačky, poznámky a parfémy. Pak se zastavil ve své vlastní kanceláři. Byla prázdná a čekala na nového uživatele, jenž nebude mít takové trápení. Nakonec se zašel rozloučit s novým ředitelem. Když vcházel do dveří kanceláře, jako by slyšel hlučného a nabubřelého generála Kielburgra, jenž nakonec prokázal tolik slušnosti, kolik by od něj nikdo nečekal.
Pak zaplatil jedné realitní kanceláři, aby vyklidila jeho dům a nabídla ho k prodeji. Věděl, že už tam nikdy nebude schopen žít. Bez Sophie už ne.
Špinavý případ Projektu Hádes zaměstnával sdělovací prostředky už celé týdny. Objevovala se nová odhalení ohledně plánů Victora Tremonta a také jména dalších zadržených známých osob, včetně významných státních činitelů. Právní kroky proti Jonu Smithovi, Randi Russellové, Martinu Zellerbachovi i záhadnému Angličanovi byly v tichosti pozastaveny. Všichni odmítali rozhovory i jakékoli oficiální projevy vděčnosti za roli, kterou sehráli. Podrobnosti byly utajeny pod záminkou národní bezpečnosti. Smith neměl žádnou radost, když jedna všetečná novinářka vyšťourala něco o jeho předchozí činnosti v Institutu, v Somálsku, v Západním Berlíně a v operaci Pouštní bouře a snažila se z toho vyvodit, že právě díky tomu dokázal překazit trestnou činnost Victora Tremonta a jeho komplicŭ. Utěšoval se tím, že zájem o jeho osobu časem opadne a do novinových titulků se dostanou jiné události..., zvlášť když tak důkladně přesekal pouta s minulostí... V knížkách dějepisu o něm nebude ani zmínka pod čarou.
Na den se zastavil v Council Bluffs ve státě Iowa, aby si ještě jednou prohlédl své rodné město. Prošel se parkem v centru, plným vodotrysků a ztepilých stromů, a vyšel na bulvár Bennett Avenue. Posadil se na parkovišti a zíral na střední školu Abrahama Lincolna, vzpomínal na Billa, na Martyho a na jejich společné dospívání. Tenkrát bylo všechno jednodušší. Druhého dne pokračoval letecky do kalifornské Santa Barbary, klidného letoviska s typickými střechami z červených tašek a bezstarostnou atmosférou. Pronajal si domek vedle herny na pláži v Montecito a dvakrát týdně tam chodil na poker se skupinkou univerzitních profesorů a spisovatelů. Jedl v místních restauracích, procházel se po nábřeží a nikdy se nedával do řeči s cizími lidmi. Neměl potřebu se bavit.
Nyní seděl na verandě, bosý a v trenýrkách, a zíral na ostrovy, nad nimiž visela oblaka. Vzduch voněl mořskou solí, a i když bylo chladno, Smith cítil hřejivou sílu slunečních paprsků.
Když zazvonil telefon, zvedl sluchátko.
"Nazdar, vojáku." Hlas Randi zněl bezstarostně a vesele. Zpočátku volala skoro každý den. Bylo potřeba zbavit se Sophiina majetku a bytu. Oba se to snažili vyřídit co nejrychleji a z její pozůstalosti si vybrali věci, které pro ně byly obzvlášť důležité. Ani poté mu však Randi nepřestala párkrát týdně telefonovat a Jon si uvědomil, že ho kontroluje. Kuppdivu o něj měla starost.
"Čau, špionko," vrátil jí pozdrav. "Kde jsi?"
"Ve Washingtonu. To je takové velkoměsto, vzpomínáš? Dělám svoji skromnou nudnou práci v místním středisku chytrých hlav. Žádný dobrodružný úkol teď asi chvíli nedostanu, ale mám pocit, že něco velkého chystají. Zatím si ale nejspíš myslí, že si potřebuju odpočinout. Co kdybys přijel na Vánoce? To slunce a krásné počasí už ti musí lézt na nervy."
"Naopak. Naprosto mi to vyhovuje. Vánoce prožiju jen s Ježíškem. Budem se mít jako za starých zlatých časů."
"Budeme ti s Martym chybět. Vím to. O Vánocích spolu budeme večeřet. Pochopitelně není síly, která by ho vystrnadila z toho jeho bungalovu, takže tam musím jít za ním." Uchichtla se. "Víš, že do svého bezpečnostního systému začlenil taky Samsona? Měl bys je spolu vidět. Martymu se hlavně líbí, jak Samson dokáže cvakat tesáky. Dělá to bezděčně, ale prý to má pod kontrolou, aspoň podle Martyho." Odmlčela se. "Ty jsi doktor. Co si o tom myslíš?"
"Že jsou oba padlí na hlavu. Kdo bude vařit?"
"Já. Na rozdíl od nich nejsem na hlavu. Chci něco poživatelného. Co máš rád - tradičního krocana? Nebo snad jen opečené žebírko? A co takhle vánoční husičku?"
Teď se zasmál on. "K návratu mě nepřemluvíš. Aspoň zatím ne."
Pohlédl na klidnou hladinu Pacifiku, na níž se perlilo slunce. V Santa Barbaře prožily Sophie s Randi dětství. Hned jak

sem dorazil, projel se kolem jejich bývalého domu. Byla to krásná hacienda na útesu s panoramatickým výhledem na moře. Randi se nikdy nezeptala, jestli tam byl. Stále existovala témata, o nichž žádný z nich nechtěl mluvit.
Bavili se ještě asi pět minut a pak se rozloučili. Když Jon zavěsil, pomyslel na Petera, který se vrátil do svého hnízda v Kalifornii, hned jak dostal povolení opustit Washington. V souladu s Jonovou původní diagnózou utrpěl pouze lehká zranění, jen zlomené žebro ho neustále bolelo. Minulý týden mu Jon zavolal, aby se ho poptal na zdraví, dovolal se však na záznamník. Nechal mu tedy zprávu. Za necelou hodinu mu zatelefonoval jakýsi přehnaně úslužný úředník a oznámil mu, že pan Howell si vzal dlouhou dovolenou a nejméně měsíc nebude k zastižení. Ale nebojte se, pane doktore, jakmile pan Howell přijede, hned vám zavolá.
V překladu to znamenalo, že Peter je na nějaké operaci v terénu.
Jon založil ruce na prsou a zavřel oči. Teplý vánek od moře mu čechral vlasy a rozhoupával skleněné zvonky v rohu verandy, které nepřestávaly cinkat. V dálce na pláži zaštěkal pes. Děti se smály.
Křičeli racci. Opřel bosé nohy o zábradlí a cítil, jak usíná.
Vtom za sebou uslyšel hlas: "Už jste se nabažil klidu a pohody?"
Jon vyskočil. Neslyšel otevírání dveří, ani kroky na dřevěné podlaze pronajatého domu. Automaticky sáhl po berettě, ta však ležela zamčená v bezpečnostní schránce ve Washingtonu.
Na okamžik byl znovu na stopě Victora Tremonta, bdělý, ostražitý... a živý.
"Kdo to sakra...!" Otočil se.
"Dobré odpoledne, podplukovníku Smithi. Jsem váš velký obdivovatel. Nathaniel Frederick Klein jméno mé."
V posuvných skleněných dveřích mezi domem a verandou stál muž střední postavy v pomačkaném tmavém obleku. V levé ruce držel aktovku z teletiny. Z pravé upustil paklíče do kapsy svého saka. Měl prořídlé vlasy, brýle s kovovou obroučkou posazené vysoko na dlouhém nose a bledou pleť, která určitě neviděla slunce už od léta.
"Doktore Smithi," opravil ho Jon. "Vy jste z Washingtonu?"
Klein se pousmál. "Tak tedy doktore Smithi. Ano, jdu přímo z letiště. Chcete dál hádat?"
"Ani ne. Vypadáte, že toho máte hodně na srdci."
"Vážně?" Posadil se na lehátko. "Máte postřeh. Ostatně pokud vím, je to jedna z vašich velkých předností." Pak stručně zrekapituloval Jonův předchozí život, od narození přes vzdělání až po službu v armádě.
Jon ho poslouchal a přitom cítil, jak se čím dál hlouběji boří do lehátka. Znovu zavřel oči. Vzdychl.
Když Klein skončil, Jon otevřel oči. "Předpokládám, že to máte všechno v aktovce. V letadle jste se to naučil nazpaměť."
Klein se opět pousmál. "Ale ne. Mám tam časopisy za celý měsíc. Nestíhal jsem si je přečíst, a tak jsem to v letadle dohánět. Field and Stream a podobné věci." Uvolnil si kravatu a unaveně svěsil ramena. "Pane doktore Smithi, půjdu rovnou k věci. Lidem jako vy říkáme volný otazník..."
"Cože?"
"Volný otazník," opakoval. "Nemáte co na práci. Prožil jste strašnou tragédii, která neodvolatelně změnila váš život. Ale nepřestal jste být lékařem a já vím, že je to pro vás důležité. Máte zkušenosti z ozbrojených sil, z vědeckého výzkumu i z rozvědky. Nevím, jestli vám v životě zbylo něco jiného. Vždyť nemáte rodinu a přátele byste spočítal na prstech jedné ruky."
"Jo," řekl Jon suše. "A navíc jsem nezaměstnatelný."
Klein se usmál pod vousy. "To sotva. V kterékoli z nových světových detektivních kanceláří by vás přijali s otevřenou náručí. Je mi ale jasné, že vás to moc neláká. Stačí jeden pohled do vašeho životopisu a soudný člověk pochopí, že jste individualista a vnitřní sílu vám nevzaly ani všechny ty roky u armády. Jste solitér, ale taky vlastenec, který ctí zásady. Právě tohle vás přivedlo do armády. V žádné soukromé firmě byste to nenašel."
"Já nehodlám zakládat žádnou firmu."
"To je dobře, protože byste to asi nezvládl. Ne že by vás to nelákalo. Podnikavost vám rozhodně nechybí. Kdybyste to vážně chtěl udělat, tak byste klidně podstoupil martyrium, které s sebou zakládání podniku nese. Udělal byste z něj ohromně úspěšnou firmu, a až by běžel jak po másle, buď byste ho prodal, nebo přivedl ke krachu. Podnikatelé od přírody bývají mizerní manažeři. Velice brzy se začnou nudit."
"Myslíte si, že mě máte přečteného. Co jste sakra zač?"
"K tomu se dostaneme za chvilku. Jak říkám, ‚volný otazník'. Myslím, že ‚volnou' složku už jsme probrali. Označení ‚otazník' souvisí s tím, jak vás změnily ty nešťastné říjnové události. Vnější změny se dají vypočítat snadno - necháte práce, prodáte dům, vydáte se na pouť do minulosti, odmítáte se scházet se starými kamarády, bydlíte úplně na druhé straně země. Vynechal jsem snad něco?"
Jon přikývl, ale jen sám pro sebe. "Fajn, dostal jste mě. Můžeme přejít k vnitřním změnám. Ale jestli to má být psychoterapeutické sezení, tak nemám zájem."
"Taky jste nedůtklivý. To se dalo čekat. Jak jsem říkal, my nevíme - a vy nejspíš taky ne -, jak moc vás to vnitřně změnilo. V tuhle chvíli jste proto otazník, jak sám pro sebe, tak pro všechny ostatní. Jestli se nepletu, cítíte se, jako byste ztratil svoje místo ve světě. Taky nejspíš nemůžete najít důvod, proč dál žít." Klein se odmlčel a tichým hlasem dodal: "Mně taky umřela žena. Na rakovinu. Takže mi, prosím vás, věřte, že pro vás mám velké pochopení."
Jon polkl. Mlčel.
"A právě proto jsem tady. Byl jsem pověřen, abych vám nabídl zaměstnání, které by vás mohlo zajímat."
"Já žádnou práci nepotřebuju, ani o ni nestojím."
"Tady nejde o ‚práci´, ani o peníze, i když placený budete dobře. Jde o pomoc lidem, různým zemím, přírodě, zkrátka komukoliv nebo čemukoliv v ohrožení. Ptal jste se, co jsem zač, já vám to ovšem nemohu úplně prozradit, pokud nebudete ochoten podepsat dohodu o mlčenlivosti. Řeknu vám to takhle: vysoko ve státním aparátu jsou lidé, kteří o

vás projevili osobní zájem. Vytvářejí velice malou a výsostně elitní skupinku ze samorostů, jako jste vy - z individualistů s pevnou páteří, kteří nemají téměř žádné závazky. Znamenalo by to cestování, nebezpečí, občas možná i nějaké menší útrapy. Ne každý by měl zájem a ještě míň lidí by to zvládlo. Líbí se vám ten nápad aspoň trochu?"
Jon upřeně hleděl na zachmuřeného Kleina, v jehož brýlích se zrcadlilo slunce. Nakonec se zeptal: "Jak se ta skupinka jmenuje?"
"V této chvíli Tajná Jedna. Oficiálně je součástí armády, ale ve skutečnosti funguje nezávisle. Není na ní nic zvlášť atraktivního, ani na té práci, i když bude mimořádně důležitá."
Jon se odvrátil a zadíval se na oceán, jako by v něm chtěl vyčíst budoucnost. Stále cítil bolest ze Sophiiny smrti, ale jak dny ubíhaly, naučil se s ní žít. Nedokázal si představit, že se ještě někdy zamiluje, ale třeba jednou změní názor, kdo ví. Vybavil se mu krátký okamžik, kdy ho Klein překvapil a on sáhl po berettě. Byla to naprosto automatická reakce. Nikdy by nečekal, že se tak zachová.
"Vážil jste dlouhou cestu kvůli jediné odpovědi," řekl Jon vyhýbavě.
"Na otázku, která je podle nás dost důležitá."
Přikývl. "Kam vám můžu zavolat, kdybych usoudil, že mám zájem?"
Klein vstal. Působil dojmem člověka, jenž dosáhl svého cíle. Sáhl do kapsy saka a vytáhl jednoduchou vizitku. Bylo na ní jeho jméno a telefonní číslo do Washingtonu. "Nedejte se odradit úředním šimlem. Stačí, když řeknete moje jméno a že byste se mnou chtěl mluvit. Probereme to spolu."
"Já neřekl, že vám určitě zavolám."
Klein chápavě přikývl. Rozhlédl se po širé krajině. Kolem zrovna letěl bílý racek. Plachtil mořským vzduchem s nohama přitaženýma k tělu. "Je tu hezky. Ale na můj vkus tady máte moc palem." Vzal aktovku a zamířil do domu. "Jen klidně seďte. Cestu ven najdu." A zmizel.
Jon ještě hodinu seděl na místě. Pak otevřel dveře verandy a vykročil do písku. Hřál ho na nohou. Automaticky se vydal na východ na svou každodenní procházku. V zádech měl slunce a před sebou pláž, která se táhla jakoby do nekonečna. Jak tak kráčel, přemýšlel o budoucnosti. Usoudil, že už je čas.